Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	i Udvalg ved Valdemar Thisted.
Titel | Title:	Eventyr og Fortællinger af Tusind og een Nat
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Schubothes Boghandel, 1852-54
Fysiske størrelse | Physical extent:	6 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

I Udvalg

ved

Valdemar Thisted.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Schubothes Boghandling.

Græbes Bogtrykkeri.

1853.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Ibn Mansur og de splidagtige Elskende.....5.

De ser Piger eller Hvo er den Skjønneste?.....21.

Omar Alnuman og hans Børn, eller Broder og Søster.....26.

Hvad der videre tilskikkedes den gode Bademester .....81.

Eneboeren og hans Fidtkrukke .....86.

Tiggeren og den medlidende Kone..... 90.

Den elskende Yngling af Stammen Uzra.....93.

Digteren Mutalammes .....95.

En besynderlig Bøn af en Pilgrim.....97.

Herre og Slavinde .....105.

Abdallah paa Landet og Abdallah fra Havet.....117.

Ibrahim og Dschemileh.....150.

Aly Dschahary's og hans Søns Historie.....172.

De syriske Elskende .....192.

Den persiske Læge og den unge Spisevært i Bagdad .....203.

Akrama og Chusejma .....220.

Noget om Kong Salomo og Dronningen af Saba.....228

Side

Den listige Dalilah.....264.

Skoflikkeren Maruf.....295.

Abubekr, Mohameds Søn, fortæller Følgende.....327.

De tvende Prindser af Cochinchina og deres Søster.....334.

Prinds Bahram og Prindsesse Ed-Detma.....357.

Den lykkelige Ali's Historie.....362.

Det elskende Par i Skolen .....379.

Den probate Djensalve.....381.

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

Fjerde Deel.

Ibn Mansur

og

de splidagtige Elskende.

Khalifen Harun al Raschid havde engang en urolig Nat; han følte sig saa beklemt om Hjertet og væltede sig paa sit Leje fra den ene til den anden Side uden at kunne finde Hvile.

Da kaldte han paa Mesrur og sagde: — Tilvejebring strax Noget, der kan opmuntre mig! —

— Hersker over de Troende, — svarede Mesrur: — har Du ikke Lyst til at gaa ned i Haven, som findes ved dit Palads, og see Stjernerne oprinde, og Maanen, som spejler sig i Vandbassinerne? —

— Nej, dertil har jeg ingen Lyst. —

— Naadige Herre, — vedblev Mesrur: — Du har over trehundrede dejlige Piger i dit Palads. Hvis Du ønsker det, skal jeg befale dem at drage sig tilbage hver paa sit eget Værelse; saa kan Du gaa fra den ene til den anden og underholde Dig med dem. —

— O Mesrur, — svarede Harun: — Slottet og Haven ere mine, og Pigerne ere min Ejendom; Intet af alt dette kan more mig. —

— Saa vil jeg befale dine Omgangsvenner og dit Hofs Digtere at indfinde ſig hos Dig for at ſnakke med Dig og forelæſe Dig Digte. —

— Nej, heller ikke det bryder jeg mig om. — var Khalifens Svar.

— Nu, — ſagde Mesrur: — ſaa lad Hovedet hugge af mig! Maaſkee kan det more Dig. —

Da kom Khalifen til at lee, og ſagde: — See engang efter, Hvem af mine Omgangsvenner der er udenfor! —

Mesrur gik ud, men vendte haſtig igjen tilbage og berettede: — Ali, Manſurs Søn, er udenfor. —

— Lad ham da træde ind! — befalede Khalifen.

Ali traadte ind og hilſte Khalifen. Harun al Raſchid gjengjældte hans Hilſen og ſagde: — O Manſurs Søn, fortæl mig een af dine Hiſtorier! —

— Skal jeg fortælle Noget, jeg har hørt fortælle, — ſpurgte Ali: — eller Noget, jeg har ſeet med egne Øjne? —

— Fortæl mig helſt Noget, ſom Du ſelv har oplevet; — ſvarede Khalifen: — thi der er ſtor Forſkjel imellem overleverede og oplevede Eventyr. —

Da begyndte Ali at fortælle:

— Du maa da vide, at jeg aarlig har en Forretning at afgjøre med Mohamed, Solymans Søn, Statholder i Balſora. Da jeg ſaaledes engang ifølge gammel Sædvane beſøgte ham, fandt jeg ham juſt ifærd med at ride ud paa Jagt. Han bad mig om at gjøre Jagten med; men jeg undſkyldte mig med min Alder, og bad ham om at lade mig blive hjemme i det til fremmede Gjæſter beſtemte Huus. Heri ſamtykkede han, og anbe-

falede mig til Huushovmesteren, som ogsaa beværtede mig paa det Herligste.

Da tænkte jeg ved mig selv: — Ved Allah, høist besynderligt! Nu har jeg været saa mange Gange i Balsora, og kjender endnu ikke Andet deraf end Statholderens Palads og Have. — Nu eller aldrig maa jeg have Tid til at spadsere omkring i Staden og see mig om. —

Jeg iførte mig da mine smukkeste Klæder og gik ud i Byen. Men nu veed Du jo, Hersker over de Troende, at Balsora ikke har mindre end halvfjerdsindstyve Kvarterer, større og mindre; intet Under da, at jeg tilsidst forvildede mig og gik omkring saa længe, at jeg var færdig at vansmægte af Tørst.

Da standsede jeg endelig udenfor en stor Dør med tvende Messingringe og et rødt Forhæng; udenfor Døren fandtes der tvende Smaabænke, overskyggede af Rankeplanter. Jeg tog Plads, træt og udtømt som jeg var. Men jeg havde ikke siddet længe, førend jeg hørte en bævende Stemme af et sørgmodigt Indre fremsige følgende Vers:

— Hvorfor skal jeg uskyldig lide Skilsmissens Kvaler?
— Aldrig var jeg Dig ulydig; aldrig brød jeg vor Kjærlighedspagt! Min eneste Glæde var at leve i Nærheden af Dig. —

Da tænkte jeg ved mig selv: — Jeg gad dog gjerne med mine Øjne see den Person, som har saa smuk en Stemme! —

Jeg nærmede mig Døren og løftede Forhænget ivejret. Da saae jeg en Pige, skjøn som Maanen, med en Hud saa hvid som et Lilieblad, med Øjne og Hals som en Gazelle, og med Læber som Koraller. Hendes

Mund lignede Salomos Seglring, hendes Tænder de klareſte Perler.

Saaſnart Pigen fik Øje paa mig, ſagde hun til ſin Slavinde: — Gaa hen og ſee, Hvem der er ved Døren! —

Slavinden kom hen til mig og ſagde: — Du gamle Mand, ſkammer Du Dig ikke med dine graa Haar ved at trænge ind i et fremmed Huus for at ſee andre Folks Kvinder? —

— Hav mig undſkyldt! — ſvarede jeg: — Jeg er fremmed her paa Stedet og er nærved at dø af Tørſt. —

Da kaldte den dejlige unge Pige paa en anden af ſine Slavinder og ſagde til hende: — Giv ham at drikke af det gyldne Bæger! — Strax bragte Slavinden mig et Bæger, koſtbart prydet med Perler og Ædelſtene, duftende af Ambra og Moſkus og tildækket med et grønt Silkeklæde.

Jeg tog imod Bægeret og drak langſomt, medens jeg tilkaſtede den unge Pige ſtjaalne Blikke. Endelig gav jeg det igjen tilbage, men blev ſtaaende ved Døren.

Da ſpurgte Pigen: — Hvad forlanger Du mere? —

— Jeg anſtiller Betragtninger over Skjæbnens Omverlinger. — ſvarede jeg.

— Du har Ret; — ſagde den unge Dame: — Tiden gjør Underværker. Men Hvad foranlediger Dig netop i denne Stund og paa dette Sted til ſlige Betragtninger? —

— Jeg tænkte paa Ejeren af dette Huus, ſom engang var min Ven. — yttrede jeg ſukkende.

— Hvad hed da han? — ſpurgte Damen.

— Han hed Mohamed, Ali Juvelerens Søn. Det var en meget riig Mand; har han efterladt ſig Børn? —

— Ja, men alene en Datter ved Navn Badur, som har arvet hele hans Formue. —

— Mon ikke Du selv skulde være denne Datter? —

— Jovist er jeg det! Men nu har Du snakket længe nok; gaa nu din Vej, gamle Graaskjæg! —

— Som Du befaler, min Herskerinde! — Men jeg seer mørke Sorgers Skygge paa dit skjønne Aasyn. Meddeel mig, hvori Skjæbnen er gaaet Dig imod! Maaskee kan jeg hjælpe Dig. —

— Ja, hvis Du virkelig er en paalidelig Mand, vil jeg betro Dig min Hemmelighed; dog siig mig først dit Navn! —

— Unge Dame, jeg er Ali, Mansurs Søn fra Damascus, Khalifen Harun al Raschids Bordkammerat og Omgangsven. —

Saasnart Damen hørte mit Navn, steg hun ned af Sofaen, kom mig hjertelig imøde og bød mig velkommen, idet hun sagde:

— Jeg elsker og er adskilt fra min Elskede. —

— Visselig, — yttrede jeg: — en saa fornem, riig og klog Pige kan alene nære en ædel Kjærlighed! —

— Du har Ret, Ali; jeg elsker Giubejr, Emir over Shejbans Sønner, den smukkeste og ædleste Mand i Verden. —

— Veksle I da ingen Breve og have ingen Sammenkomster med hinanden? —

— Jovist; dog er der endnu ikke sluttet nogen Ægteskabskontrakt imellem os. —

— I ere altsaa blevne uenige! Hvorledes er det gaaet til? —

— En Dag opsatte denne Slavinde her mit Haar, og da hun havde flettet mine Pidske, syntes hun saa godt

om mig, at hun faldt mig om Halsen og kyssede mig. I det Samme traadte Giubejr ind i Værelset. Da han saae dette, vendte han sig hastig og gik vred bort; og siden den Tid har jeg ikke hørt det Mindste fra ham. —

— Nu — saaledes! — Men siig mig, Hvad kan jeg da nu gjøre for Dig? —

— Bring ham blot et Brev fra mig! Hvis Du bringer Svar derpaa tilbage, skal Du faae fem hundrede Dinarer; kommer Du derimod tomhændet, giver jeg Dig hundrede Dinarer for din Ulejlighed. —

Da jeg erklærede mig beredt til at overbringe hendes Brev, forlangte hun Blæk, Kalam og Papiir, og gav sig til at skrive:

— O min Elskede, hvor længe skal dog endnu denne Tilstand vare; hvor er vor Kjærlighed og dens Lykke flygtet hen? — Hvor længe skal endnu Søvnen fly mine trætte Øjne; naar skal jeg gjensee Kjærlighedens skjønne Afbilled i dine dyrebare Træk? — O vistnok har Du laant Bagvaskeren Øre! Men vogt Dig vel for at fæste Liid til hans falske Ord! Ved dit Liv besværger jeg Dig, Hvad har Man fortalt Dig om mig? Betænk, hvor let ethvert Ord lader sig mistyde og fordreje; — er ikke selve Loven, Guds hellige Ord, bleven forfalsket af et heelt Folk?*) — Hvor ofte have ikke falske Rygter udbredt sig? Troede ikke Jakub, at hans kjæreste Søn Jussuf var bleven stjaalen? — Erindre Dig, at der engang vil times en frygtelig Dag, da Du og jeg og mine Bagvaskere skulle stilles over for hinanden, Ansigt til Ansigt! —

Hun forseglede Brevet og overrakte mig det. Jeg

---

*) Mohamedanerne tro, at baade det gamle og det nye Testament ere blevne forfalskede af de Christne.

gik da hen til Giubejr og ventede i hans Huus, indtil han kom tilbage fra Jagten. Saasnart jeg saae ham komme ridende, følte jeg mig ganske blændet af hans Skjønhed. Han kjendte mig strax, omfavnede og kyssede mig, og jeg troede at omfavne hele den kjære skjønne Verden. Derpaa førte han mig ind i sit Huus og anviste mig Plads paa Sofaen. Efterat vi havde udhvilet os noget, blev der fremsat et Bord af det fineste Træ fra Khorasan med alleslags Bagværk, Steg og søde Spiser.

Da Giubejr indbød mig til at spise, svor jeg og sagde: — Ved Allah, jeg vil ikke røre nogen Bid, førend Du har hørt mit Anliggende. —

— Og hvori bestaaer det? — spurgte han. Da overrakte jeg ham Badurs Brev.

Men saasnart han havde læst Brevet og mærket sig dets Indhold, sønderrev han det, kastede Stumperne paa Jorden og sagde: — O Ibn Mansur, hvilketsomhelst end dit Anliggende er, vil jeg med Glæde føje Dig deri; men paa dette Brev faaer Du mig ikke til at svare! —

Da rejste jeg mig i Vrede. Men han holdt mig tilbage ved mit Klædebon og sagde: — Ali, jeg vil spørge Dig om Noget. —

— Nu, hvorom da? — spurgte jeg.

— Har ikke hun, der har skrevet dette Brev, lovet Dig fem hundrede Dinarer, hvis Du bragte et skriftligt Svar tilbage, og hundrede Dinarer for din Gang? —

— Jo, ganske rigtig. — svarede jeg.

— Nu, saa bliv hos mig denne Dag tilende og gjør Dig tilgode! Imorgen skal Du faa fem hundrede Dinarer af mig. —

Saa blev jeg da hos ham; vi spiste og drak og

underholdt hinanden med allehaande Fortællinger. Endelig yttrede jeg: — Kjære Herre, gives der da slet ingen Sang i dit Huus? —

— Ved Allah, Du har Ret! — udraabte han: — Vi drikke allerede altfor længe uden Musik. —

Derpaa lod han een af sine Slavinder kalde. Hun fremstillede sig med en fiint poleret Cithar, baaren i et Silkebaand, tog Plads i Nærheden af os, greb i Strengene og sang:

— Hvo som ikke kjender Kjærlighedens Sødme og Bitterhed, den veed ikke, hvad det er at leve. — Jeg hengav mig til Kjærligheden, indtil jeg havde udtømt alle dens Saligheder og Smerter. — Hvor mangen Nat har ikke min Elskede tilbragt hos mig og ladet mig beruse mig i paradisisk Sødme paa hans Læber! — Men — vor Samværens Nat var saa kort, som om Aften- og Morgenrøden havde kysset hinanden; da forraadte Skjæbnen os og skilte os vide fra hinanden! — Dog Hvo kan modsætte sig Skjæbnens Forudbestemmelse? Hvilken Slave kan trodse sin Herres Befalinger? —

Neppe havde Slavinden sunget disse Vers tilende, førend hendes Herre udstødte et højt Skrig og sank i Afmagt. Da sagde Slavinden til mig: — Allah fordømme Dig, at Du har brudt Husets Skik! Vi drak hidindtil uden Sang, og vor Herre forblev rolig. Gaa nu ind i hiint Værelse; der staaer en Seng til Dig! Vor Herre bliver dog ikke længer oppe. —

Jeg faldt silde isøvn og sov til den lyse Morgen; da blev jeg vækket af en Dreng, som bragte mig fem hundrede Dinarer og sagde:

— Her ere de Penge, min Herre har lovet Dig!

Du behøver ikke at vende tilbage til den unge Dame, og vi ville ikke tale mere om den Ting. —

Jeg tog Pungen og gik min Vej, men tænkte ved mig selv: — Den stakkels Pige venter mig. Ved Allah, jeg maa hen og fortælle hende, hvad der er forefaldet imellem mig og hendes Elskede; ellers vil hun fatte slette Tanker om mig og alle mine Landsmænd. —

Saasnart den unge Pige fik Øje paa mig, raabte hun mig imøde: — Din Sendelse er mislykket; jeg kan see det paa Dig! —

— Hvoraf veed Du det? — spurgte jeg.

— Skal jeg sige Dig endnu mere? — Da han havde modtaget mit Brev, rev han det istykker, kastede det paa Gulvet og sagde: — Jeg vil føje Dig i Alt, hvad Du kan have at bede mig om, kun ikke i at besvare dette Brev. — Saa stod Du fortørnet op; men han holdt Dig tilbage og bød Dig fem hundrede Dinarer for at blive hos ham Dagen tilende. Saa underholdt I Eder med hinanden; men tilsidst indtraadte en Slavinde og foredrog et Vers, hvorved Giubejr faldt i Afmagt. —

— Du maa jo have været tilstede iblandt os! — udraabte jeg forbauset.

— Veed Du ikke, hvad en Digter har sagt? — svarede hun:

— De Forelskedes Hjerter see bedre end andre Folks Øine. —

Derpaa vedblev Badur: O Ibn Mansur, der oprinder ingen Dag eller Nat over Noget, at det jo omskiftes og forandres. — Derpaa hævede hun Blikket imod Himlen og udraabte: — O min Herre og min Gud, over-

før den Kjærlighed, som brænder i mit Hjerte, til Giubejrs kolde Indre! —

Efter et kort Ophold tog jeg Afsked fra den unge Dame og vendte tilbage til Statholderens Palads. Denne var imidlertid igjen kommen hjem fra Jagten; jeg afgjorde mine Forretninger med ham, og vendte tilbage til Bagdad.

Da jeg Aaret efter igjen var i Balsora, og efter fuldendte Forretninger allerede igjen vilde rejse hjem til Bagdad, faldt de splidagtige Elskende mig ind, og jeg tænkte ved mig selv: — Ved Allah, jeg vil dog først underrette mig om, hvorledes det gaaer Badur og hendes frafaldne Elsker! — og begav mig strax paa Vejen til Badurs Bolig.

Da jeg havde naaet Huset, fandt jeg Pladsen foran Døren omhyggelig fejet og vandet; herlige Tæpper prydede Indgangen, og en Mængde rigt klædte Tjenere stod udenfor.

— Ak, — tænkte jeg ved mig selv: — den arme Pige er vistnok død af Sorg, og nu boer een eller anden riig og overdaadig Emir i hendes Huus! —

Bedrøvet forlod jeg Stedet og begav mig hen til Giubejrs Bolig. Der fandt jeg Alting ødelagt, forsømt og fuldt af Støv og Ureenlighed. — Ak, — sagde jeg ved mig selv: — hvor Livet dog er omskifteligt! Han er rimeligviis ogsaa død! — Og jeg fremsagde vemodig følgende Sørgevers:

— O, mine Venner ere borte, — og mit Hjerte følger efter dem! — Ak, vendte de tilbage, det vilde være en Pa-

radisets Salighed! — Jeg staaer udenfor Eders Bolig og græder og jamrer mig; med mig græde Husets Ruiner, naar jeg spørger dem: — „Hvor ere de blevne af, som vare saa lyksalige indenfor Eders Mure?“ — —

Medens jeg saaledes udtalte min Sorg og Rørelse, traadte en sort Slave ud til mig og sagde: — Hvad gjør Du her, Graaskjæg? — Gid dog din Moder aldrig havde født Dig til Verden! Hvorfor beklager Du saaledes dette Huus, og varsler os Ulykker? —

— Dette Huus tilhørte een af mine Venner. — yttrede jeg.

— Hvad hed denne Ven? — spurgte Slaven.

— Hans Navn var Giubejr. O sig mig, hvad der er blevet af ham! —

— Giubejr befinder sig ganske vel; men Allah har i sin Vrede hjemsøgt ham med Kjærlighed til en ung Dame, som hedder Badur, og denne Elskov har forvandlet ham fra et Menneske til en Kampesteen. Naar han er sulten, forlanger han ikke at spise, og naar han tørster, siger han ikke: — Giv mig Noget at drikke! —

— Spørg ham engang, om han vil modtage mit Besøg! —

— Min Herre, vil Du besøge en forstandig Mand eller en forrykt Nar? —

— I ethvert Tilfælde ønsker jeg at see ham. —

Da førte Slaven mig ind til Giubejr. Jeg fandt ham siddende ubevægelig med stive Blikke. Jeg tiltalte ham; men han svarede mig ikke et Ord. Da sagde een af Slavinderne: — Du maa tiltale ham i Vers, ellers faaer Du intet Svar af ham. —

Jeg henvendte da følgende Vers til ham:

— Har Du glemt din Kjærlighed til Badur, eller stræber Du med Vold at undertrykke den? — Tilbringer Du dine Nætter i Slummer og Hvile, eller i Pine og Søvnløshed? —

Da opløftede han sine Øjne, bød mig velkommen og sagde: — Nu er Spøgen bleven til ramme Alvor. —

— Kjære Herre, — yttrede jeg medlidende: — kan jeg ikke være Dig til nogen Nytte? —

— Jo maaskee! — svarede han: — Jeg vil medgive Dig et Brev til Badur. Bringer Du Svar igjen tilbage, skal Du faa tusinde Dinarer; bringer Du intet, vil jeg give Dig to hundrede for din Ulejlighed. —

— Gjør, hvad Dig tykkes! — svarede jeg.

Da lod Giubejr sig af en Slavinde række Papiir og Blæk, og nedskrev følgende Vers:

— Jeg besværger Dig ved Allah, hav Taalmodighed med mig; thi Kjærligheden har berøvet mig Forstanden! — Engang agtede jeg Kjærlighedens Lykke ringe, og holdt den kun for letfærdig Tant; nu er Kjærligheden bleven min strenge Herre, og tumler mig tyrannisk omkring paa et oprørt Dyb. — Hav Medlidenhed med mig, og giv mig Haab om et saligt Gjensyn! —

Han forseglede Brevet og gav mig det. Jeg gik uden Tidsspilde med det hen til Badur, og løftede, som tidligere, uanmældt Dørforhænget en Smule ivejret. Da fik jeg Øje paa ti Jomfruer saa dejlige som Stjerner, og Fuldmaanen iblandt dem var Badur selv, hos hvem Man ikke formaaede at opdage det mindste Spor af Sorg og Lidelse. Saasnart hun fik Øje paa mig, bød hun mig velkommen og bad mig træde indenfor. Jeg

nærmede mig hende da, hilste ærbødig og overrakte Giubejrs Brev.

Saasnart Badur havde læst Brevet og mærket sig dets Indhold, sagde hun leende: — Een af vore Digtere siger: —

— Jeg fatter Mod og slaaer mig tiltaals, indtil der atter kommer et Bud fra Dig. —

— Nu, Ibn Mansur, — vedblev hun derpaa: — jeg vil levere Dig et Svar, forat Du kan faa af ham, hvad han har lovet Dig. — Derpaa lod hun sig af en Slavinde bringe Skrivematerialier, og nedskrev følgende Vers:

— Hvorfor har Du forladt mig, da jeg var Dig inderlig hengiven? Hvorfor var Du uretfærdig, medens jeg var Retfærdigheden selv? Du alene var Skyld i Skilsmissen, da jeg trofast og omhyggelig plejede vor Kjærligheds Lykke. — Nu har jeg med egne Øjne seet og tillige af Andre hørt, hvad der mishager Dig hos mig. Skulde jeg da nedværdige mig selv og trygle om din Kjærlighed? Sandelig, hvis Du havde holdt mig i Ære, skulde Du ingensinde have mistet din Plads i mit Hjerte! —

Da jeg havde læst dette Brev, udbrød jeg: — Ved Allah, min Herskerinde, dette Brev vil give ham Døden! — Og jeg rev det istykker og bad hende skrive nogle andre Vers. Da skrev hun paany:

— Jeg er trøstet, og Søvnen vederkvæger atter mit Øje; thi velunderrettede Venner have fortalt mig Alt Dig vedkommende. Nu har mit Hjerte forglemt Dig, og mine Øjenlaag ville ikke længer vaage. —

— Ved Allah, min Herskerinde, — udraabte jeg:

— saasnart han faaer læst disse Linier, vil Sjælen forlade hans Legeme! —

Da svarede den unge Dame: — Isandhed, Ibn Mansur: — der maa være en Ende derpaa! — Og hun forlangte paany Kalam og Papiir, og skrev med Taarer i Øjnene et Brev, som Ingen i selve Divanet skulde gjøre hende efter. Blandt Andet fandtes deri følgende Vers:

— Ak, hvorlænge endnu saa egenvillig og uretfærdig! Skulde Du virkelig være helbredt, medens mit Hjerte endnu banker højt i sin Smerte? Har jeg imod mit Vidende fejlet, saa sig mig, hvori min Synd bestod! — Du er mig mere dyrebar, end Søvnen mine trætte Øjne! Med Dig har jeg tømt Kjærligheds Bæger; — finder Du mig beruset, saa dadl mig ikke! —

Da Badur havde forseglet dette Brev, gav hun mig det med de Ord: — Gaa nu; dette Brev maa helbrede enhver Lidende! —

Jeg tog Brevet og fjernede mig. Men Badur raabte efter mig: — Sig ham med det Samme, at jeg iaften vil være hans Gjæst! —

Hjertelig glad ilede jeg tilbage til Giubejr, hvis Øjne imidlertid ikke havde været vendte fra Døren, i Forventning af, at jeg skulde vende tilbage med et Svar. Men saasnart han havde læst Brevet, udstødte han et højt Skrig og faldt i Afmagt.

Da han igjen kom til sig selv, sagde han: — Ibn Mansur, har Badur virkelig med egen Haand skrevet dette Brev? —

— Min Herre, — svarede jeg: — saavidt jeg

veed, gives der Ingen, der skriver med Fødderne. — Og, ved Allah, neppe havde jeg udtalt, førend vi allerede fornam Klangen af hendes Ankelringe.

Saasnart Giubejr saae hende, sprang han op og omfavnede hende, som om han pludselig var bleven fuldkommen helbredt; derpaa satte han sig igjen ned. Men Badur blev staaende for ham, og da han spurgte hende, hvorfor hun ikke tog Plads, svarede hun: — Kun under een Betingelse tager jeg Sæde hos Dig. —

— Og hvad er det for en Betingelse? — spurgte jeg.

— Det er en Elskovshemmelighed, som Ingen maa vide. — lød hendes Svar. Og hun bøjede sig ned imod Giubejrs Øre og tilhviskede ham Noget.

— Ved Allah, din Villie er min! — svarede han strax, og talte derpaa nogen Tid sagte med een af Slavinderne. Slavinden fjernede sig, men kom snart igjen tilbage med den opløste Hemmelighed: Kadi'en og to Vidner.

Da hentede Giubejr en Pung med tusinde Dinarer og sagde til Kadi'en: — Skriv en Ægteskabskontrakt mellem mig og denne Dame! Her ere tusinde Dinarer i Morgengave. —

Kadi'en spurgte Badur, om hun samtykkede; og da hun hertil havde svaret Ja, satte han sig til at skrive Kontrakten. Badur tog da en Haandfuld Guldstykker og deelte dem imellem Kadi'en og Vidnerne; de øvrige Penge gav hun Giubejr tilbage.

Nu vare altsaa de Elskende blevne Ægtefolk. I den behageligste Underholdning blev jeg hos dem indtil langt ud paa Natten; da tænkte jeg ved mig selv: — Her ere to Elskende, som længe vare adskilte; jeg vil nu lade dem ene med hinanden. —

Men da jeg stod op for at anbefale mig, holdt Badur mig tilbage og sagde: — Hvad falder Dig dog ind? Du troer vist, at vi ønske at være alene? Men bliv kun siddende! Vi skulle nok sige Dig, naar Du skal fjerne Dig. —

Jeg satte mig altsaa igjen, og vi forbleve sammen indtil henimod Morgengry. Da lod Badur mig søge Hvile i et Værelse, hvor der var redt et Leje til mig, og jeg sov indtil højt op paa Dagen.

Da jeg endelig stod op, traadte en Tjener ind med et Vaskebækken; jeg tvættede mig og holdt min Morgenbøn. Da kom Giubejr og hans Kone fra Badet i Huset, og vrede deres vaade Lokker. Jeg ønskede dem en god Morgen og Lykke til deres Forening, og tilføjede: — Hvo som gjør et fromt Løfte og holder samme, den gaaer det godt. —

— Du har Ret, Ibn Mansur; — svarede Giubejr: — og jeg havde heller ingenlunde glemt det. — Derpaa hidkaldte han sin Skatmester og lod mig give tusinde Dinarer.

Da tog jeg Afsked med det lykkelige Par, og rejste tilbage til Bagdad. Siden har jeg ikke gjensect Giubejr og hans Kone; men jeg har Grund til at tro, at de vide at bevare Foreningens Sødme, efter saa fuldt at have prøvet Skilsmissens Bitterhed. — Det er min Historie, og Allah være med Dig! —

Harun havde med Fornøjelse hørt paa den gamle Ibn Mansurs Historie, og hans Tungsindighed var saa ganske forsvunden, som om den aldrig havde været til. Maatte det ofte gaae saalunde! —

De sex Piger

eller

Hvo er den Skjønneste?

Engang sad de Troendes Beherſker paa ſit Slot, omgiven af ſine Vizierer og Venner og ſine Yndlingsdigtere. Da fortalte een af hans Bordfæller, ved Navn Mohamed, følgende Hiſtorie:

En riig Kjøbmand i Bagdad havde ſex Slavinder; den ene var hvid, den anden guul, den tredie feed, den fjerde mager, den femte bruun, og den ſjette ſort. Alle lignede de imidlertid hinanden deri, at de vare ſkjønne og uſædvanlig dannede.

En Aften, da de vare ſamlede, ſagde deres Herre til dem: — I ere jo alle vel bevandrede i Koranen, have ſtuderet de gamle Tiders Hiſtorie, og kjende de bedſte Digte og Ordſprog; lader nu Eders Dannelſe ſee, idet Hver af Eder for ſig fremhæver ſine egne Fortrin og derpaa ſine Søſtres Mangler, og anfører Beviſer for begge Dele! —

Da rejſte ſig den hvide Slavinde og ſagde, idet hun fæſtede ſit Blik paa den ſorte:

— Vee Dig, Du Nattens Billed, — jeg er det klare Lys og den ſtraalende Maane! Jeg beſidder den hvide Ro-

ses, den venlige Dags, de blinkende Stjerners rene Farveglands. — Allahs Profet har ogsaa sagt: — „De, hvis Ansigter ere hvide *), skulle evig forblive i Naade hos Allah." — Desuden ere Muselmændene jo ved hvide Turbaner adskilte fra de Vantroende; og hvid falder Sneen ned fra Himlen paa de høje Bjerge. — Jeg kunde med Lethed endnu anføre tusinde andre Ting, som anbefale den hvide Farve; men jeg foretrækker uden Tidsspilde — at gaa over til dine Mangler, Du sorte Værk af en smudsig Smed, Du uheldspaaende Ravn! — Kjender Du Digterens Ord:

„Kostbar er den hvide Perle; men Kul have kun ringe Værd. Et hvidt Ansigt forkynder Lykke og Glæde; et sort derimod antyder en satanisk Natur." —

— Du kan heller ikke have forglemt, at de Sorte nedstamme fra Cham, hvem Noah for hans Uteerligheds Skyld forviste fra sit Ansigt til den fjerne Udørk, Abyssinien. — Tag Dig dette tilhjerte og tilhyl dit Aasyn, Du Nattens skumle Billed! —

Derpaa rejste sig den sorte Slavinde paa et Vink af sin Herre, udstrakte Haanden imod den hvide, og begyndte:

— Har Du glemt, Du farveløse og matte Stakkel, at Allah i Koranen sværger: — Ved Natten, naar det mørknes, — ved Dagen, naar den lyser —? Havde Natten været noget Foragteligt, vilde Allah ikke have svoret ved den, endnu mindre have nævnet den før Dagen. — Er ikke det sorte Skjæg Mandens stolte Prydelse, medens det hvide bringer ham Svaghed, Livslede og Bekymring? — Hvis den sorte Farve ikke netop var den kostbareste, vilde den ikke have sin Plads midt i Djet. — Er det ikke Natten,

---

*) Meningen i Koranen er naturligviis: uskyldige.

som er de Elskende huld, og velsignes af dem? — Er Allahs Ord ikke skrevet med sort Blæk, og ere ikke Ambra og Moskus sorte begge Dele? — Du roser Dig af din hvide, kolde, blegsottige Farve, og tænker ikke paa, at Snee og Hagl skulle formere Helvedes Pine! — Og har desuden ikke en Digter sagt:

„Hvad er mere kostbart end Moskus, hvad er billigere end Gibs? — Det Hvide i Djet nytter slet intet; kun igjennem det Sorte indsuger det Lyset.“ —

Derpaa lod Kjøbmanden den fede Slavinde rejse sig. Hun stod op, blottede sin Arm og sagde:

— Kaster kun et Blik paa mig! Ikke behøves der mange Ord, hvor der er Syn for Sagn. — Skulde jeg virkelig vidtløftig indlade mig med hiint Fugleskræmsel af Magerhed, tale vidt og bredt om hendes Storkebeen og Hejrehals, om hendes vindtørre Lemmer, som klappre imod hinanden, naar Vinden blæser? — Nej, derfor maa Du virkelig forskaane mig, Herre! —

Kjøbmanden maatte hjertelig lee, og gav derpaa den Magre Tegn til at tale. Den magre Slavinde hævede Armene ivejret og begyndte:

— Priset være Allah, der gav mig en skjøn menneskelig Skikkelse! — Jeg har aldrig i mine Dage hørt, at en Elsker nogensinde sammenlignede sin Pige med en Elefant eller feed Kalv, tværtimod med Bantræets slanke Green, med det indiske Rør eller den tørstige Gazelle. — Jeg er altid frisk og munter, bevæger mig med Lethed fra Sted til Sted; min Gang er som en Dands, og min Dands er et Forspil til Paradisets Henrykkelser. — Men Du, Velmæskede, tør ikke rose Dig af din Fedme, der kun da havde nogen Fortjeneste, hvis Du var bestemt til at slagtes! — Du er be-

standig lad, tvær, kedsommelig. Gaaer Du, bliver Du træt; sidder Du, kan Du ikke mere rejse Dig; ligger Du, falder Du isøvn; sover Du, snorker Du saa højt som en rallende Ore, og selv ikke et Allerhelvedes Spektakel kan vække Dig igjen. Du ligner, som Digteren saa smukt og passende siger:

„En Lædersæk, fyldt med Vind, et Bjerg af Kjød og af Klæder. Og naar hun engang sætter Foden til Jorden i det yderste Osten, saa hører Man hende i det fjerneste Vesten." —

Nu kom Raden til den gule Slavinde. Hun rejste sig og henvendte sig til den Brune:

— Min Farve har den almægtige Gud hævet højt over alle andre Farver; hedder det ikke: — „Hun være guul, af en Farve, som fryder Sjæl og Øje." —? Det er om mig, at Digteren siger:

„Min Elskede ligner den gyldne Sol; hendes Farve blænder og behager Øjet som blanke Dinarer; hun kvæger Blikket som den liflige Safran."

— Men veed Du, hvilken Farve Du fremviser? — Ingen anden end Bøffelorens, hvilken Alle fly, den giftige Rusts, den afskyelige Glentes! Du har en Mellemfarve, som Ingen finder Behag i; der gives hverken brune Roser eller bruunt Guld. —

Tilsidst rejste sig den brune Slavinde og udraabte:

— Priset være Allah, at han ikke skabte mig hverken hvid eller sort eller guul! Thi min Farve er, uagtet Alt, hvad derimod kan siges, dog den mest yndede af alle. Digterens Mund strømmer over af Roes, naar han nævner denne Farve. Hvad bliver vel oftere besunget hos Ynglinger og Piger end et brunt Mærke paa Kinden? — Men

mindst af Alt misunder jeg dog Dig, Du gule Pommerants, Du gamle Stykke Elfenbeen! Du maa visselig være skabt af en sveden Velling! — Det er om Dig, at Digteren siger:

„Naar jeg seer en guul Pige, troer jeg, at hun er syg; og nødes jeg til at nærme mig hende, føler jeg mig saa beklemt om Hjertet, som om jeg var buden i Selskab med den lede Pest." —

Kjøbmanden havde kostelig moret sig, og hans Latter var lang og hjertelig. Men saasnart han havde udleet, lod han det være sig magtpaaliggende at gjenoprette Freden imellem de ophidsede Skjønne; hertil hjalp fortræffelig Foræringen af en smuk Kjole til Hver af dem.

Da Khalifen havde hørt denne Fortælling tilende, følte han en levende Lyst til at eje disse sex Slavinder, og det lykkedes ham ogsaa ved Mohameds Mægling at bringe dem i sin Besiddelse for en Priis af sex tusinde Dinarer. Men kort efter modtog han fra Kjøbmanden, som havde overladt ham dem, følgende Vers:

— Sex Skjønheder have stjaalet mit Hjerte, og min Glæde er flygtet tilligemed dem. De vare mit Syn, min Hørelse, min Næring, min Søvn, mit Liv! Mit Savn er saa stort, at jeg længes efter Graven. —

Disse Vers rørte Khalifen saa inderlig, at han ikke alene sendte Kjøbmanden Slavinderne tilbage, men oven i Kjøbet lod ham beholde de sex tusinde Dinarer, som han havde faaet i Betaling for dem.

Omar Alnuman

og hans Børn,

eller

Broder og Søster.

Engang for længe siden, nogen Tid før Abdul Maliks Khalifat, regjerede der i Bagdad en mægtig Fyrste ved Navn Omar Alnuman. Han var den tappreste Hersker paa sin Tid; hans Øjne lynede, og hans Næse sprudede Gnister, naar han blev vred, og Ingen vovede at sige ham imod i nogen Ting. Selv de mægtigste Konger maatte bøje sig for ham, og de fjerneste Lande underkaste sig ham. Hans Herredømme strakte sig saaledes ligefra Hedjas i det lykkelige Arabien indtil de indiske og chinesiske Øer; saavel de snebedækkede Nordlande som det glødende Abyssinien vare ham underdanige, og daglig kom der Sendebud til ham fra vidtfjernede, ja endogsaa ganske ubekjendte Folkeslag, for enten at tilsige ham deres Underdanighed eller bringe ham smigrende Lykønskninger og kostbare Gaver.

Omar Alnuman var af den ædleste Oprindelse. Han besad fire Gemalinder, af hvilke een havde født ham en i Kløgt og Tapperhed uforlignelig Søn, hvilken han ogsaa elskede usigelig højt. Foruden sine fire Gemalinder

besad han tre hundrede og sex og tredsindstyve Slavinder, een til hver eneste Dag i Aaret. Enhver af disse Slavinder havde sin egen Bolig i Paladset, som efter Aarets tolv Maaneder var saaledes inddeelt i tolv Dele, at enhver igjen indeholdt tredive Boliger. Hans Sædvane var, vexelviis at besøge sine Slavinder, saaledes, at han besøgte enhver af dem een Gang om Aaret, og saa ikke saae hende igjen førend det følgende, naar Raden atter kom til hende.

Hans Søn Sharkan havde i en ung Alder allerede erobret en Mængde Riger og Lande, og var paa Grund af sin Kløgt og høje Mandhaftighed allerede for længe siden bleven udnævnt til Tronfølger, da Skjæbnen vilde, at een af Omars Slavinder skulde føle sig frugtsommelig. Omar glædede sig hjertelig over denne Udsigt til at see sit Afkom forøget, og behandlede Slavinden med megen Godhed. Sharkan derimod blev dybt nedslaaet ved Efterretningen herom; thi han tænkte ved sig selv: — Hvor let kunde ikke den Nyfødte af Skjæbnen være bestemt til at træde imellem mig og min Trone? — Derfor besluttede han i sit stille Sind, at, hvis Slavinden fødte hans Fader en Søn, skulde denne tidlig eller silde miste Livet ved hans Haand.

Den frugtsommelige Slavinde var en Grækerinde, som Kongen af Cæsarea engang, tilligemed en Mængde andre kostelige Foræringer, havde sendt Herskeren af Bagdad. Safia, dette var hendes Navn, var beskeden, aandrig og dydig, overhovedet meget elskværdig. Omar vandt hende derfor inderlig kjær; men naar han befandt sig hos hende og blev betjent af hende, sagde hun ofte til ham: — Jeg beder Nat og Dag til Allah, at han naadig vil beskjære mig en Søn, som jeg kan opdrage i

Dyd og Gudsfrygt til Glæde for hans Fader! — Under hele sin Forventningstid fastede og bad hun tidlig og silde til Allah, og viste sig overhovedet mønsterværdig, from og godgjørende. Men Allah hørte ogsaa hendes Bønner og forløste hende let og uden Smerter.

Da Tiden til hendes Nedkomst var forhaanden, havde saavel Sharkan som Omar sendt En hen til hende, som øjeblikkelig skulde bringe dem Budskab om, hvad Safia havde født til Verden. Saasnart altsaa Barnet havde seet Lyset, og Ammerne erklæret, at det var en Pige, ilede Sendebudene med at bringe Kongen og hans Søn denne Efterretning. Sharkan blev naturligviis over al Maade glad ved dette Budskab. Men neppe vare Budene borte, førend Safia sagde til Ammerne: — Tøver lidet hos mig endnu; jeg begynder atter at føle mig uvel! — Derpaa udstødte hun et højt Skrig, og bragte med Allahs naadige Hjælp endnu en Dreng til Verden, saa skjøn og lysende som den klare Maane, med straalende Pande og rosenrøde Kinder. Safia og alle Tilstedeværende vare ude af sig selv af Glæde.

Hastig udbredte Efterretningen om denne glædelige Begivenhed sig over hele Paladset. Alle Slavinderne misundte Safia hendes Lykke; men Kongen var ganske henrykt, gik ind til Slavinden og kyssede med Fryd hende og hendes Børn. Sønnen kaldte han Dhul Makan*) og Datteren Nushat Asfaman,**) og sørgede for Ammer, Opvarterinder og Tjenere, ligesom for alle andre Fornødenheder paa den gavmildeste Maade.

---

*) Stedets Lys.

**) Tidens Forlystelse.

Hele Bagdad var herlig illumineret i denne Anledning, og Vizirerne, Fyrsterne og alle Rigets Store indfandt sig ved Paladsets Port for at ønske Kongen tillykke. Omar takkede dem huldrig og overøste dem med Foræringer.

Flere Aar forløb, i hvilket Tidsrum Omar næsten daglig enten besøgte eller erkyndigede sig om Børnene og deres Moder. Han greb enhver Lejlighed til at forære dem Smykker og andre Kostbarheder; men fremfor Alt laa ham dog paa Hjerte at give Børnene en god Opdragelse.

Paa denne Tid kom Sharkan tilbage fra sine langvarige Krigstog. Da først erfarede han, at han ikke alene havde faaet en Søster, men ogsaa en Broder, og mindedes hiint Løfte, som han i sin Sjæls Bitterhed engang havde aflagt for sig selv. Til sin store Grædmelse maatte han nu oven i Kjøbet bemærke, hvilken inderlig Kjærlighed hans Fader nærede til hans Sødskende.

En Dag spurgte hans Fader ham om Aarsagen til hans daarlige Udseende.

— O, — svarede Sharkan: — saa ofte jeg seer, at Du viser mine Sødskende Opmærksomhed og Kjærlighed, skjærer det mig i Hjertet, og jeg frygter for, at mit Nag skal tage saaledes Overhaand, at jeg lader mig henrive til at tage dem af Dage, og saa maatte Du til Gjengjæld undlive mig. Derfor beder jeg Dig af Hjertet, at Du skjænker mig eet eller andet Herskab saa langt fjernet fra dit Hof, som muligt; thi der gives et Ordsprog, som siger: — Hvad Øjet ej seer, det smerter ej meer. — Maatte det ogsaa for mig bevise sin Sandhed! —

Da Omar i disse Ord hørte en saa skrækkelig Følelse tolket, sagde han til ham:

— Min Søn, jeg vil opfylde dit Ønske, og udnævner Dig til Statholder i Damascus, den næststørste By i mit Rige

Og ufortøvet sendte han Tilbud til Damascus for at bekjendtgjøre sin Villie og berede Sharkan en passende Modtagelse; samtidig udfærdigede han de nødvendige Fuldmagtsdokumenter. Sharkan spildte heller ikke Tiden, men beredte sig med Iver til sin Rejse og sin nye Bestilling; som Vizier medfulgte Dendan, een af hans Faders gamle prøvede Raadgivere.

Da Alt var beredt til Afrejsen, anbefalede Omar sin Søn at regjere med Mildhed og Retfærdighed; derpaa stedtes alle Rigets Fyrster og Stormænd til Afsked, og Sharkan begav sig med et prægtigt Følge paa Vejen til Damascus, der ved hans Ankomst gjenlød af Pauker og Trompeter og var illumineret fra Ende til anden.

Kort efter Sharkans Afrejse indfandt sig de tvende Børns lærde Opdragere hos Kongen og sagde:

— Herre, dine Børn ere nu fuldkommen uddannede i alle Videnskaber og Færdigheder; fra dette Øieblik ere vi unyttige Tjenere. —

Omar belønnede Lærerne rigelig og afskedigede dem.

Dhul Makan havde nu naaet en Alder af fjorten Aar. Han var af et fromt Gemyt, beskjæftigede sig meget med Koranen og andre religiøse Bøger, og elskede de Lærde og de Fattige ret af Hjertet. Derfor var han

ogsaa i overordentlig Grad yndet af alle Bagdads Beboere, baade af Oldinger, Mænd og Kvinder.

Engang, da Pilgrimskaravanen drog ud, bad den fromme Yngling sin Fader om Tilladelse til at følge med; men Omar nægtede ham det, idet han sagde: — Vent blot til næste Aar; saa ville vi gjøre Pilgrimsfarten sammen! —

Dog Dhul Makan lod sig ikke stille tilfreds hermed, men begav sig ind til sin Søster, som just var i Begreb med at bede, og sagde til hende, saasnart hun havde endt sin Bøn:

— Jeg er nærved at dø af Længsel efter Allahs hellige Huus og Profetens Grav; og da min Fader ikke vil tillade, at jeg rejser, kommer jeg til Dig for at bede om nogle Penge, forat jeg inat hemmelig kan følge efter Karavanen. —

— Jeg besværger Dig ved Allah, min Broder, — svarede Nushat Asaman: — lad ikke mig blive her tilbage! Ogsaa mit Hjerte vansmægter efter Besøget ved Profetens Grav. —

Dhul Makan var mere end villig til at tage sin Søster med, og bad hende, ved Midnatstid forlade sit Værelse, uden at Nogen mærkede det.

Nushat Asaman tog nogle Penge med sig, iførte sig Mandsklæder, og ventede paa sin Broder udenfor Slottet, indtil han kom og tog hende med. Under Nattens Skjul indhentede de og blandede sig i Karavanen, og Allah lod dem lykkelig naa Mekka. Her dvælede de først i Kaaba'en, og opfyldte de dem foreskrevne Pilgrimspligter; derpaa besøgte de Profetens Grav. Da derpaa Karavanen atter vendte tilbage til Bagdad, sagde Dhul Makan til sin Søster: — Ved Allah, jeg

har ifinde ogfaa at beføge det hellige Jerufalem og den benaadede Fader Abrahams Grav! —

Nushat Affaman var beredt til at følge ham, og de fluttede fig da til Karavanen, fom drog til Syrien.

Men en Nat forkjølede Dhul Makan fig og blev faa fyg, at Nushat Affaman, endfkjøndt felv lidende, ikke kunde tænke paa Andet end at pleje og trøfte ham. Imidlertid fortfatte de dog deres Rejfe til Jerufalem, og lejede en Bolig i den førfte den bedfte Khan; men Dhul Makans Sygdom tog ftedfe til, uagtet hans Søfter paa det Omhyggeligfte plejede ham og efterhaanden gav alle fine Penge ud for ham.

Da Nushat Affaman endelig ingen flere Penge havde, gav hun een af Khanens Opvartere nogle af fin Ejendele til at fælge; og dermed blev hun ved, faa længe hun endnu havde eet enefte Stykke.

Men da brød hun ud i hede Taarer og udraabte: — Nu ftaa os Allah bi! —

I famme Øjeblik ftammede den fyge Dhul Makan: — Mig fynes, at jeg befinder mig lidt bedre, og kunde have Lyft til at fpife noget ftegt Kjød. —

Da maatte den arme Pige gjøre den Tilftaaelfe, at hun intet Mere havde imellem Hænder, og dog ikke kunde beflutte fig til at tigge. — Men veed Du hvad, — tilføjede hun: — imorgen vil jeg føge Tjenefte hos een eller anden fornem Herre! Det vil rigtignok falde mig tungt at fkilles fra Dig; men jeg har jo ingen anden Udvej til at ernære os. —

— Af, — udraabte Dhul Makan: — fkulde Du fra faadan Højhed og Herlighed fynke faa dybt! Der gives ingen Frelfe uden hos Allah, den Almægtige! —

Og de blandede deres Taarer med hinanden. Da

tog endelig Nushat Assaman igjen tilorde: — Vi ere fremmede her, og leve allerede et heelt Aar paa Stedet, uden at Nogen endnu nogensinde har banket paa vor Dør; hvis jeg ikke tager Tjeneste, maa vi visselig begge dø af Sult. Farvel, min Broder, jeg gaaer med Allah! — Det maa saaledes være, hvis vi skulle haabe, nogensinde atter at vende tilbage til vort Fædreland! —

Og Nushat Assaman rejste sig, bedækkede sit Hoved med et pjaltet Klæde, som Kameeldriveren havde forglemt hos dem, og gik bort, uden selv at vide, hvorhen hun skulde styre sine Fjed. Det blev Aften og Nat; hendes Broder ventede hende forgjæves tilbage. Det blev atter Morgen; men Nushat Assaman var og blev borte. Efterat Dbul Makan endelig havde ventet hende to Dage forgjæves, og imidlertid havde følt sig piint af den skrækkeligste Sult, kaldte han paa en Opvarter i Khanen, og bad ham om at bære sig ud paa Gaden. Opvarteren gjorde, som han ønskede, og lagde ham paa Gaden i Skyggen af en Muur; og da Indvaanerne i Jerusalem saae det unge Menneske i en saa ynkelig Forfatning, samledes de omkring ham og fældede Medlidenheds Taarer.

Dbul Makan var saa udtømt, at han kun ved Tegn formaaede at give de gode Folk tilkjende, at de skulde skaffe ham Noget at spise. Da samlede Man Penge ind til ham, kjøbte nogle Spiser og betjente ham dermed. Derpaa flyttede Man ham og lagde ham paa et Tæppe udenfor en Bod, hvor der gik mange Mennesker ud og ind, og stillede en Vandkrukke ved hans Hoved.

Men henimod Midnat blev hans Smerte over Tabet af Søsteren saa voldsom, at han atter sank i Afmagt. Da indsamlede nogle barmhjertige Sjæle tredive Sølv-

drachmer til ham, og lejede en Kameeldriver til at bringe ham fra Jerusalem til Damascus, hvor der fandtes et berømt Hospital for Fattige og Fremmede.

Men Kameeldriveren, som kun fik en knap Løn, og desuden var et slet Menneske, tænkte ved sig selv: — Hvorfor skulde jeg vel rejse saa langt med et Menneske, som bærer Døden paa Læberne? — Og han skjulte sig, indtil det blev rigtig mørkt, og kastede saa den elendige Dhul Makan af paa en Møgdynge i Nærheden af en Badeovn.

Da om Morgenen een af Badets Opvartere varmede Badet, saae han Dhul Makan ligge paa Ryggen uden Bevægelse, og tænkte ved sig selv: — Hvorfor har Man kastet dette Liig just herhen? — Og han sparkede ham tilside med Foden. Men da Dhul Makan ved denne ublide Berørelse gav Livstegn fra sig, sagde Bademesteren til ham: — I Godtfolk æde og drikke, og kaste Eder saa hen for at sove ud, hvor det kan træffe, ret ligesom Umælende. — Men da han kom til at see Dhul Makan i Ansigtet og saae, at det var en smuk Yngling, følte han Medlidenhed med ham og tænkte: — Dette stakkels Menneske synes at være syg og dertil fremmed paa Stedet; ved Allah, jeg vil ikke forsynde mig imod ham! Profeten har jo befalet os at holde Fremmede i Ære; denne Stakkel er oven i Kjøbet dødsyg! —

Og han tog ham paa sine Skuldre og bar ham ind i sit Huus til sin Kone, hvem han befalede at betjene ham og tilberede ham et blødt Leje. Konen indrømmede beredvillig den Syge et særskilt Kammer med Madratser og Tæppe, og skyndte sig derpaa med at varme Vand for at vaske hans Ansigt, Hænder og Fødder. Da hun havde gjort dette med sand Moderømhed, kjøbte hun en

Smule Rosenvand og stænkede Dhul Makan i Ansigtet; saasnart han igjen var kommen noget til Kræfter, rakte hun ham lædskende Drikke og et reent Stykke Linned. Da nu det unge Menneske allerede syntes at befinde sig meget bedre, følte den skikkelige Bademester en inderlig Glæde derover i sit Hjerte. Han takkede Allah og bad med Varme om, at det maatte lykkes ham, ved sin Pleje fuldkommen at give den skjønne Yngling hans Helbred tilbage.

Tre Dage vedblev Bademesteren at give Dhul Makan Rosenvand og andre kjølende Drikke at lædske sig paa; efter denne Tids Forløb syntes han allerede udenfor al Fare. Da gik den veldædige Mand hen paa Torvet og kjøbte ti unge Høns og gav sin Kone dem med de Ord: — Kog hver Dag tvende af disse Høns, een til Middag og een til Aften! — Konen fulgte sin Mands Anviisning, og gav Dhul Makan Suppen af de kogte Høns at drikke og deres Kjød at spise; derpaa rakte hun ham Vaskevand, lagde hans Puder tilrette, bedækkede hans Ansigt med et fiint Tørklæde, og blev siddende hos ham, indtil han faldt i Søvn. Om Eftermiddagen kogte hun den anden Høne til ham og bragte ham den; medens han endnu spiste, traadte Bademesteren ind, og havde sin inderlige Glæde af at see, hvorledes Dhul Makan tog til sig.

Den brave Mand fortjente kun fem Drachmer daglig; af disse gik i en heel Maaned igjennem de fire til Høns og styrkende Drikke for den syge Dhul Makan. Da den unge Mand efter denne Tids Forløb endelig var ganske helbredet, spurgte Bademesteren ham, om han nu ikke længtes efter at komme i Bad. — Ret af Hjertet; — svarede Dhul Makan: — nu savner jeg ikke An-

det end dette for fuldkommen at gjenvinde mine gamle Kræfter. —

Da lejede hans Vært et Æsel, og lod ham ride hen til Badet; undervejs kjøbte han flere Slags Sæber og vellugtende Vande. I det yderste Værelse klædte de sig af; i det næste afgned Bademesteren den unge Mand og vaskede ham med Sæbe over hele Legemet; saa kom Barberen, som Bademesteren havde bestilt til Dhul Makan, og ragede hans Hoved. Derpaa forærede Bademesteren ham en ny Skjorte, et Par Beenklæder og et Stykke Tøj til en Turban, og førte ham saa paa Æslet igjen tilbage til sit Hjem. Her modtoges han af Konen med en frisk Høne og aromatiske Lædskedrikke.

Da Dhul Makan nu vilde takke Bademesteren for al hans Godhed, sagde denne til ham: — Intet at takke for! — Lad mig heller vide, hvorfra Du er, og hvorledes Du i slig ynkelig Tilstand er kommen hid! Jeg har fra første Øjeblik tænkt mig, at Du maatte være af god Familie. —

— Fortæl Du mig først, hvor Du har fundet mig; — svarede Dhul Makan: — saa skal jeg fortælle Dig hele min Historie. —

— Jeg fandt Dig en Morgenstund, da jeg vilde varme Badet, liggende halvdød paa en Møgdynge; det Øvrige veed alene Allah. —

— Priset være Allah, som bringer nyt Liv i døde Lemmer! — udraabte da Dhul Makan bevæget: — Visselig, min Ven, Du har ikke spildt dine Velgjerninger paa en Uværdig, og skal i Tiden høste Lønnen derfor! —

Derpaa spurgte Ynglingen, i hvilken Stad han befandt sig. Men neppe havde Bademesteren nævnet Je-

ruſalem, førend hele hans beklagelige Forladthed og Tabet af den kjære Søſter med hele ſin Vægt faldt ham paa Hjerte. Han fortalte derpaa Bademeſteren ſin Hiſtorie, og fremſagde med Taarer følgende Vers:

— Jeg ſlæber over mine Kræfter under Sorgens Byrde; derfor kan Man allerede regne mig til de Døende. — O, I kunne vel have et venligt Blik tilovers for mig; thi mit Hjerte er mat og mit Hoved tungt af en uſigelig Lidelſe! —

Derpaa ſpurgte Dhul Makan: — Hvor langt er der vel herfra til Damascus? —

— Sex Dagsrejſer. — lød Svaret.

— Troer Du at kunne ſkaffe mig did? —

— Du er endnu altfor ung til at rejſe ſaa langt paa egen Haand; jeg vil følge Dig dertil, og jeg ſkal ſpørge min Kone, om hun har Lyſt til at ledſage os. —

Bademeſteren gik ſtrax med det Samme ind til ſin Kone og ſpurgte hende, om hun vilde blive i Jeruſalem og vente ham tilbage, eller følge med dem til Damascus. Da Konen foretrak det Sidſte, blev der ufortøvet truffet Anſtalter til en fuldſtændig Udvandring.

I en Haſt havde de fattige Folk ſolgt deres Smule Bohave. For de indkomne Penge kjøbte de en Kameel og et Æſel, og forſynede ſig med Mad og Drikke til den lange Rejſe. Dermed var det Hele færdigt, og de brøde op til Damascus.

Den ſjette Dag inden Solnedgang naaede de Staden og toge ind i en offentlig Khan. Her levede de fem Dage af hvad de havde levnet fra Rejſen. Da blev Bademeſterens Kone pludſelig ſyg, og døde allerede den følgende Dag. Denne Ulykke tog Dhul Makan ſig ikke mindre nær end den arme Mand; hun havde jo plejet

ham saa ømt og trofast! Dog forsøgte han paa at trøste sin lidende Ven, idet han erindrede ham om, at Døden er en Vej, som efterhaanden skal betrædes af alle Fødder, men at visselig Ingen fortryder denne Vandring, naar han kommer til Vejende.

Da de efter nogle Dages Forløb gik ud med hinanden for at adsprede sig lidt, saae de en lang Række Kameler, belæssede med Kister, hvori kostbare Varer, og ledsagede af en Mængde Slaver og Mameluker. Nysgjerrig blandede de sig i den sammenstrømmende Folkeskare, og Dhul Makan spurgte en Tjener, hvem al denne Herlighed tilhørte. — Det er den Tribut, — lød Svaret: — som Staden Damascus yder Kong Omar. —

Da Dhul Makan hørte dette, traadte Taarerne i hans Øjne, og han fremsagde følgende Vers:

— Ere de end forsvundne for mine Øjne, bevarer jeg dem dog trofast endnu i mit Hjerte. — Aldrig bliver Man saa gammelt Barn, at Man jo med Ømhed og Smerte erindrer sig og længes efter Hjemmet! —

Og ved Erindringen om det dyrebare Hjem gav han sig til at hulke og jamre sig saa heftig, at Bademesteren maatte bede ham, dog endelig at skaane sit endnu kun svage Helbred. Men Dhul Makan kunde ikke forglemme Tabet af sin elskede Søster og sit Fædrenehjem.

Efterat han længe havde hengivet sig til sin Smerte, udraabte han endelig: — Jeg kan umulig blive her længer; jeg maa følge disse Folk til mit Fædeland! —

— Nuvel, — svarede Bademesteren: — jeg følger med Dig; thi ikke kan jeg føre det over mit Hjerte at skilles mere fra Dig; har jeg sagt A, vil jeg ogsaa sige

B, og følge Dig igjennem Tykt og Tyndt lige indtil den sidste Ende. —

Nu blev Dhul Makan atter fornøjet. Bademesteren folgte strax sin Kameel og anskaffede sig et Æsel istedetfor; hermed vare alle Forberedelser gjorte, og de forlode endnu den samme Aften med Karavanen Staden Damascus.

Men vi maa nu atter for en Stund vende os til Dhul Makans Søster, Nushat Assaman. Da hun under stride Taarer havde forladt sin Broder for at opsøge sig en Tjeneste, mødte hun paa Gaden en Beduin, hvem hendes Skikkelse i den Grad behagede, at han hos sig selv fast besluttede, ved hvilkesomhelst Midler at bemægtige sig hende, enten hun saa hørte hjemme i Jerusalem eller var en Fremmed paa Stedet. I denne Hensigt traadte han hende i et snevert Stræde ivejen og spurgte hende, om hun var en fri Kvinde eller Slavinde.

Den arme unge Pige saae studsende paa Beduinen, og bønfaldt ham i Allahs Navn, dog ikke at forøge hendes Sorg ved et saadant Spørgsmaal.

Da vedblev Beduinen: — Du maa vide, at Allah havde skjænket mig sex Døttre; men de fem af dem ere døde; kun den yngste lever endnu. Derfor spurgte jeg, om Du var frifødt eller Slavinde, idet jeg tænkte mig, at jeg i Dig maaskee kunde faa en Selskaberinde til min lille Datter, der savner baade Moder og Søstre. Hvis Du ingen Slægtninger har, vil jeg modtage Dig som min egen Datter. —

Nushat Assaman troede i sin fromme Uskyldighed, at hun her strax havde fundet, hvad hun søgte,

og svarede: — Vid, min Herre, at jeg er en Araberinde, og her paa Stedet har en syg Broder; gjerne følger jeg med Dig, dog kun paa den Betingelse, at jeg tilbringer Dagen hos din Datter, og Natten hos min Broder. Er Du tilfreds dermed? —

Da Beduinen hørte disse Ord, tænkte han ved sig selv: — Ved Allah, jeg naaer mit Maal meget lettere, end jeg turde haabe! — og vedblev derpaa, henvendt til den arme unge Pige:

— Du skal faa et overmaade godt Ophold hos mig; jeg skal betragte Dig som min Datters Veninde og ikke som Tjenerinde i Familien. Hvad din Broder angaaer, saa kan Du gjerne besøge ham hver Aften, hvis Du ikke foretrækker at have ham bestandig hos Dig, idet Du lader ham bringe hid til os; han skal være mig velkommen. —

Beduinen foresnakkede Nushat Assaman endnu meget Andet, og sparede ikke paa honningsøde Ord, indtil hun endelig tog imod hans tilsyneladende gode Tilbud og fulgte ham. Da Beduinen saae sin Plan saavidt fremmet, sendte han sine Folk forud for at belæsse Dromedarerne med Levnetsmidler og de øvrige Nejsefornødenheder; selv fulgte han langsomt efter med sit Offer ved Haanden.

Denne Beduin var nemlig ret et Satans Barn, en Stratenrøver, der hverken havde nogen Datter eller overhovedet nogen Familie. Da han havde naaet Porten tilligemed Nushat Assaman, ventede ham der allerede hans Dromedarer. Han besteg een af dem, lod den unge Pige løfte op til sig, og lod den derpaa løbe alt hvad den kunde, hele Natten igjennem, uden at standse noget Øjeblik.

Den ulykkelige Nushat Assaman kunde nu

ikke tvivle om, at hun jo var skjændig forraadt. Hun græd hele Natten; men Beduinen lod sit Dyr løbe, indtil han havde naaet Bjergene, hvor han ikke længer havde Noget at frygte. Da stod han af og sagde til Nushat Asaman:

— Hvad er det for et endeløst Flæberi? Ved Allah, hvis Du ikke hører op dermed, prygler jeg Dig, indtil Du bliver liggende, Du elendige Orm! —

Ved at høre disse Ord ønskede Nushat Asaman sig Døden og udraabte: — Du samvittighedsløse Graaskjæg, Du Helvedes Udsending, jeg overgav mig til Dig i blind Tillid til din ærværdige Alder, og Du forraader mig! Er det saaledes Sæd og Skik iblandt Araberne? —

Da blev Beduinen rasende opbragt, og skreg: — Hvorledes, Du vover at mukke? Ja jeg skal lære Dig, hvem jeg er og hvorfra jeg stammer! —

Med disse Ord tog han sin Svøbe frem og pidskede hende, indtil hun kvalte sin Hulken og blev stille.

Den følgende Dag mindedes Nushat Asaman atter sin Broder og sagde til Beduinen: — Siig, Hvad har Du for med mig, eftersom Du saaledes har slæbt mig ud iblandt de øde Bjerge? —

Istedet for Svar lod Beduinen hende atter føle sin Svøbe, indtil hun sank i Støvet for ham og kysede hans Fødder. Da sagde han: — Ved Allah, dersom Du endnu engang græder, skjærer jeg Dig Tungen ud af Halsen. — Da forholdt den stakkels Pige sig tavs og rolig i nogen Tid og hengav sig til mørke Betragtninger over sin sørgelige Stilling. Endelig brød hun atter Tausheden og fremsagde følgende Vers:

— Skjæbnen er lunefuld; snart bringer den Fryd og snart Sorg. — Alting faaer en Ende, maa det end vare nok saa længe; ogsaa for selve Menneskets Tilværelse er der sat Maal og Grændse. — Men vee mig! — Hvor længe skal jeg vel endnu udstaa slige Kvaler? Der var en Tid, da Konger og Dronninger forkjælede mig, og nu bliver jeg mishandlet af det usleste Menneske! —

Da Beduinen hørte disse Vers, følte han Noget, som kunde sammenlignes med Barmhjertighed, og sagde: — Hør engang, Pige, jeg holder nu engang for min Død ikke af, at Man svarer mig, naar jeg er vred! Læg Dig det paa Hjerte, saa skal jeg bringe Dig til en Mand, som frygter Allah og vil behandle Dig vel! —

Og han tørrede Taarerne af hendes Kinder og gav hende et lille Bygbrød, som hun fortærede om Aftenen. Ved Midnatstid gav Beduinen atter Befaling til Opbrud, og Rejsen blev fortsat videre.

Efter en anstrengende Rejse af tre Dage naaede de Damascus og stege af i en Khan. Nushat Assaman saae meget daarlig ud og græd bestandig. Da sagde Beduinen til hende: — Hvis Du ikke holder op at græde, sælger jeg Dig til en Jøde eller Christen; saa vil Du først faa at vide, hvor godt Du havde det hos mig. —

Derpaa tog han hende ved Haanden og førte hende hen paa Bazaren. Saasnart han havde faaet hende under Laas og Lukke, gik han hen og opsøgte nogle Slavehandlere, til hvilke han sagde, at han havde en Slavinde, hvis Broder var bleven syg tilbage i Jerusalem, hvorover hun heftig grædmmede sig; derfor vilde han afhænde hende for en meget lav Priis.

Kjøbmanden spurgte: — Hvor gammel er hun vel? —

— Hun er endnu reen og skjær Jomfru, — svarede Be-

duinen: — smuk, forstandig og overordentlig dannet; kun seer hun for Øjeblikket temmelig daarlig ud, fordi hun bestandig tænker paa sin efterladte syge Broder. —

Kjøbmanden fulgte med Beduinen for at see Slavinden og muligviis kjøbe hende til en Foræring for Statholderen i Damascus, Sharkan, Omars Søn, af hvem han ønskede et Fribrev*) og en Anbefalingsskrivelse til hans Fader.

— Behager Slavinden mig, — sagde Kjøbmanden til Beduinen: — vil jeg fremstille hende for Statholderen. Behager hun ham, og vil han modtage hende til Foræring imod at bevillige mit Andragende, saa betaler jeg Dig hendes Værdi; hvis ikke, saa maa Du tage hende tilbage igjen. —

— I Allahs Navn! Jeg gaaer ind paa denne Betingelse. — svarede Beduinen, og førte Kjøbmanden ind i det Værelse, hvor Slavinden befandt sig.

— Radjia, muntre Dig! — tilraabte han hende. Dette Navn havde han nemlig strax i Begyndelsen givet hende. — Men hun græd og gav intet Svar. Da sagde Beduinen til Kjøbmanden: — Der sidder hun! Gaa hen til hende og siig nogle venlige Ord til hende! —

Kjøbmanden fulgte Tilskyndelsen, nærmede sig Nushat Assaman med venlige Miner, og sagde: — Fred være med Dig! Hvorledes gaaer det Dig, min Datter? —

Da løftede Nushat Assaman Hovedet og udraabte: — Der gives ingen Gud uden Allah! Hvad der er mig tilskikket, skeer efter hans barmhjertige Villie! —

Da hun dernæst kastede sit Blik paa Kjøbmanden og saae en smuk og ærværdig gammel Mand for sig, saa

---

*) Hvorpaa han toldfrit kunde føre sine Varer ud og ind.

tænkte hun ved sig selv: — Han vil bestemt kjøbe mig. Viser jeg mig uvillig, lader han mig — Allah bevare! — blive hos min Tyran, som visselig tilsidst ender med at prygle mig ihjel. Jeg vil derfor vise mig venlig imod den gamle Mand, for at behage ham. —

— Allahs Velsignelse og Barmhjertighed være med Dig! — sagde Nushat Assaman med sød Stemme til Kjøbmanden, det smukke Hoved bøjet imod Jorden: — Du spørger, hvorledes det gaaer mig? — Ak, det gaaer mig, som det plejer at times En i Fjendehænder! —

Da Kjøbmanden hørte disse hjertevindende Ord, blev han ganske henrykt og sagde til Beduinen: — Det er visselig en Pige af god Familie; Hvad skal hun koste? —

Men Beduinen blev opbragt og svarede: — Hvad, vil Du gjøre Nar af mig, at Du kalder denne Pjalt af et Fruentimmer en Pige af ædel Familie? — Nu vil jeg slet ikke sælge hende. Du kan gjerne gaa din Vej. —

Kjøbmanden kunde ikke tro Andet, end at Beduinen var fra Forstanden, og yttrede beroligende: — Nu vel da, jeg vil afkjøbe Dig hende trods hendes Mangler. —

— Nu, Hvad giver Du mig da for hende? — spurgte Beduinen.

— Enhver Fader giver sit Barn et Navn; — var Kjøbmandens Svar: — sæt en Priis paa dine Vare. —

— Nej, lad mig heller høre, hvad Du agter at give! —

Da tænkte Kjøbmanden ved sig selv: — Denne Beduin synes ikke at være ved sine fulde Fem. Ved Allah, for mig er Pigen utvurdeerlig! Hun taler saa smukt og er saa yndig, at hun ganske har indtaget mit Hjerte for sig. Hvis hun dertil blot forstaaer at læse og skrive, er hun en fuldkommen Slavinde. Men Be-

duinen synes at bære Nag til hende, og ikke at vide, hvad hun virkelig er værd. —

Derpaa vendte han sig til Beduinen og bød ham to tusinde Sølvdrachmer.

Dog Beduinen lod, om om han blev skrækkelig opbragt, og raabte: — Ved Allah, Du kan ligesaa godt strax gaa Din Vej! Jeg sælger Dig ikke saa meget som det Stykke Tøj, der bedækker hendes Hoved, for dine lumpne to tusinde Drachmer! Heller beholder jeg hende selv og lader hende drive Kamelerne paa Græs og dreje Møllen. Jeg troede, at jeg havde med en forstandig Mand at bestille; nu seer jeg, at Du er ligesaa eenfoldig som Tøsen der! Gaa derfor kun tilbage, hvor Du kom fra; ellers vil Du komme til at høre endnu flere Ubehageligheder! —

Da tænkte Kjøbmanden ved sig selv: — En Nar maa Man tale efter Munden; jeg vil derfor nu ikke tale mere om Prisen. Dog, hvis han forlangte det, gav jeg gjerne Alt, hvad jeg ejer, for hende. —

Derpaa henvendte han sig til Beduinen: — Lad mig vide, hvorledes hun er forsynet med Klædningsstykker, Pynt og Smykker! —

— Ej hvad, — fnyste Beduinen: — de Pjalter, som indhylle hende, er det Eneste, hun ejer, og de ere endda altfor gode til hende! —

— Saa drag Sløret fra hendes Ansigt og lad mig see hende, som Skik er, naar Man vil sælge en Slavinde! —

— Undersøg hende selv, saa længe Du vil! —

— Allah bevare! Jeg vil kun see hendes Ansigt; saa er jeg tilfreds. —

Kjøbmanden tog i al Beskedenhed Plads ved Si-

den af Nushat Asſaman og ſpurgte hende: — Hvad hedder Du, mit Barn? —

— Vil Du vide mit forrige eller mit nuværende Navn? — ſpurgte Nushat Asſaman til Svar, ſørgmodig og ſtille.

— Har Du da tvende Navne, Pigelil? —

— Engang hed jeg Nushat Asſaman, Tidens Lyſt; nu hedder jeg Ghusſat Asſaman, Tidens Smerte. —

Kjøbmanden følte ſig ved disſe Ord rørt indtil Taarer, og ſpurgte deeltagende, om hun ikke havde en syg Broder.

— Jo, min Herre. — ſukkede hun: — Skjæbnen har ſkilt os ad, og han er bleven tilbage i Jeruſalem. —

Da Erindringen om den kjære syge Broder paany bragte Pigens Taarer til at rinde, og Kjøbmanden hørte hende hulke under Sløret, udſtrakte han Haanden for at aftørre hendes Taarer. Men Nushat Asſaman indhyllede ſit Anſigt tættere og ſagde afværgende: — Vogt Dig for at berøre mig, min Herre! Vil ogſaa Du volde mig Smerte? —

Men ſaaſnart Beduinen ſaae dette, troede han, at hun vægrede ſig ved at lade ſig underſøge af Kjøbmanden, ſtyrtede ſig over hende med Kameelſvøben, ſom han holdt i Haanden, og ſlog hende, ſaa at Blodet ſtyrtede hende ud af Næſe og Mund, og hun ſank afmægtig om.

Kjøbmanden følte ſig dybt greben af dette hæslige Optrin, og tænkte ved ſig ſelv: — Ved Allah, jeg vil kjøbe denne Slavinde, ſelv om jeg ſkulde opveje hende med Guld, for at befri hende af denne Bøddels Kløer! —

Men ſaaſnart Nushat Asſaman atter kom til ſig ſelv, aftørrede hun med en Flig af ſit pjaltede Klæde-

von sine Taarer og Blodet i sit Ansigt, og sagde stille hen for sig selv følgende Vers:

— O hav Medlidenhed med en ædel Kvinde, som den raa Vold har fornedret saa dybt! Seer Du ikke hendes Taarer uden Ende, hører Du ikke hendes Suk: — Naar vil denne Kval ende! — ? —

Derpaa sagde hun sagte til Kjøbmanden: — Jeg besværger Dig ved Allah, lad mig ikke blive hos denne gudsforgaaende Skurk! Jeg vil heller tage Livet af mig selv end tilbringe blot een eneste Nat hos ham endnu. Kjøb mig for enhver Priis og bryd min forsmædelige Lænke! Allah vil derfor see Dig tilgode, naar din Sjæl engang svæver imellem Helvede og Paradiis! —

Da henvendte Kjøbmanden sig til Beduinen og sagde: — Mishandl ikke din Slavinde saaledes, men sig mig, hvad Du vil have for hende! —

— Hvis Du vil have hende, maa Du byde en dygtig Slump Penge; ellers kan Du gaa din Vej. Saa beholder jeg hende selv og bruger hende til at bære Møg ud paa Marken og vogte Kamelerne. —

— Nu, saa hør da med eet eneste Ord, modtag halvtredsindstyve tusinde Drachmer for hende! —

— Jeg haaber, det er Allahs Villie, at Du byder endnu mere. —

— Nu, saa giver jeg Dig halvfjerdsindstyve tusinde. —

— Jovist, hun koster mig jo selv Mere! Hun har spist hos mig alene for halvfemsindstyve tusinde Drachmer Bygbrød. —

— Ved Allah, Du og hele din elendige Familie har ikke Eders hele Levetid tilsammen spist for tusinde

Drachmer Brød! — udbrød Kjøbmanden. — Men hør nu mit allersidste Ord: — Jeg giver Dig hundrede tusinde Drachmer for hende! Er Du ikke tilfreds dermed, skal jeg underhaanden give Statholderen af Damascus et Vink, saa at han med Magt tager hende fra Dig. —

Nu slog Beduinen endelig til. Saasnart Kjøbmanden havde bragt ham Pengene, vendte han i al Hast tilbage til Jerusalem, i det Haab, ogsaa at faa fat i den unge Piges Broder og faa ham solgt som Slave.

Imidlertid havde Kjøbmanden indhyllet Nushat Assaman i et ordentligt Slør, som han hastig havde bragt tilveje, og ført hende hjem til sit Huus, hvor han lod flere Sæt kostbare Klæder tilskjære til hende. Nogle Dage senere gik han med hende hen paa Bazaren og kjøbte et herligt Guldsmykke til hende, lagde det i en med Atlask betrukken Æske og overgav hende det med de Ord: — Jeg vil forære Dig Alt, hvad Du ønsker Dig; til Gjengjæld beder jeg Dig blot om, at Du, naar jeg forestiller Dig for Statholderen af Damascus, underhaanden lader ham vide, hvor meget jeg har givet for Dig I Forhold til dit Værd er det rigtignok kun Lidet; thi Neglen paa din lille Finger er alene langt mere værd. Men ligefuldt er og bliver dog hundrede Gange tusinde Drachmer en ganske kjøn Sum. Fortæl ham ogsaa, hvorledes jeg har behandlet Dig, og at jeg ønsker et Anbefalingsbrev fra ham til hans Fader Kong Omar, saa at jeg slipper for at give Told af mine Varer baade ved Transit og Indførsel. Ja, ja, Du vil nok indrette det paa det Bedste for mig; thi jeg har jo været god imod Dig. —

Da Nushat Assaman hørte Kjøbmanden tale saaledes, henflød hun i Taarer. Men Kjøbmanden ved-

blev: — Jeg har mærket, at Du kommer til at græde, saa ofte jeg nævner Bagdad. Kjender Du maaskee Nogen i denne Stad, saa siig mig det! Thi, ved Allah, jeg kjender alle Kjøbmændene der! —

— Min Bekjendt i denne Stad er hverken nogen Kjøbmand eller nogen anden almindelig Mand; det er Kong Omar selv, Herskeren over hele Riget. —

Ved denne Oplysning kom Kjøbmanden næsten ud af sig selv af Glæde, og spurgte, i Tankerne allerede ved Maalet for hans Tragten: — Har Du maaskee tidligere staaet i hans Tjeneste? —

— Nej, — svarede Nushat Assaman: — men jeg blev opdragen tilligemed hans Datter, og var hans Hjerte inderlig dyrebar. Hvis Du altsaa vil have en Anbefalingsskrivelse til Kong Omar, saa lad mig blot faa Blæk og Papiir; jeg skal ogsaa gjerne anbefale Dig til ham. Siig ham tillige, at Nushat Assaman er bleven forfulgt af Skjæbnen og solgt som Slavinde, og at hun for Tiden befinder sig hos Statholderen af Damascus! —

Kjøbmanden følte sig heelt forbauset over Nushat Assamans Veltalenhed og sagde: — Jeg troer ikke, at Du er nogen Slavinde; Man har visseligen kun af Ondskab bragt Dig paa Slavemarkedet. Du kan altsaa baade læse og skrive? —

— O, det er kun Lidet imod alt det Øvrige, jeg har lært! — svarede Nushat Assaman: — Jeg forstaaer baade Chemi og Medicin, har studeret Galen, Avicenna og Ibn Beykar, er fortrolig med Grammatiken, Historien, Theologien, Rethoriken, Mathematiken og Filosofien; ja, jeg har endogsaa forsøgt mig i Meta-

fyſiken. I mit Hjem omgikkes jeg beſtandig med lærde Mænd, og underholdt mig daglig med dem over de vigtigſte Gjenſtande i Videnſkaben og Livet. — Dog, Hvad nytter ſlig forfængelig Tale? — Bring mig nu blot Blæk og Papiir! —

Da Kjøbmanden hørte Nushat Aſſaman tale ſaaledes, udraabte han: — Held den, der tør kalde Dig ſin! — Derpaa hentede han hende, hvad hun ønſkede, og overrakte hende det med et dybt og ærbødigt Buk. Men Nushat Aſſaman tog Papiir og Kalam og nedſkrev følgende Linier:

— Hvorfor er Slummeren vegen fra mine Øjne? Er det Dig, der har lært dem at vaage, da Du ſkiltes fra mig? — Ved Tanken om Dig blusſer en Flamme op i mit Indre; det er min Længſel! Thi, at Du veed det, aldrig vilde jeg have forladt Dig, aldrig i Livet; dog — Hvo kan undgaa ſin Skjæbne! — Hvor ſkjønne vare ikke de henrundne Dage! Dog, de ere forbi med alle deres Glæder! — Nu har jeg intet Andet tilbage end Bønner om, at Du vil høre min Smertes og Længſels Klager; — ſelve Stenene maatte blødgjøres ved denne ſkjærende Jammer! —

Nedenunder tilføjede hun:

— Fra hende, hvem Sorgen har nedbøjet, hvem ſøvnløſe Nætter have udtømt; fra hende, ſom ingen Lysſtraale ſkimter i ſit Mørke, og ikke formaaer at ſkjelne imellem Nat og Dag, endſkjøndt hun tidlig og ſilde med Længſel ſtirrer efter Himlens Stjerner; — fra en ſtakkels landflygtig Pige, der bærer Navnet Nushat Aſſaman. —

Derpaa ſatte Nushat Aſſaman Segl for Brevet, og overrakte Kjøbmanden det. Denne beundrede den ſkjønne Udſkrift, og gjemte det omhyggelig, lovende ſig megen

Lykke deraf. Fra dette Øjeblik behandlede han hende med saa megen Agtelse, at han selv gik paa Torvet for at kjøbe ind, hvad de behøvede, og om Aftenen sendte han hende i Badet.

Da Nushat Assaman havde begivet sig i Badet, sendte Kjøbmanden en Badepige ind til hende for at afgnide hende med vellugtende Vande og derpaa smykke hende. — Naar hun er paaklædt, saa lad mig det vide! — sagde han til Pigen.

Medens hans Slavinde var i Badet, lod han bringe de kostbareste Spiser, allehaande søde Sager og Frugter, hvormed han gjorde en Anretning paa Sofaen i Forsalen. Da hun kom ud af Badet, spiste de med hinanden, indtil de vare mætte, og overlode Levningerne til Badets Opvartere.

Den følgende Morgen bragte Kjøbmanden de kostbareste og smukkeste Klæder, og et Smykke, som passede for en Fyrstinde: gyldne Ørenringe med store Perler og Diamanter for tusinde Drachmer, en gylden Kjæde med Smaragder og en Rosenkrands af Ambra. Klædebon og Smykke tilsammen havde gjort Kjøbmandens Pung ikke lidet lettere.

Saasnart Nushat Assaman havde klædt sig paa og smykket sig, bad Kjøbmanden hende tilsløre sig og følge ham. Overalt i Gaderne, hvor de kom frem tilsammen, standsede Folk med Studsen og udbrøde: — Lykselig den, der har en saadan Slavinde! —

Kjøbmanden førte Nushat Assaman ind i Sharkans Slot og bad om at vorde stedt til Audients. Saasnart han havde faaet Tilladelse til at træde frem for Statholderens Aasyn, fremstillede han sig for ham med alle en dyb Ærbødigheds Kjendetegn og sagde:

— Lyksalige og indsigtsfulde Herre, jeg bringer Dig her en Foræring fra fremmed Land, hvis Lige kun sjelden findes i vore Dage: en ung Pige lige rigt begavet med Dyder og Yndigheder. —

Da Sharkan ønskede at see Pigen, hentede Kjøbmanden Nushat Assaman og forestillede hende for ham.

Sharkan kjendte ikke Nushat Assaman; thi af Had til hende og hendes Broder havde han jo forladt Bagdad, medens de endnu vare ganske smaa. Ikke heller anede Nushat Assaman, at hun stod for sin Broder; thi Kong Omar havde af Skaansel imod hendes Moder Safia, som følte sig dybt oprørt ved det bittre, næsten blodige Nag, Sharkan nærede til hendes uskyldige Smaa, ingensinde omtalt denne hendes ældre Broder i hendes Nærværelse.

Men Sharkan blev snart bevæget ved Synet af Nushat Assaman; uden at vide, hvorledes, følte han sig fra første Øieblik hendragen til hende ligesom ved Tryllemagt. Var det maaskee en pludselig Forelskelse? — Ja, hvad kunde det vel være Andet! — Nushat Assaman var saa ædel, skjøn og yndig, at ethvert Hjerte maatte indtages af hende ved første Øiekast. Han besluttede strax at kjøbe hende af Kjøbmanden, og tage hende til sig for aldrig at skilles fra hende, saa længe han levede.

Men paa hans Spørgsmaal om Prisen svarede Kjøbmanden:

— Min Herre, jeg er kommen for at skjænke Dig hende, kun under den Betingelse, at Du medgiver mig et Anbefalingsbrev til din Fader, der kan udvirke en Fri-

tagelse for mig fra alle Afgifter af de Varer, som jeg fører ind i og igjennem hans Lande. —

— Med Glæde skal Du faa det! — svarede Sharkan: — Dog siig mig engang, hvad Slavinden har kostet Dig! —

— Hun selv har kostet mig hundrede tusinde Dinarer, og hendes Klæder og Smykker ligesaa meget. —

— Nuvel, jeg er saa glad ved at komme i Besiddelse af denne Slavinde, at min Skatmester skal udbetale Dig tre hundrede tusinde Dinarer. —

Derpaa lod Sharkan Stadens fire Kadi'er komme, og udbetalte Kjøbmanden den lovede Pengesum i deres Nærværelse. Da denne Forretning var sluttet, tog han saaledes tilorde:

— Hermed erklærer jeg for Allahs Aasyn, at jeg skjænker denne Pige Friheden og tager hende til min Gemalinde! —

Strax satte Kadi'erne sig til at skrive Fribrevet og Ægteskabskontrakten, og Sharkan kastede med fulde Hænder Guld og Sølv ud iblandt de Tilstedeværende. Endelig lod han udfærdige en Firman, hvorved Kjøbmanden for stedse blev fritagen for alle og hvilkesomhelst Afgifter i hele det vide Rige, og skjænkede ham dertil en Æresklædning og forskjellige andre Kostbarheder. Man da det faldt ham ind at prøve, om Nushat Assaman ogsaa virkelig var saa vel oplært, som Kjøbmanden forsikkrede, lod han de fire Kadi'er indlede en lærd Samtale, og heraf blev det hastig aabenbart, at Kjøbmanden endda kun slet havde forstaaet at prise hendes Dannelse. Kadi'erne selv forsikkrede, at de aldrig i deres Levedage, selv ikke i de lærdeste Bøger havde fundet saa meget smukt, som den unge Pige vidste at sige. Over denne Erklæring blev

intet Haab om engang atter at see dem, vilde jeg ikke leve een eneste Time længer; besøgte mig ikke deres Billeder i Drømme, vilde Slummeren aldrig lukke mine gamle Øine. —

Brevet sluttede med mange Hilsener og den Bøn, at Sharkan af yderste Evne maatte anstrenge sig for at opdage de ulykkelige Børns aldeles forsvundne Spor.

Sharkan tog sig sin gamle Faders Sorg inderlig nær til Hjerte; men alligevel kunde han ikke undertrykke en vis glad Tilfredshed over, at hans Sødskende vare forsvundne. Saasnart han atter havde samlet sig noget efter Læsningen af dette Brev, begav han sig ind i Haremet for at besøge Nushat Assaman, sit Hjertes eneste Lyst. Hidtil havde ingen Skygge af Sorg eller Misnøje formørket deres Kjærligheds rene Lykke. Nushat Assaman havde ligesaa lidt nogen Anelse om, at Sharkan var hendes Halvbroder, som denne om at Nushat Assaman var hans Søster paa fædrene Side.

Saasnart han traadte ind, rejste sig hans Gemalinde glad og ilede ham imøde. Men idet han vilde drage hende til sit Bryst, faldt hans Øje paa tre usædvanlig store Perler, som hun bar i et Halsbaand paa den blottede Hals. Ved Synet af dem blegnede han, tumlede tilbage og stødte sin Gemalinde afværgende fra sig! — Han kjendte disse Perler; han selv havde engang vundet dem fra den græske Kajser i Byzanz, og foræret sin Fader dem. Ordene i hans Faders Brev faldt som Gløder paa hans Hjerte. Næsten ude af sig selv af Forfærdelse udraabte han:

— Vee Dig, Slavinde! Hvorfra har Du disse Perler? —

— Alle Damerne i dit Palads, ja selv din Moder

er min Tjenerinde; — skammer Du Dig ikke ved at kalde mig Slavinde? — svarede Nushat Assaman med Stolthed. — Var jeg end ikke din Ægtehustru, saa er jeg dog alligevel, Dig til Trods, Prindsesse og Fyrstinde! Viid, jeg er Nushat Assaman, en Datter af Kong Omar, Herskeren over Bagdad og Khorasan! —

Ved disse Ord fra Nushat Assamans Mund begyndte Sharkan at skjælve; Bevidstheden svigtede ham, og han styrtede som død omkuld for Nushat Assamans Fødder.

Da han atter var kommen til sig selv og havde fattet sig noget, sagde han, uden at give sig tilkjende: — Naar Du er Kong Omars Datter, hvorledes er Du da bleven solgt som Slavinde, og hvorfor har Du forladt din Fader? —

Da fortalte Nushat Assaman ham hele Historien om sin og Dhul Makans Valfart til Mekka, hvorledes hun var bleven skilt fra sin Broder, røvet af Beduinen, og endelig befriet af den retsindige Kjøbmand.

Nu kunde Sharkan ikke længer tvivle om, at han jo havde ægtet sin kjødelige Halvsøster. — O Allah, — udraabte han i sin ulidelige Sjælekval: — Hvo tør formaste sig til at dadle dine Veje! — Ingen kan undgaa den ham beredte Skjæbne. —

Øieblikkelig besluttede han at skille sig fra sin Søster og give een af sine øverste Statsbetjente hende til Gemalinde. Paa denne Maade troede han, at i det Mindste hans og hendes Skam kunde forblive skjult for Verdens Øine.

— O Nushat Assaman, — sagde han til sin

Søster i blid Tone: — ikke kan det nytte længer at skjule Sandheden for Dig, at Du er min kjødelige Søster! Jeg er Sharkan, Omars, din Faders Søn! — Skjæbnens Piil har truffet os, og vi ere nødte til at fuldbringe, hvad der er besluttet i Himlen. Der gives ingen Frelse og Beskyttelse uden hos Allah den Almægtige! Fra ham ere vi udgangne; til ham vende vi tilbage. — Han tilgive os vor forfærdelige, skjøndt uvitterlige Brøde! —

Saasnart Nushat Assaman hørte dette, kastede hun sig fortvivlende til Jorden, slog sig i Ansigtet og sønderrev sine Klæder, og raabte ganske ude af sig selv:

— O, Hvad skal jeg sige min Fader, naar han spørger mig, hvorledes det er gaaet mig? — O jeg ulykkelige Barn af en ulykkelig Fader! —

— Stille, Søster! — bad Sharkan i øm Tone: — Lad vor Skjændsel og Ulykke forblive en Hemmelighed for den hele Verden! Vi maa strax skilles. Jeg vil give min gamle værdige Overhofmester Dig til Gemalinde; med ham kan Du da ved given Lejlighed vende tilbage til din og min Fader, og Ingen vil erfare Noget om den Elendighed, Skjæbnen har beredt os arme Søskende. —

Ved denne Bestemmelse blev det. Sharkan og Nushat Assaman skiltes ad for aldrig mere at gjensee hinanden i denne Verden, og den gamle Overhofmester modtog Prindsessen til Gemalinde.

Nogle Maaneder senere fik Sharkan følgende Brev fra Kong Omar, sin Fader:

— Jeg lader Dig hermed vide, o dyrebare Søn og Konge, at jeg endnu stedse lever i dyb Sorg over Tabet af mit Hjertes Børn. Mine Dage henrinde uden Daad, og mine Nætter uden Hvile. Saasnart Du derfor modtager dette Brev, saa send mig den Slavinde, som Du nylig har ægtet, og som Du saa meget har rost for Skjønhed, Dyd og Dannelse! Maaskee kan hun dog være mig stakkels gamle Mand til nogen Opmuntring. Jeg skal ikke beholde hende altfor længe, men i sømmelig Tid igjen sende hende tilbage med al Ære og kostelige Gaver. Lad mig med det Samme faa Tributen fra Damascus tilsendt; vi have for Tiden store Udgifter at bestride. — —

Saasnart Sharkan havde modtaget dette Brev, gik han hen til sin Svoger, den gamle Overhofmester, og lod igjennem ham Nushat Assaman spørge, hvilket Svar hun tænkte, at der maatte gives paa dette Brev. Nushat Assaman længtes inderlig efter sin Fader, og svarede: — O min Broder, send mig tilligemed min Ægteherre til Bagdad, forat jeg kan trøste og husvale min arme Fader! Jeg vil sige, at Du havde kjøbt mig til Dig selv, men strax derpaa givet mig din Overhofmester tilægte. —

Da lod Sharkan træffe alle nødvendige Anstalter til Rejsen. Han indhændigede sin Svoger Skatten og de til Rejsen iøvrigt fornødne Penge, og sørgede for Kameler, Muulæsler og Tjenere. Da Alt var færdigt, sendte han Nushat Assaman en sørgmodig øm Hilsen til Afsked, og bød Overhofmesteren at bryde op og begive sig paa Vejen. Da Karavanen var ordnet til Opbrud, medgav han den til Sikkerhed en Afdeling Krigere, der skulde vogte Statholderens tvende dyre Skatte, Tributen og hans arme Søster.

Det var denne Karavane, som Dhul Makan saae drage forbi, og til hvilken han sluttede sig tilligemed Bademesteren.

Efter tvende Dages Rejse naaede Karavanen Hamah, hvor den udhvilede sig i tre Dage. Derfra drog den videre til Mussul, hvor den ligeledes opholdt sig nogle Dage. Ved denne langsomme Fremadskriden slap hastig Mundforraadet op for den ærlige Bademester.

Imidlertid blev Dhul Makans Længsel efter Hjemmet, efter Fader, Moder og Søster stedse heftigere, jo nærmere han kom Maalet for alle sine Attraaer. En Nat, da Vinden pustede ham imøde fra Irak, hans elskede Hjemstavn, fremsagde han følgende Vers:

— O mine Venner, hvor længe maa jeg endnu skjule min Kjærlighed, uden at noget Bud bringer mig venlig Hilsen fra Eder? O, maatte Foreningens Time dog endelig slaa, og Skilsmissens Øjeblikke være udrundne! —

Da sagde Bademesteren til ham: — O min Ven, lad dog være med denne Graad og Jamren! Vi ere i Nærheden af Overhofmesterens Telt. —

Men Dhul Makan svarede: — Jeg kan ikke lade være; jeg maa ved Ord give mit glødende Indre Luft! — Og han vendte sig imod Bagdad, fremsagde endnu nogle Vers, og gav sig derpaa til at hulke, indtil han faldt i Afmagt.

Imidlertid laa Nushat Assaman i sit Telt og kunde ikke sove, fordi Mindet om hendes arme fortabte Broder idelig vendte tilbage i hendes Tanker. Da hørte hun en Stemme, som fremsagde Vers i Nærheden af hen-

des Telt; aandeløs lyttede hun, og studsede. Endelig sprang hun op fra sit Leje og vækkede een af sine Slavinder, hvem hun bød at lade en Tjener bemægtige sig den Mand, som havde fremsagt Vers udenfor hendes Telt.

Tjeneren gav til Svar: — Der er Ingen hverken til at høre eller at see udenfor Teltet; alle Folk i Lejren hvile i dyb Slummer. —

Men Nushat Assaman lod sig ikke herved tilfredsstille og bød Slavinden atter gaa ud og sige til Tjeneren: — Visselig var der Nogen udenfor Teltet, som talte, endskjøndt han tier maaskee nu. Bring mig blot den Mand, som Du finder vaagen i Nærheden af Teltet! Det er rimeligviis den rette. —

Da gik Tjeneren rundt i Lejren, indtil han kom til Dhul Makan og Bademesteren, hvilke han begge fandt vaagne. Saasnart den Sidste fik Øje paa een af Overhofmesterens Tjenere, var han nærved at gaa fra sin Samling af Angst.

— Vee Dig! — raabte Tjeneren til ham: — Det er Dig, der nylig har fremsagt de tossede Vers, som vækkede min Herskerinde af hendes bedste Slummer! —

Bademesteren troede ikke mindre end at det gik paa Livet løs, og vogtede sig vel for at komme frem med Sandheden. Med skjælvende Stemme svor han paa, at han havde ingen Vers fremsagt; det var ganske hans Natur imod. —

— Saa skal Du i det Mindste sige mig, Hvo det var! — skreg Tjeneren: — Du har jo ikke sovet, og maa derfor vide det! —

Nu følte Bademesteren sig i en alvorlig Knibe; thi han turde ikke sige, at det havde været Dhul Makan,

efterſom han frygtede for, at det ſaa ſkulde gaa denne ilde; dog fattede han ſig ſnart i den Betragtning, at det i ſlig Fare ikke kom ſaa nøje an paa en Eed, og forſvor ſig atter paa, at han heller ikke vidſte, Hvem der havde fremſagt Verſene.

— Der lyver Du, din Satan! — tordnede Tjeneren: — Der er jo foruden Dig og Drengen der intet Menneſke vidt og bredt tilſtede! —

— Nej, det var en Rejſende, ſom gik forbi, og netop ogſaa vækkede mig af Søvnen; men jeg kjendte ham ikke. —

— Nu da, hvis Du atter faaer ham for Øje, ſaa hold faſt paa ham! Jeg ſkal da gjøre det kort af med ham og lade ham hænge! —

— Det kan Du være rolig for! Gaa nu blot din Vej! Jeg ſkal nok holde faſt paa ham, ſkulde jeg igjen faa ham at ſee. — ſvarede Bademeſteren, ganſke let om Hjertet.

Tjeneren vendte tilbage til Teltet, og lod Prindſeſſen Udfaldet af ſin Sendelſe vide. Derved var der intet Videre at gjøre. Nushat Aſſaman maatte altſaa ſlaa ſig tiltaals.

Imidlertid var Dhul Makan igjen kommen til ſig ſelv. Maanen havde naaet Midten af ſin Bane, og Nattergalene ſloge i Buſkene. Da vilde ogſaa han hæve ſin Stemme til Sang. Men Bademeſteren holdt ham heelt forfærdet for Munden og ſagde: — Ven, jeg beder Dig, lad det nu være nok med det for inat! Natten er jo desuden ſnart forbi! —

Men Dhul Makan blev herover utaalmodig, og ſagde: — Vil Du forbyde mig at give mit forpiinte Hjerte Lindring? Lad det gaa, ſom det vil! Nu er jeg

ikke langt fra mit Hjem, og vil fremsige Vers, saa meget mig lyster! Hvad bryder jeg mig om Hofmesteren og hans tossede Kone! —

— Det er dog en Satans Lyst! — mumlede Bademesteren højst ilde tilmode: — Hvortil nytte disse Vers, som true at styrte os begge i Fordærvelse? — Ved Allah, — tilføjede han højere: — hvis Du ikke lader dit Versemageri ved Nattetid være, saa forlader jeg Dig paa Øjeblikket, endskjøndt jeg havde besluttet, aldrig, saa længe jeg levede, at forlade Dig. — Vi ere som Værkbrudne af Træthed og have intet Mere at spise; der hører visselig en stor Lyst til at gjøre Vers under slige Omstændigheder! —

Men Dhul Makan lod sig ikke afholde fra endnu at synge nogle Vers, hvori han klagede over den lange Skilsmisse, og glædede sig over det dyrebare Hjems Nærhed, — indtil han atter udtømt sank til Jorden.

Da dækkede Bademesteren ham til med sin Kappe, idet han sagde: — Ved Allah, Du maa være besat af en ond Aand, der tvinger Dig til at synge! —

Men Nushat Assaman, hvem endnu stedse Længselen holdt vaagen, hørte ogsaa disse Vers, der saa vel passede paa hendes Tilstand; Taarerne styrtede hende ud af Øjnene, og hun græd længe paa sit Leje. Men endelig stod hun op og lod kalde paa den samme Tjener, som tidligere havde modtaget hendes Befaling, og sagde til ham: — Vee Dig unyttige Tjener! Jeg hørte nylig den samme Mand paany synge i Nærheden af mit Telt! Du er en doven Slave og har ikke gidet see Dig rigtig om. Ved Allah, hvis Du ikke strax skaffer mig dette Menneske hid, vækker jeg min Gemal, forat han kan gjennemprygle Dig og jage Dig af sin Tjeneste. Gaa nu og tag hundrede Di-

narer med Dig! Søg Menneſket op, giv ham Pengene, og bring ham hid! Men Du maa intet Ondt tilføje ham; ellers naade Allah Dig! Hvis han ikke godvillig følger med, saa giv ham denne Pung med tuſinde Dinarer, og ſkaf mig alene at vide, Hvem han er, hvad han beſtiller, og hvorfra han kommer, og lad ham saa gaa ſin Vej i Fred! Men kom ikke igjen og ſiig: — Jeg har ikke kunnet finde ham. — Thi, ved Allah, saa gaaer det Dig ilde! —

Heelt mismodig forlod Tjeneren Fyrſtindens Telt, og ſparkede og ſlog alle de Folk, ſom laa og ſov trindt omkring, indtil han atter kom til Bademeſteren, der ſad og ſtirrede ud i Natten med blottet Hoved. Saaſnart han fik Øje paa Tjeneren og mærkede, at han var vred, ſagde han: — Ved Allah, mægtige Herre, mig var det ikke! —

— Ulykſalige! — raabte Tjeneren: — Du ſlipper ikke, førend Du har ſagt mig, Hvem der igjen har ſunget; thi ellers kommer det altſammen til at gaa ud over mig! —

Bademeſteren blev saa angſt, at han brød ud i Graad ſom et Barn; thi nu troede han baade ſig ſelv og ſin Ven aldeles fortabte. Med Knæfald kyſſede han Tjeneren paa Haanden og ſagde: — Ved Allah, mig var det ikke; ligeſaa lidt veed jeg, Hvem den uforſkammede Sanger er. Forſynd Dig ikke imod mig; jeg er en ſtakkels Bademeſter fra det hellige Jeruſalem! —

— Saa følg da med og fortæl min Herſkerinde din Nød og Lidelſe; thi foruden Dig gives der ingen vaagen Perſon her i Nærheden. —

— O nej, ædle Emir! Du kjender mig jo, og veed, hvor jeg ligger. Tillige veed Du jo ret vel, at Vægterne ikke tillade Nogen at vige fra ſin Plads. Gaa

altsaa tilbage til dit Telt! Hvis Du endnu engang hører Nogen synge eller fremsige Vers, saa vil jeg enten selv være den Skyldige, eller angive for Dig, Hvem det har været. —

Og han klynkede saa længe for Tjeneren, snart titulerende ham med Eet, snart med et Andet, at denne tilsidst lod sig bevæge til at gaa sin Vej med uforrettet Sag. Men da han var bange for, med denne Besked at vende tilbage til sin Herskerinde, gjorde han en stor Omvej igjennem Lejren, saaledes at han kom bag paa Bademesteren, og fra et Skjul kunde vogte paa, Hvem der atter vilde vove at synge eller fremsige Vers.

Neppe troede Bademesteren, at Tjeneren var langt nok borte, førend han igjen fik Dhul Makan bragt til Besindelse, for at fortælle ham, hvad der paany havde tildraget sig med Fyrstindens Tjener, og hvilken overhængende Fare de kun med Nød og neppe vare undgaaede.

Men Dhul Makan svarede ikke Andet end: — Hvad bryder jeg mig om Fyrstinden og hendes Tjenere! Er jeg ikke nærved min dyrebare Hjemstavn? —

Da blev Bademesteren alvorlig vred og sagde til Dhul Makan: — Hvorledes, Du vil da med Djævels Magt og Vold styrte os i Fordærvelse! Kan Du da ikke engang holde tæt med disse Helvedes Vers? Fyrstinden er syg og træt og kan ikke sove, og har nu allerede to Gange sendt sin Tjener ud for at see efter, Hvem det er, som forstyrrer hendes Nattero. —

Men Dhul Makan hørte ikke efter, hvad han sagde, og begyndte paany at fremsige Strofer. Da stoppede Bademesteren, lige stærkt bevæget af Harme og Frygt, et Tørklæde imellem Tænderne, og fjernede sig langt fra ham.

Neppe var dette skeet, førend Nushat Assamans Tjener afbrød Dhul Makans Sang, idet han lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

— Fred være med Dig, og Allahs Naade og Barmhjertighed! Det er allerede tredie Gang, jeg søger efter Dig; min Herskerinde ønsker at tale med Dig. —

— Hvad vil denne Kjælling mig? — svarede Dhul Makan: — Allah fordømme hende selv, hendes Mand, hendes Fader og Moder! —

Tjeneren vovede ikke at vise ham tilrette, eftersom han havde faaet streng Befaling til at behandle ham med den største Skaansel, og sagde derfor i blid Tone:

— Min Søn, rigtignok er vor Dristighed mod Dig meget stor; dog have vi intet Ondt isinde mod Dig. Vi bede Dig blot om at styre dine ædle Skridt hen i vor Nærhed; Du vil sikkerlig ikke fortryde din Føjelighed, men komme til at velsigne denne Nats Begivenheder. —

— Nuvel da, i Allahs Navn! — svarede Dhul Makan endelig, greb Tjenerens Haand og fulgte med ham til Nushat Assamans Telt.

Bademesteren saae dem fjerne sig og raabte efter dem: — Vee, o vee! Ynglingen er fortabt! Der gives ingen Magt og Frelse uden hos den barmhjertige Allah! Jammerskade for den ædle Yngling! Imorgen ville de hænge ham! —

Og han besluttede, kun endnu denne Nat tilende at blive ved Karavanen, og strax den følgende Morgen at sadle sit Æsel og vende tilbage til sin Hjemstavn. — Thi — sagde han: — kun Allah veed, hvad der endnu kan falde denne Yngling ind, i hvem Versekunstens Djævel er faren med Hud og Haar! Maaskee kunde han komme til at forsnakke sig og sige, at det var mig, der var versegal, og

havde opfordret ham til at synge. — O vee, jeg føler allerede Strikken omkring min Hals! Hvo der blot var vel herfra! —

Da Dhul Makan havde naaet Teltets Indgang, gik Tjeneren indenfor og meldte sin Herskerinde: — Naadige Fyrstinde, her bringer jeg Eder den natlige Sanger. Det er en velskabt Yngling, der synes at være af ædel Stamme. —

Nushat Assaman følte allerede Blodet stige sig til Hjertet; Naturens Stemme hævede sin veltalende Røst i hendes Indre. Med Anstrengelse sagde hun:

— Bed ham fremsige nogle Vers, hvor han er, at jeg kan høre ham i Nærheden! Spørg ham saa om hans Navn, hans Hjemstavn og Haandtering! —

Tjeneren gik ud til Dhul Makan og sagde til ham, at hans Herskerinde ønskede at høre ham fremsige nogle Vers, og forlangte at vide hans Navn. —

— Nogle Vers skal hun faa at høre; — svarede Dhul Makan: — men naar hun spørger om mit Navn, saa sig hende, at mit Navn er udvisket af Livets Tavle, at mit Væsen er forandret, mit Legeme henvisnet. Mine Livseventyr ere store og mærkelige og have hverken Begyndelse eller Ende; det er mig selv mindre klart, Hvo og hvad jeg for Tiden er, end om jeg var beruset af en umaadelig Mængde Viin. —

Da Nushat Assaman hørte disse Klager, brast hun i Graad, og lod ham ved Tjeneren spørge, om han havde maattet skilles fra en Fader eller Moder eller en elsket Pige.

— Jeg er skilt fra Alle, som ere mig dyrebare; — var Dhul Makans Svar: — men dybest af Alt smerter mig dog Tabet af en elsket Søster, et Tab, som

den lunefulde, i det Skjulte virkende Skjæbne tilføjede mig. —

Nushat Assaman ønskede, at Gud igjen vilde forene ham med hende, og bad ham fremsige nogle Digte, som skildrede hans nuværende Tilstand.

Da fremsagde Dhul Makan nogle Vers, hvori Nushat Assamans Navn forekom. Saasnart hun hørte dette, løftede hun Dørforhænget tilside, gjenkjendte ham øjeblikkelig, og raabte: — O min Broder, o Dhul Makan! —

Dhul Makan gjenkjendte ligeledes sin Søster, og styrtede frem med Udraabet: — O Nushat Assaman, o min elskede Søster! —

Og de kastede sig i hinandens Arme, og bleve afmægtige af Glæde.

Den forskrækkede Tjener bestænkede dem med Rosenvand, indtil de atter kom til sig selv. Da omfavnede de hinanden paany, og Nushat Assaman fremsagde følgende Vers:

— Da vi gjensaae hinanden, klagede vi for hinanden, hvad vi havde maattet lide under den lange og bittre Skilsmisse. Thi ved Sendebud lade Hjertets Sukke sig ikke meddele. En lejet Grædekvinde er ikke som den virkelig Bedrøvede. —

Da Dhul Makan hørte disse Vers, trykte han sin Søster endnu engang til sit Bryst, og svarede i følgende Vers:

— Jeg sørgede saa bittert over vor Skilsmisse, at der udsprang en Nat og Dag flydende Taarers Kilde fra mine Øjne. Og jeg lovede mig selv, at, hvis Skjæbnen engang igjen bragte os sammen, jeg aldrig i Evighed mere skulde

udtale det ulykkelige Ord: Skilsmisse. — Men nu har Glæden overrasket mig saa mægtig, at ogsaa den bringer Taarens Kilde til at springe. Mit Øje er blevet saa vant til Taarer, at det maa græde, enten det saa bliver af Fryd eller af Kummer. —

Efterat de saaledes nogen Tid, verlende Kjærtegn, havde siddet hos hinanden, sagde Nushat Assaman til sin Broder: — Men kom nu ind med mig og fortæl mig, hvad der er hændet Dig siden vor Adskillelse; saa skal jeg ogsaa fortælle Dig mine Eventyr. —

Dhul Makan bad hende om at fortælle sin Historie først, og heri føjede hun ham, idet hun trolig berettede Alt, hvad der var mødt hende, indtil Statholderen af Damascus, som hun senere havde erfaret, hendes Broder, havde kjøbt hende og givet sin øverste Hofembedsmand hende til Gemalinde; alene sit første ulyksalige Forhold til den ukjendte Broder aabenbarede hun ikke. Hun sluttede med at prise Gud, der ad forunderlige Veje nu igjen havde forenet dem, for samlede at føre dem tilbage til det kjære Hjem og i den elskede Faders Arme.

Derpaa maatte Dhul Makan fortælle, hvorledes det var gaaet ham, siden hun havde forladt ham syg og elendig i Jerusalem. Hovedindholdet af hans Fortælling var, at endelig en fattig Bademester havde taget ham i Pleje, og efterhaanden tilsat Alt, hvad han ejede, for at skaffe ham hans Helbred tilbage. — Denne Mand — sluttede Dhul Makan: — har opført sig imod mig, som en Fader mod sit eneste Barn. Han sultede selv for at skaffe mig at spise, tørstede for at skaffe mig at drikke, gik selv sine Fødder blodige for at lade mig ride! Han offrede Alt for mig indtil det Sidste, som han havde

at offre: Formue, Næringsvej, Hjem og Fædreland, og følger mig tro som min Skygge, hvorhen jeg gaaer. —

— Allah lønne ham derfor! — udraabte Nushat Assaman: — Men ogsaa jeg vil belønne ham, saavidt som det staaer i min Magt. —

Og hun kaldte paa Tjeneren og forærede ham den Pung, som hun tidligere havde givet ham til Sangeren, som Belønning for den Andeel, han havde havt i, at hun var bleven gjenforenet med sin Broder, og bød ham kalde paa Hofmesteren.

Da denne traadte ind i sin Gemalindes Telt og fandt en smuk Yngling hos hende, spurgte han forbauset: — Hvo er denne Fremmede? —

— Det er min Broder, — svarede Nushat Assaman, og fortalte ham Dhul Makans Historie fra Begyndelse til Ende. Derpaa vedblev hun: — Du vide nemlig, min Herre, at Du ikke har ægtet nogen Slavinde, men en Prindsesse af det ædleste Blod. Jeg er Nushat Assaman, en Datter af Kong Omar i Bagdad! —

Da Hofmesteren hørte dette, prisede han sin store Lykke, at han, uden at vide det, var bleven Svoger til Statholderen af Damascus og Svigerson af Kongen i Irak Arabi. Øjeblikkelig lod han sit Tjenerskab forsamle og udstedte Befaling til, at der skulde opslaaes et Telt til Dhul Makan ved Siden af hans eget, og at der skulde bringes ham een af hans allerbedste Heste.

Dog Nushat Assaman vilde ikke give slip paa sin Broder, men sagde: — Vi have været saa længe adskilte og have endnu saa meget at tale om med hinanden. Lad os benytte Lejligheden til at være ene med hinan-

den, medens vi endnu ere paa Rejsen! Hjemmet er ikke mere fjernt. —

Da lod Hofmesteren dem ene med hinanden. Men saasnart han var kommen tilbage til sit eget Telt, sendte han dem Voxlys, Lamper og allehaande søde og lækkre Sager; tillige oversendte han Dhul Makan tre fuldstændige Klædninger.

Paa Dhul Makans Forlangende blev der nu udsendt en Tjener paa en god Dromedar for at opsøge og hente Bademesteren. Denne var allerede i Udkanten af Lejren, i Begreb med at sadle sit Æsel. Han græd heftig over Skilsmissen fra sin dyrebare Ven, og udraabte dybt sukkende: — I Allahs Navn, jeg advarede ham mod at synge; dog han lod sig ikke afholde, men sagde: — „Jeg er nu nærved mit Hjem og bryder mig ikke om Nogen.“ — Jeg gad dog vide, om han ogsaa har indviklet mig i Sagen! —

Medens han saaledes talede med sig selv, saae han den vel bekjendte Tjener komme ansættende ifølge med flere Drabanter. Da blev han bleg som et Liig, og sank skjælvende i Knæ; thi han troede, at Dhul Makan havde forraadt ham og skudt Skylden over paa ham, uagtet alle de Velgjerninger, han havde modtaget af ham. Men han var nærved at dø af Angst, da Tjeneren tilraabte ham: — Du Løgner, Du skal ikke gjøre Dig Ulejlighed med at sadle dit Æsel! Du sagde, at Du ikke vidste, Hvem det var, der havde sunget, og saa var det din egen Rejsestalbroder. Nu skal Du smukt følge med mig til Bagdad; der skulle I dele Skjæbne med hinanden. —

— Der gives ingen Frelse og Barmhjertighed uden

hos Allah! — udraabte Bademesteren: — Nu er det kommet saaledes, som jeg frygtede! —

Paa et Vink af den gamle Tjener toge Drabanterne fat paa ham og kastede ham op paa Dromedaren. Derpaa sloge de en Kreds om ham og fulgte. Men Tjeneren sagde sagte til dem: — Hvo som rører et Haar paa hans Hoved, er om en Hals. Volder ham intet Ondt, men behandler ham med al Sømmelighed! —

Da Bademesteren saae sig omgiven af saa mange Tjenere, opgav han ganske baade Liv og Haab, og sagde til den gamle Tjener, som førte an:

— O, min Oberst, jeg er hverken Broder til eller overhovedet nogen Slægtning af den unge Mand. Jeg har blot fundet ham Døden nær, taget ham til mig og plejet ham af Medlidenhed. —

Men Toget satte sig i Bevægelse tilbage igjennem Lejren. Den arme Bademester fik ikke andet Svar af Tjeneren end efterfølgende kun lidet trøstelige Yttring: — Du og Ynglingen have ved Eders Vers trættet min Herskerinde, og maa nu undgjælde derfor. —

Da de stode af bagved Hofmesterens Telt, blev der rakt dem nogle Fade med Spise. Den gamle Tjener spiste med Bademesteren af een Skaal. Denne var udsultet indtil det Yderste og tog ivrig til sig af Maden; men altsom han ivrig spiste, fløde de salte Taarer dog lige stride ned over hans Kinder. Han var bekymret for sin Ven Dhul Makan, og inderlig angst for sig selv, og havde saaledes ikke een, men tvende Sorger at skaffe Afløb, den uselige Stakkel.

Kort efter brød Karavanen op, og fortsatte uden Ophold Rejsen, indtil den endnu kun var tre Dages

Rejse fjernet fra Bagdad; da gjorde den atter Holdt og udhvilede en Nat. Men da Man den følgende Morgen igjen vilde pakke paa Lastdyrene og stige tilhest, opdagede Man i det Fjerne en tæt Støvsky, der formørkede hele Athmosfæren. Hastig kom den nærmere; endelig saae Man, at det var en stor Hær af Fodfolk og Ryttere med Trommer og Faner. Pludselig skilte sig en Afdeling af fem hundrede Ryttere fra Hæren, foer imod Karavanen og omringede Hofmesteren og hans Følge.

— Hvo ere I, at I vover at bruge slig Fremfærd imod en fornem Rejsende? — spurgte Hofmesteren forbittret.

— Siig os heller, — lød Svaret: — Hvem Du selv er, hvor Du kommer fra og hvor Du agter Dig hen! —

— Jeg kommer fra Damascus; Sharkan, Statholderen i Damascus, sender mig til sin Fader, Kong Omar i Bagdad, med Tribut og Foræringer. —

Da Rytterne hørte Hofmesteren tale saaledes, bedækkede de deres Ansigter og græd, idet de udraabte: — Kong Omar er ikke mere; Allah være hans Sjæl naadig! — Kom med os til Vizieren Dendan, Anføreren for vor Hær! —

Hofmesteren fulgte med Rytterne og blev ført frem for Vizieren. Saasnart denne hørte, at han bragte Tribut og Gaver til Omar, sagde han med Taarer: — Kong Omar er ikke mere; Riget er uden Regent. Saasnart Omar var død, opstod der en heftig Strid om Hvem der skulde være hans Efterfølger, indtil de fire Kadi'er og alle de Lærde forsamlede sig og besluttede, at Hæren skulde drage til Damascus og udraabe Sharkan til Konge.

Mange vilde imidlertid have Omars anden Søn, Dhul Makan til Herfker. Han var faa from, at han, Alle uafvidende, tilligemed fin Søfter havde begivet fig paa Pilgrimsrejfen til Hedjas. Men da Man Intet videre havde hørt til ham, faldt Valget paa Sharkan; thi Nødvendigheden havde ogfaa fine Love. —

Ved denne Beretning blev Hofmefteren beftyrket i, at hans Gemalinde ikke havde fortalt ham Andet end den rene Sandhed, og følte fig højlig oplivet af den fkjønne Udfigt-til, at Dhul Makan endnu kunde blive Sultan. Derfor tog han faaledes tilorde: — Prifet være han, fom veed at jævne Alt, og fom tildeler Enhver efter fit Tykke, uden at aflægge noget Regnfkab! — Ved Allah, denne Begivenhed er højft befynderlig og fortjener at optegnes med gyldne Bogftaver! — Thi viid, o mægtige Herre, at den Alvife har føjet Alt efter Eders Onfke, idet han ved mig fender Eder Dhul Makan og hans Søfter imøde! —

Ved denne Efterretning kaftede Vizieren fig til Jorden og takkede Gud for hans Tilfkikkelfe. Derpaa lod han den ftore Nyhed blive bekjendt for alle Rigets Fyrfter og høje Embedsmænd. Da udbredte fig den gladefte Forbaufelfe over hele Lejren. Armeen takkede Gud, at den blev fri for at overfkride Landet Iraks Grændfer; dens Anførere begave fig med Ærefrygt hen for at gjøre Overhofmefteren deres Opvartning. Derpaa blev der holdt en ftor Raadsforfamling, hvilken Vizieren Dendan og Hofmefteren i Forening ledede, og i denne blev Dhul Makan eenftemmig udvalgt til Konge i Bagdad.

Saafnart Forfamlingen var opløft, befluttede Hofmefteren at ile forud til Bagdad for at lade Alt berede

til Sultanens Modtagelse. Paa Vejen kunde han da tillige berette Dhul Makan og Nushat Assaman, som imidlertid vare dragne videre med Karavanen, hvilken Forandring der var foregaaet med deres Skjæbne, idet Dhul Makan ikke som den fortabte Søn, men som Hersker over det hele mægtige Rige igjen skulde betræde sin Fædrenestad, det hjemlige Bagdad.

Alle Rigets Store trængte sig omkring Hofmesteren ved hans Afrejse, for at bede ham anbefale dem hos sin Herre og Svoger, og lade dem beholde deres Embeder og Værdigheder.

Inderlig fornøjet begav Hofmesteren sig da paa Vejen tilligemed sine Tjenere og Mameluker, og standsede ikke, førend han havde naaet Karavanens Spidse, hvor han fandt sin Gemalinde og Prindsen, sin tilkommende Herre. Strax aflagde han Beretning om, hvad der var skeet, trøstede de ved Budskabet om deres Faders Død smertelig overraskede Sødskende, og lykønskede Dhul Makan til hans Ophøjelse.

— Paa hvilken Maade er min Fader død? — spurgte Dhul Makan med Taarer.

— Vizieren Dendan, som imorgen vil indtræffe tilligemed hele Armeen, der har udraabt Dig til Sultan, veed Besked om Alt og vil fortælle Eder det. — Men for Dig — vedblev Hofmesteren: — bliver der Intet tilovers uden at overtage Regjeringen; thi vægrer Du Dig, og bliver en Anden Sultan, da svæver dit Liv i Fare. —

Dhul Makan dvælede et Øjeblik med sænket Hoved, og svarede derpaa: — Nuvel, jeg modtager Regjeringen; — men min Broder Sharkan — —? —

— Han skal vedblive at være Sultan i Damascus, ligesom I er Sultan i Irak og Khorasan. —

Da Dhul Makan Intet videre yttrede, overleverede Hofmesteren ham det kongelige Klædebon, hvilket Vizieren havde sendt ham, tilligemed Scepter og Krone, og var derpaa den Første, der hyldede ham som Hersker og Herre.

Imidlertid havde Karavanen gjort Holdt, og Man havde aflæsset Kamelerne. Saasnart Alt var i Orden, lod Hofmesteren paa en ophøjet Plads opslaa det kongelige Telt med syv Kupler, lod indiske Tæpper udbrede og derpaa oprejse Tronen. Endelig sørgede han for en god og overflødig Proviant, og en tilstrækkelig Mængde Vandbærere.

Neppe vare disse Anstalter trufne, førend der i det Fjerne hævede sig en tæt Støvsky, som formørkede hele Horizonten, og frem deraf bølgede en uhyre Armee som et oprørt Hav. Det var Tropperne fra Bagdad og Khorasan, under Storvizieren Dendans Befaling.

Da iførte Dhul Makan sig hastig det kongelige Klædebon, omgjordede sig med Herskersværdet, besteg en herlig Ganger, som Hofmesteren i egen Person førte frem for ham, og red hen til det store Telt, hvor han tog Plads paa Tronen, med Kronen paa Hovedet og holdende Scepteret paa sine Knæ. Hofmesteren blev staaende for ham som Tronens Slave, og Mamelukerne bevogtede Indgangen til Teltet med blanke Sabler.

Snart kunde Man ikke høre Andet end Hestenes Trampen og Vrinsken. Armeens Officerer stege af, og bleve efter deres Rang, Ti og Ti ad Gangen, esterhaanden af Hofmesteren forestillede for Sultanen. Dhul

Makan uddeelte herlige Gaver og endnu herligere Forhaabninger, saa at Alle følte sig ganske henrykte over den unge Fyrste. Tilsidst traadte den gamle Vizier Dendan frem for Sultanen, og fældede Taarer af Glæde, da han gjenkjendte sin afdøde Herres Søn.

Dhul Makan tog venlig imod ham og sagde: — Saaledes har den alvise Allah villet det, og Ingen har kunnet forandre det. — Derpaa gav han Befaling til at uddele Proviant iblandt Tropperne, og gav dem Tilladelse til at forblive trende Dage paa Stedet og udhvile sig, for at han selv uforstyrret kunde underholde sig med Vizieren, og lade sig Alt fortælle, hvad der angik hans kjære Faders Hedengang. Ved denne Underholdning var ogsaa hans Søster tilstede.

Da Vizieren havde leveret en Beretning om Alt, hvad der var foregaaet ved Hoffet i Bagdad siden de to Sødskendes hemmelige Undvigelse fra Hjemmet, lige indtil Kong Omars Forgiftelse, græd Søster og Broder længe og bitterlig med hinanden. Men endelig sagde Hofmesteren til Dhul Makan: — Nu maa I tørre Eders Taarer, fatte Mod og befæste Eders Regjering. Den, der efterlader sig en Søn som Eder, dør ikke, om han end dør. —

Da gjenvandt Dhul Makan atter sin Fatning lidt efter lidt, og holdt Mønstring over Tropperne. Den følgende Morgen bad han Vizieren bringe alle hans Faders Skatte, og uddeelte den største Deel imellem Tropperne. Storvizieren skjænkede han en Æresklædning til Tegn paa, at han maatte beholde sin Værdighed; de øvrige Stormænd og Armeens Officerer gav han ligeledes store Foræringer, hvortil han brugte alle de Penge, som

Hofmesteren skulde have bragt til Bagdad som Tribut fra Landet Syrien.

Hermed vare Alle meget vel tilfredse; de kastede sig ned for Dhul Makan og ønskede ham et langt Liv og en hæderlig Regjering. Indbyrdes tilstode de for hinanden, at de aldrig havde kjendt en saa gavmild og vennesæl Herre. Derpaa droge Alle sig tilbage, hver i sit eget Telt, og efter trende Dages Hvile brøde de op til Staden Bagdad.

Hele Staden var glimrende smykket og oplyst ved den nye Sultans Indtog. Dhul Makan begav sig lige til sin Faders Slot, og besteg Tronen, omgiven af Vizieren, Hofmesteren, alle Rigets Stormænd og Armeens høje Officerer. Men saasnart han endelig atter var ene med sig selv, lod han sin Skriver komme og tilsagde ham en Beretning til sin Broder Sharkan om Alt, hvad der var foregaaet, siden han sidst havde hørt fra Bagdad. Da Skriveren havde overført Alt paa Papiret, affkedigede han ham, og sluttede Brevet med egen Haand, som følger:

— Min Broder! Sultanskaaben omgiver mine Skuldre, Herskerscepteret hviler i mine Hænder. Men jeg har ikkun modtaget disse Magtens Symboler for at bevare dem for Dig, den ældre Broder og den Værdigere. Saasnart Du betræder Bagdad, giver jeg Alt i dine, den retmæssige Ejermands Hænder, og forlanger intet Andet end at være din første Slave og at vinde din Kjærlighed. Alt er roligt; ingen Haand skal hæve sig imod Dig. Jeg venter Dig; iil med at komme! — Med den barmhjertige Allahs Hjælp skulle vi vise, at vi ere den samme Faders Sønner. — Fred være med Dig! —

Da Dhul Makan havde forseglet dette Brev, lod han Storvizieren Dendan komme og sagde til ham:

— Ingen er værdigere end Du til at overbringe Sharkan dette Brev. Behandl ham med al den Ærbødighed, som tilkommer den ældre Broder, og siig ham, at jeg er beredt til at overgive Kongedømmet i hans Hænder, saasnart han maatte forlange det. Han herske da i Bagdad, medens jeg nøjes med Statholderskabet i Damascus. — Jil, og kom hastig igjen tilbage! — Allah befalet! —

Vizieren gjorde sig rejsefærdig, og tog uden Tøven Afsked fra Dhul Makan. I den allerkorteste Tid var han atter tilbage fra sin betroede Sendelse, og meldte Kongen hans Broders Ankomst. Da forsamlede denne alle sit Riges Store, og drog ham tvende Dages Rejse imøde. Henimod Aften paa den anden Dag fik Brødrene hinanden isigte. Saasnart Dhul Makan kunde skjelne sin Broder Sharkan i Spidsen for den sig nærmende Ryttersskare, steg han af Hesten, og ilede tilfods hen imod ham. Men øjeblikkelig lod Sharkan ogsaa gjøre Holdt, og kom sin Broder paa samme Maade imøde. Midt imellem Hærene mødtes Brødrene; det var den første Gang i deres Liv, de saae hinanden. Drevne af samme varme Tilskyndelse kastede de sig hinanden i Armene, omfavnede hinanden med Ømhed, og græd længe med hinanden.

Endelig tog Dhul Makan tilorde: — O, Sharkan, at vi først da skulde vorde Brødre, da vi ingen Fader havde længer! Dog Allahs Villie skee! — Her staaer jeg for dit Aasyn, ikke som den, der har ranet din Fædrenearv fra Dig, Kronen og Purpuret, men som den, der trofast har bevaret den til Dig, indtil Du kom for

at modtage den. — Fra dette Øieblik af være Du Herskeren, og jeg din trofaste Tjener, hinanden lige kun i Eet, i en ufkrømtet Broderkjærlighed, i et helligt Minde om den samme dyrebare Fader! —

— Nej, ved Allah og Profeten, ikke saaledes! — svarede Sharkan tungsindig bevæget: — Allah har allerede skiftet imellem os! Enhver af os blive, hvad han iforvejen er! Under Allahs Haand maa vi alle ydmyge os, saa Mange som vi leve paa Jorden; jeg er ikke værdig til at bestige Højhedens Trone. Der var en Tid, da jeg bar et dødeligt Had til Dig og din arme Søster; — som et Lyn slog Himlens Straf derfor ned i mit Indre, og lod mig føle, at vi kun ere en Haandfuld Støv for den Almægtige. — Nej, min Broder, det blive, som det er! Herfk og vær lykkelig! Jeg skal søge min Lykke i at lyde og tjene Dig! —

Og Sharkan drog atter Dhul Makan til sit Bryst.

Da de tvende Skarer, imellem hvilke denne Scene fandt Sted, bleve Vidner til disse gjentagne Udverlinger af en gjensidig Broderømhed, opløftede de høje Jubelskrig. Derpaa forenede de sig, og førte de tvende Fyrster i Triumf ind i det festlig smykkede Bagdad, der ingensinde før havde været Vidne til en saa skjøn Enighed imellem Brødre, fødte til samme Trone.

Dhul Makan regjerede i Bagdad lykkelig og længe; Sharkan forblev indtil sin Død Statholder i Damascus. Hvert Aar kom Brødrene med Længsel og Glæde sammen, og skiltes igjen ad med Savn og Smerte; men Sharkan og Nushat Assaman gjensaae ingensinde mere hinanden i dette Liv. —

Hvad der videre

tilskikkedes

den gode Bademester.

Een af Dhul Makans første Regjeringshandlinger var at lade sin trofaste Ven Bademesteren kalde op for sig i Divanet. Hans Hjerte havde ingen Ro, førend han efter al Evne havde belønnet den Mand, hvem han skyldte Livet og hele sin Velfærd.

Saasnart det gode gamle Skind traadte ind i den prægtige Divanssal, rejste Kongen og alle hans Store sig op for ham. Den ærlige Sjæl var færdig at synke i Jorden af Blusel over al denne Ærbødighed, og vidste ikke, hvorledes han skulde vride og vende sig, om han skulde blive staaende eller kaste sig til Jorden, skride videre frem, eller gjøre højre om og løbe sin Vej. Han gjenkjendte nemlig ikke sin gode Ven og Stalbroder i Kongen paa den straalende Trone.

Men Dhul Makan steg ned og kom ham imøde, ganske som i gamle Dage, og sagde til ham med kjærlig Bebrejdelse: — O min Ven, Hvo skulde have tænkt, at Du vilde glemme mig saa snart! —

— Ej see, er det Dig! — udraabte Bademesteren glædestraalende, saasnart han paa denne Tiltale gjenkjendte

ham: — — Men Hvem Pokker har gjort Dig til Sultan, min lille Ven? —

Da gave alle de Omkringstaaende sig til at lee, og Vizieren sagde til ham: — Du maa vise Kongen en sømmelig Ærbødighed, min gode Mand. Din forrige Ven er bleven Konge i Bagdad. Nu har han ladet Dig kalde op til sig for at belønne Dig for alt det Gode, Du i sin Tid har viist ham. Naar han derfor siger til Dig, at Du skal forlange Noget af ham, saa tag Munden rigtig fuld og see til at komme frem med et ordentligt Ønske, som der er noget Forslag i! —

Bademesteren takkede Vizieren for hans gode Raad og sagde: — Med et ordentligt Ønske skal det have gode Veje, lille Fatter. Der er Noget, som jeg vaagen aldrig slipper ud af mine Tanker, og som jeg isøvne drømmer om ligefra Aften indtil Morgen; det vil jeg bede min kjære Ven om, hvis han har Magt til at skjænke mig det. —

— Du behøver slet ikke at undsee Dig; — sagde Vizieren: — kom kun frem med hvad Du har paa Hjertet! Ja selv om det var Statholderskabet i Balsora, — Intet skal være Dig for højt, min Ven! —

Ogsaa Dhul Makan opmuntrede ham til at ønske sig noget Stort, idet han sagde: — Ønsk Dig, hvad Du vil! Selv om Du ønskede Halvdelen af mit Kongerige, skulde det meddeles Dig, eftersom Du er mit Livs Frelser og Velgjører. —

— Der er vel Noget, jeg kunde have Lyst til at ønske mig; — yttrede Bademesteren: — men jeg er dog bange for, at det er altfor meget at forlange. —

— Kom kun frem med dit Ønske, og frygt Intet! — svarede Kongen. Men Bademesteren vedblev at sige, at han var bange for det Overdrevne i sit Ønske,

og derfor heller vilde tie ſtille dermed, — at han var bange — o. ſ. v. o. ſ. v.

Da blev Kongen endelig utaalmodig og udbrød: — Hvor ofte ſkal jeg da gjentage for Dig, at Du ikke behøver at frygte? Siig frem, hvad det ſaa end er! —

Da trak Bademeſteren dybt ſit Vejr og fremſtammede: — Nu, ſaa udſted en Firman, ſom udnævner mig til Oldermand for alle Bademeſtere i hele Jeruſalem! —

Da braſt Sultanen ud i Latter, og alle Tilſtedeværende fulgte hans Exempel: — Der fordrer Du Noget, ſom det ikke ſtaaer i Sultanens Magt at give; — ſagde han: — ønſk Dig noget Andet! —

— Ja tænkte jeg det ikke nok; — mumlede Bademeſteren nedſlaaet: — det var altfor højt, altfor højt! —

— Nu, — opmuntrede Kongen ham: — Verden indeſlutter endnu mange andre ſkjønne Ting, ſom det vel er Umagen værdt at ønſke ſig! Ønſk i Haſt noget Andet! —

— Ja kan jeg ikke blive Bademeſternes Oldermand, ſaa ønſker jeg at blive Møgbærer ved det ſtore Bad i Balſora. —

Ved denne Bademeſterens Yttring vare Alle nærved at blive kvalte af Latter; men Vizieren følte ſig ſaa oprørt over Mandens ſlette Smag, at han ikke kunde afholde ſig fra at give ham et ordentligt Nakkedrag.

— Ej, hvorfor ſlaaer Du mig? — udraabte den ſtakkels Bademeſter: — Jeg har jo intet Ondt gjort! Har Du ikke ſelv ſagt, at jeg ikke kunde tage Munden for fuld, at jeg frit turde ønſke mig det Allerhøjeſte? — Jeg forudſaae nok, at Kongen ikke vilde være iſtand til at opfylde mit Ønſke. Men derfor kunne vi jo være lige gode Venner. Farvel, I alleſammen! Nu gaaer jeg tilbage til Jeruſalem og bliver, hvad jeg er. —

Og han begyndte at gaa baglænds ud af Salen. Men Kongen traadte ham i Vejen, lagde fortrolig Armen paa hans Skulder, og sagde: — Tag Fornuften fangen, min kjære Ven! Eftersom Du ikke kan vinde det Højeste, maa Du som en forstandig Mand slaa Dig tiltaals ved det Næst- eller Næst-næsthøjeste. — Hvad siger Du om at blive Statholder i Balsora? —

— Nu, saa lad gaa da, — svarede Bademesteren: — saa lad mig da blive Statholder i Balsora, eftersom jeg nødes til at slaa det Andet af Tanker! —

Og derved blev det; endnu samme Dag udfærdigede Kongen en Firman, hvori Bademesteren udnævnedes til Statholder i Balsora.

Vizieren Dendan havde faaet Befaling til at ledsage Bademesteren til hans Statholderskab og indsætte ham deri. Saasnart Alt var færdigt til Afrejsen, tog den nye Statholder Afsked fra Kongen, der lagde ham alvorlig paa Hjerte, først og fremmest at være betænkt paa at øve Retfærdighed overalt og ved enhver Lejlighed. Afskeden var som en Faders fra sin Søn.

Den skikkelige gamle Bademester bed nu Sultan Sejlakan. Med tre tusinde Mameluker, som Bagdads Stormænd havde foræret ham, begav han sig paa Marschen til Balsora, ledsaget et langt Stykke paa Vejen af alle Rigets Fyrster og Hærførere. Da han endelig naaede Balsora, hvor Man allerede for længe siden ved Tilbud og Fugleposter havde modtaget Efterretning om hans Udnævnelse til Statholder, fandt han hele Staden festlig oplyst, og alle dens Indbaanere kom ham jublende imøde: Fornemme og Ringe, Store og Smaa, Fri og Slaver.

Strax begav han sig op paa Borgen og besteg den

ham bestemte Trone. Undervejs havde Vizieren trolig benyttet Lejligheden til at give ham et Begreb om de Pligter, hans nye, meget betroede Stilling krævede af ham; dette kom ham nu meget vel tilpas. Hans første Regjeringsakt var at udstrø en rigelig Mængde Gaver til= højre og tilvenstre, tykt og iflæng, hvor det kunde falde, saa at Mange fik Meget, og Ingen gik ganske tomhændet bort; denne Handling blev af alle Sagforstandige anseet for en meget god Begyndelse til en hæderlig Regjering. Og Varselet slog virkelig til; Sultan Sejlakan, fordum Bademester — endnu stedse et godt gammelt Skind — regjerede med saa megen Viisdom og Retfærdighed, at Khorasans Krøniker omtale hans Regjeringsperiode som den mest velsignede i hele Landets Historie. — Sultan Sejlakan skulde neppe være bleven en bedre — Oldermand for Bademestrene i Jerusalem! —

Eneboeren

og

hans Fidtkrukke.

Der levede engang i Staden Hamah en Eremit hos en riig Borger, der agtede ham højt og havde paataget sig hans Underholdning. Hver Dag lod han ham give tre smaa Brød tilligemed nogen Honning og en Portion Fidt til Brødet. Da Fidtet engang begyndte at stige overordentlig i Prisen, samlede Eremiten ombyggelig Alt, hvad han fik af sin Velynder, i en stor Krukke, som han satte paa en Hylde over sit Leje, for bestandig at kunne have et vaagent Øje med sin Skat.

En Dag, da han sad paa sit Leje, kom han til at tænke paa sin Beholdning af Fidt, hvilket imidlertid Dag for Dag var blevet dyrere, og nu syntes at have naaet sin højeste Priis. Da begyndte han at beregne og smaasnakke med sig selv, som følger:

— Nu vil jeg ikke gjemme mit Fidt længer; ellers var Prisen istand til igjen at dale. Imorgen den Dag vil jeg sælge det og kjøbe mig en Geed istedet. Saa slaaer jeg mig sammen med en Bonde, som ejer en Gedebuk; min Geed vil da det første Aar kaste enten et Gede- eller et Bukkekid, og det følgende enten et Bukke- eller Gedekid, og saaledes vedbliver det at veksle med hinan-

den, indtil jeg har en heel Deel Geder og Bukke. Da afhænder jeg Bukkene, og kjøber Køer og en Tyr istedet. Saasnart disse have formeret sig paa samme Maade som tidligere Gederne og Bukkene, sælger jeg alle Tyrene og en Deel af Køerne, og kjøber mig for den indkomne Pengesum en smuk lille Landejendom, som jeg nok skal forstaa i en Hast at bringe i ordentlig Drift. En dygtig Besætning har jeg jo iforvejen. Naar nu mit Gods staaer i sin højeste Flor, tænker jeg, at jeg vel har Raad til at gjøre mig Livet lidt behageligere. Først bygger jeg mig et herligt Slot med den skjønneste Beliggenhed, dernæst anskaffer jeg mig prægtige Klæder, saa kjøber jeg Slaver og Slavinder, og endelig — ja saa gifter jeg mig vel med Datteren af en riig Handelsherre eller Fyrste, — det skal blive et Bryllup, som har vasket sig! Der skal ikke være Mangel paa Noget af hvad der blot lader sig opdrive; Kjødspiser og søde Retter skulle i lang Række afløse hinanden, indtil Ingen mere kan tvinge en Bid ned. Sangere, Musikanter, Dandsere og Eventyrfortællere skulle forslaa os Tiden paa den kosteligste Maade, medens vi tillige beruse os i Duften af de herligste Blomster og de fineste vellugtende Vande og Specerier. Enhver skal være mig velkommen, Riig og Fattig, Fornem og Ringe, uden Personsansеelse. Men Sultanen og hans Hof vil jeg formelig indbyde til at tage tiltakke hos mig; bedst er det vel, at jeg nogle Dage iforvejen lader udraabe i Staden: — Enhver, som hungrer og tørster, finder aabent Taffel hos Shejkh N. N. i Anledning af hans Bryllup med den dydzirede, skjønne Prindsesse — — o. s. v., o. s. v. —

Naar nu endelig Bruden med sand kongelig Pragt er smykket, og er bleven mig syv Gange forestillet i for-

skjellige Dragter, begiver jeg mig ind til hende, beruser mig i hendes overjordiske Yndigheder, spiser og drikker med hende og slaaer Gjækken løs, og tænker saa ved mig selv: — Nu har jeg da endelig naaet Maalet for alle mine Ønsker, og kan give det kedsommelige Eneboerliv en god Dag. — Det skal ret inderlig gotte mig at sige dette til mig selv; jeg vil derfor ikke nøjes med at sige det een Gang, men sige det to, tre, ja mange Gange, indtil jeg slumrer ind i min dejlige Kones blode Arme.

Pokker skulde da staa i det, om min Kone ikke ved en god Behandling skulde føde mig en Sønneke til Verden, en Arving til min Hæder og mine store Rigdomme. Ej, hvilken Glæde skal jeg ikke have af den Knægt! Og jeg skal Intet spare paa hans Opdragelse; hvad der skal til, det maa der til! Han skal opdrages i Glands og Pragt, og undervises i Alt, hvad der blot kan læres i denne syndige Verden, saaledes at han allerede tidlig kan komme til at gjælde for et Vidunder i alle dannede Selskaber. Men at lystre maa Knægten fremfor Alting lære; denne Ting vil jeg selv paatage mig at optugte ham i. Vi ville skride frem i Øvelser, fra det Mindre til det Større; føjer Drengen sig i min Villie, saa vil jeg proppe ham Munden fuld af Slikkerier; lystrer han ikke, — ja lad ham kun prøve derpaa! Veed Knægten ikke, at jeg er hans Fader, har han glemt, at han skylder mig Liv, Opdragelse og Velfærd, at han skal arve mit store Navn og mine ubyre Rigdomme? — Ja jeg skal lære ham! — Saa maa Stokken frem, og jeg skal min Sandten ikke lægge Fingrene imellem! — Hip, Hip! — —

Og Eneboeren huggede dygtig ud med Stokken, som han holdt i Haanden. Men uheldigvis traf han derved Fidtkrukken, som stod over hans Hoved! Med et

Brag gik den i hundrede Stykker, og det flydende Fidt strømmede ned over Eneboerens Hoved, Skjæg og Klæder, over hele hans Leje, og flød henad Gulvet. — Og dermed var hele den indbildte Herlighed forbi; Eneboeren sad pludselig atter midt i den jammerlige Virkelighed — og slikkede sig yderlig flau om Munden.

Tiggeren
og
den medlidende Kone.

En Konge forbød engang strengelig sine Undersaatter at give Almisse, og lod hugge Hænderne af alle dem, som handlede imod hans Forbud. En Aften kom en sulten Tigger til en fattig Kone og tryglede om en Almisse. Konen svarede ham: — Jeg tør ikke give Dig Noget; Kongen lader jo Hænderne hugge af Enhver, som giver Almisse.

Men Tiggeren besvor hende saa længe ved Allah og hans Barmhjertighed, at hun tilsidst ikke formaaede at modstaa, men skjænkede ham tvende Brød.

Dog saasnart Kongen fik dette at vide, lod han Konen hente, og lod hende Hænderne afhugge.

Nogen Tid efter sagde Kongen til sin Moder: — Jeg føler Lyst til at gifte mig; udvælg mig en smuk Kone! — Hans Moder svarede: — I Nabolaget findes det smukkeste Fruentimmer i Verden; men hun har mistet begge sine Hænder. Kongen ønskede imidlertid dog at see hende, og saasnart hun kom ham for Øje, blev han saa fortryllet af hendes Dejlighed, at han strax tog hende tilægte.

Men den dejlige Kvinde havde en Medbejlerske, som

ikke gav sig hverken Ro eller Rast, førend hun havde faaet Kongen til at tro, at han havde ægtet et Fruentimmer, der var hans Kjærlighed ganske uværdigt. Kongen sendte da Bud til sin Moder og befalede hende, igjen at skaffe den ham af hende anbefalede Kvinde ud af Haremet. Hans Moder taug og adlød, og den skjønne og dydige Kone blev hjælpeløs igjen sendt ud i den vide Verden.

Med sit Barn bundet fast paa Ryggen, vandrede hun, fældende bittre Taarer over sin ufortjente Elendighed, omkring i Ørkenen, indtil hun endelig naaede en Cisterne. Begjærlig knælede hun ned for at stille sin kvælende Tørst; men ved den hastige og ilde beregnede Bevægelse faldt Barnet i Brønden. Da gav hun sig til at vride Hænderne og jamre sig højt. I det Samme kom tvende Mænd forbi, og spurgte hende, hvorfor hun græd.

— Mit Barn, — skreg den stakkels Kone: — mit ulykkelige Barn er faldet i Vandet; maaskee kunne I endnu frelse det! —

Da gave Mændene sig til at bede til Gud, og droge Barnet uskadt op af Vandet. Derpaa spurgte de Kvinden:

— Ønsker Du ogsaa at faa dine Hænder igjen? —

Da hun hertil med levende Glæde svarede Ja, gave Mændene sig atter til at bede, og see! — hendes Hænder voxede atter frem, langt skjønnere, end de nogensinde før havde været!

— Veed Du, hvem vi ere? — spurgte Mændene hende derpaa.

— Nej, det veed alene Allah. —

— Ja, Allah veed det! — gjentoge de tvende Mænd: — Vi ere de to Brød, som Du engang gav

Tiggeren, og for hvis Skyld Du mistede dine Hænder. — Tak nu Allah, som har givet Dig, ikke alene dine Hænder, men ogsaa dit Barn tilbage! —

Og Kvinden kastede sig ned og takkede og priste Gud. Derpaa vendte hun tilbage til Staden, et Himmelens Under for enhver Troende. Da Kongen erfarede og havde forvisset sig om det stedfundne Underværk, gik han i sig selv med dyb Anger og Sønderknuselse, bad sin forstødte, hellige og skjønne Gemalinde om Tilgivelse, og holdt hende højt i Ære, saalænge han levede!

Den elskende Yngling

af

Stammen Uzru.

En Yngling af Uzras Sønner elskede en smuk Pige af sin egen Stamme, og bejlede til hende. Men hun forsmaaede ham og afviste enhver Tilnærmelse. Derover blev Ynglingen syg, idet han græmmede sig saa haardt, at hans Kræfter Dag for Dag svandt mere hen; tilsidst var han saa svag og udtæret, at Enhver kunde læse ham Døden ud af Ansigtet.

Da trængte baade Ynglingens og Pigens egne Slægtninger ind paa den grusomme Skjønne, at hun dog skulde have Medlidenhed med ham og besøge ham; men hun vægrede sig, lige indtil Døden svævede ham paa Læberne. Først da han laa paa sit Yderste, rørte sig Hjertet i hendes Bryst, og hun besluttede sig til at besøge ham.

Da Ynglingens bristende Øje fik den Elskede at see, udgjød det milde Taarer, og han fremstammede følgende Vers:

— Seer Du mit Liig bæres forbi, o saa slut Dig dog i det Mindste til Toget, og skjænk ham en Taare, som baade levede og døde for Dig! —

Da blev Pigens Hjerte pludselig blødt, og hun brød ud i hede Taarestrømme. Men saasnart hendes Indres Bevægelse tillod hende at komme tilorde, hviskede hun: — Jeg tænkte ikke, at det var kommet saa vidt med Dig! Men ved Allah, nu skal Du besidde min fulde Kjærlighed! —

Da gled et forklaret Smil over Ynglingens Aasyn; han sukkede dybt og hviskede:

> — Hun nærmer sig mig, idet Dødens Skygger lægge sig imellem os; hun vil tilhøre mig, idet jeg ikke mere kan besidde hende. —

Han aandede endnu en Gang, og var død.

Pigen knælede stille grædende ned ved ham, kyssede ham og bad for hans Sjæl. Men imedens hun bad, sank hun i Afmagt, og Man maatte bære hende bort fra Ynglingens Telt. Tre Dage senere var ogsaa hun et Liig.

Digteren Mutalammes.

Digteren Mutalammes maatte engang gribe Flugten for Numan, Mungirs Søn, og blev saa længe borte, at Man tilsidst holdt ham for død. Han havde efterladt sig en smuk Kone, ved Navn Umejma, som elskede ham saa inderlig, at hun i lang Tid slet ikke vilde laane Øre til sin Families Indskydelser, at gifte sig paany. Dog Man plagede hende saa længe, eller rettere tvang hende saa haardt, at hun tilsidst meget imod sin Villie forlovede sig med en Mand af sin Stamme.

Men nu skulde det træffe sig saaledes, at Mutalammes netop kom tilbage selve Brudenatten. Han listede sig formummet til sin Kones Telt, og da han hørte Musik, Glædessang og Jubel af Kvinderne, spurgte han overrasket en lille Dreng, hvilken Fest Man var i Begreb med at fejre.

— Mutalammes' Kone holder igjen Bryllup denne Nat. — svarede Drengen.

Da Mutalammes hørte dette, traadte han ind og blandede sig formummet imellem Stammens Kvinder. Til sin store Harme maatte han da see, at en fremmed Mand sad hos hans Kone, omfavnede hende og forsøgte paa at frarøve hende Kys. Men den tro Umejma sukkede med Taarer: — Ak, vidste jeg dog i min store Nød og Elendighed hvor Du dvæler, Mutalammes! —

Da hævede Mutalammes sin Røst iblandt Mængden og sagde højt: — O, mit dyrebare Hjem, o min elskede Umejma! Vid, at jeg i Tankerne stedse var Dig nær, hvor jeg færdedes fjernt i den vildsomme Verden! Allah har kun villet forsøge og prøve Dig; i en lykkelig Stund førte han mig tilbage for at lønne din Kjærlighed og Troskab! —

Saasnart den nye Brudgom hørte Mutalammes' Stemme, mærkede han vel, at han var tilovers ved Brylluppet, og listede sig bort i al Stilhed. Mutalammes derimod indtog den forladte Plads, og fejrede sit Livs skjønneste Fest.

En besynderlig Bøn

af en Pilgrim.

— O Allah, lad hende dog igjen faa Grund til at være misfornøjet med sin Mand, at hun paany maa tage til-takke med mig! — Denne Bøn gjentog en Dag i det Uendelige en Pilgrim i det hellige Tempel i Mekka, idet han klyngede sig fast til Kaaba'ens Forhæng.

Nogle fromme Pilgrimme hørte denne besynderlige Bøn; øjeblikkelig grebe de Manden, pryglede ham af og førte ham for Pilgrimmenes Emir, idet de fortalte ham, hvad de havde hørt Manden bede om paa hiint højhel-lige Sted.

Emiren gav strax Befaling til, at han skulde hænges. Men den Anklagede besvor ham bønlig ved Mohamed, Guds Profet, at han dog først skulde give sig Taalmodighed til at høre hans Historie; saa kunde han lade ham hænge bagefter, hvis han fandt det for godt.

Emiren bevilgede Mandens Bøn, og denne begyndte: — Du vide da, o Emir, at jeg er en Mand af den la-veste Klasse, der ofte beruser sig i Opium og Khashish. Min Haandtering var, med Respekt at sige, at flaa Huden af døde Kreaturer, og at føre allehaande Ubumsk-heder ud af Staden; kort sagt, jeg var Rakker i min Fædrenestad.

En Dag gik jeg med mit Æsel, der slæbte paa en Dragt Skarn, nedad Hovedgaden, da bemærkede jeg, hvorledes Folk flygtede ind i Husene, og een af de mig imødekommende Personer tilraabte mig: — Drag hastig ind i hiin Gyde; ellers tager Man Livet af Dig! —

— Siig mig først, hvorfor alle Folk løbe saaledes! — indvendte jeg. — Der kommer et fyrsteligt Harem, — svarede mig en fornem Herres Tjener: — og de foran samme gaaende bevæbnede Tjenere hugge Alting ned forfode, for at gjøre Vejen ryddelig. —

Da jeg hørte dette, vilde jeg i en Hast bøje ind i en mørk Sidegade; men i det Samme kom Tjenerne, bevæbnede med lange og tykke Knipler, i Spidsen for omtrent tredive Fruentimmer, af hvis Midte der fremhævede sig en guddommelig Kvindeskikkelse, med en Vext som Bantræets Grene, med Øine som den efter Vandets Vederkvægelse vansmægtende Gazelle. Det var naturligviis Fyrstinden selv, Herskerinden over alle de Slavinder og Tjenere, som omgave hende.

Ligesom rodfæstet i Jorden blev jeg staaende og stirrede paa det himmelske Syn. Men pludselig kaldte Damen een af sine Tjenere hen til sig og hviskede ham Noget i Øret. Øieblikkelig kastede Tjeneren sig over mig og tog mig fangen. Alle Folk toge Flugten under Skrig og Hylen; kun en gammel Mand vovede at nærme sig for tage mit Æsel og føre det bort med sig. Imidlertid bandt Gildingerne mig med et Reeb, og slæbte saa afsted med mig.

Jeg skjælvede af Angst, og mit Hoved svimlede ved Tanken om alle de Ulykker, der muligviis kunde forestaa mig. Men Folk stimlede igjen sammen og fulgte

efter i ærbødig Afstand, under det ofte gjentagne Raab: — Det er ved Allah ikke tilladt, saaledes at behandle et Menneske, fordi han lever af Snavs, er en usel Tigger og Khashishæder! — Een og Anden vovede sig endogsaa nærmere og sagde til Gildingerne: — Hav dog Medlidenhed med ham og lad ham løbe, saafremt I engang selv vente Barmhjertighed! —

Men jeg tænkte ved mig selv: — Vistnok har Fyrstinden lugtet det stinkende Skarn, hvormed mit Æsel var belæsset, og vil nu lade mig undgjælde derfor. Der gives ingen Frelse og Beskyttelse uden hos Allah, den Algode og Almægtige! — —

Gildingerne slæbte altsaa afsted med mig, indtil de havde naaet Indgangen til et stort Huus. Der gik de ind med mig, og førte mig opad en prægtig Trappe og igjennem herlige Gange ind i en Sal af ubeskrivelig Pragt og Skjønhed. Der var ikke et Støvgran at see; Alting var glindsende blankt; hele Rummet var nylig blevet bestænket med duftende Vande, og Gulvet var bedækket med kostbare Maatter, Tæpper og Hynder.

Fyrstinden og hendes Følge droge forbi mig ind i de andre Værelser; da jeg saaledes var bleven ene med Gildingerne, tænkte jeg ved mig selv: — Man har vistnok bragt mig herind for at tage Livet af mig, uden at Nogen erfarer det. — Men heri tog jeg mærkelig fejl, som det snart udviste sig; thi istedetfor at dræbe mig, førte Gildingerne mig ind i et herligt Badekammer, som stødte op til Salen. Her fandt jeg tre Slavinder, som bade mig tage Plads; derpaa gav den ene sig til at afgnide mine Fødder, den anden til at vaske mit Hoved, og den tredie til at tørre efter, hvor de to Andre havde vasket.

Saaſnart de vare færdige hermed, gave de mig en Pakke Linned tilligemed et Sæt ſmukke Klæder, og bøde mig iføre mig ſamme. Da ſagde jeg til Slavinderne: — Ved Allah, jeg veed ikke, hvorledes Man trækker ſaadanne fine Klæder paa; thi jeg har aldrig endnu prøvet derpaa. — Da gave Pigerne ſig til at lee, toge fat paa mig og klædte mig paa. Saaſnart jeg var færdig, beſtænkede de mig med Roſenvand, og førte mig ind i en ikke mindre herlig, med Divaner omgiven Sal. Her ſad en ung, henrivende ſkjøn Dame, — det var Fyrſtinden ſelv, — omgiven af en Mængde Slavinder. Saaſnart jeg traadte ind, reiſte hun ſig hurtig og bød mig tage Plads hos ſig. Neppe var jeg kommen ordentlig tilſæde, førend Slavinderne frembare en Anretning af de koſteligſte Spiſer, hvis Lige jeg aldrig i mine Dage før havde ſmagt, ja hvis Navne jeg ikke engang kjendte. Da jeg havde ſpiſt mig mæt — jeg tog ordentlig for mig af Retterne, maa I tro — bare Slavinderne Anretningen ud igjen, og bragte mig Vand til at to mine Hænder. Derpaa lod den unge Dame bringe Kage og Slik og bød mig at gjøre mig tilgode dermed. Saaſnart jeg ogſaa var færdig med denne Anretning, lod Fyrſtinden bringe Viin og Bægere, og tillige alle Slags fine Røgelſer paa Sølv-Ildpander. En Pige, ſkjønnere end Maanen, ſkjænkede i for os, og Damen og jeg drak ſaa længe med hinanden ved Strengenes Lyd, at vi bleve ganſke berusede.

— Alt dette gik virkelig for ſig, o Emir; men jeg troede hele Tiden at drømme! — Endelig gav Fyrſtinden ſine Slavinder et Vink, og de fjernede ſig alle. Da omfavnede mig den dejlige unge Dame og trykkede mig til ſin Barm, og jeg indſugede den koſteligſte Moskusduft af hendes Læber og berusede mig i hendes Yndigheder.

— Men vel at mærke, o Emir, jeg troede hele Tiden, at jeg kun drømte! —

— Den følgende Morgen spurgte Fyrstinden mig om min Bolig, gav mig et guldbroderet Tørklæde, hvori der var noget Haardt indbundet, og bød mig at begive mig i Badet. — Med et frydefuldt Hjerte gik jeg min Vej, og tænkte ved mig selv: — Er der Penge i Tørklædet, saa kan jeg faa mig en god Middagsmad derfor. Men alligevel forlod jeg saa nødig den skjønne unge Dame, som om jeg var bleven udstødt af Paradiset. —

Jeg begav mig altsaa tilbage til min Bolig, aabnede Tørklædet, og fandt deri ikke mindre end halvtredsindstyve Guldstykker, hvilke jeg naturligviis strax gravede ned i Jorden. Saa slog jeg mig tilro paa min Maatte og drømte hele Dagen bort.

Men henimod Aften kom en net Slavinde til mig og sagde: — Skynd Dig, min Herskerinde ønsker at see Dig hos sig! —

Jeg fulgte altsaa Slavinden til Husets Dør, bad om Tilladelse til at træde ind, og blev paany indladt i Salen. Her kastede jeg mig ned paa mit Ansigt og kyssede Gulvet foran den dejlige unge Dame.

Men hun bød mig tage Sæde hos sig, lod bringe herlige Spise- og Drikkevarer, og beholdt mig hos sig hele Natten, ligesom den forrige Gang. Den følgende Morgen forærede hun mig paany et kostbart Tørklæde med halvtredsindstyve Guldstykker, som jeg ogsaa gravede ned i Jorden. Saaledes blev det ved i hele otte Dage efter hinanden; om Eftermiddagen blev jeg hentet hid til Damen, og i Morgenstunden forlod jeg hende igjen. Men

den niende Dag, da jeg netop befandt mig hos hende, styrtede pludselig en Slavinde ind i Salen, hvor vi sade, og stødte mig ind i et Sideværelse.

Men dette Værelse havde et Vindue, som gik ud til Gaden. Jeg hørte en Støj af Hestetramp og Vaabengny, og bemærkede igjennem Vinduet en ung Mand, saa smuk som Fuldmaanen, ledsaget af en heel Deel kostbart klædte Mameluker. Han steg af ved Døren og traadte ind i Huset. Strax efter hørte jeg ham træde ind i Salen ved Siden af; igjennem en Revne i Dørforhænget saae jeg ham nærme sig den unge Dame og kysse hendes Haand. Det stak mig i Hjertet; men Hvad skulde jeg gjøre?

Den unge Dame modtog hans Kjærtegn og Ærbødighedsbeviser med megen Koldsindighed. Den smukke unge Mand kunde ikke faa et Ord ud af hende; hun værdigede ham ikke saa meget som et eneste Blik. Det gjorde mit Hjerte inderlig godt.

Men da den unge Mand ydmygede sig for hende og ikke aflod med sine ærbødige Kjærtegn, lod hun sig tilsidst formilde, — hvor det skar mig i Hjertet; men Hvad skulde jeg gjøre? — forsonede sig endelig med ham og indvilgede i at tilbringe Natten med ham. — Au vee, nu var jeg tilovers! —

Hvilken Forskjel imellem denne Nat og de forrige! Uden Aftensmad, uden bløde Hynder og varme Tæpper, og uden — hende maatte jeg tilbringe den lange Nat i det tomme og kolde Sideværelse! Nylig havde Man gjort saa megen Stads af mig; nu syntes jeg aldeles forglemt. Det Eneste, jeg havde at underholde mig med, var Tanken om mine fire hundrede Guldstykker, som jeg

vidſte forvarede paa et ſikkert Sted. Men Hvad var denne Skat imod hiin, ſom den afſkyelig ſmukke unge Mand havde røvet fra mig? —

Næſte Morgen, da den unge Mand igjen havde forladt Huſet tilligemed ſit Følge, kom Damen endelig ind til mig. Jeg ventede nu naturligviis en heel Deel Undſkyldninger og ſatte et temmelig ſuurt Anſigt op. Men hun fremkom ikke med Andet end det Spørgsmaal: — Har Du ſeet ham? —

— Javiſt har jeg ſeet ham! — ſvarede jeg vranten. — Nu, — vedblev hun: — ſaa har Du ſeet min Ægtefælle. Du ſkal faa at vide, hvad der er forefaldet imellem os. — En Dag vare vi ſammen i Haven bagved Huſet. Pludſelig forlod han mig og blev temmelig længe borte. Da blev jeg utaalmodig og fulgte efter ham for at ſee, hvor han var bleven af. Da jeg kom forbi Kjøkkenet, ſpurgte jeg en Slavinde, om hun ikke havde ſeet ham; — joviſt! — ſvarede Slavinden og pegede paa Døren til et lille Kabinet. Her fandt jeg ham i Armene paa een af mine Slavinder. Da jeg ſaae dette, ſvor jeg ved mig ſelv en hellig Ed, at jeg til Gjengjæld vilde hengive mig til en Mand af den laveſte og elendigſte Folkeklaſſe. Med dette Forſæt drog jeg tre Dage igjennem alle Byens Gader, for at finde en Mand, der var tjenlig til min Henſigt. Først den fjerde Dag fandt jeg Dig. Du var det elendigſte og ſmudſigſte Menneſke, jeg endnu havde ſeet; derfor befalede jeg mine Drabranter at bemægtige ſig Dig. — Hvad der nu videre er foregaaet imellem os, var alene Allahs Raadſlutning. Nu er jeg løſt fra min Ed, og jeg vil ikke lade Dig kalde igjen, førend min Mand igjen giver ſig af med een

af mine Slavinder og krænker den mig skyldige Troskab. Dog Allah lade det vare brav længe, inden dette igjen skeer! —

Med disse Ord lod hun mig gaa. Heelt slukøret overvejede jeg hendes fortrolige Meddelelser; men jo længer jeg tænkte derover, desto stærkere løb Alting rundt i mit Hoved. Tilsidst kom jeg virkelig fuldt og fast til at tro, at jeg kun havde drømt. Da gav jeg mig til at løbe af alle Livsens Kræfter for at naa det Sted, hvor jeg troede at have nedgravet mine fire hundrede Guldstykker; paa ingen Maade kunde jeg bedre overbevise mig om, hvorledes det egentlig hang sammen med mit Eventyr, end ved at eftersee, om jeg virkelig havde disse Penge eller ikke. — Jeg ulykkelige Mand! — Ja tilvisse var mit Eventyr virkeligt og ikke blot drømt! — Jeg fandt ganske rigtig Stedet, hvor Pengene havde været nedgravede; men de vare stjaalne fra mig, paa et Par Guldstykker nær, som Tyven havde overseet, og som jeg endnu fandt ved at rage i Muldet! —

— See, Emir, derfor vandrede jeg hid til den hellige Grav, at bønfalde Allah, at han dog snart igjen vilde lade den unge Mand forsee sig paa een af sine Slavinder, forat jeg igjen kunde blive tagen til Naade hos hans Gemalinde. —

Da Emiren med stor Opbyggelse havde hørt Mandens Fortælling tilende, erklærede han ham for uskyldig og lod ham sætte i Frihed.

Ja, der indløber visselig mange besynderlige Bønner for Allahs Trone! — Hvo der blot kjendte dem!

Herre og Slavinde.

I Bagdad levede der engang en ung Mand, en Rigdommens Søn, som efter sin Fader havde arvet en meget stor Formue. Denne unge Mand forelskede sig i en Slavinde, kjøbte hende for en høj Priis, og levede sammen med hende; snart lærte Slavinden at elske ham ligesaa lidenskabelig, som han elskede hende. Men dette forledte ham til, for at behage hende, at føre en saa overdaadig Levemaade, at han snart havde fortæret hele sin Formue indtil den sidste Dinar, og Intet havde tilbage uden sin Ungdom og sin Kjærlighed.

Nu blev han nødt til at see sig om efter et Udkomme; men intetsteds var der noget for ham at finde. Endelig henvendte han sig til een af sine Venner for at bede ham om et godt Raad i denne hans fortvivlede Stilling.

I sin Overflods Dage havde den unge Mand meget omgaaedes Stadens skjønne Aander, i hvis Kreds han var bleven optagen paa Grund af hans Færdighed i Sang og Spil, hvori han var en næsten uopnaaelig Mester. Derfor sagde nu hans Ven til ham: — Jeg veed ikke noget bedre Raad at give Dig end det, at Du gaaer omkring i de store Huse og synger med din Slavinde.

I ville derved kunne fortjene mange Penge; og Mad og Drikke have I med det Samme for Intet. —

Men hertil havde hverken den unge Mand eller hans Slavinde nogen Lyst. — Jeg har udtænkt en ganske anden Plan for os. — indvendte Slavinden.

— Nu, lad høre! — bød hendes Herre og Elsker. — Du skal gjøre mig i Penge; — vedblev Slavinden: — derved slippe vi begge ud af Forlegenheden. Jeg vil da igjen komme til at leve i Overflod, hvortil jeg nu engang er vant; thi Ingen vil let falde paa at kjøbe mig, som ikke besidder Rigdom. Saa maa vi forresten lade det komme an paa Allahs Barmhjertighed, om han atter vil forene os. —

Denne Plan behagede i Begyndelsen slet ikke den unge Odeland. Men da endelig Nøden stod for Døren, beed han i det sure Æble, og førte sin Slavinde paa Torvet. Den Første, der fik den unge Skjønhed at see, var en Hashimeh *) fra Balsora, en dannet og smuk, dertil ædel og højmodig Mand. Denne fandt strax Behag i Slavinden, og kjøbte hende for femten hundrede Guldstykker.

Da nu hendes gamle Herre havde faaet Kjøbesummen udbetalt, fortrøde de begge bitterlig, hvad de havde gjort, og de fældede Taarer med hinanden. Den unge Odeland bad i sin Vee Hashimeh'en om at Kjøbet maatte gaa tilbage, men mødte, som naturligt, et bestemt Afslag. Da han nu endelig mærkede, at det ikke kunde være anderledes, puttede han med et Suk Pengene i sin Pung,

---

*) En Efterkommer af Profetens Oldefader, Hashim, fra hvem ogsaa de abbasidiske Khalifer nedstamme.

og gik sin Vej, uden at vide, hvorhen; thi hans Huus var en øde Grav for ham, siden hans Elskede havde forladt det.

Med Suk og Taarer vandrede han ned ad Gaden, og traadte endelig ind i en Moskee, tog Plads i en Krog og gav sine Taarer frit Løb. Tilsidst faldt han isøvn af Bedrøvelse og Udmattelse; dog først forvarede han Pengepungen under sit Hoved. Men en Tyv, der havde været Vidne til, hvad han foretog sig, benyttede sig af hans dybe Søvn, trak forsigtig Pungen frem under hans Hoved, og løb sin Vej dermed. I det Samme vaagnede den unge Mand, savnede sin Pung og saae Tyven rende; hastig vilde han springe op og løbe efter ham. Men Skjælmen havde været saa snu, at binde Benene sammen paa ham, inden han udførte sin Streg, og Følgen deraf var, at den unge Mand ligesaa hastig styrtede til Jorden igjen, som han havde rejst sig. Da maatte han nødtvungen opgive al Forfølgelse, brast atter ud i Graad, og sagde: — Min Sjæl er vegen bort fra mig, og min Ejendom har jeg tabt! —

I sin grændseløse Elendighed gik han ned til Tigrisfloden, bedækkede Ansigtet med sit Klædebon og styrtede sig i Vandet. Men nogle Folk, som vare tilstede, sagde til hinanden: — Det er vist foranlediget ved en stor Gjenvordighed, som er kommen over ham. — sprang ud i Floden efter ham og frelste ham fra at drukne.

Da de derpaa spurgte ham om Aarsagen til hans Fortvivlelse, fortalte han dem, hvad der var mødt ham, og de gode Folk beklagede ham af Hjertet. Endelig traadte en Shejkh frem af den ham omgivende Mængde og sagde: — Du har mistet din Formue, og vil nu ogsaa forøde din Sjæl og fare til Helvede i den evige

Ild? Stat op og følg mig, og lad mig see, hvor Du boer! —

Den unge Mand føjede sig i Sheikhens Villie og førte ham hjem med sig. Da gav Sheikhen sig til at trøste og formane ham, indtil han havde beroliget sig og opgivet alle fortvivlede Forsætter. Da Sheikhen endelig forlod ham, ledsagede han ham med sine Velsignelser; men neppe var Trøsteren borte, førend Fortvivlelsen atter greb ham i hans Ensomhed, og han paany følte sig fristet til at gjøre en Ende paa sit Liv. Men da saa atter den tilkommende Verden og den evige Ild randt ham i Tanker, flyede han for sig selv, og begav sig hen til en Ven, i hvis Barm han udøste al sin Sjæls Elendighed.

Hans Ven blandede i oprigtig Medfølelse Taarer med ham, gav ham derpaa halvtredsindstyve Guldstykker og sagde til ham: — Følg mit Raad og forlad Bagdad paa Øieblikket! Disse Penge ville være tilstrækkelige til at bestride dit Underhold, indtil Du har overvundet din Kjærlighed og med den din Hjertevee. Du hører jo til Skrivernes Slægt og har en udmærket smuk Haandskrift; vend Dig derfor til een af de store Herrers Regnskabsførere og gjør dit Talent gjældende. Maaskee er det Allahs Villie — velsignet være hans Navn! — at Du engang igjen skal blive forenet med din elskede Slavinde. —

Den unge Mand fulgte dette Raad. Saasnart han havde fattet sig noget, besluttede han at begive sig til Byen Vasit ved Tigrisfloden, hvor han havde Slægtninger.

I denne Hensigt begav han sig ned til Strømmen, hvor han fandt et Skib, som just blev ladet med Gods

og Varer, og forhørte sig, om han kunde sejle med. Men Søfolkene svarede, at Skibet tilhørte en stor Herre og at de ikke kunde tage ham med sig.

Men den unge Mand vandt dem dog for sig ved at give dem Udsigt til en god Belønning, saa at de tilsidst yttrede: — Naar Du endelig vil sejle med, saa aflæg din kostbare Dragt, ifør Dig Sømandsklæder og slut Dig til os, som om Du var een af Vore! —

Dermed var den unge Mand vel tilfreds, gik hen og kjøbte sig en Skipperdragt, trak den paa og vendte saaledes forvandlet tilbage til Skibet, som skulde gaa til Balsora. Men neppe havde han blandet sig imellem Sømændene, førend han fik Øje paa — hvem Andre end sin elskede Slavinde, som blev ført ombord, ledsaget af to tjenende Slavinder! Ved dette uventede Møde blev hans Hjertesorg vakt paany; dog sagde han til sig selv: — Saa kan jeg dog i det Mindste endnu see hende og høre hende .synge, saa længe vi ere paa Vejen til Balsora. —

Det varede ikke længe, inden ogsaa Hasbimeh'en kom ridende med sit Følge; strax gik han ombord paa Skibet, Tougene bleve løsnede, og Rejsen nedad Strømmen gik for sig. Skibets Herre lod et Bord dække, og holdt Maaltid sammen med Kvinderne; Skibsfolkene spiste derimod i Forstavnen. Da Hasbimeh'en havde endt sit Maaltid, sagde han til sin nye Slavinde: — Skal jeg nu ikke snart høre Dig synge? Det er jo for din Sangs Skyld, jeg har kjøbt Dig. Hvor længe vil Du endnu vedblive at sørge og græde? — O Du er visselig ikke den Eneste, der har mistet sin Elskede! —

Disse Ord undgik ikke den unge Mands lyttende

Øre, og han saae deraf, at hans Elskede var forbleven ham tro i sit Hjerte.

Nu lod Hashimeh'en ophænge et Tæppe i Bagstavnen af Skibet, bag ved hvilket Kvinderne droge sig tilbage, og gav sig derpaa isnak med de øvrige Folk paa Skibet. Han lod bringe Viin og Frugter, og da han ikke ophørte med at trænge ind paa Slavinden for at faa hende til at synge, forlangte hun endelig en Cithar og sang:

— De ere bortdragne ved Nattetid med min Elskede, og have været grusomme nok til at bortføre mit Hjertes Lykke. — Siden deres Kameler forsvandt i det Fjerne, raser i den Elskendes Hjerte en fortærende Ild. —

Videre kom hun ikke i sin Sang; thi Taarerne vældede frem af hendes Øjne, og hun hørte op at synge.

Herover bleve Alle meget bekymrede; men den unge Mand faldt afmægtig om paa Dækket, Skibsfolkene troede, at han var besat af en ond Aand, og hviskede ham visse hemmelige Ord i Øret. Imidlertid havde Man ogsaa syslet med Slavinden og bragt hende til sig selv iggjen. Man fornyede sine Bønner for at faa hende til at fortsætte sin Sang; nødtvungen greb hun atter Citharen og foredrog følgende Vers:

— Der stod jeg og græd over Tabet af min Elskede, som de havde ført bort fra mig. — Han boer endnu i mit inderste Hjerte, endskjøndt han færdes i det Fjerne. — Og jeg stod ved Ruinerne af vor Kjærligheds Hjem og spurgte efter mit Hjertes Trøst; men Huset var forladt og øde, og ingen Trøst var at finde. —

Da Slavinden havde sunget disse Vers, sank hun atter i Afmagt, og alle Tilstedeværende gave sig til at klage over hende. Men den unge Mand udstødte et højt Skrig og styrtede om uden Besindelse. Da spurgte een af Hashimeh'ens Tjenere Skibsfolkene, hvorfor de havde taget et saadant Menneske med sig ombord. Folkene svarede undskyldende: — Saasnart vi komme til den nærmeste By, skulle vi sætte ham iland og skaffe ham Eder af Halsen. —

Da den unge Mand hørte Skibsfolkene tale saaledes, frygtede han for at han før Tiden skulde blive adskilt fra sin Elskede; han samlede sig derfor sammen, og besluttede at være fattet paa Alt, og sagde til sig selv: — Der gives kun eet Middel, hvorved jeg kan haabe at vinde fast Fod paa Skibet, nemlig det at underrette min Elskede om min Nærværelse; hun vil nok finde paa Midler til at forebygge min Bortfjernelse. —

Skibet var imidlertid kommet et godt Stykke ned ad Strømmen og havde naaet en bebygget Egn, hvor dets Ejer havde ifinde at gaa iland. Medens Hashimeh'en var borte tilligemed Kvinderne og sine øvrige Ledsagere, der alle vare Lemmer af hans Familie, listede den unge Mand sig bagved Forhænget, tog Citharen og spillede nogle Melodier, som Slavinden havde lært af ham. Endnu i rette Tid lagde han atter Instrumentet fra sig, og vendte ubemærket tilbage til den Plads, hvor han hørte hjemme. Hashimeh'en og hans Følge stege igjen ombord, og Skibet fortsatte atter sit Løb.

Det var en herlig Maaneskinsnat. — Ved Allah, — henvendte Hashimeh'en sig til Slavinden: — jeg besværger Dig, gjør os ikke vort Liv suurt, men spil og syng, og væk Glæden i vort Hjerte! —

Slavinden greb Citharen, lod Haanden glide hen over Strengene, og sukkede, som om hun vilde udaande sin Sjæl. Endelig udbrød hun: — Ved Allah, min Læremester er med her ombord! —

Ved Profeten! — svarede Hashimeh'en: — hvis det virkelig var Tilfældet, skulde han snart komme til at yde os Selskab! Maaskee vilde han forstaa at bortjage din Kummer, og din Sang vilde blive dobbelt klar og henrivende. Men jeg begriber ikke, hvorledes det skulde gaa til, at han virkelig var her ombord i Skibet. —

Slavinden sukkede og svarede: — Jeg formaaer ikke at røre Strengene og synge, naar min Lærer er tilstede, uden at jeg seer ham hos mig. —

— Nuvel, — svarede Hashimeh'en: — vi ville engang forhøre os hos Skipperen, om nogen Fremmed er ombord. —

— Hejda, Folk! — raabte han til Skibsfolkene: — have I taget nogen Rejsende ombord uden mit Vidende? —

— Nej, vi have ikke. — lød Svaret tilbage.

Men da den unge Mand frygtede for, at Efterforskningen dermed skulde være tilende, gav han sig til at lee højt og sagde: — Jeg var hendes Læremester, medens jeg tillige var hendes Herre. —

— Ved Allah, — raabte Slavinden: — det er min Herres Stemme! —

Den unge Mand blev ført frem for Hashimeh'en, som strax kjendte ham igjen og sagde til ham: — Vee Dig, Hvad er der gaaet af Dig, at Du træder mig under Øjne paa denne Maade? —

Den unge Mand fortalte ganske oprigtig Alt, hvad der var mødt ham, og tilstod, at hans ømme Længsel

havde ført ham hid. Medens han talte, strømmede Taarerne ham ned over Kinderne, og Slavinden, som bag Forhænget hørte ham tale, kunde ikke Andet end hulke højt. Men heller ikke Hasbimeh'en og hans Brødre kunde nægte det trofaste elskende Par deres Medfølelse, og ønskede af Hjertet at lindre dets Kummer. Endelig sagde Hasbimeh'en: — Ved Allah! jeg er endnu ikke i mindste Maade kommen Slavinden for nær; jeg har ikke engang saa meget som hørt hende synge en ordentlig Sang tilende. — Jeg er en Mand, som Allah har velsignet med alle Livets Goder i rigeligt Maal, og som kun har een Lidenskab, den at høre fortrinlig Sang. Mit Ærinde i Bagdad var alene at hæve den Pengesum, hvilken Khalifen aarlig har tilstaaet mig, og nyde en Smule ordentlig Musik og Sang. Jeg havde opnaaet begge mine Formaal, og tænkte allerede paa at rejse hjem igjen, da det faldt mig ind, om jeg ikke paa en Maade kunde sikkre mig den Fornøjelse, ogsaa at høre god Musik hjemme i Balsora, ligesaa vel som i Bagdad. I denne Hensigt kjøbte jeg denne Slavinde, hvis Sang og Spil højligen blev berømmet for mig. Dig, unge Mand, tilhørte hun engang; men jeg havde ikke forestillet mig, at der fandt et saa inderligt Forhold Sted imellem Eder; derfor kalder jeg herved Allah til Vidne, at jeg strax efter min Ankomst til Balsora vil frigive denne Slavinde og forene Eder med hinanden. Af mig skulle I faa Eders rigelige Underhold, alene paa den Betingelse, at din Kone, saa ofte som jeg ønsker det, skal synge og spille for mig, skjult bag et Forhæng; Du selv derimod skal høre til mine Brødre og Bordkammerater. —

Den unge Mand var ude af sig selv af Glæde;

men Hashimeh'en saae om bag Forhænget og spurgte: — Er Du ogsaa tilfreds med denne min Bestemmelse? — Slavinden takkede ham, idet hun nedkaldte alle Himlens Velsignelser over ham.

Derpaa gav Skibets Herre Befaling til, at den unge Mand skulde forsynes med prægtige Klæder, og med allehaande vellugtende Vande og Salver, forat han paa en værdig Maade kunde fremstille sig i Selskabets Midte.

Saasnart den unge Mand havde ført sig disse herlige Gaver tilnytte, blev der budet ham Viin og Spise og kostelige Frugter; imedens han forfriskede sig, greb Slavinden i Strengene og sang paa den dejligste Melodi med sød Stemme:

— Og de dadlede mig, fordi jeg udgjød Taarer, da min Sjæls Elskede sagde mig Farvel. — Men de have ikke erfaret, hvad en Skilsmisse betyder, og hvilken fortærende Glød Sorgen kan antænde i et Menneskes Indre. — Kun Den, der selv har elsket, veed, hvad Kjærlighed er; kun Den, der selv har lidt, veed, hvad Smerten har at betyde. —

Alle Tilstedeværende fandt den største Fornøjelse i denne Sang, og den unge Mand følte sig saa henrykt derved, at han selv greb Citharen, aflokkede den de sødeste Toner, og sang:

— Trænger Du til en Velgjerning, saa henvend Dig til den højmodige Mand, som kun har kjendt Overflod og Rigdom. At bede den Højmodige om Noget, er ikke nogen Skam, snarere en Ære. — Hvo vilde derimod bede den

lave Sjæl om Noget? — Kan Du ikke længer undgaa at ydmyge Dig, saa ydmyg Dig for den Ædle og Høje! At ære de virkelig store Mænd, er ingen Fornedrelse; — heller dø, end ydmyge sig for den, der selv sluger Støvet! —

Ogsaa disse Vers vandt almindeligt Bifald, og den muntre Stemning vedblev fremdeles at herske, idet snart Slavinden, snart den unge Mand sang, lige indtil Skibet løb ind i Havnen.

Da det elskende Par betraadte Hashimeh'ens Huus, henvendte denne sig til den unge Mand og sagde, idet han pegede paa Slavinden: — Tag nu, hvad Dit er! —

— Ja, — svarede den unge Mand: — men Du maa først skjænke hende Friheden, som Du har lovet; saa vil jeg ægte hende. —

Hertil fandtes Hashimeh'en strax villig, og forærede dem tillige et Huus, der var fuldt af en Mængde nødvendige og kostbare Sager, saasom Huusgeraad, Klæder og Tæpper; hertil føjede han endnu fem hundrede Guldstykker, idet han sagde: — I skulle hver Maaned faa en ligesaa stor Pengesum af mig, paa den Betingelse, at Du bliver hos mig og holder mig ved Selskab, og din Hustru synger for mig, saa ofte jeg vil. —

Den unge Mand forblev en Række af Aar i dette Forhold til den ædle Hashimeh, og blev snart igjen saa velhavende, at han igjen i alle Henseender kunde føre et ligesaa glimrende og behageligt Liv, som han tidligere havde ført med sin elskede Slavinde i Bagdad. Den ejegode og almægtige Allah adsplittede deres Trængsler og overøste dem med Velgjerninger uden Maal og Ende.

Deres Taalmod og Trofasthed bare de kosteligste Frugter. — Priset være den Albarmhjertige baade først og sidst! — Hermed er Historien tilende. — Dog ikkun Allah er alvidende! —

Abdallah paa Landet
og
Abdallah fra Havet.

Der levede engang en Fisker ved Navn Abdallah, som havde en meget talrig Familie. Han besad en Kone og ni Børn, forresten aldeles intet uden sit Net og en faldefærdig Hytte.

Hver eneste Dag, som Allah (priset være hans Navn evindelig!) lod ham skue, gik han ned til Havet og fiskede. Fangede han en Smule, anvendte han de indkomne Skillinger paa sine Børn, alt eftersom Nøden krævede det haardest. Gjorde han derimod en rigelig Fangst engang imellem, anvendte han sin Overflod til Anskaffelsen af god og nærende Spise; han kjøbte Viin og Frugter, og lod staa til, saa længe han havde Noget. Naar saa Alt var fortæret, sagde han: — Imorgen vil Allah sende os en ny Velsignelse; enhver Dag maa føde sig selv. —

Da nu hans Kone endelig atter nedkom med en Lille, talte han ikke mindre end ti Børn. Men denne Dag skulde det netop træffe sig, at han ikke havde det Allermindste i Huset, og hans Kone trængte dog saa

haardt til nogen ſtyrkende Næring, ikke at tale om de ni Smaa, der havde ligeſaa mange ſtedſe aabne Munde. Hans Kone bad ham da, at han endelig maatte gjøre Udvej til nogle Penge, det Snareſte muligt. — Jeg er jo allerede paa Vejen ned til Havet i Tillid til Allah, — hvis Navn være priſet! — ſagde han: — Vi ſkulle nu faa at ſee, hvilken Lykke det nyfødte Barn bringer os i Huſet. —

— Ja, ſæt kun dit Haab til Allah! — ſvarede hans Kone. Og han tog ſit Net paa Ryggen og vandrede afſted. Da han havde naaet Havet, kaſtede han ſit Net ud, idet han bad: — O Allah, gjør det nyfødte Barns Ophold let og ikke ſvært, og lad det medbringe Overflod og Glæde og ingen Bekymring! —

Derpaa ventede han en Stund, inden han igjen drog ſit Net til ſig. Men da han havde halet det op paa Land, fandt han ikke Andet end Sand, Stene og Tang deri; ſaa nøje han end ſaae efter, var der ikke een eneſte Fiſk fulgt med fra Dybet.

Han kaſtede altſaa anden Gang ſit Net ud, men med ligeſaa lidet Held, ſom førſte Gang. Han udkaſtede det tredie, fjerde og femte Gang; men Havet ſyntes ikke at indeholde een eneſte Fiſk. Da begav han ſig hen til et andet Sted, bad Allah om et bedre Held, og vedblev med at kaſte ſit Net ud lige indtil Aften, dog uden at gjøre noget Bytte.

Derover undrede han ſig da højligen, og tænkte ved ſig ſelv: — Skulde Allah da virkelig ikke have anviiſt noget Underhold for denne ſtakkels Orm, ſom han har ladet fødes? Jo ſikkerlig; den der har aabnet Mundene, ſørger ogſaa for Noget at fylde dem med; han er algod og ſørger miſkundelig for hele ſin Skabning. —

Derpaa viklede han sit Net sammen og begav sig sørgmodig paa Hjemvejen. Han havde forladt sin Familie uden Næring, og hans stakkels Kone havde ikke faaet det Mindste at styrke sig paa. — Hvad i Alverden skal jeg dog gjøre? — spurgte han sig selv, medens han vandrede hjemad: — Hvormed skal jeg iaften stille mine hungrige Børn tilfreds? —

Hans Vej førte ham just forbi en Bagers Bod, udenfor hvilken der stod en heel Deel Folk; der herskede netop Dyrtid i Landet, og der fandtes kun ringe Forraad af Levnetsmidler. Folkene bøde Bageren Penge for hans Varer; men han hørte ikke paa dem, fordi der var for mange til at han kunde tilfredsstille dem alle. Fiskeren stod langt borte, og indaandede begjærlig den liflige Duft af det friske Brød. Bageren fik Øje paa ham og tilraabte ham: — Fisker, kom engang hid! —

Abdallah adlød Indbydelsen og nærmede sig. — Vil Du have Brød, Fisker? — spurgte Bageren ham.

Da Fiskeren blev ham Svaret skyldig, vedblev han: — Tal kun reent ud af Skjæget og undsee Dig ikke! Allah er stor og god! Hvis Du tilfældigviis ingen Penge skulde have hos Dig, vil jeg give Dig Brød paa Borg, og vente, indtil Du engang kommer til Penge. —

Nu tog Abdallah Bladet fra Munden og svarede: — Ved Allah, Mester, Du har truffet det; jeg har ingen Penge! Men vær saa god at give mig saa meget Brød, at jeg til Nødtørft kan mætte min Familie, og tag mit Net i Pant. —

Men Bageren gjensvarede: — Stakkels Mand, Nettet er jo saa godt som din Ager eller din Bod; det er Indgangsdøren til dit Udkomme. Gav Du mig det

i Pant, hvormed vilde Du da fiske og erhverve Dig Opholdet? Hvor mange Brød behøver Du? —

— For ti Nusf Faddah'er. — svarede Abdallah, og Bageren gav ham, hvad han forlangte, tilligemed Brødets Priis ovenikjøbet, idet han sagde: — Herfor skal Du lade Dig koge et ordentligt Maaltid Mad. Imorgen kan Du tilbagebetale mig de tyve Nusf Faddah'er i Fisk. Men skulde Du være saa uheldig Intet at fange, saa kom kun igjen til mig og hent for dine ti Nusf Faddah'er Brød tilligemed sammes Værdi i Penge. Jeg skal gjerne have Taalmodighed med Dig, indtil Du engang bliver sat istand til at betale mig tilbage, hvad Du skylder. —

— Allah — priset være hans Navn! — belønne Dig for din Godhed imod mig! — svarede Abdallah: — Maatte Du blive deelagtig i enhver Lykke her og hisset! —

Derpaa tog han sine Brød, tilligemed de ti Nusf Faddah'er, og gik fornøjet hjemad. Undervejs indkjøbte han Ret og Andet, som ikke oversteg hans Evner, for at kunne byde sine Kjære et fuldstændigt Maaltid, og ilede derpaa med at naa sin fattige Bolig, hvor han vidste, at han var længselsfuldt ventet. Han fandt sin stakkels syge Kone ifærd med at berolige Børnene, som græd af Sult, idet hun sagde: — Nu kommer Fader strax hjem og bringer Eder at spise. — Han tøvede heller ikke med at komme frem med Alt, hvad han havde at byde, og der blev stor Glæde imellem den fattige Hyttes Beboere. Medens de spiste sammen, fortalte han sin Kone, hvad der var mødt ham. — Allah er god imod Enhver, som trænger. — sagde hun.

Den følgende Morgen tog Abdallah atter sit Net paa Hovedet og vandrede ned til Havet, idet han bad: — O Herre, giv mig idag, hvad jeg har behov, forat jeg kan gjøre mit Ansigt hvidt for Bageren! —

Saasnart han havde naaet Stranden, gav han sig til at kaste sit Net ud, og blev ved dermed den hele udslagne Dag, dog uden at fange det Allermindste. Bedrøvet gav han sig atter paa Hjemvejen, og kom ligesom den forrige Dag forbi Bagerens Bod. Han kunde ikke engang undgaa at komme derforbi, om han endogsaa havde villet, og tog saa lange Skridt som muligt, forat Bageren ikke skulde bemærke ham.

Da han havde naaet Bagerens Bod, saae han atter en Mængde Mennesker staa udenfor, og ilede med at komme forbi. Men Bageren fik alligevel Øje paa ham og tilraabte ham: — Hejda, Fisker, kom dog hid og hent dit Brød og dine Penge! Har Du glemt, hvad Du hedder? —

— O nej Mester, — svarede Abdallah: — jeg har ingenlunde glemt din Godhed mod mig igaar; men jeg skammede mig ved at træde Dig under Øjne, eftersom jeg ikke har fanget det Allermindste. —

— Du behøver slet ikke at skamme Dig. — svarede Bageren: — Har jeg ikke sagt Dig, at det havde slet ingen Hast med Betalingen? — Derpaa gav han ham Brød og Penge ligesom den foregaaende Dag, og Abdallah ilede dermed hjem til sin Bolig, hvor han meddeelte sin Kone, hvorledes det atter var gaaet ham. — Ja Allah er algod tilvisse. — yttrede den fromme Kone: — Hvis det er hans Villie, vil Du ogsaa snart blive istand til at betale tilbage, hvad Du er den barmhjertige Mand skyldig. —

I ikke mindre end fyrretyve Dage vedblev den stræbsomme Abdallah at gaa ud paa Fiskefangst, og kom bestandig tilbage med tomme Hænder. Men hver eneste Dag rakte Bageren ham dog ligefuldt Brød og Penge, og mindede ham aldrig om Tilbagebetalingen. Og naar Abdallah begyndte at tale derom, afbrød han ham med de Ord: — Lad kun det være godt; det har slet ingen Hast! Naar Du engang kommer under gode Vilkaar, kunne vi tidsnok gjøre Afregning med hinanden. —

Fiskeren takkede, og bad af Hjertet for den gode og barmhjertige Bager.

Paa den een og fyrretyvende Dag sagde Abdallah til sin Hustru, at han vilde skjære sit Net istykker og ganske opgive sin hidtilværende Næringsvej.

— Hvorfor det? — spurgte hun.

— Fordi det lader, som om jeg ikke mere skulde finde mit Underhold ved Fiskeriet. Hvor længe skal det vel vedblive at gaa, som det gaaer? Engang maa det dog briste! Ved Allah, jeg skammer mig som en Hund for den gode Mand Bageren, og vil ikke mere begive mig ned til Havet og gaa forbi hans Udsalg og Bolig! Undvige ham kan jeg ikke, og saasnart jeg kommer hans Bod forbi, kalder han bestandig paa mig og giver mig Brød og Penge. Jeg kommer med hver Dag dybere i hans Gjæld, og det kan jeg ikke udholde. —

Men hans Kone yttrede: — Allah være lovet, at han har rørt hans Hjerte til at give Dig Brød! Hvorledes kan Du have saa meget derimod? —

— Jeg skylder ham allerede saa meget; — svarede Abdallah: — og saa god han end er, maa den Tid dog engang komme, da han vil have sine Penge tilbage. —

— Har han da ladet Dig høre Ondt for det, Du skylder ham? — spurgte Konen.

— Nej, det er langtfra! — var Abdallahs Svar: — Tværtimod har han aldrig villet gjøre Afregning med mig, men har stedse sagt, at det var tidsnok, naar jeg kom i gode Omstændigheder. —

— Naar han derfor engang skulde kræve Dig, — bemærkede Abdallahs Kone: — behøver Du jo kun at sige: — Vent blot, indtil jeg kommer i gode Omstændigheder! —

— Men naar ville disse vel indtræffe? — spurgte Abdallah: — Udsigterne dertil ere kun daarlige. —

— Allah er algod. — gjentog Konen.

— Ja deri har Du Ret. — var Mandens endelige Svar.

Abdallah gik altsaa atter til sin gamle Dont, tog sit Net og gik ned til Havet, idet han bad: — O Herre, skjænk mig dog i det Mindste een eneste Fisk, at jeg kan vise mig taknemlig imod min Velgjører Bageren! — Derpaa kastede han sit Net ud, og da han igjen drog det til sig, var det overmaade svært. Det kostede Anstrengelse, inden han fik det halet ind til sig; men ak, — han fandt kun et dødt Æsel deri, som stank afskyelig! Dette nye Uheld tog han sig meget nær til Hjerte; bedrøvet rensede han sit Garn og sagde: — Der gives ingen Magt og Barmhjertighed uden hos Allah, den Store og Almægtige! — I mit Mismod sagde jeg til min Kone, at Havet ikke længer vilde ernære os, og at jeg vilde opgive Fiskerhaandværket; men hendes Yttring: — Allah er algod! — bragte mig paa andre Tanker. — Er da dette døde Æsel en Gave fra den algode Allah? —

Dybt bekymret gik han hen til et andet langt bort-

liggende Sted for at undgaa Stanken af Aadselet, og kastede sit Net ud paany. Efter nogen Tids Forløb drog han det atter iland, og det var ogsaa denne Gang meget svært, saa svært, at han fik blodige Striber i Hænderne af at drage det til sig. Men da han endelig fik Nettet paaland, fandt han et Væsen deri, som ikke var uligt et Menneske. Strax faldt det ham ind, at det maatte være een af de Aander, som Salomo kastede i Havet, indesluttede i forseglede Kobberflasker; Tiden havde maaskee fortæret Flasken, og det banlyste Væsen var saaledes maaskee kommen i hans Net. Greben af Forfærdelse tog Abdallah Flugten og raabte: — Barmhjertighed, Barmhjertighed, o Aand, mod en stakkels fattig Mand! —

Men det gaadefulde Væsen raabte ud af Nettet: — Lad dig ikke forfærde, Fisker! Du behøver ikke at løbe din Vej; jeg er et Menneske ganske som Du! Fri mig blot ud af Nettet, og Du skal faa en god Belønning af mig! —

Ved denne Tiltale følte Fiskeren sig nogenlunde beroliget; han vendte sig om og sagde: — Du er altsaa slet ikke nogen Aand? —

— Nej, svarede Manden i Nettet: — jeg er et Menneske som Du, og troer paa Allah og Profeten. —

— Men hvorledes kommer Du da i Havet? — spurgte Abdallah.

— Jeg er eet af Havets Børn. — svarede Manden: — Jeg gik nede paa Havbunden og spadserede, uden at tænke paa mindste Ondt, da Du kastede mig dit Net over Hovedet. Vi udgjøre ogsaa et Folk, som adlyde Allahs Bud, og ere velsindede imod alle hans Skabninger. Hvis jeg ikke havde frygtet for at vise mig gjenstridig imod Allahs Villie, kunde jeg naturligviis let have

sønderrevet dit Net. Men nede hos os er det Skik og Brug, uvægerligen at finde sig i Alt, hvad Allah tilskikker En. Men naar Du nu gjør mig fri, er Du min Herre, og jeg din Slave. Hvis Du da vil skjænke mig Friheden og slutte et Forbund med mig til vor gjensidige Fordeel og Fornøjelse, saa bring mig daglig paa dette Sted endeel af Landjordens forskjellige Frugter! I have jo baade Viindruer, Æbler, Granater, Oranger, Meloner, og Allah veed, hvad det altsammen hedder! Vi derimod have Overflod af Koraller, Hyazinther, Smaragder og andre Ædelstene, og deraf skal Du til Gjengjæld hver Dag faa den Kurv fyldt, hvori Du bringer mig Frugter. Hvad er din Mening om dette Forslag, min Broder? —

Fiskeren yttrede sin fuldkomne Tilfredshed, endskjøndt han havde Ondt ved at tro Noget af hvad han havde hørt, og de lovede hinanden en trofast Opfyldelse af denne Overeenskomst. Derpaa løste Fiskeren sin Fange ud af Nettet, og spurgte ham: — Men siig mig dog, Hvad hedder Du? —

— Jeg hedder Abdallah fra Vandet. — svarede Manden. — Naar Du derfor kommer hid og ikke finder mig, behøver Du kun at raabe: — Hvor er Du, Abdallah fra Havet? — og jeg vil strax være tilstede. Men Hvad hedder Du? —

— Jeg hedder ogsaa Abdallah. — svarede Fiskeren.

— Du er altsaa Abdallah paa Landet, — vedblev Manden: — og jeg er Abdallah fra Havet. — Men bi nu lidt, at jeg kan hente Dig en sømmelig Foræring, min Broder! —

Med disse Ord kastede Abdallah fra Havet sig i Bølgerne. Abdallah paa Landet var nærved at

fortryde, at han havde befriet sin Fange af Nettet; thi han frygtede for, at Havmanden skulde blive borte med det Samme. — Han kalder mig vist en god Nar, at jeg saaledes har ladet ham løbe. — tænkte han ved sig selv: — Havde jeg beholdt ham i Nettet, kunde jeg dermed have fortjent en kjøn Skilling ved at vise ham frem i Staden. —

Medens han endnu var beskjæftiget med saaledes at give Ondt af sig imod sig selv, dukkede den anden Abdallah pludselig igjen frem af Havet, og havde begge Næver fulde af Perler og Koraller, Hyazinther og Smaragder. Disse herlige Sager rakte han Fiskeren, idet han sagde: — Tag mig ikke ilde op, min Broder, at jeg kommer med det i Hænderne! Jeg har ingen Kurv i mit Eje. Hvis jeg havde havt nogen, skulde jeg have fyldt den for Dig indtil Randen. —

Fiskeren var naturligviis over al Maade glad ved denne herlige Gave. Abdallah fra Havet yttrede blot endnu, at han hver Morgen før Solopgang vilde træffe sammen med ham paa dette Sted, tog Afsked, og forsvandt atter i Havet.

Glad og vel tilmode vandrede Fiskeren tilbage til Staden. Da han kom forbi Bagerens Bod, traadte han ind til ham og sagde: — Idag har jeg havt Lykken med mig, min Broder, og det er nu paatide, at vi gjøre Afregning med hinanden. —

— Den Afregning er snart gjort. — svarede Bageren: — Har Du Noget at give mig, saa lad mig faa det; har Du Intet, saa tag dit Brød og dine Penge, som sædvanlig, og lad trøstig Sagen bero, indtil Du engang kommer i gode Omstændigheder! —

— Allahs Naade har tilskikket mig en god Gave. — var Fiskerens Svar: — Nu er jeg Dig en stor Sum Penge skyldig; tag imod disse Sager til Betaling! —

Med disse Ord rakte han Bageren en Haandfuld Perler og Ædelstene, Halvdelen af Alt, hvad han selv ejede, og tilføjede: — Men giv mig dog nogle Smaapenge tilbage, forat jeg kan have Lidt at give ud af, indtil jeg faaer afsat disse Kostbarheder! —

Bageren gav ham strax alle sine rede Penge, og en heel Deel Brød i en Kurv, idet han takkede og sagde: — Jeg er din Tjener og din Slave. — At han virkelig meente, hvad han sagde, beviste han strax i Gjerningen, idet han bar Kurven med Brødet hjem for Abdallah, derpaa gik hen paa Torvet og kjøbte Olie og Frugter, og blev hos ham den hele Dag for at opvarte ham.

Abdallah gjorde alvorlige Forestillinger derimod og sagde blandt Andet: — O min Broder, jeg er ikke vant til at lade mig betjene; og Du er oven i Kjøbet min Velgjører. —

— At betjene Dig er ikke Mere end min Skyldighed; — svarede Bageren: — thi din Godhed har velsignet mig med Overflod, og jeg er bleven din Tjener. —

— Nej, ikke min Tjener; — indvendte Abdallah: — Du var tværtimod min Herre og Velgjører i Nødens og Dyrtidens Dage. —

Dog Bageren lod sig ikke afvise; han blev hos Fiskeren ogsaa tilaften, og de bleve inderlig gode Venner.

Fiskeren fortalte sin Hustru, hvorledes det var gaaet ham med Abdallah fra Havet, og hendes Glæde derover var naturligviis ubeskrivelig stor. Men hun raadede sin Mand til for Alting vel at holde tæt med sin

Hemmelighed, forat han ikke skulde komme i Forlegenhed med den gridske Statholder. Fiskeren lovede hende at tie med sin Hemmelighed for Alle og Enhver undtagen sin gode Ven Bageren, hvem han allerede havde betroet den.

Allerede samme Aften fyldte han en Kurv med alleslags udsøgte Frugter; men den følgende Morgen stod han tidlig op, tog Kurven paa Hovedet og vandrede ned til Havet. Da han havde naaet Stranden, satte han sig ned i Sandet og raabte: — Hvor er Du, Abdallah fra Havet? —

— Her er jeg, til din Tjeneste! — lød det op af Havet, og den anden Abdallah dukkede frem af Bølgerne.

Fiskeren rakte ham Kurven med Frugterne; han tog imod den og dukkede atter under Vandet. Efter en Stund kom han igjen tilsyne, og bragte Kurven med sig, heelt fyldt med Perler og Ædelstene. Abdallah paa Landet tog den paa Hovedet og vendte tilbage til Staden dermed.

Da han igjen kom forbi Bageren, sagde denne til ham: — O min Herre, jeg har bagt fyrretyve Kager til Dig og sendt dem til dit Hjem; nu vil jeg bage Brød til Dig af det fineste Meel, og bringe Dig det, saasnart det er færdigt fra Ovnen. Med det Samme skal jeg hente Kjød til Dig og Grønsager. —

Abdallah paa Landet rakte Bageren tre Haandfulde af sin Kurvs Indhold, og gik derpaa videre. Saasnart han var kommen hjem, udvalgte han af sine Klenodier tre af de skjønneste Stykker af forskjellig Art, og gik dermed hen paa Juveleerbazaren. Her traadte han ind

til Juvelerernes Formand og bød ham sine tre Juveler tilsalg.

Forbauset spurgte Juveleren, om han endnu besad flere af samme Slags, og fik til Svar, at han ejede en heel Kurv fuld.

— Og hvor boer Du? — vedblev Juveleren, idet han holdt fast paa de tre Juveler, som om han aldrig igjen vilde slippe dem.

Fiskeren betegnede sin Bolig for ham. Men saasnart dette var skeet, lod Formanden for Juvelererne sine Folk bemægtige sig Fiskeren, idet han yttrede, at han maatte være den, som havde stjaalet Sultanindens Juveler. Derpaa gav han Befaling til at prygle ham, lod ham Hænderne binde paa Ryggen, og slæbte ham bort med sig for at fremstille ham for Kongen. Alle Bazarens Kjøbmænd fulgte efter og sagde: — Nu have vi faaet fat paa Tyven; ingen Anden end denne Usling har stjaalet Sultanindens Juveelsmykke. — Det er vist ogsaa ham, der har begaaet Tyveriet i Oldermandens Huus for Smedelauget. — tilføjede en Anden. Kort sagt, den arme Abdallah fik Skyld for alle de Tyverier, der vare begaaede i Staden de sidste fem Aar. Men han lod Folk snakke, og taug bomstille, indtil han stod for Sultanen.

Forstanderen for Juvelererne kastede sig ned og tog saaledes tilorde: — O Alverdens Konge, da Sultanindens Halsbaand blev stjaalet, sendte Du Bud til os og kundgjorde os Tyveriet, med Forlangende, at vi skulde opspore Tyven. Her staaer han nu for Dig, og disse Ædelstene ere nogle af din Sultanindes. —

Sultanen gav strax Obersten for Gildingerne Befa-

ling til at begive sig ind hos Sultaninden, forevise hende de tre Ædelstene og forespørge, om de hørte hende til.

Obersten for Gildingerne udførte sit Ærinde og forelagde Sultaninden Juvelerne. Den høje Dame beundrede dem, men sagde, at hun havde gjenfundet sit Halsbaand og at de nærværende Ædelstene ikke tilhørte hende. De vare endnu langt smukkere end de, hvoraf Halsbaandet bestod; Sultanen maatte endelig ikke forgribe sig paa Ihændehaveren, der sandsynligviis var deres rette Ejermand. Hvis denne imidlertid vilde sælge dem, skulde han kjøbe dem til sin Datter Umm-es-So-ood, *) og lade gjøre et Halsbaand deraf til hende.

Da Obersten for Haremsbevogterne kom tilbage med dette Svar, vrededes Sultanen højligen paa Juvelerernes Formand, og paa alle dem, der vare i Ledtog med ham. Da gave de sig ydmygeligen til at bede om godt Vejr: — Ophøjede Hersker, Alverdens Lys! Vi vidste, at denne Mand kun var en fattig Fisker, og meente med Grund, at han ikke medrette kunde have saa kostbare Ting i sit Eje; derfor troede vi, at han havde stjaalet disse Ædelstene. —

Men Sultanen talte onde Ord til dem og sagde: — I Elendige, holde I en troende Muselmand ikke for værdig til noget Godt, saa fortrykt han end monne være under Skjæbnens haarde Villie? Hvorfor have I ikke først spurgt Eder for? Maaskee har Allah — højlovet være hans Navn! — netop velsignet ham paa en Maade, der var vidt fjernet endog fra hans egne Tanker. Hvorledes kunde I saaledes uden videre stemple denne Mand som en Tyv og oven i Kjøbet mishandle ham?

---

*) Lykkalighedens Moder.

Bort, bort fra mine Øjne, og Allahs Velsignelse være og forblive langt fra Eder! —

Da gik Juvelererne og Kjøbmændene bort med Blusel og i stor Frygt. Men saasnart de vare borte, henvendte Sultanen sig til Fiskeren og sagde: — Allahs Velsignelse være med Dig i Alt, hvad han har beskjæret Dig! Men nu maa Du sige mig, hvorledes Du er kommen til disse Klenodier. Tal Sandhed, Fisker! Thi jeg er en Sultan, og besidder ikke deres Lige. —

Hertil svarede Fiskeren Abdallah: — Hjemme har jeg en heel Kurv fuld af slige Sager, og er kommen dertil paa følgende Maade:

Derpaa fortalte han Sultanen hele sit Eventyr med Abdallah fra Havet, og hvilken Overeenskomst de havde truffet med hinanden. Opmærksom og med stedse stigende Forbauselse hørte Sultanen paa hans Tale. Men da han var færdig med at fortælle, tog han saaledes tilorde: — Slig en Rigdom forudsætter nødvendigviis en høj Rang og en anseelig Stilling, og jeg vil desaarsag sørge for, at Du kan leve uden at føle Dig underordnet eller afhængig af Andre. Men det kunde hænde sig, at jeg enten døde eller blev stødt fra Tronen, og at en efterfølgende Magthaver vilde lade Dig dræbe for dine store Rigdommes Skyld. Derfor er det mit Ønske, at Du ægter min Datter og bliver min Vizier, samt udnævnes til min Efterfølger i Regjeringen. — Før denne Mand i Badet! — befalede Sultanen derpaa sine Slaver.

Slaverne førte altsaa Abdallah i Badet, hvor de vaskede, afgnede og salvede ham, og derpaa iførte ham nye og prægtige Klæder, som det sømmede sig for en Fyrste. Da de derpaa havde ført ham tilbage til Kongen, udnævnte denne ham med det Samme til sin

Vizier. Derpaa sendte Fyrsten Bud efter den forrige Fiskers, den nuværende Viziers Gemalinde og Børn. I Optog drog Kongens egen Livvagt, Paladsets Embedsmænd og Slaver, samt alle Hoffolkenes Gemalinder hen til den usle Fiskerhytte; Abdallahs Kone og Børn bleve opklædte med fyrstelig Pragt, og i Bærestole ligesom i Triumf bragte til det kongelige Palads. Livvagten og Hoffolkene gik foran, og Paladsets Slaver sluttede Toget.

Den gode Mo'er Abdallah var ligesom nedfalden fra Skyerne, og var nærved at synke i Jorden af Blusel over al den Ære, der vistes hende. Men Kongen modtog hende med stor Huldrighed, tog hendes Børn paa Skjødet og lod dem sidde hos sig. De ni af dem vare Drenge; men Kongen besad intet Afkom uden den nylig nævnte eneste Datter.

Ogsaa Sultaninden viste Abdallahs Kone al mulig Ære, og gjorde hende til sin Hofmesterinde. Ægteskabet imellem Abdallah og Prindsessen blev ufortøvet fuldbyrdet. Abdallah anviste hende til Morgengave alle de Ædelstene, som han fortiden havde i sin Besiddelse, og paa Kongens Befaling fejrede hele Staden med jublende Fryd den glædelige Begivenhed.

Tidlig den følgende Morgen efter Bryllupet sad Sultanen ved Vinduet, og saae sin Svigerson forlade Paladset med en Kurv fuld af Frugter paa Hovedet.

— Hvad har det at betyde? — spurgte han: — Hvor skal Du hen? —

— Jeg gaaer ned til min Ven, — svarede Abdallah: — til Abdallah fra Havet, for at vise ham, at jeg ikke har glemt vor gjensidige Overeenskomst. —

— Det gjør Du Ret i. — yttrede Sultanen, og Abdallah gik videre.

Men Abdallah var allerede en bekjendt Person i Staden; derfor vakte han Opmærksomhed overalt, hvor han kom hen, og Folk hviskede hinanden i Øret: — Der gaaer Sultanens Svigersøn hen at tilbytte sig Ædelstene for en Kurv med Frugter. —

Disse Morgenvandringer fortsatte saaledes Abdallah uden Afbrydelse, og ophobede Skatte af umaadelig Værdi. Allerede havde han i ti Dage baaret Frugter ned til Havet og bragt Ædelstene tilbage, og hans Vej førte ham stedse forbi Bagerens Bod; men bestandig havde han fundet den lukket. Dette var ham naturligviis paafaldende, og den ellevte Dag forhørte han sig derfor hos Naboerne angaaende sin trofaste Ven i Nødens og Uselhedens Dage; paa denne Maade erfarede han, at den arme Bager var syg.

Abdallah gav sig da til at banke paa Døren til hans Bolig; dog længe maatte han banke forgjæves. Men endelig stak Bageren selv sit Hoved ud af Vinduet; da saae han til sin store Overraskelse sin gode Ven staa udenfor med en fuld Kurv paa Hovedet. Ogsaa Abdallah følte sig glædelig overrasket; thi hans Ven saae slet ikke sygelig ud; tværtimod vidnede hans Trivelighed og friske Farve om gode og magelige Dage.

Bageren skyndte sig med at aabne Døren. Abdallah paa Landet omfavnede ham med Inderlighed, spurgte efter hans Befindende, og fortalte, hvor meget han havde ængstet sig for hans Skyld, da han maatte erfare, at han var syg.

— Jeg er aldeles ikke syg, min Hjertebroder; — svarede Bageren opvakt: — men jeg fik rigtignok en or-

dentlig Skræk i Livet, da jeg erfarede, at Man havde fængslet Dig og ført Dig for Sultanen. Saasnart jeg fik dette at vide, lukkede jeg Boden, og har siden den Tid siddet og kukkeluret indenfor lukkede Døre. Forøvrigt er jeg Dig hjertelig forbunden for din Deeltagelse. Men siig mig nu, hvorledes det egentlig er fat med Dig! —

Nu fortalte Abdallah paa Landet ham Alt, hvad der var hændet ham paa Juvelerernes Bazar og for Sultanens Aasyn, og sluttede med at berette, at han for Øjeblikket var Sultanens Svigersøn og første Vizier. Endelig tømte han hele sin Kurv i Bagerens Sofa.

Da Abdallah nu kom tomhændet tilbage til Paladset, spurgte Kongen ham, om han denne Gang ikke havde truffet sin Ven, Abdallah fra Havet. Abdallah svarede, at han ganske rigtig havde truffet ham, og, som sædvanlig, faaet sin Kurv fyldt, men havde skjænket en Bager, sin gode Ven, hele dens Indhold.

Kongen forlangte da at vide, hvad det var for en Bager, og Abdallah fortalte ham, i hvor høj Grad han var denne Mand forpligtet. — Og Hvad hedder han? — spurgte Sultanen.

— Bageren Abdallah, — gav Abdallah paa Landet til Svar: — og min anden Ven hedder Abdallah fra Havet. —

Da sagde Kongen: — Og mit Navn er ligeledes Abdallah; og alle Guds Tjenere *) ere hinandens Brødre. Lad derfor din Ven Bageren komme, at jeg kan gjøre ham til min anden Vizier! —

Strax blev Bageren hentet til Hoffet, og Sulta-

---

*) Abd-Allah betyder: Guds Tjener.

nen udnævnte ham til sin Vizier paa venstre Haand, ligesom Abdallah paa Landet allerede var hans Vizier paa højre.

Et heelt Aar tilende havde Abdallah paa Landet daglig forsynet sin vaade Ven med allehaande Frugter og faaet Klenodier istedet. Gaves der ingen friske, bragte han ham tørrede Frugter; Abdallah fra Havet tog tiltakke med Alt, og gav stedse rundeligt Vederlag. En Morgen havde Vizieren Abdallah atter bragt sin Ven en Kurv med Frugter, og stod endnu ved Bredden og smaasnakkede med Havmanden, der sad paa Huk i Vandet. Iblandt andre Ting kom de ogsaa til at tale om hellige Steder, og Abdallah fra Havet yttrede:

— O min Broder, der gaaer et Sagn, at Profeten — hvem Allah miskundelig opholde! — ligger begravet hos Eder paa Landjorden. Veed Du maaskee, hvor hans Grav findes? —

— Ja det veed jeg rigtignok, — svarede Abdallah paa Landet: — nemlig i Staden Trybeh *).

— Bliver da denne Grav ikke besøgt af de Troende? — spurgte Havmanden videre.

— Tilvisse; enhver Muselmand paa Landet maa besøge den i det Mindste een Gang i sit Liv. —

— Gid det maatte bringe Eder Mennesker paa Landet Glæde, Lykke og Velsignelse, at I kunne besøge denne højmodige, barmhjertige og velsignelsesrige Profets Grav! Lyksalige ere I, at I paa saadan Maade kunne erhverve

---

*) Eet af de mange Navne paa den Stad i Arabien, som sædvanlig bliver kaldet: el-Medina, d. v. s. Staden.

Eder hans barmhjertige Forbøn! Har Du allerede selv besøgt Profetens hellige Grav? —

— Nej, — svarede Abdallah paa Landet: — indtil for kort Tid siden var jeg jo en stakkels fattig Mand og besad hverken Tid eller Penge til at gjøre denne Valfart. Først ved Dig blev jeg riig, anseet og lykkelig, som Du selv veed. Men nu længes jeg inderlig efter at besøge Allahs hellige Huus *); alene mit Forhold til Dig har hidtil holdt mig tilbage, idet jeg nemlig ikke een eneste Dag kan afsee Dig. —

Abdallah fra Havet gjorde sin Ven milde Bebrejdelser, at han ligesom kunde vakle imellem en jordisk Ven og den himmmelske Profet, ja endog give den første Fortrinet. Alene Profeten var jo mægtig til at frelse ham af Ilden og aabne ham Paradisets Porte. Abdallah fra Landet søgte imidlertid at retfærdiggjøre sig saa godt, som muligt, og sagde, at han blot ventede paa sin Vens Tilladelse til at rejse. Til at give denne var Havmanden strax villig, og yttrede: — Naar Du staaer ved Profetens Grav, maa Du endelig hilse ham fra mig. Jeg har ogsaa en Offergave at medgive Dig; og hvis Du vil følge med mig ned i Havet, skal Du faa min Stad at see og min Bolig, og jeg skal beværte Dig efter ringe Evne, saa længe Du vil blive hos mig. Saa tager Du min Offergave med Dig tilbage; og naar Du nedlægger den paa Profetens Grav, skal Du sige: — Abdallah fra Havet sender Dig denne Gave, du Allahs store og barmhjertige Sendebud, og beder Dig fri sig ud af Ildens forsmædelige Pine. —

Abdallah paa Landet havde Meget at indvende

---

*) Templet i Mekka.

imod Besøget paa Havets Bund; — han var jo ikke født i Vandet, og kunde derfor ligesaa lidet friste Livet i dette ham fremmede Element, som Abdallah fra Havet paa Landjorden.

— Deri har Du Ret; — maatte Havmanden tilstaa: — paa Landjorden hentæres jeg og kan kun en liden Stund taale Solheden og de tørre Vinde; skulde jeg opholde mig der i længere Tid, maatte jeg visseligen dø. —

— Ganske paa samme Maade vilde det gaa mig i Bølgerne; — yttrede Abdallah paa Landet: — Vandet vilde strax kvæle mig. —

Men Havmanden forsikkrede, at derfor behøvede han slet ikke at være bange. Han vilde nemlig bringe ham en vis Salve; naar han indgned sig med den over hele Kroppen, vilde han i langsommelig Tid kunne holde ud under Vandet. — Du vil kunne sove og vaage deri, overhovedet befinde Dig aldeles ligesom paa Landjorden, — tilføjede Havmanden: — og i ingen Henseende være udsat for nogen Ubekvemlighed eller Fare. —

Da bestemte Abdallah paa Landet sig endelig til at gjøre et Forsøg og følge sin Ven under Bølgerne.

Abdallah fra Havet tog atter Kurven, dukkede under dermed, og kom snart igjen tilbage med en guulagtig Salve, som havde en ejendommelig behagelig Lugt. Abdallah paa Landet spurgte sin Ven, hvoraf denne Salve bestod, og erfarede, at den blev tilberedet af Leveren af en Fisk, som var den største blandt alle dem, der fandtes i Havet, og tillige var Havbeboernes frygteligste Fjende; den var meget større end nogetsomhelst Landdyr,

og vilde være istand til uden videre at sluge en heel Elefant.

— Hvoraf lever da dette skrækkelige Uhyre? — spurgte Abdallah paa Landet.

— Af Sødyr. — svarede Abdallah fra Havet: — Har Du aldrig hørt det Ordsprog*): — „Det gaaer til, som imellem Fiskene i Havet, hvor de Smaa gaa i Maven paa de Store". — ? —

— Det Ordsprog kjender jeg ret godt. Men sig mig, gives der da ret mange Fisk af denne Art hos Eder i Havet? —

— Ingen formaaer at tælle dem uden Allah. — Lovet være hans Navn! —

— Det gjør mig dog virkelig noget urolig; — yttrede Abdallah paa Landet: — jeg er bange for, naar jeg gaaer med Dig ned i Havet, at eet af disse Uhyrer skal komme og sluge mig. —

— Det skal ikke ængste Dig; thi saasnart saadan en Fisk fik Dig at see, vilde den i Dig erkjende een af Adams Sønner og strax gribe Flugten. For Intet i Havet er den saa bange som for Menneskene; thi saasnart den slugte et Menneske, vilde den øjeblikkelig dø, eftersom Menneskekjød er en dræbende Gift for den. Ikke heller komme vi nogensinde i Besiddelse af denne Fisks Lever, uden naar den af Vanvare har faaet Noget i sig af et Menneske, som er druknet og er blevet ukjendeligt ved Saltvandets Indvirkning; thi saa sygner den hen, og det er ikke længer vanskeligt for os at gjøre os til Herrer over den. Ja, til at dræbe hine uhyre Fisk hører

---

*) Dette Ordsprog er virkelig endnu meget i Brug hos Almuen i Arabien.

der ikke Mere end blot Lyden af en menneskelig Stemme; saasnart et Menneske giver sig til at skrige, maa de øjeblikkelig dø, saa mange som have vovet at nærme sig det. —

— Nu, saa giver jeg mig da i Allahs Haand. — sagde Abdallah paa Landet, klædte sig af og skjulte sine Klæder i et Hul, som han gravede i Sandet. Efterat han derpaa fra Isse til Fod havde indgnedet sig med den af Havmanden bragte Salve, gik han ud i Vandet og dukkede under tilligemed sin vaade Ven. Saasnart han var under Vandet, prøvede han paa at aabne sine Øjne, og der var ikke det Mindste ivejen. Overhovedet var Vandet ham i ingen Henseende til Besvær; han gik frem og tilbage, til hvilken Side, han vilde, steg ivejret og gik dybere ned, ganske efter Behag. Ovenover ham udbredte Havfladen sig som et lyseblaat Telt; nedenunder sig saae han den grønne, med allehaande store og smaa Værter frodig overgroede Havbund.

— Hvad seer Du, min Broder? — spurgte Abdallah fra Havet.

— Jeg seer alene hvad godt er; — svarede Abdallah paa Landet: — og Du har fortalt Sandhed, min Broder; Havvandet gjør mig slet ingen Skade. —

Havmanden bad sin Ven følge sig, og de skrede hastig videre. Abdallah paa Landet havde sin store Fornøjelse af at see sig omgiven af Vand paa alle Sider, og af de mangehaande Sødyr af enhver Størrelse, som boltrede sig eller fore frem og tilbage igjennem Vandet. Nogle af dem lignede Bøffeler, andre Hunde, atter andre Mennesker; men alle grebe de Flugten ved Abdallahs Tilnærmelse. Da han endelig spurgte sin Ledsager, hvorfor disse Havets Skabninger flygtede for ham,

fik han følgende Svar: — De ere bange for Dig, min Broder; thi Alt, hvad Allah har skabt, nærer Frygt og Ærbødighed for Adams Sønner. —

Endelig naaede de tilsammen et højt Bjerg, som de bestege. Pludselig hørte Abdallah paa Landet et højt Skrig lyde gjennem Havet; forskrækket saae han sig omkring, og øjnede et mørkt Legeme, som nærmede sig dem ovenfra. Det havde et saa uhyre Omfang, at det lignede en svømmende Ø eller en mørk Sky, og sank i Vandet med en heelt voldsom Fart. Forbauset spurgte Abdallah paa Landet sin Ledsager, hvad dette havde at betyde.

— O min Broder, — svarede Havmanden bævende af Skræk: — det er netop een af hine uhyre Fisk, som jeg talte til Dig om! Den gaaer paa Jagt efter mig, og jeg beder Dig for Allahs Skyld at raabe den imøde, inden den naaer mig; ellers er jeg fortabt. —

Abdallah paa Landet gav sig til at skrige af alle Livsens Kræfter, og — plump! — sank Uhyret som en død Masse ned paa Havets Bund.

Da Abdallah paa Landet saae dette, udraabte han: — Priset være Allahs Fuldkommenhed! Jeg slog dette Uhyre hverken med Eggen af mit Sværd eller Spidsen af min Dolk, men alene ved en Lyd og et Mundsvejr! Hvorledes er det vel muligt, at et saa mægtigt Dyr ikke kunde fordrage Lyden af min Stemme? —

— Det skal Du ikke undre Dig over; — svarede Havmanden: — thi ved Allah, min Broder, selv om der kom tusinde eller endog to tusinde af disse Uhyrer, vilde de dog alle gaa tilgrunde blot ved een eneste Lyd fra din Mund. —

Endelig kom de til en Stad, hvor der boede lutter Koner og Piger, men ikke een eneste Mand. Da Abdallah paa Landet gav sin Forbauselse herover tilkjende, fortalte hans Ledsager ham, at denne Stad hed Kvindestaden, og at sammes Beboerinder vare Havfruer, som Havets Konge havde forviist til dette Sted. Saasnart nogen af dem forlod Staden, blev hun strax et Bytte for Havuhyrerne. — Men i de øvrige Stæder boede Mænd og Kvinder sammen, ligesom oppe paa Landjorden.

Abdallah paa Landet betragtede med Opmærksomhed disse Havfruer, og fandt, at de af Ansigt lignede Fuldmaanen i Dejlighed, og havde et langt bølgende Haar ligesom Landjordens Kvinder. Isvrigt havde de aldeles menneskelig Skabning, med Barm, Arme og Been, paa det nær, at de havde en Tilvæxt af en lang skjællet Fiskehale.

Efterat Abdallah paa Landet havde seet sig mæt paa disse halv forføreriske og halv afskrækkende Skabninger, førte Havmanden ham videre til en anden By, hvor der boede Mænd og Kvinder tilsammen. Disse havde ganske den samme Skabning som de Forrige. Abdallah paa Landet spurgte sin Fører, hvorledes det hernede forholdt sig med Ægteskabet, og erfarede, at Ægteskabet ingenlunde var almindeligt imellem Havets Beboere, eftersom der gaves Bekjendere af mange forskjellige Religioner; der fandtes nemlig baade Mohamedaner, Christne, Jøder og Hedninger. Ægteskabet var saa godt som udelukkende kun ibrug hos Mohamedanerne; de Øvrige levede med hinanden, som de bedst kunde og efter Lyst og Lune.

Abdallah paa Landet forlangte nu Noget at

vide om den Maade, hvorpaa Ægteskaberne sluttedes i Havet; herom fik han følgende Besked:

— Naar Nogen vilde gifte sig og bejlede til en Pige, blev der paalagt ham at udrede en vis Morgengave, bestaaende af Fisk og Sødyr, tusinde, to eller endog tre tusinde, alt eftersom Brudens Fader stillede sin Fordring. Naar Brudgommen havde bragt det Forlangte tilveje, forsamlede hans egen og Brudens Familie sig til et højtideligt Maaltid, efter hvis Slutning Brud og Brudgom bleve bragte sammen og overladte til hinanden. Siden efter maatte Manden fange Fisk og ernære sin Kone; kunde han ikke ernære hende, maatte hun gaa paa Fiskefangst og ernære ham. —

Derefter førte Havmanden sin Ven til en anden Stad og fremdeles til en Mængde andre, indtil han havde vist ham ikke mindre end fiirsindstyve. Overalt var der Meget at forbauses og undres over. Med disse Besøg medgik der ligesaa mange Dage, og Abdallah paa Landet begyndte endelig at blive kjed af Livet under Vandet, navnlig af den Aarsag, at han ikke fik Andet end raa Fisk at spise. Derfor spurgte han en Dag sin Ven, hvorfor han endnu ikke havde gjort ham bekjendt med sin egen By; han længtes efter at faa Ende paa Sagen og igjen nyde en Mundfuld ordentlig Luft over Vandet. Herpaa modtog han følgende Svar:

— Fra min By ere vi endnu et godt Stykke fjernede; den findes nemlig i Nærheden af Kysten, hvorfra vi ere hidkomne. Hvis Du imidlertid ønsker det, kunne vi strax vende om og paa Tilbagevejen besøge mit Hjem. —

De vendte altsaa tilbage i den samme Retning, hvori de vare skredne frem, og naaede efter en lang Vandring

den af Havmanden beboede Stad, der rigtignok kun var liden i Sammenligning med de andre, som han havde viist sin gode Ven fra Landjorden. Her traadte de ind i en rummelig Hule, og Abdallah fra Havet tog til=orde:

— Her seer Du min Bolig; alle Vaaningerne i denne By ere af samme Art, nemlig huggede ind i Fjel=det. Naar Nogen vil indrette sig et Huus, fremstiller han sig for Kongen og melder, at han har ifinde, her eller der at tage fast Bolig; saa sender Kongen ham en Skare Fisk, som have Horn eller Næb, hvormed de kunne gjennembore og knuse Fjeldet, og disse faa en vis Mængde af mindre Fisk i Løn for deres Arbejde. Fi=skene udhule nu hastig en Bolig i Fjeldet, efter den dem givne Anviisning, og imidlertid fanger den, som lader bygge, Fisk til dem og fodrer dem, indtil de ere færdige med deres Arbejde og atter blive sendte tilbage. Saa=ledes bære Alle sig ad hernede, naar de ville indrette sig paa huuslig Fod. Forresten er der hernede hverken Tale om Handel eller Vandel imellem Indvaanerne; Enhver skjøtter sig selv, og er alene betænkt paa at skaffe sig Livets Ophold. Derfor tjener ikke heller den Ene den Anden; de eneste Tjenesteydende ere Fiskene og Sødyrene, ligesom disse overhovedet udgjøre det eneste Nærings=middel. —

Saasnart de vare traadte ind i Havmandens Bo=lig, kaldte denne paa sin Datter, der øjeblikkelig viste sig. Hun havde et rundt og fyldigt Ansigt ligesom Maanen, et langt Haar, smukke Øjne med en Indfatning af lange, mørke Øjenhaar, en slank Vext, overhovedet alle en Kvin=des Fuldkommenheder — tilligemed en afskyelig Fiske=hale. —

Saasnart hun fik Øje paa den fremmede Mand, spurgte hun forundret sin Fader: — Hvad er det for en sær haleløs Skabning, som Du der har bragt med Dig? —

— Min Datter, — svarede Havmanden: — det er min Ven fra Landjorden, af hvem jeg har modtaget de Frugter, som jeg hidtil bragte Dig. Kom nærmere og hils paa ham! —

Den unge Pige traadte nærmere, hilste paa Abdallah med flydende Tunge, og bragte derpaa ifølge sin Faders Opfordring to mægtige raa Fisk, der skulde tjene dem til Maaltid. Abdallah paa Landet var rigtignok baade leed og kjed af denne evige Fiskemad; men Hvad skulde han gjøre? Han var sulten som en Haj, og der gaves ingen anden Spise.

Efter nogen Tids Forløb fremtreen ogsaa Havmandens Kone, efterfulgt af tvende Smaabørn, alle med reglementerede Fiskehaler; hvert af Børnene havde en Fisk i Haanden, hvoraf de ganske gemytlig gnavede. Men saasnart disse unge Personer fik Øje paa Manden fra Landjorden, kunde heller ikke de igjen komme sig af Forundring over det sære haleløse Væsen, betragtede ham fra alle Sider og lo, saa at Vandet kom dem i Øjnene.

Man kan let begribe, at Abdallah paa Landet ikke fandt noget synderligt Behag i denne Munterhed paa hans Bekostning, og han spurgte derfor i en halv forlegen, halv ærgerlig Tone sin gode Ven, om han havde indbudet ham til sig for at gjøre ham til Spot for sin Kone og sine Børn. Havmanden bad ham bære over med hans Familie, og ikke lægge nogen videre Vægt paa den ufrivillige Uartighed, der vistes ham. Hans Kone og Børn vare eenfoldige Havbeboere, og vidste i deres Ufyl-

dighed ikke selv, hvad de gjorde; de havde aldrig besøgt Oververdenen; paa Havets Bund gaves der kun Folk med Haler, og det blev anseet baade for Skade og Skam, naar Nogen ved eet eller andet ulykkeligt Tilfælde mistede denne sin fornemste Prydelse. — Derpaa bad Havmanden sin Kone og sine Børn at iagttage en beskeden Taushed, og de viste sig strax hans Befaling lydige.

Medens de endnu sadde sammen og spøgte og snakkede, indtraadte ti store og statelige Personer og toge saaledes tilorde:

— O Abdallah, Kongen har faaet at vide, at Du har medbragt en Mand uden Hale fra Landjorden; formodentlig er det ham, som vi her see for os? —

— Det er, som I sige; — svarede Havmanden: — denne Mand er min Gjæst, og skal nu af mig føres tilbage til Havets Overflade. —

— Vi have faaet Ordre til at fremstille ham for Kongen. — vedbleve Affendingerne: — Hvis Du har Noget at indvende derimod, er det bedst, at Du selv følger med og taler med Kongen. —

Ifølge denne Besked forestillede Havmanden sin Gjæst, at der under slige Omstændigheder ikke kunde være Tale om nogen Modstand, og at Man uvægerlig maatte føje sig i Kongens Villie. Men han skulde være aldeles uden Frygt; thi med Allahs Hjælp vilde Kongen nok lade ham uhindret igjen drage sin Vej, saafremt han erfarede, at han hørte hjemme paa Landjorden, og ikke var istand til at leve af raa Fisk paa Havets Bund.

— Jeg er villig til at følge Dig; — svarede Abdallah paa Landet: — jeg sætter min Liid til Allah. —

De begave sig altsaa tilsammen til Kongeborgen og lode sig fremstille for Landets Fyrste. Men saasnart denne fik Øje paa Manden fra Landjorden, brast han ud i Skoggerlatter tilligemed hele sit Hof. Imidlertid traadte Abdallah fra Havet nærmere, og benyttede det første belejlige Øjeblik til at fortælle, hvilken Sammenhæng det havde med hans Gjæst, idet han tilføjede den Bøn, at det maatte staa ham frit for at vende tilbage til Landjorden, saasnart han ønskede det.

Kongen fandt sig i Billighed og gjorde aldeles ingen Indvendinger herimod. -- Eftersom han ikke kan leve iblandt os paa ordentlig menneskelig Viis, -- behagede det Hs. Højhed at yttre: — saa maa Du føre ham tilbage, hvorhen han ønsker sig, saasnart vi have beværtet ham efter vor Stilling og Evne. —

Kongen udstedte sine Befalinger, og der blev bragt Abdallah alleslags lækkre Fisk af forskjellig Skabning og Farve, af hvilke han tvang sig til at spise af Lydighed imod Fyrsten, der meente at vise ham en stor Naade og berede ham en stor Nydelse dermed. Da han havde afspist, tillod Kongen ham at udbede sig een eller anden Naade.

Abdallah betænkte sig ikke længe, men bad om en halv Tønde smukke Ædelstene. Kongen lod ham da føre ind i sit Skatkammer, forat han der skulde udvælge sig Ædelstene efter eget Tykke. Saasnart han havde faaet den halve Tønde fuld af de mest udsøgte Ædelstene, anbefalede han sig og vendte med sin Stalbroder tilbage til dennes Vaaning. Da han endelig tog Afsked, flyede Havmanden ham en Pung med den Anviisning, at han efter Løfte skulde nedlægge denne hans Gave paa Pro-

fetens Grav. Derpaa brøde de op for at vende tilbage til Strandbredden.

Paa denne deres Tilbagevej kom de forbi en Mængde Havmennesker, der muntre og syngende sade sammen og gjorde sig tilgode med en Overflødighed af raa Fiskemad. Abdallah spurgte sin Fører, hvad denne Festlighed og Glæde havde at betyde, om de maaskee højtideligholdt et Bryllup.

Hertil svarede Abdallah fra Havet: — Det er ikke nogen Bryllupshøjtid, men en Begravelsesfest, de fejre. —

— I juble altsaa og gjøre Eder tilgode, naar Nogen iblandt Eder døer? — spurgte Abdallah paa Landet forbauset.

— Ja Hvad ellers? — svarede Havmanden: — Hvorledes bære I Eder ad ved slig en Lejlighed? —

— Naar Nogen døer hos os, saa jamre vi os, græde og klage; vore Kvinder slaa sig i Ansigtet og sønderrive deres Klæder. —

Derover studsede Abdallah fra Havet højligen, og fordrede hastig den til Profetens Grav overleverede Offergave tilbage. Saasnart de derpaa havde naaet Landjorden, talede han saalunde til sin Ven:

— Med vort Venskab og Kammeratskab maa det nu have Ende; jeg vil fra denne Stund ikke see Dig mere, og Du faaer heller ikke mig mere at see. —

— Hvorfor dette, min Broder? — spurgte Abdallah paa Landet forbauset.

— Ere I ikke alle, saa mange som I ere, Allahs Skabninger, stillede i hans barmhjertige Haand? —

— Tilvisse, Hvo vilde nægte det? —

— Nu, saa siig mig da, hvorledes I kunne jamre Eder og klage, naar Allah forlanger Livet, sit Naadespant, tilbage af Eder? Og hvorledes skulde jeg kunne betro en Offergave til Profeten i et Menneskes Haand, som græder, sørger og fortvivler, naar Allah kalder en Sjæl tilbage til dens himmelske Hjem? Sligt et Kammeratskab gider jeg Intet vide af at sige. —

Med disse Ord tog Havmanden en brat Afsked fra Abdallah og dukkede under i Havet.

Abdallah opsøgte igjen sine Klæder, som han havde nedgravet i Sandet ved Havbredden, klædte sig paa, og vendte tilbage til Sultanen, sin Svigerfader, med den af Havkongen modtagne kostelige Gave.

Sultanen havde følt en inderlig Længsel efter ham og blev meget glad ved at faa ham at see igjen. Han vilde naturligviis strax vide, hvorfor han saa længe ikke havde seet ham, og han maatte da vidtløftig fortælle om alle de Underværker, som han havde seet og oplevet paa Havets Bund. Da han havde fortalt tilende, yttrede Sultanen sin Beklagelse over, at han saa uoverlagt havde talt til Havmanden om Menneskenes Sorg over de Afdøde. Havmanden havde utvivlsom Ret i sin studsende Uvillie, og det havde i ethvert Tilfælde været klogt at vedligeholde og bevare en saa interessant og nyttig Forbindelse med Havets Beboere. —

Abdallah fortsatte endnu en lang Tid daglig sine Vandringer til Havet og kaldte paa sin vaade Ven fra Havdybet. Men denne lod sig fra hiin Stund hverken see eller høre oftere. Da opgav Abdallah endelig Haabet om nogensinde mere at træde i Forbindelse med ham.

Endnu mange Aar efter levede Abdallah tilligemed ſin Svigerfader og ophøjede Gemalinde et roligt og lykkeligt Liv, og udſpredte talrige Velgjerninger omkring ſig, indtil han endelig blev hjemſøgt af hiin Mørkets Magt, ſom ender den jordiſke Glæde og adſkiller Hjerterne.

Ibrahim og Dshemileh.

Statholderen af Ægypten El-Khasibs Søn, Ibrahim, var en saa smuk Yngling, at han ikke havde sin Lige. Da han en Dag begav sig hen i Moskeen, kom han forbi en gammel Mand, der sad udenfor et Huus og havde en heel Deel Bøger liggende foran sig. Ibrahim gik hen til ham, gav sig til at blade i Bøgerne, og fandt i een af dem et Kvindebilled, der i Dejlighed overgik al Forestilling og Beskrivelse. Øjeblikkelig blev han saa indtagen af dette Billed, at han henvendte sig til Oldingen og sagde: — O Shejkh, sælg mig denne Bog! — Den gamle Mand ønskede Intet heller end at sælge; Ibrahim betalte ham hundrede Guldstykker derfor, tog Bogen og gik hjem dermed.

Denne Bog kom nu ikke ud af hans Hænder hverken Dag eller Nat; tidlig og silde kvægede han Øje og Hjerte ved Skuet af det herlige Billed. Men den næste Fredag gik han atter hen til den gamle Mand for at faa at vide, Hvem der havde malet det. Han erfarede da, at Abul Kasim Es-Sandalani i Bagdad havde frembragt samme, og skaffede sig nærmere Underretning om denne Mands Bolig. Hvem Billedet forestillede, vidste Shejkhen ikke at sige.

Ibrahim gik videre for at bivaane Bønnen i Moskeen; men saasnart den hellige Højtid var tilende, begav han sig strax hjem og fyldte en Læderpung med Guld og Ædelstene indtil en samlet Værdi af tredive tusinde Guldstykker. Saaledes vel forsynet med Midler besteg han den følgende Morgen, uden at sige noget Menneske et Ord derom, sin bedste Ganger og begav sig paa Vejen til Staden Bagdad. Undervejs indhentede han en Karavane, og spurgte een af Beduinerne, som tjente til Karavanens Bedækning, hvor langt han vel endnu havde at rejse, inden han naaede Bagdad. Til sin store Overraskelse erfarede han da, at han havde næsten to Maaneders Rejse tilbage. Ibrahim lovede da Beduinen tre hundrede Guldstykker, hvis han vilde paatage sig at føre ham i god Behold til Bagdad. Hertil var Beduinen mere end villig; han lod Ibrahim overnatte i sit Telt, og førte ham derpaa i raske Dagsrejser ad den korteste Vej imod det betegnede Maal igjennem Ørkenen.

Ved Bagdads Port gav Ibrahim Beduinen, der trolig havde opfyldt sin Forpligtelse, de tre hundrede Guldstykker, tilligemed sin Hest, der mellem Brødre var tusinde Guldstykker værd, og gik ind i Staden, hvor han strax forespurgte sig angaaende Abul Kasim Es-Sandalani's Bolig. Man viste ham derhen, og saasnart den ærværdige og rige Mand hørte, at Ibrahim var en Fremmed, som havde opsøgt ham langsvejsfra, modtog han ham med den største Venlighed og Gjæstmildhed. Saasnart han havde forfrisket sig, blev han af sin Vært opfordret til at indlade sig med ham i et Shahspil; Ynglingen blev den Vindende, og udviklede under Spillet en saa stor Kløgt, Besindighed og Færdighed, at Es-San-

dalani erklærede ham for den bedste Shahspiller i hele Bagdad, hvilket rigtignok havde Meget at sige.

Efterat de havde holdt Maaltid og drukket sammen, forlangte Huusherren at vide, Hvad der havde ført Ibrahim hid til Bagdad. Ibrahim tog da sit dyrebare Billed frem og sagde: — I maa vide, at jeg er El-Khasibs Søn, Statholderen af Ægypten. Jeg fandt dette Billed hos en Boghandler, spurgte efter, Hvo der havde malet samme, og blev viist hen til Eder. Nu er min Bøn til Eder, at I siger mig, Hvo der er forestillet i dette Billed, som har gjort sig til Herre over alle mine Tanker og Attraaer. —

Abul Kasim svarede, at Billedet forestillede Dshemileh, en Datter af Abul Ley, Statholderen i Balsora, hans Onkel paa fædrene Side. — En større Skjønhed — vedblev han: — gives der ikke paa Jordens vide Kreds; men hun er en saa afgjort Fjende af Mænd, at hun ikke engang vil høre Nogen nævne for sig. Jeg selv har engang bejlet til hende; men hendes Fader var imod Partiet, og saasnart hun selv hørte tale derom, lod hun mig sige: — „Hvis Du er en klog Mand, saa see til at komme bort fra Balsora; hvis der hændes Dig noget Slemt, saa veed Du nu, at Du kun har Dig selv at takke derfor." — — Da drog jeg bort med sønderbrudt Hjerte, og malede hendes Billed i mange Bøger. Disse Bøger sendte jeg ud i den vide Verden trindt omkring, i den Tanke, at Billedet maaskee kunde behage een eller anden smuk Yngling, og denne da vilde bestræbe sig for at vinde Adgang til hende og hævne mig ved at gjøre hende forelsket i sig. Hvad Dig angaaer, min Søn, saa er jeg overbeviist om, at Du vil gjøre Indtryk paa hendes hidtil aldeles ufølsomme Hjerte, og til Tak for min

gode Anviisning forlanger jeg intet Andet af Dig, end at Du, hvis Du skulde faa Adgang til og komme i Besiddelse af den grusomme Skjønne, blot tillader mig at see hende een eneste Gang, om det end kun skulde være i lang Afstand og i Forbigaaende. —

Dette lovede Ibrahim med Haand og Mund, og Abul Kasim vedblev: — Nu saa beder jeg Dig blive hos mig, indtil det er Tid for Dig at forsøge din Lykke. —

Men Ibrahim vilde ikke vide af nogen Opsættelse, og Abul Kasim maatte derfor tilsidst love ham, at der inden tre Dage skulde ligge et Skib beredt, paa hvilket han kunde komme til Balsora. Virkelig lod han strax den følgende Dag eet af sine egne Fartøjer udruste med alle Fornødenheder til denne Fart, og sagde til Ibrahim, saasnart Alting var beredt: — Gjør Dig nu rejsefærdig! Skibet, som Du skal sejle med, er min Ejendom, og Skibsfolkene ere mine Tjenere; begge Dele staa udelukkende til din Tjeneste, indtil Du vender tilbage. —

Ibrahim tog altsaa Afsked med Abul Kasim, indskibede sig, og naaede efter en hastig og heldig Fart Balsora. Her tog han En af Skibsfolkene med sig og begav sig hen i den Khan, hvor de rige Kjøbmænd toge ind. Sammes Opsynsmand var en ærværdig Shejkh, hvem Ibrahim spurgte, om der endnu var et smukt Værelse tilovers. Shejkhen bejaede og førte Ibrahim og hans Tjener ind i et herligt, med gyldne Prydelser udstyret Værelse. Ibrahim tog strax to Guldstykker frem og stak Opsynsmanden dem i Haanden med de Ord: — Der har Du nogle Skillinger i Portnerpenge. —

Shejkhen tog imod Pengene og bad for Giveren. Ibrahim sendte da Tjeneren tilbage til Skibet for at hente hans faa Rejsefornødenheder, og gav Opsynsmanden et tredie Guldstykke, at han derfor skulde indkjøbe Brød og Kjød og andre Næringsmidler.

Shejkhen begav sig hen paa Torvet, og bragte Ibrahim det Forlangte, tilligemed en Deel af Guldstykkets Værdi tilbage i Smaapenge. Men det Sidste tog Ynglingen ikke imod; af Levnetsmidlerne nød han kun Lidet, og overlod det Øvrige til Opsynsmanden, som ikke fandt Ord nok til at prise den smukke unge Herres Gavmildhed. Men da han senere saae Ibrahim dybt bekymret og udgydende Taarer, spurgte han ham med oprigtig Deeltagelse, hvorfor han græd. Ibrahim bød ham, istedet for Svar, at hente for flere Guldstykker Viin, friske og syltede Frugter og andre gode Sager, idet han tilføjede: — Du skal for iaften være min Selskabs- og Drikkebroder. —

— Jeg hører og adlyder. — svarede Opsynsmanden, og indrettede Alting, som det var ham befalet. Ved Aftenstid toge de Plads hos hinanden, spiste og drak og underholdt sig med hinanden om forskjellige Gjenstande. Men snart kom Taarerne atter Ibrahim i Øjnene; han sukkede dybt og fremsagde følgende Vers:

— O min Veninde, skulde jeg end bortgive alt mit Gods, Verden med alle dens Herligheder, ja endog mit Liv, — ja skulde jeg endog opgive den evige Salighed i Paradisets Have for Gjenforeningens Time, — jeg kunde ikke kjøbe den for dyrt! —

Og han vedblev at græde og drage dybe Sukke. Da spurgte Opsynsmanden ham medlidende: — Hvorfor

græder Du og hvorfor sukker Du saaledes? Til Hvem sigte dine Vers? Hvo hun end er, hun kan dog kun være som Støv under dine Fødder! —

Ibrahim stod op, hentede et Klæde, hvori der fandtes en heel Deel Fruentimmersstads, og forærede Opsynsmanden dets Indhold til hans Harem. Shejkhen blev saa fornøjet herover, at han strax maatte ind til sin Kone og vise hende de herlige Sager; den gamle Kone indfandt sig ogsaa strax for at takke den ædle Giver. Da hun fandt ham grædende, spurgte hun ham, Hvem der var Gjenstanden for hans ømme Længsel, idet hun tilføjede, at hun ikke fortjente at være Andet end hans ydmyge Slavinde. Da tog Ibrahim Bladet fra Munden og bekjendte, Hvem han var og i hvilken Hensigt han var kommen til Balsora. Dog saasnart den gode Kone hørte dette, udraabte hun forskrækket: — O Allah, Allah! O min Broder, hør op med at tale saaledes, at Ingen skal faa det at høre, og styrte os i Fordærvelse! Der gives ingen vildere Natur end Dshemileh's i den vide Verden, og hun taaler ikke engang, at en Mands Navn bliver udtalt i hendes Nærværelse. O min Søn, opgiv itide denne bedrøvelige Attraa! —

Over disse trøstesløse Ord begyndte Ibrahim igjen bitterlig at græde; da følte Opsynsmanden en levende Medlidenhed med ham og sagde: — Jeg har kun mit Liv at offre, og vil gjerne vove det for Dig ved Udførelsen af en Plan, som kan hjælpe Dig til Opfyldelsen af dit hede Ønske. Vid da, at der her paa Stedet gives en gammel pukkelrygget Skræder, som syer for Dshemileh; til ham maa Du henvende Dig; maaskee kan han hitte paa Raad. —

Ibrahim begav sig uden Tidsspilde hen til den pukkelryggede Skræder. Denne betragtede studsende den skjønne og ædle Yngling og bad ham tage Plads. For at indlede en Forbindelse med Skræderen kom Ibrahim nu frem med en Lomme, som han forud med Billie havde revet istykker, og bad ham sy den sammen for ham. Saasnart Skaden var bødet, gav han ham fem Guldstykker, og fjernede sig derpaa hastig.

Skræderen undrede sig højligen i sit stille Sind, og kunde ikke faa den skjønne Yngling ud af sine Tanker. Men den følgende Morgen indfandt Ibrahim sig igjen hos ham og vilde atter have sin iturevne Lomme udbedret. Med stor Fornøjelse paatog Skræderen sig Arbejdet, og fik denne Gang ti Guldstykker for sin Ulejlighed.

Men da Skræderen tog imod dem, udraabte han: — Ved Allah, Du skal ikke faa mig til at tro, at Du kommer til mig for at faa din Lomme syet sammen! Siig frem, hvad din Hensigt i Virkeligheden er! —

Ibrahim svarede, at hans Bod ikke var et passende Sted til at tale om saa vigtige Sager, som han havde paa Hjertet. Da stod Skræderen op og førte den unge Mand ind i et Værelse bag ved Boden, hvor de kunde tale hemmelig og uden Forstyrrelse med hinanden. Her fortalte han Skræderen hele sin Historie. Men denne raadede ham at give vel Agt paa sin Tunge, eftersom Dshemileh ikke forstod Spøg i slige Sager, og gruesomt vilde vide at hævne sig, hvis hun blot erfarede det Mindste om hans letfærdige Tale. Alligevel ophørte Ibrahim ikke med at tale Skræderen til Hjertet, saa at denne endelig efter lang Modstand gav sig tabt og sagde: — Nu i Allahs Navn da, saa faaer jeg vel sætte

mit Liv og min Lykke ivove for Dig, og nærmere overveje, hvad der er ved Sagen at gjøre. Kom til mig imorgen ganske tidlig, og vi ville nærmere tale derom! —

Ibrahim vendte altsaa tilbage til Khanen, hvor han meddeelte den gamle Opsynsmand, hvorledes det var gaaet ham med Skræderen. Ganske tidlig den følgende Morgen begav han sig igjen hen til ham og modtog følgende Anviisning.

— Kjøb Dig strax tre fede Høns, tre Unzer Sukker, to smaa Sække med Viin og et Bæger; med disse Sager skal Du lade Dig føre nedad Strømmen. Hvis Baadføreren skulde yttre, at han kun tør sejle en halv Miils Vej nedad Strømmen, saa svar ham kun, at dette ganske skal være overladt til ham selv. Men naar han har ført Dig saa vidt, som han siger, at han tør, da maa Du ved Penge og Overtalelser bringe ham til at sejle videre indtil den første Have. Denne Have tilhører netop Prindsesse Dshemileh. Der skal Du gaa iland; udenfor Indgangen vil Du finde to høje Bænke, beklædte med Brokade, og en pukkelrygget Mand, der har en paafaldende Lighed med mig, paa det nær, at jeg ikke har nogen Pukkel som han. Denne Mand skal Du betro Dig til og forlange hans Bistand. I det Allermindste vil han nok mage det saaledes, at Du faaer Prindsessen at see fra det Fjerne. — Anden Udvej veed jeg virkelig ikke; og hvis denne Mand, der har Opsyn med Haven, ikke lader sig vinde, vil det sikkerlig blive baade min og din Fordærvelse. Iøvrigt maa Du slaa din Liid til Allah, — priset være hans Navn! —

Ibrahim skred strax til Udførelsen af den Plan, som Skræderen havde tilraadet ham. Nede ved Tigris-

floden fandt han en Baadfører sovende i sin Barke, og forlangte af ham at blive ført nedad Floden.

— Hvis Rejsen ikke gjælder længer end en halv Miils Vej nedad Strømmen, saa er jeg til Eders Tjeneste. — sagde Færgemanden.

— Som Du vil. — svarede Ibrahim, gav ham ti Guldstykker, og de fore afsted.

Men saasnart de vare komne i Nærheden af Haverne, tog Færgemanden tilorde:

— Nu tør jeg ikke sejle længer; det vilde bringe os begge i den største Ulykke. —

Men Ibrahim gav sig til at underhandle med ham, og understøttede sine i sig selv kraftige Overtalelser med en ny Gave af ti andre Guldstykker; herved lod Baadføreren sig endelig bevæge til at nærme sig Haverne, og satte ham der iland. Men saasnart Ibrahim blot havde Foden iland, halede han ud af alle Kræfter for igjen at fjerne sig fra Stedet saa hastig som muligt.

Indgangen til den herlige Have var let funden; Porten stod aaben, og udenfor sad en pukkelrygget Mand med et venligt Ansigt, holdende en lille Kølle af Sølv i Haanden som Symbol paa sit Vægterembede.

Ibrahim ilede strax hen til ham og kyssede ham paa Haanden. Manden betragtede studsende den smukke Yngling og spurgte: — Hvor kommer Du fra, min Søn, og Hvem har bragt Dig hid? —

— Jeg er en stakkels uerfaren Yngling fra fremmed Land. — svarede Ibrahim, og fældede Taarer. Den gode Mand følte sig bevæget i sit inderste Hjerte, og sagde: — Der skal intet Ondt vederfares Dig. Hviler der nogen Skyld paa Dig, saa dømme Allah Dig;

er Du derimod uskyldig, give Allah Dig et godt Mod og styrke Dig af sin Almagts Fylde! —

— O Shejkh, — sukkede Ibrahim: — jeg bærer ingen Skyld; men Skjæbnen gaaer mig bitterlig imod. — Og han fortalte Manden om sin ulykkelige Lidenskab, og de svage Forhaabninger, han endnu havde tilbage.

Hovedrystende hørte Opsynsmanden ham tilende. — Hiin Skræder er min Broder, — sagde han: — hvilket Du vel allerede har sluttet Dig til af vor paafaldende Lighed med hinanden, en Lighed, der vilde være fuldstændig, hvis han blot ikke havde den hæslige Pukkel, den kjære Broder. Det er nu godt nok, at han har sendt Dig til mig; men det maa Du vide, at, hvis jeg ikke tog mig af Dig, baade hans og Khanvægterens samt hans Kones og Baadførerens Fordærvelse var sikker. Naar undtages Sultanen og jeg, og Prindsessen selv, som ejer Haven, har Ingen nogensinde betraadt dette indviede Sted. Hver fyrretyvende Dag kommer Dshemileh herhid i en tillukket Kvindebaad, og lander i en med grønne Silkeforhæng bedækket Bæresтol, trindt omgiven af sine Slaviner. Vi ville see til, hvad der lader sig gjøre for Dig; jeg vil vove mit Liv og min Velfærd i dette dit Anliggende. —

Derpaa tog Gartneren den unge Mand ved Haanden og førte ham omkring i Haven. Den forekom Ibrahim at være det jordiske Paradiis; den lille Pukkelrygede maatte lee over hans begejstrede Glædesyttringer. Da de derpaa havde taget Plads hos hinanden, hentede Gartneren et Fad med allehaande gode og smagfulde Sager, saasom Fuglevildt, Syltetøj og Sukkerværk, og bad Ibrahim tage for sig af Retterne. Ynglingen spiste

med Behag, medens den Gamle fortalte ham, at han ventede Prindsessen den følgende Dag. — Alt, hvad jeg kan gjøre for Dig, — tilføjede han: — er, at jeg indretter et Skjulested for Dig i de tætte Buske lige overfor den Kiosk, hvor Prindsessen plejer at tage Sæde; herfra vil Du i det Mindste kunne nyde Skuet af hende. I dette Skjul maa Du leve af den Spise, som jeg her giver Dig med; thi i Dagens Løb vil jeg ikke kunne nærme mig Dig. Naar da Dschemileh atter er borte, kan Du vende did tilbage, hvorfra Du kom, hvis det saaledes er Allahs Villie. —

Ibrahim tilbragte en lang og urolig Nat under Gartnerens Tag, og ved det første Daggry forrettede han sin Morgenbøn. Snart efter indfandt Havens pukkelrygede Opsynsmand sig hos ham med bekymrede Miner, og sagde: — Skynd Dig nu, min Søn, og indtag dit Skjulested! Allerede ere Slavinderne komne, og hun selv vil sikkerlig ikke tøve længe. Vogt Dig endelig for Allahs Skyld for at komme til at hoste, nyse eller overhovedet gjøre nogensomhelst Støj; det vilde blive baade min og din Fordærvelse! —

Abul Khasibs Søn ilede altsaa med at indtage sit Skjul, og det varede ikke længe, inden Slavinderne viste sig. De udluftede, udstøvede og smykkede Kiosken, reengjorde Pladsen udenfor samme, og besprængte Alt baade ude og inde med Rosenvand. Efter nogen Tids Forløb viste sig halvtredsindstyve andre Slavinder med allehaande musikalske Instrumenter; i deres Midte frembares en tilsløret Bæresstol, som indesluttede Prindsesse Dschemileh. Slavinderne droge Forhængene tilside; Prindsessen steg ud og begav sig ind i Lysthuset; men

Ibrahim fik hende desværre ikke at see, formedelst den tætte Skare af Slavinder, som omgave hende.

— Al min Anstrængelse og al min Fare er forgjæves! — sukkede han ved sig selv, medens Slavinderne begyndte at musicere og synge.

Men pludselig blev Tæppet, som hang for Indgangen til Kiosken, slaaet tilside, og frem treen Dshemileh i hele sin Skjønheds overjordiske Pragt, med en Krone af Ædelstene paa det stolte og dejlige Hoved. Det pludselige Skue af denne fuldendte Herlighed, der næsten lignede en Aabenbarelse fra Himlen, gjorde et saa voldsomt Indtryk paa Ibrahim, at han sank afmægtig tilbage.

Da han atter kom til sig selv, saae han, at ti Slavinder vare begyndte at synge og dandse dertil. Det var isandhed meget smukt; men Ibrahim kunde dog ikke Andet end ønske, at Dshemileh selv vilde give sig til at synge og dandse. Dette Ønske syntes virkelig ogsaa at skulle gaa i Opfyldelse. Da Slavinderne havde endt deres Dands, stimlede de sammen omkring deres Herskerinde og bønfaldt hende om, nu ogsaa selv at opføre en Dands. Da tænkte Ibrahim ved sig selv: — Isandhed, Paradisets Porte ere blevne opladte, og min Bøn er bleven hørt i Naade. —

Endelig lod Dshemileh sig bevæge; hun afkastede den folderige Overklædning, og stod nu for Ibrahims aabne Blikke i hele sin ynderige Personlighed. Og hun gav sig til at dandse; hvilken Dands! Man skulde derover have glemt den i Bægeret perlende kostelige Viin! — Men — o nei! — idet Dshemileh dandsede frem og tilbage, faldt hendes straalende Blik tilfældigviis ind imellem Buskene, hvor Ibrahim var skjult, og hun opdagede den i hendes Skue heelt fortabte Yngling!

Øjeblikkelig skiftede hendes dejlige Ansigt Udtryk; hun holdt op med at dandse, og sagde til sine Slavinder: — bliver I ved at synge, indtil jeg kommer tilbage! — Derpaa greb hun en lang Kniv og styrtede lige løs paa Ibrahim. Ligesom fortryllet oppebiede denne hendes Tilnærmelse. Hun sprang frem og opløftede Kniven! — men idet hun vilde støde til, kom hun til at see ham ind i Ansigtet; — da faldt Kniven af hendes Haand, og hun stammede: — Priset være hans Fuldkommenhed, der forandrer Menneskers Tanker og Følelser. — O Yngling, vær ved godt Mod! — Hos mig er Du ikke længer udsat for nogen Fare. —

Da kom der Liv i den ligesom forstenede Ibrahim. Taarerne kom ham i Øjnene; men Dshemileh aftørrede dem hastig og sagde: — Siig, Hvem Du er, og Hvad der har ført Dig hid! —

Da kysede Ynglingen Jorden under sine Fødder og greb Fligen af hendes Klædebon, ligesom for at anraabe hende om Beskyttelse.

— Der skal intet Ondt vederfares Dig! — sagde Dshemileh: — Thi, ved Allah, Du er den første Mand, jeg har seet uden Modbydelighed og Harme. —

Da gav Ibrahim sig til at fortælle hende sin Historie, der syntes at vække en levende Deeltagelse hos hende. Da hun havde hørt ham tilende, udraabte hun overrasket: — Du skulde altsaa virkelig være Ibrahim, El-Khasibs Søn? —

Ibrahim bekræftede det.

Da kastede hun sig om hans Hals og raabte: — O Herre, Du er netop den, der har bragt mig til at hade Mændene! Da jeg nemlig engang fik at høre, at der i Ægypten levede en Yngling, der var skjønnere end nogen

anden paa den vide Jord, helligede jeg ham mit Hjerte, og befandt mig i den Tilstand, som Digteren skildrer: —

— Mit Øre elskede ham førend mit Øje; thi Øret forelsker sig stundom førend Øjet. —

— Derfor elsker jeg Dig som den, der kun formaaer at tilhøre een eneste Mand paa Jorden. Priset være den Højeste, der endelig har stillet Dig over for mig, Ansigt til Ansigt! Havde det været en Anden, jeg havde fundet her, ved Allah, han vilde være bleven forsfæstet tilligemed Alle dem, der havde været ham behjælpelige ved hans dristige Paafund! —

Efter en kort Taushed vedblev hun: — Men hvorledes skal jeg bære mig ad med at bringe dig Noget at spise og drikke, uden at mine Slavinder mærke det? —

Ibrahim havde klogelig taget det fra Balsora medbragte Mundforraad med sig i sit Skjul; dette tog han nu frem; de lagde hinanden for deraf med ømme Ord, og spiste og drak med hinanden.

Saaledes forbleve de samlede fra Morgenstunden indtil ud paa Eftermiddagen. Da bad Dshemileh Ibrahim at gaa hen og tage et Fartøj og vente hende paa et bestemt Sted; thi hun formaaede ikke længer at leve adskilt fra ham. Hertil svarede han, at han havde sejlet i sit eget Skib hid fra Balsora, og det var fuldkommen rede til at afgaa igjen.

Herover yttrede Dshemileh stor Glæde, vendte tilbage til sine Slavinder og befalede dem: — Op og bereder Eder! Vi ville nu vende tilbage til Paladset. —

Da nu Slavinderne heelt forundrede spurgte hende,

hende, hvorfor hun ikke dennegang som sædvanlig forblev tre Dage i Haven, foregav hun, at hun følte sig uvel, og frygtede for at blive ordentlig syg.

Da havde Slavinderne intet Andet at svare end: — Vi høre og adlyde, pakkede alle de medbragte Sager sammen og bragte dem ned i Baaden. Dshemileh steg derind, og de vendte ufortøvet tilbage til Balsora.

Nu kom Gartneren, som imidlertid ikke havde mindste Anelse om, hvad der imidlertid var foregaaet, og sagde til Ibrahim: — Du har altsaa ikke været saa heldig at faae hende at see. Underligt nok, hun plejer stedse at blive her i Haven i tre Dage; jeg frygter næsten for, at hun har bemærket Dig.

— Nej, det behøver I ikke at frygte for; — svarede Ibrahim — thi hun kom slet ikke ud af Kiosken. — Ved denne Yttring følte Gartneren sig aldeles beroliget, og yttrede: — Det er sandt, hvad Du siger; thi havde hun seet os, vilde det sikkerlig allerede være gaaet os ilde. —

Derpaa opfordrede han Ibrahim til at blive hos ham, indtil Prindsessen næste Gang vendte tilbage; men Ibrahim indvendte, at hans i Staden efterladte Folk maaskee vilde blive urolige over hans lange Fraværelse, og at ogsaa han selv svævede i Uro for endeel i Staden tilbageladte kostbare Sager.

Saa lod da Gartneren ham vende tilbage til Balsora, og saa begav han sig lige hen i Khanen, hvor han havde lejet Værelser. Den gamle Opsynsmand tog sjæleglad imod ham med de Ord: — Gode Forretninger, hvis det har behaget Allah? —

Men hertil svarede Ibrahim, med Magt træn-

gende Udtrykket af sin Henrykkelse tilbage, at han ikke havde fundet Lejlighed til at see Prindsessen, og derfor havde besluttet at vende tilbage.

Khanens Vægter, den ærlige Sjæl, tog sig Ibrahims Uheld saa nær til Hjerte, at han udgjød Taarer; men disse fløde først rigtig rigelig, da Ynglingen tog Afsked med ham. Han bragte hans Sager ombord, og ledsagede derpaa ham selv ned til Fartøjet; da Ibrahim derpaa gik under Sejl, blev han staaende paa Bredden og stirrede efter Fartøjet saa længe, han kunde øjne det.

Men Ibrahim sejlede ikke ret langt; saasnart han havde naaet det med Dshemileh aftalte Sted, lagde han atter til Bredden, og ventede, Hvad der vilde komme.

Saasnart det var blevet fuldkommen Nat, mødte Dshemileh, forklædt som Kriger, med et falsk Skjæg, Sværd, Bue og Pile, steg ned til Skibet og spurgte: — Er du El-Kasibs Søn fra Ægypten? — Saasnart hun havde modtaget et bekræftende Svar, vedblev hun: — Du er mig en net Vovehals, at komme hid og forføre Kongedøttre! — Op og følg mig! Jeg taler i Sultanens Navn.

Ved denne Tiltale blev Ibrahim saa forskrækket, at Knæene rystede under ham, og Skibsfolkene vidste ikke ret, om de endnu havde deres Hoveder paa Kroppen. Men i det Samme rev Dshemileh det falske Skjæg af, bortkastede sine Vaaben, og sprang ombord til Ibrahim, der med stum Henrykkelse omfavnede sit Hjertes Elskede. Øjeblikkelig løsnede de Tougene, hejste Sejlet, og satte Kursen efter Bagdad.

I Løbet af et Par Dage fuldendte de Elskende deres Rejse. Da Skibet lagde til Bredden, blev det an-

raabt af et andet, som allerede laa der for Anker, og de lagde tæt til hinanden, Side om Side. Paa det andet Skib befandt sig Abul Kasim Es-Sandalani. Saasnart han erfarede, at Alting var løbet heldig af, ønskede han Ibrahim tillykke og sagde: — Drager hen og vorder lykkelige i Allahs Navn! Jeg er paa Vejen til Balsora, hvor jeg har Forretninger at afgjøre med Sultan-Statholderen. — Han viste dem endnu den Opmærksomhed at sende dem et Fad med en heel Deel forskjellige syltede Frugter ombord, og sejlede derpaa nedad Strømmen.

Med stor Bekymring havde Dshemileh seet, Hvem der var ombord i det andet Skib. Da nu Ibrahim bød hende af de tilsendte syltede Frugter, brast hun i Taarer og sagde: — Veed Du, Hvem der nylig forlod os? Det var min Farbroders Søn; han har tidligere bejlet til min Haand, men er bleven afviist baade af min Fader og mig. See, hvorledes hans Skib flyver! Det er ganske vist hans Hensigt, at røbe Alt for min Fader. —

Men Ibrahim meente, at de havde et altfor stort Forspring til at blive indhentede. Derpaa smagte han paa de søde Sager, men næppe havde han nydt en Mundfuld deraf, førend han styrtede bevidstløs om, og ikke mere vidste, hvad der foregik med ham.

Da han atter kom til sig selv, fandt han sig liggende heelt afklædt imellem raa og forfaldne Mure. Da gav han sig til at jamre og sukkede: — Det er visselig en Ondskab fra Es-Sandalani! —

Da han ikke vidste, paa hvilket Sted han befandt sig, og hvorledes han egentlig var stedt, stræbte han paa

Lykke og Fromme blot at komme ud af Ruinerne og naa et højt Sted, hvorfra han kunde orientere sig. Men idet han traadte frem af Labyrinthen, saae han i det Fjerne Vali'en *) nærme sig tilligemed sine Bysvende, og flygtede forskrækket ind i et forfaldent Bad. Idet han famlede sig frem i det mørke Rum, saa hastig, som muligt, snublede han over et paa Gulvet liggende Legeme; han følte sig for, og opdagede, at det var et menneskeligt Liig uden Hoved. Ganske besudlet med Blod blev han staaende ligesom stivnet af Rædsel; allerede stod Vali'en udenfor Indgangen, og befalede sine Folk at undersøge det forfaldne Bad. Dog idet hans ti Betjente, forsynede med Sabler, traadte ind i den mørke Hvælving, samlede han sine Kræfter saavidt, at han formaaede at drage sig tilbage i en mørk Krog og der krybe sammen. Fra dette Smuthul kunde han ved Fakkelskinnet bemærke, at Liget, som han var snublet over, var et kvindeligt, ungt og dejligt. Det bar prægtige Klæder, og det blege Aasyn lyste som den klare Fuldmaane.

En voldsom Angst sammenknugede Ibrahims Hjerte. Dog blev hans Pine ikke lang; thi Man opdagede ham snart, slæbte ham frem og spurgte, hvorfor han havde myrdet den unge Kvinde. Ibrahim svor rigtignok paa, at han var uskyldig i denne Misgjerning og at han blot af Frygt for Vali'en havde taget sin Tilflugt til dette øde Sted; men da Vali'en fandt Blodpletter paa hans Hænder og Klæder, fældede han uden Betænkning en afgjørende Dom: — Hvad have vi mere Vidnesbyrd behov? Hastig, Folk, hugger Hovedet af ham! —

---

*) Politimester.

Da brød Ibrahim ud i en Strøm af Taarer, og viste en saa rørende Fortvivlelse, at selve Bøddelens Hjerte følte sig bevæget derved. — Ved Allah, — sagde han, — denne Yngling har ikke Udseende af nogen Morder! —

Men Vali'en bød ham udrette sin Pligt.

Da blev Ibrahim bunden for Øjnene, og Bøddelen lavede sig for Alvor til at udføre sin blodige Dont. Hugget var netop i Begreb med at falde, — da en Ryttersk̃are sprængte hid, og en barsk Stemme bød at holde inde.

El Kasib af Ægypten havde nemlig sendt een af sine Kammersvende til Khalifen Harun al Raschid med Foræringer og et Brev, hvori han meldte ham, at hans Søn hemmeligt havde fjernet sig fra Kahiro, allerede havde været savnet henved et Aar, og efter Sigende skulde opholde sig i Bagdad. Hans ydmygste Bøn var derfor, at Khalifen vilde lade ham opsøge og sende ham tilbage med Kammersvenden. Da Man nu havde anstillet gjennemgribende Efterforskninger, var det kommet for Lyset, at han maatte opholde sig i Balsora; strax var Kammersvenden dragen did med en aaben Skrivelse fra Khalifen og et Følge af Storvizierens egne Folk, og var netop kommen tidsnok for at kunne kaste sig imellem Ynglingen og hans onde Skjæbne i Afgjørelsens Øjeblik.

Dog var dette Møde reent tilfældigt: — Allah alene kjender Skjæbnens Veje! — Kammersvenden havde ingenlunde i Vali'ens Fange gjenkjendt sin Herres Søn, men var blot standset ifølge en ufrivillig Indskydelse for at spørge Vali'en, hvad det var for en Yngling og hvori hans Forbrydelse bestod. Vali'en satte ham kortelig ind

i Sagens Sammenhæng; men El Kasibs Kammersvend yttrede den samme Mening som Bøddelen, og sagde: — Isandhed, denne Ynglings Aasyn ligner ikke nogen Morders. — og befalede, at Man skulde give ham fri og føre ham for sig.

Man viste øjeblikkelig denne Befaling Lydighed, og Kammersvenden gav sig nu personlig til at forhøre den af Sorg og Skræk og Mishandlinger hartad ukjendelige Yngling. Men denne kjendte strax sin Faders Tjener, saasnart han opløftede Aasynet, og sagde: — Vee Dig, en ædel Mands unyttige Tjener! Seer Du ikke, Hvem jeg er? — — Jeg er Ibrahim, din Herres Søn! — — Formodentlig er Du netop hidkommen forat opsøge mig. —

Da gjenkjendte ogsaa Kammersvenden Ibrahim, sprang af Hesten og kastede sig for hans Fødder. Da Vali'en saae, at Sagen fik saadant Udfald, blev han dygtig lang i Ansigtet og bleg dertil. Men hans Hjerte sank ham heelt ned i Livet, da Kammersvenden tiltordnede ham: — Vee Dig, Tyran og Undertrykker! Hvorfor vilde Du dræbe min Herres Søn? —

Bævende greb Vali'en Fligen af Kammersvendens Klædebon og stammede: — Herre, hvorledes skulde jeg kunne kjende ham? Vi saae ham flygte, og fandt ham sammen med dette myrdede Fruentimmer. —

Kammersvenden tog ikke imod hans Undskyldninger, men raabte: — Vee Dig endnu engang! — Du er ikke skikket til det Embede, Du beklæder! Denne Yngling har aldrig dræbt saa meget som en Spurv; hvorledes skulde han være istand til at forgribe sig paa et menneskeligt Væsen? — Gav Du ham maaskee Tid og Lejlighed til at forsvare sig, Elendige? —

Derpaa befalede Kammersvenden, at der skulde anstilles yderligere Efterforskninger efter den unge Kvindes Morder, som ogsaa virkelig snart blev funden i det samme forfaldne Bad. Efter en kort Proces blev Hovedet bugget af ham.

Ibrahim maatte følge tilbage med sin Faders Kammersvend, og blev ved sin Ankomst til Bagdad strax fremstillet for Khalifen. Harun al Raschid modtog ham med stor Venlighed, og lod ham fortælle sine Eventyr, der i høj Grad interesserede og overraskede ham. Saasnart han havde hørt Ibrahims Fortælling tilende, befalede han Mesrur, Obersten for Gildingerne, ufortøvet at drage nedad Floden og bemægtige sig Es-Sandalani og Dshemileh, hvor han fandt dem. Det var nemlig aabenbart, at Es-Sandalani, istedet for at røbe det elskende Par, som Dshemileh havde befrygtet, havde benyttet Lejligheden til at bortføre sin Farbroders Datter. Mesrur kom netop tidsnok for at udrive hende af den Fare, hvormed hendes Fætters vilde og voldsomme Lidenskab truede hende. Begge bleve bragte for Khalifen, den Sidste i Lænker. Khalifen dømte strax Es-Sandalani til en pinefuld Død, og indsatte Ibrahim til Arving af hans store Rigdomme.

Medens Ibrahim og Dshemileh endnu stode for Khalifens Trone, indfandt sig Abul Leys, Statholholderen af Balsora, og fordrede Hævn over Ibrahim, fordi han havde bortført hans Datter. Men Harun al Raschid svarede ham: — Vil Du see din Datter lykkelig, raader jeg Dig til, heller at give ham hende til Gemalinde. De ere hinanden lige i Stand, Alder,

Skjønhed og øvrige Vilkaar. Khalifen raader kun, han befaler ikke.

Men Abul Leys vidste ikke at skjelne imellem Raad og Befaling paa Khalifens Læber, og svarede i Ydmyghed: — Jeg hører og adlyder, Hersker over de Troende. —

Da lod Khalifen hente Kadi og Vidner, og Ægteskabskontrakten opsætte imellem Ibrahim og Dshemileh. Da de brøde op til Ægypten, forsynede Khalifen dem med alle Rejsefornødenheder, og ledsagede dem med sine gode Ønsker. Og disse Ønsker gik virkelig i Opfyldelse; de Elskende levede et langt og lykkeligt Liv med hinanden, indtil de endelig bleve bortkaldte af hiin Engel, som gjør Ende paa alle Jordeglæder. — Priset være hans Fuldkommenhed, som aldrig døer, men lever evindelig! —

Aly Dshahary's
og hans Søns
Historie.

Aly Dshahary beklædte som Arving efter sine Forfædre en Huushovmesters Embede hos Khalifen af Bagdad. I denne Egenskab havde han uhyre Indkomster, hvoraf han anvendte en meget stor Deel i veldædige Øjemed, og ved denne Godgjørenhed havde han erhvervet sig hele Stadens og selve Khalifens Agtelse og Kjærlighed. Han havde kun een eneste Søn, hvilken han opdrog med den allerstørste Omhu; da denne Søn næsten var bleven voxen og han selv var skreden vel frem i Alder, benyttede han sig af sin Herskers Velvillie til at bede om den Naade, at turde nedlægge sit Embede.

Khalifen tilstod ham naadig hans Forlangende og forøgede ved nye Foræringer af kostbareste Art Aly's store Rigdomme. Da han saaledes var løst fra sine Forpligtelser i Hovedstaden, drog han sig med sin Familie tilbage til Damascus, hvor han ved Bredden af en Strøm lod opføre en af herlige Haver omgiven Bolig. Men han tænkte ikke paa sig selv alene; samtidig lod han bygge Karavanserai'er, Moskeer og Hospitaler; thi Klimaet i og omkring Staden Damascus er saa sundt, at

unge Mennesker gjenvinde deres Helbred der og gamle beholde deres Sundhed.

Da han havde fuldendt disse Bygninger, tænkte han paa at formæle sin eneste Søn, og gav ham hans Søskendebarn til Kone, en baade i Væsen og Skabning dejlig Pige, hvilken han havde taget til sig som et forældreløst Barn i den spædeste Alder. De unge Ægtefolk elskede hinanden saa inderlig og trofast, at Man kunde kalde dem een Sjæl i tvende Legemer. Men denne uformørkede Lykke skulde ikke vare længe; snart indtraf der en Ulykke, som nedsænkede hele Familien i den dybeste Sorg. Den unge Kone blev nemlig syg, og forgjæves hidkaldte Man fra alle Steder Samtidens dueligste Læger.

I Staden Kufah boede imidlertid en riig Emir, som havde hørt Skjønhederne ved Staden Damascus rose saa højt, at han endelig besluttede sig til at besøge dette Syriens Paradiis. Da han nærmede sig Staden, følte han sig ganske fortryllet ved det herlige Skue af de yppige Haver og de talrige Bække, som vedligeholdt en bestandig Kjølighed i samme. Hans Øre henrykkedes ved en Koncert af tusinde og atter tusinde Fugle, der syntes i jublende Toner at takke den Evige, fordi han havde skjænket dem et saa ynderigt Opholdssted. — Ganske henreven udraabte han: — Mohamed havde visselig Ret i at gjøre sine Tilhængere Erobringen af denne Stad til Pligt, thi de fire Floder, som gjennemrisle dens Omegn, ere det Mindste i dens Liighed med Paradiset *).

*) I Paradiset strømme Floderne med Honning, Mælk og Nektar.

I Damascus tog Emiren et Palads i Besiddelse, som var blevet indrettet for ham paa Sultanens Befaling. Da hans berømmelige Ry gik forud for ham, var ogsaa Aly Dshahary snart bleven underrettet om hans Ankomst. Øjeblikkelig lod han tvende Muuldyr sadle, fyldte en Kurv med prægtige Stoffer og Klenodier, og begav sig tilligemed sin Søn hen til Emirens Palads, hvem han allerede fandt omgiven af alle Stadens fornemme og ædle Personer.

Emiren indbød ham venlig til at tage Plads, og lod byde Kaffe og Sorbet. Da han læste Sorgen i den unge Mands Miner, forhørte han sig angaaende Aarsagen dertil, og saasnart han havde erfaret den unge Kones betænkelige Sygdom, begav han sig hen til hendes Sygeleje, ledsaget af alle de Tilstedeværende. Strax ved det første Blik saae han, at der her ikke var noget Haab tilbage, og udstødte et dybt Suk, der sagde saa meget som mangfoldige Ord. Den unge Mand forstod ham ret vel, og sank øjeblikkelig i Afmagt.

Men hans Fader forlangte en udtrykkelig Besked, og spurgte Emiren uforbeholdent, Hvad han tænkte om hans Svigerdatters Tilstand. Den vise Emir erklærede den for aldeles haabløs. Imidlertid gaves der dog endnu eet Middel, der maaskee kunde frelse den unge Mands Hustru; men dette var overordentlig vanskeligt at drage Fordeel af. — Sex Maaneders Rejse hiinsides Kaukasus, — vedblev Emiren, — i hine Egne, hvor de Aander huse, som gjorde Oprør imod Profeten Salomo, gives der en Urt, hvilken Profeten selv har aabenbaret mig, som er istand til at læge enhversomhelst Sygdom. Den hedder Fugleurt, og voxer paa en Ø, strængt bevogtet af de onde Aander. Maaskee elsker Eders Søn sin Gemalinde

saa inderlig, at han gjerne sætter sit Liv ivove for at frelse hende; iøvrigt har han allerede udøvet saa mange gode Værker, at Allah visselig vil beskytte ham imod de onde Anders Angreb. —

Ved Hjælp af styrkende Midler kaldte Emiren derpaa den unge Mand tilbage til Livet, og formanede ham til, med Ærefrygt og Hengivenhed at føje sig i den almægtige og barmhjertige Allahs Villie, og ved Selvbeherskelse og Taalmod i Lidelsen at gjøre sig fortjent til de halvfjerdsindstyve Huri'er *), som ifølge Profetens Løvte ogsaa ventede ham i Paradiset.

— Ak, — svarede den unge Mand: — Hvad Trøst kan jeg i saadan Stund have af at tænke paa Huri'erne? Det er ligesom om Man vilde henvise en Vandsmægtende, der beder om en Drik Vand, til Paradisets Floder, eller som hiin Rabiner, der vilde trøste en Jøde, som Kadien af Bagdad havde dømt til Galgen, med en glimrende Beskrivelse af den Fest, som Isaak og Jakob vilde berede ham i Fader Abrahams Skjød. En Soldat mistede Taalmodigheden over dette hans lange Præk, og stødte ham i Tigrisfloden, idet han raabte: — Nuvel, min Ven, er det saa let at dø, saa løb iforvejen og skyl Bægerne til Festen! —

— Saa længe der er Liv, er der Haab; — svarede Emiren: — blot ikke fortvivle! — Saa forsøg da paa at vinde Fugleurten! Jeg paatager mig at holde Liv i den Døende, medens I er borte, og vil dertil angive Eder

---

*) Huri'erne, Paradisets overjordisk dejlige, evig jomfruelige Kvinder, af hvilke enhver Troende for sig alene faaer ikke mindre end halvfjerdsindstyve.

alle de Midler, hvorved I kan befordre Eders Forehavende og lette Eders eventyrlige Rejse.

Aly Dshabarys Søn takkede for Emirens Godhed, og ønskede at begive sig paa Vejen saa snart som muligt. Da hans Fader hørte denne hans Beslutning, brast han i Graad, og forestillede ham alle de Farer, han vilde være udsat for; men forgjæves stræbte han at bringe Ynglingens Forsæt til at vakle. Emiren søgte at berolige ham, idet han sagde: — Tag denne Bomuldskjærne, læg den i Eders Have, og plej omhyggelig den deraf fremskydende Busk! Saa længe den trives, kan I være ganske rolig med Hensyn til Eders Søns Skjæbne; hentørres den derimod, da vil dens aabnede Frøkapseler sige Eder saa meget som: — „Spind min Uld til et Liigklæde for Eders Søn." —

Derpaa gav Emiren den unge Mand de nødvendige Anviisninger for hans Rejse igjennem Tartariet og China, tog Afsked fra Aly Dshahary, og begav sig tilbage til sit Palads.

Aly's Søn tiltraadte allerede den følgende Dag sin Rejse, drog uophørlig frem baade Nat og Dag, og naaede endelig Hovedstaden i China. Her blev han til sin store Ulykke kjendt som en Tilhænger af Profeten. Eftersom den eneste sande Religion er forbuden i China, blev han greben og opbevaret til et Slagtoffer for Landets Afguder. Den ulykkelige Fange saae allerede den ulykkelige Dag nærme sig, da han skulde offres; kun et Underværk syntes at kunne redde ham. Dog for Gud ere selv de største Ting for Intet at regne.

En Mandarin havde for nogen Tid siden, forklædt som Dervisk, opholdt sig i Damascus, og boet i een af

de Karavanseraier, som Aly Dshahary havde ladet oprette. Da han flittig besøgte Moskeerne, saa havde Shejkhernes Forelæsninger og de Barmhjertighedsværker, som han idelig saae Muselmændene udøve, tilsidst overbeviist ham om Islams Fortræffelighed og han havde besluttet at valfarte til Mekka. Aly Dshahary havde forskaffet ham Midler til at begive sig til denne Stad, hvor han holdt sin Andagt i den hellige Kaaba; efterat han derpaa havde besøgt Brønden Sem-Sem og Profetens hellige Grav i Medinah, var han vendt tilbage til sit Fædreland. Her erfarede han til sin store Harme og Bedrøvelse, at en Muselmand fra Damascus, Aly Dshaharys Søn, var nærved at skulle lide Offerdøden.

Nu maa Man vide, at der i China, et af de ældste Lande paa Jorden, fra gammel Tid har forplantet sig og endnu udøves hemmelige Videnskaber, der kunne hæve Menneskene op i Aandernes Rige. Denne Overlevering er udelukkende i Mandarinernes Hænder; og disse vide derfor, ved de allersimpleste Midler at udrette de vidunderligste Ting.

Efterat Mandarinen derfor havde forskaffet sig at vide, hvor Ynglingen var indespærret, gik han ud paa fri Mark, antændte et Baal, kastede nogen Røgelse deri og udtalte visse hemmelige Ord; øjeblikkelig blev han forvandlet til en lille Fugl. I denne Skikkelse hævede han sig i Luften, fløj hen til den unge Muselmands Fængsel og trængte derind igjennem et tilgittret Vindue. Strax paatog han sig atter sin naturlige Skikkelse, steg nedad en Trappe paa sex hundrede og fyrretyve Trin, og naaede endelig ned til den elendige Yngling. Med Taarer kastede han sig i hans Arme.

Men uheldigviis havde Mandarinen glemt igjen at slukke Baalet; da nu derfor kort efter Ypperstepræsten ved det store Afgudstempel gik forbi, blev han opmærksom derpaa og anede Uraad. Ikke mindre erfaren i Troldomskunst end Mandarinen, foretog han strax sine Besværgelser, og erfarede da, hvad der var igjære. Han ilede hen til Fængslet og gav Opsynsmanden fornøden Underretning derom; denne forstod at gribe sine Forholdsregler saa vel, at han overraskede sin Fange og Mandarinen aldeles uforberedte hos hinanden. Ypperstepræsten lod dem foreløbig give tre Gange Bastonade, og forbeholdt sig endnu at udtænke andre Grusomheder.

Denne Mishandling og den bittre Ærgrelse over at see sig overlistet, havde nedsænket den nye Fange i det dybeste Tungsind. Hans Lidelses Stalbroder trøstede ham saa godt, han formaaede; men deres Skjæbne syntes beseglet; den frygtelige Offerdag nærmede sig dem med raske Skridt. Da fandt den nyomvendte Mandarin en Dag, da han gjennemsøgte sine Lommer, en kostbar Smaragd, som han kort før sit Fangenskab havde erhvervet sig. Harmfuld kastede han den paa Jorden og udraabte: — Hvortil kan Du vel nu tjene mig, unyttige Ting! Jeg vilde gjerne bortgive Dig for et Stykke Jern af den ringeste Værdi. —

Men neppe havde han udtalt, førend et straalende Lys opklarede Fængslet, og en Tordenstemme lod sig høre, der sagde: — Hvad er din Attraa? Der gives Intet, som jeg jo gjerne udretter for den store Tjeneste, Du nylig har viist mig! — Jeg er een af de Aander, som gjorde Opstand imod Profeten Salomo, og var til Straf bleven indespærret i denne straalerige Smaragd; idet Du nu knuste Stenen, blev jeg befriet af mit Fængsel, og

vil gjøre Alt for at gjengjælde Dig denne vigtige Tjeneste. —

— Nuvel, — svarede Mandarinen: — saa beder jeg Dig for det Første om den samme Tjeneste, som jeg nylig viste Dig. Befri os af vort Fængsel, og hævn os paa den Elendige, som forfølger os med sin Grusomhed! —

I et Nu bragte Aanden Ypperstepræsten ind i Fængslet, tog Lænkerne af de tvende Venner og betyngede dermed deres bittre Fjende. Derpaa tog han de Befriede i sine Arme, Jorden aabnede sig under hans Fødder, og de befandt sig pludselig i et herligt Palads, der var bygget af ædle Stene, som hvilede paa Søjler af Smaragder og var trindt omgivet af kostelige Haver.

Ganske blændet af denne Glands og Pragt spurgte Aly Dshabarys Søn, Hvem dette Palads tilhørte.

— Det er et af Salomos Paladser; — svarede Aanden: — her boer min Herskerinde. Jeg skal vise Eder alle Stedets Herligheder; saa meget Man end lovpriser Herlighederne ved Damascus, skulle I dog komme til at indrømme, at de ere for Intet at regne imod hvad dette Sted fremviser. —

Aanden førte dem derpaa ind i en prægtig Badesal, hvor fire og tyve hvide Slaver og Slavinder betjente dem med den største Opmærksomhed. Herfra førte han dem ind i en anden Sal, hvor der fandtes et herligt Maaltid beredt, omgivet af duftende Blomster og smukke Springvande, som udbredte en kostelig Kjølighed.

Men saa meget end alt dette var egnet til at beruse Sandserne og søvndysse Bevidstheden, kunde Aly Dshabarys Søn dog intet Øieblik faae sin syge Hustru ud af Tankerne; forgjæves blev der fremstillet for

ham en Mængde unge Slavinder, hvis Dejlighed syntes at overgaa endogsaa selve Huri'ernes. Da Aanden endelig mærkede hans nedslagne Væsen, spurgte han ham om Grunden dertil.

— Ak, — svarede den unge Mand: — jeg har hjemme efterladt min unge Hustru døende, og hun dør visselig, dersom det ikke lykkes mig at tilvejebringe Fugleurten; men jeg veed ikke, hvor jeg skal tage den fra. —

Aanden advarede ham alvorlig imod en saa dumdristig Id, og sagde: — Den Urt, som Du søger, er i de Aanders Magt, som vare Salomo ulydige, og det vilde blive Din visse Fordærvelse. —

Men da det alligevel ikke lykkedes ham at gjøre den unge Mands Forsæt vaklende, gav han ham allehaande nyttige Anviisninger og lod ham afrejse.

Ynglingen steg tilhest og fulgte et Garnnøgle, som Aanden havde givet ham, og som stedse rullende fremad skulde bringe ham til Maalet for hans Bestemmelse. Dette Nøgle laa endelig stille i en stor Skov, udenfor Indgangen til en dyb og mørk Hule. Aly's Søn steg af Hesten, bandt den fast til et Træ og gik ind i Hulen, hvor han endelig naaede et stort flammende Baal. Ved dette sad der en gammel Kone, hvis Fingre lignede femgrenede Gafler, og som havde Negle saa store som Østersskaller fra det vide Hav. Hun var beskjæftiget med at dreje et stort Stegespid, hvorpaa der var stukket tre Mennesker. Ved dette forfærdelige Syn var Ynglingen nær falden i Afmagt; men han samlede sig, da han følte, at han behøvede netop nu al sin Kraft, at det nu maatte enten briste eller bære.

— Vee mig! — udraabte han: — den gjæstmilde

Aand har sikkerlig bedraget mig! — Men nu gjælder det om at have Mands Mod og Hjerte. — Fremad. —

Forøvrigt havde den gamle Kone slet intet Afskræk-kende; hun smilte nok saa venlig til Aly's Søn, og sagde:

— Træd nærmere, smukke Yngling, og vær vel-kommen! I alle de tusind Aar, jeg har tilbragt i denne Hule, har jeg ikke seet nogen saa velskabt og indtagende Dødelig som Dig. Vistnok har min Sønnesøns-Sønne-søns-Søn sendt Dig hid til mig. Vent blot et Øjeblik! Min Fader vil snart komme hjem; han kan være Dig tilnytte paa mange Maader. —

Kort efter traadte en Aand ind i Hulen, over al Forestilling forfærdelig at skue. Men hans Væsen var mindre afskrækkende end hans Ydre; han roste sin Dat-ter, fordi hun venlig havde modtaget den unge Mand, saa-snart hun havde tænkt sig, Hvem der havde sendt ham, og spurgte Aly's Søn om Hensigten med hans Rejse.

Da han havde faaet Underretning herom vedblev han: — Det gjør mig hjertelig ondt, at I har paataget Eder at løse en saa vanskelig Opgave; thi vi kunne blot i ringe Grad være Eder tilnytte, eftersom vi staa i et fjendligt Forhold til de Aander, som bevogte Fugle-urten. —

Den unge Mand maatte altsaa lade sig nøje med nogle gavnlige Anviisninger hans Vej og hans Forhold undervejs angaaende; saasnart han havde modtaget disse, begav han sig, døv for alle Forestillinger, atter paa Vejen. Efter nogle Dages Forløb naaede han en skjøn Dal, ikke langt fra det Sted, hvor Fugleurten maatte findes. Han nærede en brændende Attraa efter at kom-me i Besiddelse deraf; men hans Træthed og de Pligter,

hans Religion paalagde ham, bøde ham at fatte sig i Taalmodighed. Efterat han havde foretaget sine Tvættelser og holdt sine Bønner, strakte han sig til Hvile ud under det samme Træ, som ved sine Frugter havde leveret ham hans Aftensmaaltid. Men uagtet han var dødelig træt af den lange og anstrængende Vandring, formaaede han dog ikke at falde i nogen rolig Slummer. Alleslags Drømmebilleder, det ene skrækkeligere end det andet, omgjøglede ham den hele Nat. Snart var han tilstede ved sin elskede Hustrues Liigbegængelse, snart var han lige paa Nippet til at blive opædt af en Kæmpe, og blandede sine Klager med de andre Slagtofferes, hvilke han allerede havde seet bløde under Kniven, bestemte til at figurere ved Uhyrets forfærdelige Maaltid.

Endelig udrev et Tordenslag ham af disse indbildte Farer, for at vække ham til andre virkelige, lige saa frygtelige. Thi idet han slog Øjnene ivejret, blev han blændet af takkede Lyn, og bemærkede sig omgiven af utallige Aander og Spøgelser, hvis hvinende Skrig vilde have bragt det modigste Hjerte til at bæve. En kvælende Svovllugt lod ham befrygte, at Lynilden var slaaet ned i Nærheden af ham; da han derfor greb til sin Turban, fik han blot Huen i Haanden; det omviklede Klæde faldt sammen i Støv. Ved Lynene saae han sin Hest ligge livløs udstrakt paa Jorden; Tabet af denne sin trofaste Rejsekammerat gik ham inderlig nær til Hjerte. Han kastede sig over dens døde Legeme, trykkede dens Hoved til sit Bryst, og gav sig til højt at klage:

— Ak, min skjønne Veninde, min trofaste Ledsagerinde, min ømme Gazelle, du det eneste Væsen, som deelte mine Lidelser, — skal jeg miste Dig i det Øjeblik, da jeg er saa nær ved Maalet for mine mosommelige

Bestræbelser? Ak, Du seer ikke mere paa mig med dit kloge, trofaste Øje; jeg skal aldrig mere føre Dig ud paa de yppige Enge og til de klare Kilder! —

Suk og Taarer kvalte hans Stemme, og Navnet Damascus hendøde paa hans Læber. Men efter nogen Tids Kamp med sig selv fattede han sig atter, greb sin Sabel, som hang ved Hestens Sadel, og skred fremad. Jo videre han kom, desto vildere bleve Tordenskraldene og Aandernes Skrig; Jorden bævede under hans Fødder, og alene Lynene tjente ham til Vejledning for at finde det Træ, hvori Buret hang, hvorom Aanderne havde fortalt ham. Endelig stod han ved Træets Rod; han udstrakte Armene for at gribe Buret, da pludselig en smertefuld Stønnen trængte til hans Øre og han heri troede at gjenkjende den ham hengivne Aands Stemme. Men det var ikke Andet end Kogleri; — i samme Øjeblik han vendte sig om for at see, hvad det var, foer en Klinge ned som et Lyn og deelte ham i fire Dele.

Imidlertid havde den ulykkelige Ynglings Forældre ikke havt anden Trøst i deres Sorg over Sønnens Fraværelse paa farefulde Eventyr og hans unge Hustrues haabløse Sygdom, end den lille Bomuldsplante, som skjød ivejret i deres Have. De forsømte aldrig nogen Morgenstund at betragte dens friske, grønne Blade, og ombyggelig at undersøge, om Frøkapselen endnu var smukt rod og vel tillukket. Men samme Dag og samme Øjeblik, da den Ulykkelige mistede Livet, sprang Kapselen pludselig op, Buskens Blade begyndte at hænge og visnede hastig. Ved dette Syn geraadede de arme Forældre i Fortvivlelse; deres Klageskrig opfyldte hele Huset, og Emiren fra Kufah, som af Velvillie for dem atter

var kommen i Besøg hos dem, var ikke den Sidste, der ilede til for at erfare den ulyksalige Tidende. Nu fortrød han bitterlig at have givet den unge Mand en for ham selv saa fordærvelig og for den Syge saa unyttig Anviisning. Men Fortrydelsen kom for silde.

Den eneste Trøst, som var levnet de arme Forældre, var at anordne en prægtig Liigbegængelse. Klagesangerinderne og Hylekvinderne, som efter Skik og Brug indfandt sig i Huset og ledsagede Liget, overgik ved denne Lejlighed sig selv; deres Sørgesange og Smertenshvin maatte have rørt Hjertet selv hos det mest ufølsomme Menneske. De Fattige modtoge rigelige Almisser, uden at Man spurgte dem om, fra hvilket Land de vare, og alle ansеete Personer i Damascus bleve indbudne til Liigbegængelsen. Den unge Mands Fader og Moder forbleve tredive Dage i den strengeste Indgetogenhed og toge kun imod Føde for ikke at dø af Sult.

Imidlertid begyndte Tiden at falde den i Salomos Palads tilbageblevne Mandarin, der med Utaalmodighed ventede paa sin Ledsager, temmelig lang og kedsommelig. Han anstillede altsaa et Trylleri for at erfare, hvad der var blevet af hans Ven, og fik herved Underretning om hans beklagelige Ende. Da han nu ikke længer kunde være ham til nogen Nytte, bad han Aanden om at bringe ham til Damascus, og i det næste Øjeblik saae han sig henflyttet udenfor denne Stads Port. Aanden forsvandt; Dervisken traadte ind i Staden og begav sig hen til Muje-Moskeen, hvor han fandt Ulema'erne *), Kadi'erne, Fakirerne **) og en Mængde

---

*) Lovkyndige.

**) Mohamedanske Munke eller Eneboere.

andre ved deres Fromhed udmærkede Personer beskjeftigede med Bønnen; deres dybe Andagt og det i deres Miner sig afspejlende Veemod røbede tydelig nok, at de inderlig beklagede Tabet af en eller anden god Ven. Paa sin Forespørgsel erfarede han, at Sørgehøjtiden gjaldt hans dyrebare Stalbroder, Aly Dshahary's Søn.

Intet Under, at han højligen forbausedes over den Hastighed, hvormed Efterretningen om Ynglingens Død havde naaet Damascus. Uden at spilde noget Øjebliks Tid ilede han hen til sin forrige Værts vel bekjendte Huus; deres Gjensyn var stumt, men desuagtet ikke mindre rørende; saasnart de fik Øje paa hinanden, styrtede Taarerne dem ud af Øjnene, og de beholdt neppe Kraft nok tilbage til at kysse hinandens Skjæg; afmægtig sank den ulykkelige gamle Fader i sin Vens Arme.

Nu erfarede Mandarinen eller Dervisken, som han nu egentlig var, Sammenhængen med Bomuldsfrøet, som var blevet nedlagt i Jorden ved den unge Mands Afrejse. Han gik ned i Haven for med egne Øjne at overbevise sig om Underet; men uheldigviis var Busken allerede bleven opreven og kastet bort.

Da Dervisken atter var ene med sig selv, bad han sin tjenstvillige Aand at skaffe ham Midler til at trøste den arme Aly Dshahary. — Hvad lader der sig vel gjøre med en Mand i fire Stykker? — svarede Aanden: — Det Eneste, jeg kan gjøre, er at samle Stykkerne; saa kunne I virkelig komme til at vise ham den sidste Ære. Det er det Hele, som jeg formaaer; i ethvert Tilfælde vil han ikke gaae Glip af den enhver sand Troende forjættede Salighed. —

Aanden lod altsaa ved sin Rochfugl Stykkerne af Ynglingens Liig hidbringe, passede dem nøjagtig sammen, salvede dem med en af Profeten Salomo egenhændig tilberedt Salve og badede dem i Vand af Livets Kilde. Fireogtyve Timer senere begyndte Aly's Søn atter at aande; hans Hjerte gav sig igjen til at slaa, og efter nogle Timers Forløb havde han fuldkommen gjenvundet sine Kræfter og sin Bevidsthed. Aanden hørte nemlig til hiint gode Slags, som holde Mere end de love.

Den barmhjertige Aand raadede nu den unge Mand til at vende tilbage til sine Forældre og sit Hjem; men denne bad ham indstændig om at bringe ham tilbage til det Sted, hvor han havde opsamlet hans Lemmer, og svor, at han vilde begynde sin farefulde Vandring heelt forfra, hvis han ikke fik sin Bøn opfyldt. For nu dog i det Mindste at skaane Ynglingen for selve Vandringens Farer, befalede Aanden sin Rochfugl at bringe ham tilbage til den grønne Ø, og skiltes fra ham uden mindste Haab om nogensinde mere at gjensee dette heltemodige Offer for en trofast og ægteskabelig Kjærlighed.

Da nu Ynglingen kaldte sig iminde Alt, hvad han allerede havde gjennemgaaet og atter paany skulde gjennemgaa, var han nærved at tabe Modet. Men Tanken om hans dyrebare, uden Fugleurtens Hjælp fortabte Gemalinde gav ham Kraft til atter at fatte sig; den naturlige Frygt maatte vige for den udødelige Sjæls mægtige Attraa i Kjærligheden. Men førend han skred til Fuldendelsen af sit store og eventyrlige Foretagende, vilde han fyldestgjøre de Pligter, hans Religion paalagde ham, og var netop i Begreb med, i Mangel af Vand, at foretage sine Tvætninger i det tørre Sand, da tvende Ørne bragte ham Vand i et stort Kar; ved Siden af lagde de et i

Aske bagt Brød, og fløj atter bort, uden at det var muligt at see, hvorhen de fløj. Aly's Søn forrettede sine Bønner, styrkede sig ved nogen Næring, og forsøgte derpaa sin Sabel paa de omkringstaaende Træer.

Men neppe havde han draget sin Sabel af Skeden, førend der udviklede sig et endnu grufuldere Skuespil end det forrige. Den klare Dag blev pludselig til beegsort Nat, af og til gjennemsuret af hvidlige Lyn; Tordenen bragede, som om Verden skulde styrte sammen. Stormen brød frem i hele sit Raseri, og bøjede til Jorden Toppene af kæmpehøje Træer, hvorpaa Himlens Skyer nu og da havde kløvet sig paa deres Flugt over Land og Hav. Den bævende Jordbund aabnede sig trindt omkring og fremsprudede Strømme af Røg og Flammer. I det Fjerne hørtes en frygtelig Brusen af Havet i sit vildeste Oprør; det syntes at ville overskride de Grændser, som den Højeste foreskrev det, da hans almægtige Haand udgjød det over Jorden, og drage Alting med sig tilbage i Afgrunden.

Men Aly's Søn var denne Gang forberedt paa alle slige kogleriske Prøvelser; frygtløs bemægtigede han sig Buret, uden at agte paa de paa alle Sider trindt omkring ham lynende Sabler.

Saasnart han havde Buret i sin Magt, tilraabte han den fortryllede Fugl, som sad deri: — Din Skjebne er i min Haand; siig mig øjeblikkelig, hvor jeg finder Fugleurten! Derpaa ska! Du føre mig til Damascus. Da først skjenker jeg Dig atter Friheden; men ved det første Tegn til Forræderi er Du Dødsens! —

Den listige Fugl gik uden Modsigelse ind paa alle disse Betingelser, men søgte med det Samme at forføre Ynglingen til at see sig om efter de Skatte, som Aan-

derne bevogtede i denne Egn. Dog Aly's Søn lod sig ikke vildlede, og vilde ikke vide af noget Andet at sige, førend han var i Besiddelse af den tidt omtalte Fugleurt, der var en Modgift mod Døden under alle Skikkelser. Med Fuglen i Haanden gik han hen at plukke den.

Da begyndte Fuglen atter paa sine Forlokkelser og bestræbte sig for ved Beskrivelsen af alle de Kostbarheder, som Skatten indeholdt, at bringe Aly's Søn til at dvæle paa Stedet. Det var ikke langt fra, at han jo havde ladet sig overtale; allerede nærmede han sig det Sted, hvor Skatten skulde ligge forvaret; da traadte Billedet af hans døende Hustru frem for hans Sjæl, og han fandt heri Styrke til at forblive sig selv tro. Fastere klemte han Fuglen om Halsen og forlangte, at den øjeblikkelig skulde bringe ham tilbage til Damascus. Da nu Fuglen endelig maatte indsee, at den paa ingen anden Maade vilde kunne gjenvinde sin Frihed, adlød den uden videre Omstændigheder. Den udvidede sin Krop, indtil den havde antaget en overordentlig Størrelse, bad Ynglingen at bestige dens Ryg, og faa Timer senere befandt de sig midt i en af Haverne, som omgive Syriens Hovedstad, det fortryllende Damascus.

Heelt forundret løb Havens Ejermand til for nærmere at betragte de besynderlige Rejsende. Men hvor forbauset blev han ikke, da han i Rytteren gjenkjendte sin ærværdige Nabo Aly Dshahary's Søn! uden at vide, om han skulde troe sine egne Øjne, udraabte han: — I er, min Tro, ikke slet bereden, unge Mand! Men er I virkelig Aly Dshahary's Søn? Saa undrer det mig slet ikke at I kommer flyvende hertil. Eders Familie

begræder Eder allerede længe som tilhørende den anden Verden hiinsides Skyerne. Skade, at den prægtige Liig=begængelse aldeles skal være spildt. Men siden I nu dog er hernede igjen, saa følg med mig ind og tag tiltakke med en Skaal Sorbet eller Kaffe; I synes mig temmelig med=tagen af Rejsen, hvilket jeg forresten slet ikke undrer mig over. Nu, hvorledes staaer det til i Paradiset? Lever Profeten og Fader Abebahr ved det Gamle? I har viist en slet Smag, min unge Ven, og kun gjort et daar=ligt Bytte. — Maaskee tager Eders Fugl imod Retour? — Ei, der fløj den jo! — Saa ville vi da lade den Fugl flyve! Men ikke skal I slippe fri for at berette mig Eders vistnok høist besynderlige Eventyr. —

— Ædle og ærværdige Shejkh, — svarede den unge Mand: — saa meget jeg end trænger til Hvile og For=friskning, er jeg ikke istand til at nyde nogen af Delene, førend jeg faaer Underretning om, hvorledes det staaer til med min Hustru og mine Forældre. Hav derfor den Godhed, at forunde mig Gjennemgang til mit Fædrene=huus! —

Naboen betvang for Øjeblikket sin Snakkelyst og ilede iforvejen, for at vise Aly's Søn Vejen igjennem Haven. Da de nærmede sig Sørgehuset, gjenkjendte en ved Vinduet staaende Slavinde allerede langtfra Husets unge Herre og opfyldte hele Huset med høje Skrig, idet hun forkyndte, at Aly Dshabary's Søn nærmede sig. Alle styrtede sammen, og erklærede at Slavinden havde mistet Forstanden. Men i det Samme bankede det paa Døren, og — Hvem Anden viste sig, end den ærværdige Families fortabte Søn!

Ikke lader det sig beskrive, hvilken Virkning dette uventede Syn gjorde paa alle Tilstedeværende; ligesom

Indbyggerne i hiin Stad i Eventyret syntes de alle pludselig at være blevne forvandlede til ubevægelige Billedstøtter; dog snart blev denne forstenede Forbauselse afløst af den mest levende Glæde. Enhver udtrykte Henrykkelsen paa sin ejendommelige Maade: — nogle græd, andre jublede, andre igjen dandsede eller stormede igjennem Huset, idet de udraabte den unge Herres Navn.

Endelig lode ogsaa hans Forældre, forundrede over den pludselige og høje Larm, sig lokke frem af deres dybe Indgetogenhed i Haremet, og aabnede Døren til Forhallen, just i samme Øjeblik som deres Søns alderstegne Amme kom for at mælde dem den glædelige Nyhed. Dog Ynglingen selv fulgte bende lige i Hælene; de gamle Forældre vidste endnu neppe, Hvad der var foregaaet, førend de holdt deres Søn i deres skjælvende Arme. Nær havde denne Overraskelse kostet hans arme Moder Livet; først seent kom hun igjen til Kræfter efter sin Afmagt.

Efterat den første Glæde havde sat sig noget, paatog Oldingen sig at forberede, den syge unge Kone paa hendes Mands uventede og lykkelige Tilbagekomst. Hvilken salig Henrykkelse! De Elskende glemte Alverden i dette Gjensynsmøde. Men ogsaa Dervisken og Emiren fordrede deres Ret; deres Venskab skyldte Ynglingen jo saa godt som sit eget og sin unge Hustrus Liv; endelig rev Aly's Søn sig ud af Kjærlighedens Arme for at kaste sig i Venskabets.

Den kostbare Fugleurt overgav han Emiren, som deraf tilberedte en velgjørende Lægedrik. Men den unge Kone vægrede sig mod at nyde den, eftersom allerede hendes kjære Mands Tilbagekomst havde helbredet hende; Aly's Søn maatte forene sine Bønner, og ømme Kjærtegn med Emirens daglige Formaninger, for at bevæge

hende til at indtage Drikken. Men neppe havde den Syge tømt den tredie Skaal, førend hun uden Hjælp rejste sig op fra sit Leje for at takke Gud for sin vidunderlig hastige Helbredelse.

Da hun atter havde indtaget sin Plads i Familiens Kreds, bad hun sin Gemal om at give sine Eventyr tilbedste, for at hun, som hun yttrede, af hans egen Mund kunde lære alle de Mejsommeligheder at kjende, hvilke han havde underkastet sig for hende, som fra denne Stund ene og alene vilde leve for hans Lykke.

Aly's Søn gav altsaa en kort Beretning om sine Eventyr, hvortil Dervisken lejlighedsviis føjede sine fuldstændiggjørende Bemærkninger. Denne underfulde Historie, tilligemed de glimrende Fester, hvilke Aly Dshahary foranstaltede i Anledning af sin fortabte Søns uventede Hjemkomst, dannede i lang Tid Gjenstanden for den almindelige Underholdning i hele Damascus.

De syriske Elskende.

I Staden Damascus levede engang to Brødre, af hvilke den ene var riig, den anden fattig; hiin havde en Datter, og denne en Søn.

Da den fattige Mand døde, efterlod han sin netop til Yngling udviklede Søn under hans rige Onkels Varetægt. Denne tog sig som en Fader af det forladte unge Menneske, indtil han forlangte sit Sødskendebarn tilægte; herover blev han højligen opbragt og jagede Ynglingen paa Døren.

Men den unge Pige elskede sin Fætter, og lod sig overtale af ham til hemmelig Flugt; ved Nattetid listede hun sig ud af sin Faders Huus, og traf sammen med sin Elskede. Der holdt tvende Heste og tvende Lastdyr rede til deres Flugt. Uden Ophold ilede de fremad den hele Nat, og naaede om Morgenen en Stad, hvor heldigviis just et Skib var ifærd med at gaa under Sejl. Den unge Pige gik med det Samme ombord; Ynglingen derimod blev nogen Tid tilbage paa Strandbredden for at sælge Hestene og Muuldyrene. Men imedens han søgte en Kjøber dertil, hævede der sig en gunstig Vind; Skibsføreren lettede Ankeret, hejsede Sejlene, og foer afsted uden at agte paa den unge Piges Bønner, indtagen, som

han allerede følte sig af hendes overordentlige Skjønhed. Forgjæves besvor hun ham, enten at vente paa hendes Elskede eller igjen sætte hende iland; han forhærdede sit Hjerte imod alle hendes rørende Bønner.

Men da hun nu endelig mærkede, at Alt var forgjæves, paatog hun sig som en Kvinde af kraftig Natur, istedetfor for at hengive sig til unyttige Klager, et frit og sorgløst Væsen, lod, som om den falske Patrons flaue Artigheder ikke mishagede hende, og gav endelig sit Samtykke til at række ham sin Haand i den første Havn, som de kom til at berøre. Derved blev Skurken gjort tryg, og lod sig uden stor Vanskelighed holde indenfor en sømmelig Ærbødigheds Grændser.

Endelig kastede Skibet Anker ved en stor Stad, og dets Fører gik iland for at gjøre de fornødne Anstalter til sit Bryllup. Men den unge Pige benyttede hans Fraværelse til paa en saa eftertrykkelig Maade at forestille Skibsmandskabet Patronens Forræderi, og lovede det en saa rigelig Løn, hvis det vilde føre hende tilbage til hendes Elskede, til den Havn, hvorfra de vare løbne ud, at Matroserne, ligesom fortryllede af hendes Skjønhed og Veltalenhed, lode sig bevæge til at hejse Sejlet og lade deres Herre istikken.

Men efter nogle Dages Forløb hævede der sig en stærk Modvind, der kastede Skibet langt ud af sin Kurs og tvang det til at løbe ind i den nærmeste Havn, som hørte til en mægtig Sultans Residentsstad. Strax kom Fyrstens Embedsmænd ombord for at inddrage Efterretninger om Skibets Ladning og Bestemmelse. De erfarede da til deres store Forbauselse, at en skjøn Kvinde kommanderede det. Saasnart Sultanen havde faaet dette Under at høre, følte han sig saa indtagen af hendes Skjønhed og

høje Mod, at han uden videre androg paa at komme i Besiddelse af hendes Haand.

Den unge, ligesaa kløgtige som fatningsrige Kvinde lod ogsaa ved denne Lejlighed, som om hun villig gik ind paa Forslaget, og Landets Sultan gjorde de mest glimrende Anstalter til Bryllupet. Saasnart han var færdig, sendte han Storvizierens Datter tilligemed en heel Deel andre unge Piger af de ædleste Familier, i det Hele ni og tredive i Tallet, ombord i Skibet for at ledsage den skjønne Brud iland. Den listige unge Pige modtog dem paa den mest forekommende Maade, og indbød dem til at træde ind i den store Kahyt og nyde af de fremsatte Forfriskninger. Men imedens de Fremmede gjorde sig tilgode ved det kostelige Taffel, sendte den formeentlige Fyrstebrud Baadene tilbage, idet hun lod Sultanen sige, at hun vilde beholde Pigerne ombord hos sig indtil den følgende Morgen og saa komme iland med dem. Derpaa vendte hun tilbage til Kahytten, og udviste en saa indtagende Adfærd imod sine Gjæster, at disse paa uskrømtet Viis beundrede deres tilkommende Sultaninde, og med glade Hjerter overgave sig til den selskabelige Nydelse, der i saa rigt et Maal tilbødes dem.

Men hvor forbausede og forskrækkede bleve de ikke, da Skibets Herskerinde ved Midnatstid lod Ankerne lette, og i bestemt Tone bød sine Gjæster at tie stille, saafremt deres Liv var dem kjært, og holde sig fra at foranledige den mindste Opsigt i Havnen. Saaledes stak Skibet uhindret igjen i Søen. Saasnart Skibets Kommandørinde følte sig i Sikkerhed, aflagde hun atter sit strenge og bydende Væsen, og gav sig til at berolige de forskrækkede Fruentimmer. Hun fortalte dem sine egne Eventyr, og lovede dem hellig, saasnart hun selv atter var bleven

forenet med sin Elskede, at give dem fri, og, hvis de ønskede det, igjen sende dem tilbage til deres Hjemstavn.

Ved denne sin Venlighed vandt hun snart sine Ledsagerinders Hjerter saa aldeles, at de ganske glemte deres Sorger, og efter kort Tids Forløb vare de hende saa hengivne, at de ikke vilde have forladt hende, selv om de havde kunnet.

Efter en Fart af nogle Uger maatte de lægge bi ved den første Kyst, der frembød sig, for at forsyne sig med Vand og Levnetsmidler. Skibet blev lagt for Anker, og dets Herskerinde gik iland med sine trofaste Ledsagerinder. Men her bleve de omringede af en Flok Røvere, som havde lagt sig i Baghold for at tage dem tilfange. Dog Intet formaaede at bringe den unge elskende Kvinde ud af Fatning; hun bød sine Veninder at skjule deres Frygt, og gik med smilende Ansigt Røverhøvidsmanden imøde, idet hun sagde til ham, at han slet ikke behøvede at bruge Magt imod dem, eftersom hun selv og hendes Veninder vare fuldkommen villige til at hæve sig over de sædvanlige Fordomme. De havde nemlig indviet deres Liv og Personer til Glæden, og just derfor sejlede de om fra Kyst til Kyst; de vilde med Fornøjelse blive hos dem, saalænge de ønskede det.

Dette var talt ligesom ud af de vilde Menneskers Hjerter. De lagde deres Vaaben fra sig, og hidskaffede Forraad af alle Slags for at beværte deres skjønne Gjæster; derpaa lejrede Man sig omkring det kostelige Maaltid, hvortil Heltinden havde bidraget Sit ved at lade hente nogle store Sække med udmærket Viin iland fra Skibet. Overgiven Glæde og Lystighed gjorde sig snart gjældende ved det overdaadige Maaltid, og det varede derfor ikke længe, førend de vilde Røvere begyndte at vise sig ubehagelig

paatrængende; men endnu i rette Tid virkede den stærke Viin, som Eventyrerſken havde blandet dygtig med Opium, paa de ophidſede Menneſkers Sandſer, og de ſank tilbage i en dødlignende Søvn.

Da ſprang den unge heltemodige Pige ivejret tilligemed ſine Ledſagerinder, og enhver af dem bemægtigede ſig ſin Tilbeders Sabel. Alle Røverne bleve nedhuggede, paa Høvidsmanden nær, hvis Hænder og Fødder de ſammenbandt med ſtærke Snore, efter at have klippet Skjæget af ham og hængt ham en Sabel om Halſen, forat han, naar han vaagnede, ved denne Spot og ved Synet af ſine dræbte Kammerader ſkulde lide en endnu værre Kval end ſelve Døden. Da de ungemodige Kvinder tæt i Nærheden opdagede Røvernes Hule, bemægtigede de ſig en heel Mængde koſtelige Skatte, ſom de fandt deri, og vendte henad Natten, efter at have forſynet ſig rigelig med Vand og Levnetsmidler, tilbage til Skibet, ſom laa og ventede paa dem. Triumferende lettede de Anker og ſtode atter ud fra Kyſten. Hvilket lyſtigt og eventyrligt Liv! Dog den unge elſkende Kvinde følte ofte Sorgen røre ſig dybt i hendes Bryſt; hun leed af en ſmertelig Længſel efter ham, der engang havde vundet hendes Hjerte, ham den arme Forladte. Det var alene Kjærligheden, der gav hende Snille, Mod og Kraft til at friſte alle disſe farefulde Eventyr.

Efter en Fart af nogle Uger opdagede de atter Land, og ſaae en ſtor og prægtig Havn for ſig, der hørte til en anſeelig og folkerig Stad. Den driſtige Eventyrerſke lod kaſte Anker, iførte ſig ſelv og lod ſine Veninder iføre ſig Mandsklæder, og begav ſig med dem iland. Ved deres Indtrædelſe i Staden fandt de Alt nedſænket i dy-

beſte Sorg over den for faa Dage ſiden hedengangne Sultan. Synet af en med et ſaa glimrende Følge optrædende Prinds vakte naturligviis ſtor Opmærkſomhed, og Man meldte hans Ankomſt for Vizieren, ſom førte Regjeringen, indtil en ny Sultan kunde blive udvalgt. Vizieren ſaae i Prindſens Ankomſt netop i dette Øjeblik et Vink af Skjæbnen, gjorde ham øjeblikkelig ſin Opvartning, og opfordrede ham til at være tilſtede ved det foreſtaaende Valg, idet han forklarede, at, naar i dette Land en Sultan døde uden Afkom, den blev valgt til Konge af det foran Paladſet forſamlede Folks Midte, paa hvis Skulder en fra Slottets Terraſſe løsladt tam Fugl nedlod ſig.

Den foregivne Prinds tog imod Indbydelſen, og blev med ſine forklædte Ledſagere ført ind i en Kioſk, ſom var aaben paa alle Sider, for at bivaane den ſkjæbnesvangre Højtidelighed. Da nu Fuglen blev ſluppen løs af ſin Lænke, ſvævede den nogen Tid frem og tilbage over Pladſen, flagrede tilſidſt ind i Kioſken, hvor Eventyrerſken havde taget Plads, ſatte ſig paa hendes Skuldre og ſlog fornøjet med Vingerne.

Øjeblikkelig bøjede Vizieren og alle Hoffolkene ſig ned indtil Jorden; men den forſamlede Mængde kaſtede ſig i Støvet og gav ſig til at raabe: — Længe leve vor ædle Sultan, ſom Skjæbnen ſkjænkede os! —

Den forklædte Pige blev ſtrax ført op i Paladſet, ſat paa Tronen, og under Folkets jublende Raab erklæret for Herſker over det vidtudſtrakte Rige. Og den unge Piges Evner vare vel denne ſtore Opgave vorne; efter kort Tids Forløb havde hun allerede erhvervet ſig et højt Ry for Klogſkab, Retfærdighed og Mildhed.

Ikke længe efter tilbød Storvizieren den unge

Fyrste sin Datter til Gemalinde; Fyrsten fandt, at han ikke vel kunde undslaa sig, og Bryllupet blev fejret med stor Højtidelighed. Men da Sultanen havde begivet sig med sin unge Gemalinde ind i Brudekammeret, behandlede han hende med Kulde og Tilbageholdenhed, holdt sig fjern fra hende, og tilbragte den største Deel af Natten med Andagtsøvelser. Sultanindens Moder, som den følgende Morgen erfarede denne paafaldende Adfærd hos Brudgommen, trøstede dog sin Datter med den Formening, at den havde sin Grund i en altfor vidt dreven Beskedenhed hos den unge Mand. Men da Sultanen fremdeles vedblev at iagttage dette anstødelige Forhold, saa kunde endelig Bruden i sin dybe Krænkelse ikke længer tie, men yttrede: — Herre, hvorfor tog I mig til Hustru, naar jeg mishagede Eder? — — Prindsesse, — svarede Sultanen bevæget: — jeg vilde ønske, at jeg virkelig var det, hvorfor I holder mig; men jeg er en Kvinde som I, en Kvinde, hvis Kjærlighed har lidt Skibbrud. —

Derpaa fortalte den foregivne Sultan Vizierens Datter alle sine Eventyr, ligefra sin Flugt fra det fædrene Hjem. Ved denne uforbeholdne Tillid følte Bruden uden Brudgom sig saa rørt, at hun lovede Eventyrersken evigt Venskab og en ubrødelig Taushed, indtil Skjæbnen atter havde ført hende sammen med hendes Elskede. Til Gjengjæld lovede denne Vizierens Datter, at hun skulde faa halv Andeel i hendes tilkommende Ægtefælles Kjærlighed, naar han engang blev given hende tilbage.

Efter denne Overeenskomst gjenvandt Vizierens Datter hele sin Munterhed. Fra denne Stund af levede de fuldkommen lykkelige med hinanden, idet den Ene til Folkets almindelige Tilfredshed udøvede en Herskers uind-

skrænkede Magt, og den Anden uden Besvær spillede en lykkelig Hustrues Rolle, men Begge i lige Grad med Utaalmodighed og Smerte længtes efter deres fælles Ægteherre — i Haabet.

Da Rigets Hovedstad var et Marked for de fleste Folkeslag paa Jorden, udtænkte den formeentlige Sultan en List, der skulde tjene til at bringe hendes Elskede tilbage i hendes Arme; denne List var begrundet paa hendes Overbeviisning om, at han, uden at sky nogen Fare og Møje, vilde søge efter hende gjennem hele den vide Verden. Hun lod nemlig bygge et stort Karavanseraï med kolde og varme Bade og enhver optænkelig Bekvemlighed for Rejsende. Da Bygningen var fuldendt, lod hun bekjendtgjøre, at Fremmede fra alle Jordens Egne skulde være hende velkomne deri, og blive forsynede med alt Nødvendigt, indtil de enten havde faaet sig en Bolig i Staden eller igjen rejste videre. Men over Karavanseraïets Indgang lod hun anbringe sit eget overordentlig lignende Billede i fuld Størrelse og heel Figur, satte Vagt derved og indskærpede denne, øjeblikkelig at bemægtige sig Enhver, der syntes at kjende Billedet, og føre ham op til hende paa Slottet.

Det varede heller ikke længe, inden denne Forholdsregel begyndte at give Resultater. Neppe vare nogle Uger forløbne, førend den unge Piges Fader, der var rejst mange tusinde Miil omkring for at opsøge sin Datter, standsede udenfor Herbergets Port og forbauset udraabte: — Ak, hvilken paafaldende Liighed har ikke dette Billede med min arme Datter! — Strax blev han ført op paa Slottet og fik en prægtig Bolig og et talrigt Tjenerskab; men angaaende Grunden til hans Fængsling og den ham ventende Skjæbne forblev han i fuldkommen Uvished.

Ikke længe efter indfandt sig ogsaa hans trøstesløse Brodersøn, der, lige siden han ved Skibsførerens Svig havde mistet sin Elskede, var vandret omkring fra Stad til Stad for atter at finde hende.

Ved Synet af det herlige Billede sukkede han dybt og faldt i Afmagt. Vagten greb ham og bar ham op paa Slottet. Da han atter var kommen til sig selv, maatte han studse over sine glimrende Omgivelser, og over den overordentlige Opmærksomhed, hvormed et talrigt Tjenerskab opvartede ham. Men forgjæves forskede han efter Grunden til sin Fængsling; han modtog intet andet Svar end: — Hav Taalmodighed, Herre, og forhold Eder rolig, indtil Forsynet løser Eder denne Gaade! —

Et Par Dage senere naaede ogsaa Skibsføreren, der var vandret omkring fra Havn til Havn for at gjenfinde sit tabte Skib, Residentsstaden og standsede udenfor Karavanseraïet. Neppe havde han faaet Øje paa Billedet, førend han udraabte: — Hvilken forbandet Liighed med den listige Kvind, som stjal mit Skib og dets kostbare Ladning! — Strax blev han af Vagten sat fast og bragt ind i Paladset, hvor Man behandlede ham med ufortjent Godhed.

Noget senere kom ogsaa den forelskede Sultan og Vizieren, hvis Datter tilligemed otte og tredive andre unge Piger var bleven bortført af den snilde og dristige Eventyrerske, og standsede ved Indgangen til Karavanseraïet, højlig overraskede ved det over Porten anbragte Billed. Vizieren havde befundet sig Ansigt til Ansigt overfor den Person, som det smukke Billede fremstillede; men endskjøndt Sultanen kun af Beskrivelse kjendte den farlige Skjønne, var han dog den, der først udtalte sin Forbauselse over Liigheden: — Jeg vil sønderbryde mit

Scepter, — udraabte han: — hvis det ikke er hende, der saa underfundig har skuffet min Kjærlighed! — — Javist er det hende, — bekræftede Vizieren: — som bortførte min Datter tilligemed otte og tredive andre unge Piger af fornem Familie! — Efter disse Ytringer bleve de strax grebne og førte op paa Slottet, hvor de bleve behandlede paa en til deres høje Stand svarende Maade.

Endelig indfandt sig ogsaa Røverhøvidsmanden, fuld af Begjærlighed efter at hævne sine Kammerater, og udraabte ved Synet af det meget omtalte Billede: — Det er min skjønne Plageaand op ad Dage! — — O gid jeg kunde faa fat i hende, og lade hende undgjælde for mine Stalbrødres udgydte Blod! — Neppe havde han udtalt, førend Vagten greb ham, bandt hans Hænder og Fødder, og indespærrede ham i eet af Paladsets Fængsler med en daarlig Forplejning.

Da nu den formeentlige Sultan havde alle disse Personer i sin Magt, besteg han en Morgen sin Trone i en talrig Forsamling af sit Riges ædle Herrer, og lod dem alle bringe frem for sig. Efterat Fangerne havde viist Sultanen den tilbørlige Ærefrygt, befalede han dem, Een efter Een at fortælle Anledningen til deres Besøg i hans Riges Hovedstad. Da Fangerne imidlertid, overvældede af den høje Trones Glands og Herlighed, ikke rigtig kunde faa Munden paagang, tog Sultanen saaledes tilorde:

— Da I tie, vil jeg tale for Eder. — Og han fortalte enhver af Fangerne hans særegne Eventyr. Derpaa gav han sig tilkjende for dem, kastede sig først om sin Faders, saa om sin Elskedes Hals, og drog sig derpaa tilbage med dem til det Indre af Paladset.

Sultanen og hans Vizier vare glade ved at have

gjenfundet de ni og tredive unge Piger, de ædleste i deres Rige. Skibsføreren fik med en streng Irettesættelse sit Skib tilbage. Røverhøvidsmanden blev efter Fortjeneste belønnet med Døden paa Baalet.

Saasnart de nødvendige Foranstaltninger vare trufne, blev Dobbeltægteskabet højtideligholdt imellem Heltinden, — Viziersdatteren, hendes Veninde, og den trofaste Elsker; og den nye Sultans tvende Gemalinder levede i god Enighed og fuldkommen lykkelige med hinanden. Eventyrets Heltinde havde nemlig gjort Afkald paa Tronen til Fordeel for sin gjenfundne Elsker.

Efterat den fremmede Sultan og hans Vizier havde opholdt sig nogen Tid ved det glandsfulde Hof, lavede de sig til at rejse hjem igjen, hvor de vare komne fra. Men de ni og tredive unge Piger hang med en saa inderlig Tilbøjelighed ved deres Herskerinde, at de ikke vare at bevæge til at følge med dem hjem; de bleve altsaa, og lode sig formæle med de fornemste Herrer ved Hoffet.

Lykkelige Tider levede de trofaste Elskende med hinanden, indtil Døden i en sildig Stund kaldte dem til Hvile efter dette Livs Glæder og Sorger. Med Ære og mætte af Dage gik de i Graven, hiin sidste Bolig, hvormed vi engang alle igjennem Aarhundreder maa tage tiltakke, indtil Opstandelsens Engel paa den yderste Dag lader Basunen lyde.

Den persiske Læge

og

den unge Spisevært i Bagdad.

En omrejsende persisk Læge kom ogsaa engang til Bagdad og overnattede i een af de mange Khaner, som findes i denne herlige By. Den følgende Morgen gik han ud for at besee Staden, og beundrede højligen dens Pragt og Størrelse. Tilfældigviis kom han forbi en Spiseværts Bod, hvor der fandtes allehaande Retter udstillede. Bodens unge Ejer, en Mand paa fem og tyve Aar, var af en paafaldende Skjønhed, og var klædt med en usædvanlig Smag. Men da Lægen nøjere betragtede ham, fandt han Spor af den dybeste Kummer i hans Ansigt. Fuld af Medlidenhed standsede han udenfor Boden og hilsede dens Ejer; den unge Mand gjengjældte hans Hilsen paa den mest forbindtlige Maade og indbød ham til Middagsspise. Lægen modtog Tilbudet. Men da han havde begyndt Maaltidet, henvendte han sig til sin Vært og sagde: — I synes mig meget bleg, unge Herre; er I ikke rask? —

Den Adspurgte bukkede dybt, og Taarerne kom ham i Øjnene, da han svarede: — Herre, bryd Eder Intet om mine Lidelser! —

— Og hvorfor ikke? — vedblev Perseren: — Jeg er Læge, og, Allah være lovet, saa erfaren i min Kunst, at jeg vel tør tro mig istand til at helbrede Eder, saasnart I blot vil meddele mig Eders Ondes Oprindelse og Symptomer. —

Da bukkede den unge Mand endnu dybere, og svarede dvælende: — Jeg er ikke syg, men lider af en haabløs Kjærlighed. —

— O, slap det derud! — Nu, Hvem elsker I da? —

— Det skal I faa at vide, hvis I vil besøge mig i Eftermiddag; for Øjeblikket give mine Gjæster mig for meget at bestille, og jeg maa passe min Dont. —

— Vel, — svarede Lægen: — iaften kommer jeg altsaa igjen. —

Da han havde afspist, gav han sig atter til at spadsere omkring i Staden for at lære dens mange Mærkværdigheder at kjende; men ved Aftenstid vendte han tilbage til den unge Spisevært. Denne viste sig inderlig glad ved at gjensee ham; thi han havde fattet Haab om, at Lægen maaskee formaaede at skaffe ham nogen Lindring i hans Elskovsvee. Han tog ham altsaa hjem med sig i sit Huus, der var en anseelig og vel indrettet Bygning, eftersom den unge Mand efter sine Forældre havde arvet en ikke ubetydelig Formue. Saasnart de tilsammen havde nydt et udsøgt og velsmagende Aftensmaaltid, som strax var blevet frembaaret, bad Lægen den unge Mand om at tage Bladet fra Munden og give ham de lovede Oplysninger. Spiseværten tog da saaledes tilorde:

— Khalifen Motaded-Billah har en Datter, som kan gjælde for et Vidunder af Skjønhed og Fuldkommenhed. Allerede have ikke faa Prindser og Fyr-

ster forgjæves bejlet til hendes Haand; rimeligviis vil hendes Fader aldrig finde Nogen, som er hende værdig. —

— Hver Fredag, naar Boderne ere lukkede og Folket er forsamlet i Moskeerne, forlader den dejlige Prindsesse Paladset og spadserer igjennem Staden for at begive sig hen i Badet. En Dag fik jeg det forvovne Indfald, ikke at gaa i Moskeen som de Øvrige, og skjule mig et Sted for at faa Prindsessen at see. Jeg tog altsaa Plads bag Døren til min Bod, hvori jeg forud havde udskaaret et neppe bemærkeligt, men tilstrækkelig stort Kighul. Ikke længe varede det, inden jeg virkelig fik Øje paa Prindsessen, der skred frem, omgiven af fyrretyve Slavinder, den ene stedse skjønnere end den anden; men hun selv straalede i deres Midte som Fuldmaanen iblandt Stjernerne. Længe varede det dog, inden jeg rigtig fik Øje paa selve Prindsessen; de omkring hende sysselsatte Slavinder vare mig bestandig ivejen. Endelig fik jeg dog min Nysgjerrighed tilfredsstillet; — destoværre, — eet eneste Blik paa dette Fuldkommenhedens Billed var Nok til at indgyde mig den mest brændende Lidenskab. Taarerne styrtede frem af mine Øjne, og jeg følte mig greben af en vild Længsel, som daglig tiltager og truer med at fortære mit Liv. —

Den unge Mand maatte her afbryde sin Fortælling, og gav sig til at sukke og stønne paa en saa ængstelig Maade, at Lægen maatte tro ham Døden nær.

— Hvad giver I mig, — tog han efter nogle Øjeblikkes Eftertanke tilorde: — hvis jeg forener Eder med hende, som I tilbeder? —

— Jeg giver Eder hele min Formue, ja mit Liv

oven i Kjøbet! — svarede den unge Mand uden Betænkning.

Da udtalte Lægen en persisk Trylleformular, og efter at have gjentaget denne trende Gange, henvendte han sig atter til den forelskede Yngling og sagde: — Iför Eder de bedste Klæder, I ejer, og spar ikke paa Salver og duftende Vande! Om et Øieblik skal Gjenstanden for Eders Længsel være her tilstede. —

Den unge Mand gjorde, som der blev ham befalet, og fjernede sig hurtig. Men ligesom han atter traadte ind i Værelset, sænkede sig ved et ufatteligt Trylleri ned for hans Fødder et prægtigt Leje, hvorpaa den dejlige Prindsesse hvilede, skjønnere i Slummeren end Maanens Skin ved Midnat paa den stille Vandflade.

— Hvilket Under! — raabte han forbauset.

— Hverken Mere eller Mindre, end jeg lovede Eder, nemlig at forene Eder med Gjenstanden for Eders ømme Længsler. — svarede Lægen: — Jeg har altid stræbt at vise mig som en ordholden Mand. —

— I er isandhed en overordentlig Mand; — stammede Ynglingen, heelt fortabt i Prindsessens Yndigheder: — aldrig saae jeg endnu nogen Dødelig begavet med en saadan Magt af Himlen. —

— Lad nu kun det være godt! — yttrede Lægen: — Eders Elskede har I; det bliver nu Eders egen Sag at gjøre Eder behagelig for hende. — Med disse Ord gik han sin Vej.

Nu nærmede den unge Mand sig Prindsessen og knælede ved hendes Leje. I det Samme slog hun Øjnene ivejret, og spurgte forbauset, Hvem han var.

— En Slave af Eders skjønne Øjne, — svarede

han: — en Ulykkelig, der vansmægter efter Eders Nærhed, og som aldrig i Evighed vil anerkjende noget Paradiis uden Eder! —

Disse skjønne Ord klang just ikke ubehagelig i Prindsessens Øre; hun betragtede den unge Mand nøjere, og da det var den første smukke Mand, hun havde seet for sine Øjne, blev hendes Hjerte heelt forunderlig bevæget, og strax aldeles indtagen til hans Gunst.

— Er I, med Forlov at spørge, en Aand eller en Dødelig? — spurgte hun videre: — Og hvorledes kom I hid? —

— Jeg er den lykkeligste Dødelige, — svarede Ynglingen: — og vilde for ingen Priis bytte med Aanderne, som paa min Bøn have bragt Eder hid til mig. —

— I er altsaa ikke hos mig, men jeg hos Eder? — Dog det gjør jo Intet til Sagen, min Elskede, naar I blot vil bede Aanderne om at bringe os sammen hver eneste Nat. —

Det ømme Par underholdt sig endnu længe om det stedfundne Eventyr, og de tilbragte med hinanden deres Livs kosteligste Øjeblikke.

Den følgende Morgen traadte den persiske Læge atter ind i Værelset, vækkede sagte den unge Mand og opfordrede ham til at begive sig hen i Badet med ham. Urolig spurgte Ynglingen, hvorledes Prindsessen skulde komme tilbage til Paladset, men gav sig tilfreds, da Lægen svarede ham, at hun skulde blive bragt tilbage, som hun var bleven bragt hid, uden at Nogen mærkede det Mindste dertil.

Virkelig blev Prindsessen endnu isøvne ført tilbage til sit Værelse paa Slottet, og tog sig ved sin Op-

vaagnen vel iagt for at røbe Noget angaaende sit natlige Eventyr. Men med brændende Utaalmodighed ventede hun Nattens Gjenkomst. Og hun ventede ikke forgjæves; baade den næste og alle de følgende Nætter blev hun bragt hen til sin Elskede, og ved Daggry befordret tilbage ved usynlige Hænder.

Efter nogle Maaneders Forløb blev det aabenbart, at Prindsessen følte sig Moder. Khalifen, hendes Fader, kom herover ganske ud af sig selv, rev sin Dolk af Beltet og kastede sig over hende, idet han raabte: — Ulykkelige! Alverdens Konger have forgjæves bejlet til din Haand; ingen af dem var mig god nok; — og nu vanærer Du mig saaledes! Ved mine Forfædres Grave, Du skal dø paa Stedet for min egen Haand, hvis Du ikke aabenbarer mig, Hvo den skjændige Forfører er! —

Forfærdet fortalte Prindsessen sin Fader Alt, hvad hun vidste. Deraf blev Khalifen imidlertid ikke synderlig klog; han lod derfor sin Vizier kalde, en meget snild Mand, som han nærede den største Tillid til, og forlangte hans Raad under disse ganske overordentlige Omstændigheder.

Efter at have grundet nogle Øjeblikke over Sagen, yttrede Vizieren sig paa følgende Maade:

— Hersker over de Troende, det Sted, hvorhen din Datter bliver bortført, lader sig kun ved List udfinde. Jeg foreslaaer derfor et ligesaa ufejlbarligt som simpelt Middel. Man behøver nemlig kun ved Prindsessens Seng at fastbinde en lille Sæk med Hirse, saaledes at, naar Sengen den næste Nat igjen bliver bortført, de fine Hirsekorn drysse ud igjennem en lille Aab-

ning i Sækken og danne et Spor, der vil kunne lede os hen til det Sted, som vi stræbe at udfinde. —

Khalifen roste højligen sin Ministers Skarpsindighed og var forud vis paa det ønskeligste Udfald.

Sengen blev ført bort som sædvanlig. De Elskende tilbragte Natten med hinanden, og om Morgenen blev Prindsessen efter Sædvane i god Tid bragt tilbage til Slottet. Ganske aarle førte Lægen sin unge Ven, som sædvanlig, i Badet, og fortalte ham undervejs, at Prindsessens Svangerskab var røbet, og hans Bolig bleven opdaget ved en sindrig List af Storvizieren. — Men vær I kun ganske rolig! — trøstede han den Forfærdede: — Man vil ikke kunne krumme noget Haar hverken paa Eders eller mit Hoved; med et Par nye Underværker skal snart den hele Sag være jævnet. —

Da Khalifen og hans Vizier i Dagbrækningen traadte ind i Prindsessens Værelse, fandt de Prindsessen ganske rigtig tilstede med tømt Hirsesæk. — Nu skal det have gode Veje med at opdage Forbryderen. — meente Storvizieren.

Ufortøvet stege de begge tilhest, og forfulgte, ledsagede af en stærk Skare Bevæbnede, det af Hirsen betegnede Spor. Da de vare komne i Nærheden af den unge Spiseværts Bolig, blev denne urolig ved at fornemme Larmen af Heste og Bevæbnede, og gjorde Lægen opmærksom derpaa. Men denne svarede ganske rolig: — Hør, veed I hvad, I kan tage en Kande med Vand, gaa op paa Husets Tag, og udgyde Vandet trindt omkring Eders Huus. Da skal I see Løjer. —

Spiseværten gjorde, som der blev ham befalet; den mærkværdige Følge af denne simple Handling udeblev

heller ikke. Da Khalifen med sine Folk naaede Stedet, fandt han Huset omflydt af en rivende Strøm. Khalifen og Vizieren, som ikke kjendte nogen anden Strøm i Bagdad end Tigrisfloden, holdt den kun for et Blændværk, og befalede i denne Forudsætning Soldaterne kun dristig at skride igjennem. Nogle af dem vovede sig ogsaa virkelig ud i Strømmen, men bleve strax opslugte af de fraadende Bølger.

Da Vizieren mærkede, at der her maatte finde eet eller andet Kogleri Sted, hvorimod hele deres Magt kun lidet vilde forslaa, gav han Khalifen det Raad at opfordre Husets Beboere til at overgive sig paa den Forsikkring, at der intet Ondt skulde vederfares dem.

Dette Raad fandt Khalifen meget godt, og lod højt udraabe, at Husets Beboere kun ganske frit skulde give sig tilkjende; der skulde intet Ondt times dem.

Lægen lod Khalifen raabe en god Stund forgjæves; endelig bød han den unge Mand gaa op paa Taget og forsikkre Khalifen, at de uden Tøven skulde indfinde sig hos ham, naar han vilde vende tilbage til Paladset. Spiseværten gjorde, hvad der blev ham befalet.

Khalifen følte sig inderlig oprørt over denne, som ham syntes, skamløse Fordring. Men Hvad skulde han gjøre? Han indsaae det Umulige i at hævne sig, og maatte da vel finde sig i at vende tilbage, saa nødig han end vilde.

De Belejrede holdt Ord; neppe havde Sultanen været en Time hjemme, førend Lægen og hans Myndling lode sig melde ved Slottets Port. Medens Khalifen lod dem føre for sig ad den ene Vej, sendte han Bud efter Skarpretteren ad den anden. Omtrent samtidig bleve Partierne førte frem for hans Trone, og han be-

falede ſtrax i raſende Vrede at hugge Hovedet af den unge Spiſevært.

Skarpretteren ſønderrev Ynglingens Klædebon, bandt ham for Øjnene, og gik tre Gange rundt omkring ham, medens han ligeſaa ofte ſpurgte Khalifen, om han ſkulde hugge til.

— Det ſkulde Du allerede for længe ſiden have gjort, elendige Slave! — raabte Khalifen den ſidſte Gang.

Øjeblikkelig hævede Bøddelen Armen og udførte Dødshugget. Men hvorledes det end gik til eller ikke, Sværdet kom ham forkeert i Haanden, og han huggede Hovedet af den nærmeſte blandt ſine Hjælpershjælpere.

— Klodrian! — udraabte Khalifen ærgerlig, da Slavens Hoved rullede hen for hans Fødder: — Hvorledes kunde Du dog bære Dig ſaa ubehændig ad og træffe een af dine Ledſagere iſtedetfor Forbryderen? Fat ham rigtig i Øje, og prøv igjen med et bedre Held! —

Skarpretteren halede atter ud, men traf denne Gang ſin egen Søn ved Siden af ſig.

— Nej, aldrig har jeg dog ſeet Magen! — udraabte Khalifen forbauſet, henvendt til Storvizieren.

— Min Fyrſte, — ſvarede denne: — jeg indſeer fuldtvel, at hele Eders Magt Intet formaaer at udrette her; mod Hexeri maa vi itide ſtikke Piben ind. Derfor raader jeg Eder, at komme Mirakellægen venlig imøde, behandle ham med fortrinlig Udmærkelſe, og bede ham, ikke at tilføje os noget Ondt. —

Da Khalifen ſelv intet bedre Raad vidſte, beſtemte han ſig til ogſaa ved denne Lejlighed at følge ſin Viziers. Han bød altſaa den unge Mand rejſe ſig, og lod Bindet tage fra hans Øjne. Derpaa ſteg han ned af

sin Trone og gik hen til Lægen, kyssede ham paa Haanden og sagde: — Viseste iblandt de Vise, Jammerskade, at jeg ikke tidligere er bleven underrettet om, hvilken Skat min Hovedstad indeholder! Siig mig blot, hvad I ønsker, og jeg skal i alle Ting stræbe at efterkomme Eders Villie! Men hvis Eders Ædelmod svarer til Eders øvrige glimrende Egenskaber, hvorfor handlede I da saalunde imod min eneste Datter, og lod en saa stor Deel af mine Krigere omkomme? Vredes ikke, at alt dette er gaaet mig nær til Hjertet! —

— Hersker over de Troende, — svarede Lægen: — jeg er en Fremmed her paa Stedet. Ved min Ankomst til Staden stiftede jeg Bekjendtskab med denne unge Mand, og den jammerfulde Tilstand, hvori jeg fandt ham, formedelst hans haabløse Kjærlighed til Eders Datter, opvakte min Medlidenhed. Paa samme Tid fandt jeg en stor Fornøjelse i at faa Lejlighed til at vise Eder min Magt. Imidlertid maa I være fast overtydet om, at jeg alene vil anvende den til at stifte Godt, hvor og saa ofte jeg kan. For Øjeblikket henvender jeg mig til Eders Højmodighed, og beder Eder at give denne unge Mand Eders Datter til Gemalinde; de elske hinanden, og han er hende ikke uværdig. —

— Der hjælper nok intet „kjære Mo'er"; — tænkte Sultanen ved sig selv: — han nedlader sig til at bede, hvor han har Magt til at befale. — Eders Bøn er bevilget; — sagde han derpaa højt, idet han henvendte sig til Lægen: — en saadan Bedende formaa vi ikke at afslaa Noget. —

Og strax lod han den unge Mand føre en Dragt af uskatteerlig Værdi; men til Lægen lod han bringe en med Guld indlagt Trone af Ibenholt.

Medens de nu sade og talede med hinanden, saae Lægen sig om og bemærkede tvende store, paa et Silkeforhæng malede Løver. Han vinkede blot med Haanden, og strax styrtede de løs paa hinanden med tordenlignende Brøl. Da han derpaa atter gav et Tegn, saae Man blot to Kattekillinger lege yndefuldt med hinanden.

Disse Lege behagede Khalifen særdeles, og han lod ved sin Vizier Lægen underrette om, at han nok gad see noget Mere af samme Slags. Lægen viste sig beredvillig til at føje Khalifen, og bad Vizieren lade et Kar med Vand bringe ind i Salen. Da Vandkarret var tilvejebragt, anmodede han Vizieren om at klæde sig af, hylle sig i et Klæde og træde ind i Karret, med Tilføjende, at han bestemt skulde komme til at opleve ganske overordentlige Ting.

Vizieren gjorde, som Lægen anordnede. Men neppe befandt han sig i Karret, førend han saae sig hensat midt i et oprørt, umaadeligt Hav. Instinktmæssig gav han sig til at svømme; Bølgerne kastede ham hid og did, og flere Gange var han nær ved at drukne; endelig blev han dog af en Bølge kastet op paa en ukjendt Strandbred. Saa hastig som muligt klavrede han op paa Land; men neppe havde han rejst sig ivejret, førend han bemærkede, at et svært Haar bølgede ned over hans hidtil skaldede Nakke lige indtil Hælene. Forbauset betragtede han nøjere sin Skabning, og kom snart til den halv naragtige, halv forfærdelige Overbeviisning, at han var bleven omskabt til et Fruentimmer.

— Det var dog nogle fordømte Løjer! — mumlede han for sig selv: — Der gives virkelig ikke noget mere fatalt Tilstød for en Storvizier end at see sig for-

vandlet til en Kvinde. Pokker maa forresten vide, hvorledes det er gaaet til! —

Imidlertid var en Fisker traadt nærmere, og lagde sin Haand paa den forvandlede Viziers Skulder med de Ord: — O lyksalige Dag! En saadan Fangst havde jeg aldrig haabet! Hvor hun er smuk og yndig! — Det er sikkert en Havfrue, som Himlen har sendt mig, forat jeg skulde give min Søn hende til Kone; det er ingen ringe Lykke for en fattig Fisker i vore knappe Tider. —

Manden var saa hjertelig glad over sin Fangst, at han ganske glemte, hvorfor han var kommen ned til Stranden, og strax bragte den formeentlige Havfrue til sin nærliggende Hytte, hvor han fremstillede hende for sin Kone.

— Hvor er vor Søn? — spurgte han hende: Denne Havfrue er af Himlen bestemt til at vorde hans Hustru. —

— Han er ude i Marken med Koen; — svarede Fiskerkonen: — men han vil snart være hjemme. —

Virkelig kom snart efter det unge Menneske hjem fra Marken.

— Pokker stua i slige Eventyrligheder! — bandede Vizieren ved sig selv: — Endnu inat skal jeg vorde denne Labans Kone! Kun lidet vilde det nytte, om jeg sagde til disse Mennesker: — „I fare vild, Godtfolk! Jeg er Khalifens Vizier!“ — De vilde ikke tro mig, eftersom jeg ganske seer ud som et Fruentimmer. —

— Sønnike, — henvendte Fiskeren sig nu til Knøsen: — Du maa være født under en lykkelig Stjerne. Himlen sender Dig her, hvad den aldrig før har gjort og vel heller ingensinde mere vil gjøre, en dejlig Hav-

frue, bestemt til at blive din Hustru. Endnu iaften skulle I holde Bryllup. —

Krabaten var ganske benrykt og vovede neppe at tro paa sin Lykke. Endnu samme Aften maatte virkelig Vizieren holde Bryllup med ham, saa nødig han end vilde, og efter den reglementerede Tids Forløb bragte han en sund Dreng til Verden, som han naturligviis maatte give Die.

Men herved blev det ingenlunde; Vizieren nedkom regelmæssig eengang om Aaret, og fik saaledes i en Hast en heel Rede af syv dygtige Drenge.

Dette syntes ham dog tilsidst at gaa over Skrævet; keed af denne Huusholdning havde han allerede længe været.

— Er det da virkelig ganske umuligt, — klagede han for sig selv: — igjen at komme ud af denne Elendighed, hvori en utidig Nysigenhed har styrtet mig? Heller end forgjæves at gjennemgaa slige ulidelige Ting vil jeg kaste mig i Havet paa samme Sted, hvor jeg for syv Aar siden blev kastet paa Land. —

Uden Opsættelse udførte Vizieren strax denne fortvivlede Beslutning; en Bølge rev ham bort med sig. — Men da han atter fik Hovedet op over Vandet, — fandt han sig siddende i Vandkarret, omgiven og opmærksomt iagttaget af den forhadte Læge, Khalifen og hele hans fortrolige Kreds.

— Nu, hvilke Herligheder har Du da faaet at see? — spurgte Khalifen sin Vizier.

— Herre, — svarede denne leende, saasnart han havde fattet sig efter sin voldsomme Overraskelse: — denne Læge er en sand Mester i at hexe! Hvad jeg har seet?

Jeg har seet himmelske Paradiser, uforlignelige Huri'er og dejlige Ynglinger, overhovedet en Mængde Ting, som endnu aldrig Nogen har havt for Øje, og som ere over al Beskrivelse. Hvis I selv har Lyst til at prøve, kan I strax overbevise Eder om, at der ikke gives noget Behageligere og tillige mere underfuldt. —

Khalifen kunde ikke modstaa Fristelsen, klædte sig af og traadte ind i Karret, ombæltet med et Liinklæde. Øjeblikkelig gik det ham ganske paa samme Maade som Vizieren; han gav sig til at svømme, og blev af Bølgerne reven bort til en fremmed Kyst. Da han her var klavret iland og stod paa Strandbredden i sin Nøgenhed, sagde han til sig selv: — Jeg seer nok, hvad alt dette har at betyde; min Vizier og den fremmede Læge have sammensvoret sig for at støde mig fra Tronen, og Lægen skal være min Efterfølger. Hvilke Kjæltringer! —

Da han derpaa gik lidt længer frem, fandt han nogle Piger ifærd med at hente Vand fra en Kilde. Han bedækkede sig med en grøn Green og nærmede sig saavidt, at han kunde spørge dem om, i hvilket Land han befandt sig, idet han forklarede, at han var en stakkels Skibbruden. Een af Pigerne svarede ham, at han befandt sig i Nærheden af Staden Oman, og kun behøvede at bestige det nærliggende Bjergs Top for at see Staden ligge ved sammes Fod.

Khalifen fulgte Anviisningen og naaede Staden; der gjentog han Historien om sit Skibbrud, og nogle Folk vare saa medlidende at forsyne ham med en gammel Klædning. Da han gik videre, naaede han Torvet; her blev han, plaget af Sult, staaende udenfor en Spiseværts Bod. Denne holdt ham ogsaa for en Skibbruden, og tilbød ham to Drachmer daglig og Underholdet, hvis han

vilde træde i hans Tjeneste. Eftersom Khalifen ikke vidste at hjælpe sig paa anden Maade, tog han uden Betænkning imod Tilbudet. Da han havde mættet sig og havde faaet sit Arbejde anviist, sagde han sukkende til sig selv:

— Ak, hvilken Forandring! Efterat jeg som Khalif har besiddet en uindskrænket Magt og levet i Herlighed og Glæde, maa jeg nu tjene mit Brød med at vaske Tallerkener! Det var isandhed noget ganske overordentligt, hvad min Vizier varslede mig, den Skurk! Men jeg er selv Skyld i min Ulykke; hvorfor indlod jeg mig saa dybt med denne fordømte Troldmand! —

Efter nogle Dages Forløb gik Khalifen hen at besøge den Bazar, som tilhørte Juvelererne, hvoraf der i denne Stad gaves et stort Antal. De dreve en meget betydelig Handel, eftersom der i de omliggende Have bliver fundet Perler, Diamanter og Koraller i Mængde. Strax fik han Lyst til at blive Mægler; af Opholdet hos Spiseværten var han allerede for længe siden baade leed og keed.

Den følgende Morgen indfandt han sig derfor atter paa Bazaren, og udgav sig for Mægler. Da traadte en Mand hen til ham med en Diamant, hvis Værdi skulde overstige Indkomsterne af Syrien og Ægypten tilsammentagne. Khalifen spurgte, om Manden agtede at sælge den. Denne svarede Ja, og Khalifen modtog Diamanten for at bære den om og vise den frem for de store Kjøbmænd paa Bazaren. Da der var budet ham hundrede tusinde Zechiner derfor, vendte han tilbage til Ejermanden og spurgte, om han vilde lade den gaa for denne Priis. Ejeren erklærede sig tilfreds dermed, og bad Khalifen lade sig Pengene udbetale.

Khalifen gik altsaa hen til den Kjøbmand, som havde gjort det højeste Bud, og bad ham om de hundrede tusinde Zechiner, eftersom han var bemyndiget til at modtage dem i Sælgerens Navn. Hertil svarede Kjøbmanden, at Sligt stred imod al Skik og Brug, og at han kun vilde betale til Ejermanden selv. Nu vilde Khalifen opsøge denne; men da han ikke kunde finde ham, vendte han tilbage og udgav sig selv for Diamantens Ejer. Allerede var Kjøbmanden i Begreb med at give ham Pengene, da det faldt ham ind endnu engang at betragte Diamanten, og han ved nøjere Eftersyn fandt, at den var uægte.

— Kjæltring, — raabte han: — Du vover altsaa at bedrage paa offentligt Torv? Veed Du ikke, at Sligt i dette Land straffes med Døden! —

Paa Kjøbmandens Raab løb de andre Kjøbmænd sammen, grebe Khalifen og førte ham for Kongen af Oman; denne forhørte Vidnerne, og gjorde saa kort Proces, idet han med det Samme gav Befaling til at Skjælmen skulde hænges. Man tog altsaa Turbanen af hans Hoved, lagde ham en Lænke om Halsen, og førte ham igjennem Staden, idet Man lod udraabe foran ham: — Dette er kun Begyndelsen af den Forbryders Straf, som vover at bedrage paa offentligt Torv, lige for Kongens Øjne. —

Men Khalifen overvejede heelt modfalden sin grumme Skjæbne og sagde til sig selv: — Jeg vilde ikke blive hos Spiseværten, hos hvem jeg kunde have slikket Tallerkener i Fred og Ro; jeg vilde være min egen Mand og blev Mægler, og nu hænge de mig. Det er en elendig Verden, Man lever i. — Dog, hvor-

for klager jeg? Der skeer jo ikke Andet end hvad der tjener til at opfylde min Skjæbnes Bestemmelse! —

Saasnart Khalifen var bleven stillet tilrette under Galgen, bandt Man ham en Snor om Halsen og begyndte at hale ham ivejret. Da maatte han rigtig række Hals. Men idet han slog Øjnene ivejret, bemærkede han, — at han netop var ifærd med at stige ud af Karret! Lægen, Vizieren og den unge Spisevært stode smilende trindt omkring, og Vizieren bød ham Haanden, for at hjælpe ham med at stige ud.

— Hvad leer Du af? — spurgte Khalifen endnu heelt fortumlet.

— Af mine Eventyr; — svarede Vizieren: — jeg var nemlig et Fruentimmer, maatte holde Bryllup, og blev Moder til syv Børn. —

— Ak, — svarede Khalifen imellem Graad og Latter: — saa har Du dog i det Mindste nydt Glæde og Smerte imellem hinanden. Jeg kommer lige fra Galgen. —

Til stor Morskab for de Tilstedeværende fortalte nu Sultanen og Vizieren deres Eventyr, og Alle vare enige i at hæve Lægens Magt indtil Skyerne. Khalifen beholdt ham hos sig, og overøste ham med Rigdomme og Æresbeviisninger. Under Tilkaldelse af Kadi og Vidner lod han ogsaa Ægteskabskontrakten opsætte imellem sin Datter og Viismandens Myndling, og de unge Folks Bryllup blev højtideligholdt med store Glædesfester paa Slottet og med offentlige Forlystelser. Men den unge Mand og Lægen bleve trofaste Venner hele deres lange og lykkelige Liv.

Akrama og Chusejma.

Medens Khalifen Solyman, Abd Almalik's Søn regjerede, levede der en Søn af Stammen Asad, som var vidt og bredt berømt formedelst sin Trofasthed, Gavmildhed og sit Ædelmod; hans Navn var Chusejma, Bashars Søn. Men efterat han længe havde overøst alle sine Venner med Velgjerninger, vendte Lykken ham Ryggen, saa at han tilsidst trængte haardelig til deres Hjælp, hvis store Velgjører han hidtil havde været. Men disse Mennesker droge sig snart tilbage fra ham, og saasnart han mærkede de første Spor til denne Forandring hos dem, gik han ind til sin Hustru, der tillige var hans Sødskendebarn, og sagde til hende:

— Jeg har maattet gjøre en bitter Erfaring med Hensyn til de Venner, som jeg troede at have knyttet til mig indtil Døden, og har derfor besluttet ikke mere at forlade mit Huus, saalænge jeg lever. —

Og han tillukkede sin Dør og levede hjemme af hvad de havde i Huset, saalænge der endnu var noget tilovers af deres forrige Velstand. Men da endelig det Sidste var fortæret, vidste de hverken Hjælp eller Udvej af Elendigheden.

Imidlertid havde Akrama, Statholderen i Me-

sopotamien, en Mand, der var vidt berømt for sin store Gavmildhed, faaet Noget at høre om Sagen, og han yttrede for dem, der havde fortalt ham om Chusejma's Nød: — Har denne ædle Mand da ikke een eneste Ven i Ulykken? Jsandhed, Verden ligger i det Onde! —

Saasnart det om Aftenen var blevet mørkt, tog Akrama fire hundrede Dinarer, lagde dem i en Pung, lod sit Muuldyr sadle, og begav sig hen til Chusejma's Huus, kun ledsaget af een eneste Slave. Da han havde naaet Huset, tog han Pengene fra sin Tjener, og sendte denne hjem igjen; selv gav han sig til at banke djærvt paa den fast tillukkede Dør. Længe varede det, inden Chusejma viste sig.

— Der, tag dette, — sagde Akrama til ham, idet han rakte ham Pungen: — og forbedre dine Vilkaar, saavidt Pengene ville strække! —

Pungen var saa tung, at den faldt Chusejma, der ikke var forberedt paa en Gave af saa vægtig en Art, af Haanden for Akramas Fødder. Men Chusejma lod den ligge, og greb fat i Akramas Klædebon, idet han bevæget spurgte: — Siig mig, Hvo Du er! — Jeg vil vide det, forat jeg kan offre mit Liv for Dig, om fornødent gjøres! —

— Det faaer Du ikke at vide denne Gang; — svarede Akrama: — havde jeg villet give mig tilkjende for Dig, var jeg ikke kommen ved denne Tid. —

— Hvis Du ikke siger mig, Hvo Du er, — vedblev Chusejma: — saa tager jeg ikke imod din Gave. —

— Jeg er en Mand, som finder Glæde i at staa den Ædle bi i Ulykken; mere siger jeg ikke. — yttrede Akrama, og ilede bort.

Da gik Chusejma med Pungen ind til sin Hustru, viste hende den og sagde: — Glæd Dig, Allah har hjulpet os! Hvis denne Pung er fyldt med Guld, have vi ikke længer nogen Nød. — Lad os hastig faa et Lys tændt! —

— Vi have ikke saa meget som en Stump Lys i Huset. — svarede hans Kone.

Da maatte de af Nødvendighed fatte sig i Taalmodighed indtil den næste Morgen.

Saasnart Akrama igjen var kommen hjem, hørte han, at hans Kone flere Gange havde spurgt efter ham, og havde været ilde tilfreds, da hun erfarede, at han var reden ud saa silde. Den gode Kone havde nemlig en ikke ringe Tilbøjelighed til Skinsyge.

Da Akrama traadte ind til hende, tog hun derfor ganske spodsk tilorde: — Hvorledes, den højædle Statholder af Mesopotamien rider ud ved Nattetid uden Følge! Du gaaer altsaa paa Eventyr, saa sat en Mand Du ellers efter Udseende og Alder synes at være! Tør jeg spørge, hvilken Jomfru eller Kone der inat har havt Æren af dit Besøg? —

— Jeg forsikrer Dig, at jeg hverken har seet Jomfru eller Kone paa min Vej, overhovedet ikke engang saa meget som en Negl af et Fruentimmer. — svarede Akrama ganske spagfærdig.

— Saa siig mig da, hvor Du har været! —

— Jeg er jo netop af den Aarsag reden ud ved Nattetid, kjære Kone, forat Ingen skulde erfare, hvorhen jeg reed. —

Men hans Hustru vedblev at plage ham saa længe, indtil han endelig fortalte hende hele Historien. Da han

havde bragt sit Skriftemaal tilende, spurgte han, om hun forlangte, at han skulde sværge derpaa; men hun erklærede, at det behøvedes ikke, eftersom hun nu var fuldkommen beroliget.

Saasnart Chusejma den følgende Morgen med de modtagne Penge havde betalt sin Gjæld og paany udstyret sin Person, reed han hen at fremstille sig for Khalifen Solyman, Abd Almalik's Søn. Khalifen kjendte ham vel og lod ham strax komme for sig.

Efterat Chusejma havde hilst paa Khalifen, spurgte denne, hvorfor han ikke havde seet ham saa længe.

— Mine slette Omstændigheder have holdt mig tilbage; — svarede Chusejma: — først den sidstforløbne Nat blev jeg atter sat istand til at vise mig for de Troendes Behersker. — Derpaa fortalte han ganske aabenhjertig, i hvilken Nød han havde været, og hvorledes en ubekjendt Ædling havde hjulpet ham ud deraf.

— Du kjender altsaa ikke denne Mand? — spurgte Khalifen.

— Nej, — svarede Chusejma: — han vilde ikke navngive sig, men indskrænkede sig til at antyde, at han var en Mand, som fandt sin Fornøjelse i at mildne den Ædles Ulykke. —

Khalifen følte en levende Begjærlighed efter at lære denne Mand at kjende, forat han kunde belønne ham, som han fortjente.

Nogle Dage efter lod Khalifen Chusejma overrække en Fane og udnævnte ham til Statholder i Mesopotamien i Akramas Sted. Ufortøvet gav Chusejma sig paa Vejen til Mesopotamien; men da han kom

i Nærheden af sammes Hovedstad, gik Akrama ham imøde med alle Stadens fornemste Borgere, og ledsagede ham til Statholderens Palads.

Da nu Chusejma skulde overtage Kassen, fandt han, at der fattedes en heel Deel Penge, og forlangte af Akrama, at han skulde tilvejebringe dem. Hertil svarede Akrama alene, at han havde ingen Penge; Man maatte gjøre ved ham, hvad Man vilde. Da lod Chusejma ham sætte fast, men lod dog endnu engang forhøre hos ham i Fængselet, om han vilde betale eller ikke. Akrama svarede: — Jeg hører ikke til dem, der heller offre deres Ære end Livet; gjør ved mig, hvad Du vil! —

Da bød Chusejma at lægge ham i Lænker, og lod ham over en Maaned vansmægte i Fængselet.

Men da Akramas Gemalinde erfarede, hvad der var tilstødt hendes Mand, kaldte hun paa een af sine Slavinder, som besad en udmærket Forstand, og sagde til hende: — Gaa strax hen til Statholderen Chusejma og siig ham, at Du har et velmeent Raad at give ham. Naar han da spørger Dig, hvad det er for et Raad, skal Du fremdeles sige til ham, saasnart Du er ene med ham: — „Belønner Du med Fængsel og Lænker den, der finder en Glæde i at lindre den Ædles Nød?“ —

Slavinden gjorde, hvad der var hende befalet. Men saasnart Chusejma hørte hendes Ord, udraabte han: — Vee mig! Saa kom altsaa hiin Velgjerning fra ham? —

— Naturligviis. — svarede Slavinden.

Da lod Chusejma strax de fornemste Indvaanere i Staden kalde til sig, og reed med dem hen til

Fængslet. Da han med sit Følge var traadt derind, fandt han den stakkels Akrama næsten ganske ukjendelig af Sorg og Mangel, og skamfuld bøjende sit Hoved imod Jorden. Men Chusejma styrtede frem, omfavnede ham med Heftighed, kyssede hans Hoved og sagde: — Hvor ædel var Du ikke i dine Handlinger, og hvor slet har jeg ikke lønnet Dig derfor! —

— Allah bevare os begge! — svarede Akrama.

Da tog Chusejma Lænkerne af ham, og vilde lægge dem paa sig selv, for, som han sagde, selv at prøve, hvilken Lidelse han havde voldet sin Velgjører. Men Akrama besvor ham ved Allah ikke at gjøre det, og saa forlode de da Fængselet sammen og begave sig hen til Statholderens Bolig. Forgjæves prøvede Akrama paa at slippe; Chusejma tvang ham til at træde med sig ind i Slottet.

Da nu Akrama spurgte Statholderen, hvad han vilde foretage sig med ham, svarede denne: — Jeg vil for det Første sørge lidt for dit Udvortes; thi jeg skammer mig næsten endnu mere for din Hustru end for Dig selv. — Og han lod ham bringe i Badet, hvor han selv betjente ham, skjænkede ham en kostbar Klædning og en vægtig Pung med Penge, og ledsagede ham derpaa til hans Huus.

Efterat Chusejma her havde ladet sig forestille for hans Hustru, og for hende yttret en levende Beklagelse over hvad der var foregaaet, bad han Akrama ledsage ham til Khalifen, der paa denne Tid opholdt sig i Syrien.

Da Portneren meldte Chusejma for Khalifen, yttrede denne: — Statholderen af Mesopotamien kommer hid uden Befaling; der maa visselig være indtruffet no-

get højst overordentligt. Og han lod ham uden Ophold stede for sit Aasyn.

— Hvad fører Dig hid? — spurgte han ham hastig, endnu førend han havde gjengjældt hans Hilsen.

— Intet Andet end Godt, Hersker over de Troende; — svarede Chusejma med glade Miner: — Jeg har nemlig endelig fundet ham, der søger en Glæde i at lindre den Ædles Nød; og da jeg vel vidste, hvor meget Du attraaer at lære ham at kjende, tøvede jeg intet Øjeblik med at føre ham hid for dit Aasyn.

— Virkelig? — udraabte Khalifen med levende Deeltagelse: — Og Hvem er det? —

— Ingen Anden end Akrama. — var Chusejmas Svar.

Øjeblikkelig lod Khalifen Akrama træde ind, hilste og modtog ham med Venlighed og sagde: — Dine Velgjerninger have bragt Dig Smerter; dog ligesom Smerten har sin Tid, har Glæden ogsaa sin. Skriv med det Samme op, hvad Du behøver for at komme paafode igjen! —

Akrama opgjorde sin økonomiske Forfatning, og leverede Solyman en Fortegnelse over hvad han skyldte bort. Khalifen tog det Hele paa sig, og forærede ham dertil ti tusinde Dinarer og to Stykker kostelig farvet Klæde. Derpaa sagde han til ham: — Chusejma's Skjæbne hviler i din Haand! Det kommer kun an paa Dig, om Du igjen vil tage hans Statholderskab fra ham eller lade ham beholde det. —

Næsten forfærdet bad Akrama Khalifen, han maatte dog endelig lade Chusejma forblive i sin Bestilling og Værdighed. Det syntes Khalifen godt om, og holdt Akrama skadesløs ved at give ham Statthol-

derſkabet over Aſerbejdſhan og Armenien. Kort efter ſkiltes de to ædle Venner fra Khalifen og hinanden; de begave ſig hver paa ſin Poſt efter den givne Anviisning, og forbleve i deres høje Embeder, ærede og lykkelige, under hele Solymans Khalifat.

Noget om
Kong Salomo
og
Dronningen af Saba.

Kong David (Fred med hans Støv!) havde tretten Sønner; men Salomo var ikke alene den lærdeste og viseste af dem alle, men ogsaa den eneste Profet iblandt Davids Efterslægt. Til hans mange overordentlige Gaver hørte ogsaa den, at han forstod Fuglenes Tungemaal ligesaa godt som Menneskenes. Engang, saaledes fortælles der, hørte han en Turteldue skrige; da sagde han: — Denne Due skriger: — „Ak, gid jeg aldrig var bleven skabt!“ — En anden Gang hørte han en Nattergal synge. Meningen af dens Sang var: — „Naar jeg har faaet en halv Daddel tillivs, bryder jeg mig ikke om den hele Verden.“ — En Paafugl derimod skreg: — „Saaledes som Du dømmer Andre, vil Du selv blive dømt.“ — En Finke: — „Hvo som ikke har sit Hjerte aabent for Andre, finder ogsaa alle andre Hjerter tillukkede.“ — Fuglen Syrdar: — „Beder Gud om Tilgivelse, I Syndere, saa mange som I ere!“ — En Svale: — „En Velgjerning er ingensinde spildt, maa I tro.“ — En

Pelikan: — „Priset være Himlens og Jordens Herre!“ — En Due: — „Alt forgaaer, undtagen Gud, som bliver til evig Tid.“ — Fuglen Kata: — „Hvo som har lært at tie, slipper uden Vanskelighed igjennem Verden.“ — Hanen: — „Tager Tiden iagt, I Menneskebørn!“ — Ørnen: — „Lever Du end nok saa længe, o Støvets Søn, Døden undgaaer Du dog ikke!“ — Ravnen: — „Langt borte fra Verden findes dog det hyggeligste Bo!“ —

Salomo's Lejr fortælles at have været henved hundrede Kvadratmiil. Et Rum af fem og tyve Miil udfyldte Genierne, et ligesaa stort Menneskene, Fuglene og de fiirføddede Dyr den øvrige Halvdeel.

Han havde ogsaa ladet bygge et Slot af Glas, hvori hans tre hundrede Hustruer og syv hundrede Slavinder boede. Han besad et Tæppe, der var en Miil langt og ligesaa bredt; dette havde naturligviis Genierne vævet til ham. Paa dette Tæppe oprejste han en Trone, omgav denne med Stole, Guldstole til Profeterne og Sølvstole til de Lærde; Folket derimod, ligesaa Genierne og Djævlene, maatte staa og see til at faa Plads, saa godt de kunde. Fuglene maatte svæve med udbredte Vinger over hans Hoved for at skaffe ham Skygge; de øvrige Dyr lejrede sig paa den aabne Mark trindt omkring. Efterat Alt var ordnet paa denne hensigtsmæssige Maade, løftede en Zephyr Tæppet ivejret og førte det, med Alt, hvad der stod derpaa, i den svale Morgenstund en heel Maaneds Rejse bort, hvorhen Salomo ønskede det; ved Aftenstid vendte han sædvanlig paa samme Maade tilbage. Saaledes kunde det skee, at Salomo ofte holdt Frokost i Damascus og spiste til Mid-

dag ved Pyramiderne, eller at han om Morgenen stod op i Jerusalem og om Aftenen gik til Hvile i Samarkand.

Men Salomo tvang ikke alene Vinden til at bære sig, hvorhen han vilde, men ogsaa til at tilhviske ham Alt, hvad der blev talt vide trindt omkring. Saaledes bragte Vinden ham engang følgende Ord, der vare undslupne en Bonde: — O Allah, Du har skjænket Davids Søn et umaadeligt Rige, og mig slet ingen Ting! — Strax lod han Bonden kalde for sig, og sagde til ham: — Daare, Alt, hvad min Fader David har efterladt sig, er mindre værdt end et Øjebliks Fred med sig selv. —

Engang foretog Salomo tilligemed sin hele store Familie, hele sit Hof og sit Huusvæsen en Lystrejse gjennem Luften fra Jerusalem til Yemen i Arabien. Da han foer hen over Medina, sagde han: — Denne Stad vil engang tjene til Asyl for en stor Profet; vel dem, der skulle tro paa ham og slutte sig til ham! — Derpaa naaede han Myredalen, et Sted, om hvis Beliggenhed de Lærde ere meget uenige. Mange antage den for en Dal i Nærheden af Tayef, Andre søge derimod at bevise, at den ligger paa en ganske anden Kant af Arabien. Men det er endelig lige meget; saa meget bliver i ethvert Tilfælde vist, at Salomo tilbunds havde studeret Myrernes Naturhistorie. Forresten gaaer der flere forskjellige, fra hinanden meget afvigende og tildeels meget eventyrlige Sagn om de Myrer, som opholdt sig i denne Dal. Nogle fortælle, at det var ganske almindelige Myrer, Andre, at de vare saa store som Shakaler eller endog Ulve; Nogle mene, at de have havt Vinger; Andre give dem tværtimod kun een eneste Fod. Men slige Stridsspørgsmaal ere unyttige.

Hvorledes Alt dette nu end forholder sig, da Salomo kom i Nærheden af denne Dal, sagde Myrernes Dronning til sine Undersaatter: — Drager Eder strax tilbage i Eders Huler, at Kong Salomo ikke skal knuse Eder med sin store Hær! — Vinden bragte disse Ord til Salomo's Øren, da han endnu var over tre Miil fjernet fra Stedet. Han beundrede højligen denne Myres forsynlige Omsorg, og bød Vinden at holde stille, forat Myrerne kunde faa god Tid til at drage sig tilbage. Da han derpaa naaede Dalen, begav han sig til Myrernes Dronning og sagde til hende:

— Jeg har hørt, hvorledes Du advarede dit Folk for mig og mine Hærskarer; veed Du da ikke, at jeg er en Profet og dertil en Retfærdighedens Tjener? —

— Du har ganske misforstaaet mig; Konge, — svarede Myrernes Dronning: — jeg tænkte slet ikke paa, at Du vilde tilføje mine Undersaatter noget Ondt; jeg var alene bekymret for deres aandelige Vel. Jeg frygtede nemlig for, at de ved at see Dig skulde komme til at føle Misundelse, at de skulde see efter Dig, og saalænge undlade at prise Allah! —

— Giv mig et godt Raad med paa Vejen! — bad hende Salomo.

— Veed Du, — spurgte Myren: — hvorfor din Fader hed David? —

— Nej. — svarede Salomo.

— Fordi han forstod at helbrede de saarede Hjerter, — sagde Myren, og vedblev: — Og veed Du, hvorfor Du hedder Soleyman? —

— Nei, det veed jeg ligesaa lidt. —

— Fordi dit Hjerte er reent og fuldkomment uden

Plet. — Men veed Du, hvorfor Allah har underlagt Dig Vinden? —

Salomo benægtede det.

— Allah vil derved gjøre dig Aandens ophøjede Uafhængighed af denne Verden begribelig. — Og veed Du, hvorfor din Magt hviler i Stenen i din Seglring? —

Salomo benægtede atter.

— Dermed vilde Allah antyde, at hans evige, almægtige Væsen er levende i Alt, endog i den døde Materie. —

Derpaa spurgte Salomo Myrernes Dronning: — Ere mine Skarer mere eller mindre talrige end dine? —

— Mine overveje dine langt i Antal. —

— Saa lad mig dog engang see dem! — forlangte Salomo. Da kaldte Dronningen en Afdeling af sit Folk frem, og Myrerne brugte halvtredsindstyve Dage, inden de alle kom frem af deres Huler, og de opfyldte alle Bjerge, Dale og Sletter.

— Er det alle dine Tropper? — spurgte Salomo.

Nej, Du seer kun den halvtredsindstyvende Deel af dem. — svarede Myrernes Dronning.

Herfra drog Salomo til Mekka, hvor han daglig slagtede fem tusinde Kameler, fem tusinde Oxer og to tusinde Faar. Og han sagde til sit Folks Oversteer: — Her skal om tusinde Aar*) opstaa en Prophet, som vil bringe den rene, uforfalskede Tro tilbage. Hil dem, der følge den! —

---

*) Regningen er dog ikke ganske rigtig; der forløb 1600 Aar.

Efterat Salomo derpaa i Mekka havde opfyldt alle en Pilgrims Pligter *), drog han en Morgen derfra videre til Yemen; og ved Middagstid var han allerede i Sanaa, uagtet Man almindeligviis brugte en Maaned til denne Rejse. Dette Land behagede ham saa særdeles vel, at han nedlod sig der for at holde sin Andagt. Men da han ikke fandt Vand til sine Aftvætninger **) kaldte han paa paa sin Tjener, Fuglen Jasur, der saae alle Kilder i Jorden som gjennem et Glas, i den Hensigt at udsende den for at finde et vandholdigt Sted.

Men Salomo kaldte denne Gang imod al Sædvane forgjæves, Hærfuglen svarede ikke, kom ikke heller, og hverken Menneske, Aand eller Djævel vidste, hvor den var bleven af. Den lille Fugl havde nemlig, medens Salomo slog Lejr, fra det vide Fjerne faaet Øje paa Dronningen af Saba's fortryllende Haver, og tilladt sig at gjøre en lille Udflugt derhen. Paa Stedet traf den en anden Hærfugl, som hed Ankir; denne spurgte, hvor den kom fra og hvor den vilde hen.

— Jeg kommer fra Syrien, — svarede Jasur: — med min Herre Salomo, Davids Søn.

— Hvad er det for En, denne Salomo? —

— Han er Konge over Mennesker, Genier, Djævle, Dyr og Fugle, og forstaaer endog at byde over Vindene. — Men hvor er Du fra? —

— Jeg er ingensteds fra; jeg boer her paa Stedet. —

— Hvem regjerer i dette smukke Land? —

---

*) En mærkværdig grov, men ikke mindre naiv Anachronisme. Mekka bliver først et Valfartssted efter og ved Mahomed.

**) Lignende naiv Fejltagelse.

— Det gjør en Kvinde, som hedder Balkis, og er din Herre end en mægtig Konge, saa er min Herskerinde visselig ikke nogen ringere Dronning. Hele Yemen adlyder hende; hun befaler over ti tusinde Feltherrer, som have hver en Armee paa hundrede tusinde Mand under sig. Kom nu selv med mig for at besee hendes Herlighed nøjere. —

— Det havde jeg vel Lyst til; men jeg er bange for, at Salomo skal savne mig og kalde paa mig ved Bønnens Time, naar han behøver Vand. —

— O din Herre vil vistnok blive Dig Tak skyldig, naar Du kommer tilbage og kan bringe ham Efterretninger fra min Dronning. Lad os nu flyve! —

Nogle fortælle, at Salomo bemærkede sin Hærfugls Fraværelse ved nogle Solstraaler, som faldt paa hans Hoved. Saa ofte som han nemlig gjorde en Rejse paa sit Tæppe, maatte, som allerede fortalt, Fuglene med deres Vinger danne en Solskjærm over ham; men ved Hærfuglens Fraværelse var der naturligviis opstaaet et lille Hul i Skjærmen, hvorigjennem Solstraalerne kunde virke. — Da nu Ingen, ikke engang Ørnen, under hvis Befaling alle Fugle stode, kunde sige Salomo, hvor Hærfuglen var bleven af, blev Profeten meget vred og svor paa, at den skulde lide den haardeste Straf, naar den kom tilbage.

Man er endnu ikke bleven ganske enig om, hvilken Straf Salomo havde tiltænkt Hærfuglen. De fleste Lærde mene dog, at han havde bestemt at lade alle Fjerene trække ud af dens Hale og Vinger, og derpaa saa længe udsætte den for Solens Brand, indtil Myrerne havde fortæret den. Andre paastaa, at han vilde

bestryge den med Harpix og lade de glødende Solstraaler stege den; atter Andre, at han tænkte paa at skille den fra dens bedste Ven eller indespærre den med dens værste Fjende i et snevert Rum. Jaltfald er saa meget utvivlsomt, at han befalede Ørnen, at den strax skulde hente Hærfuglen.

Øjeblikkelig svang Ørnen sig i Luften, saa højt, at Jorden under den kun tog sig ud som en Tallerken af middelmaadig Størrelse, og saae tilhøjre og tilvenstre, indtil den endelig opdagede Hærfuglen, som just var paa Tilbagevejen fra Dronningen af Saba's Haver. Saasnart den fik Øje paa Flygtningen, slog den ned og vilde gribe den. Dog Hærfuglen bad ynkelig for sig, og besvor den ved Salomo's Navn ikke at tilføje den nogen Overlast.

— Din Moder kan ligesaa godt strax aabne sine Taarers Kilde; — raabte Ørnen: — Salomo har savnet Dig og svoret at straffe Dig paa det Strengeste. —

Og Hærfuglen maatte følge med tilbage. Ørnen førte den frem for Salomo, som ventede den paa sin Trone. Skjælvende nærmede Hærfuglen sig ham og lod til Tegn paa sin Sønderknuselse Hale og Vinger hænge, saa at de slæbte efter den. Salomo udstrakte Haanden og drog den til sig. — Betænk, Du Allahs Profet, — raabte Hærfuglen i sin dødelige Angst, — at Du ogsaa engang selv skal fremtræde som skyldig for den Almægtiges Trone! —

Ved disse Hærfuglens Ord foer Salomo sammen, slap den af Haanden, og spurgte, hvor den havde været.

— Jeg bringer Dig Efterretning — sagde den noget lettere om Hjertet: — om Ting, der, uagtet din

Profetgave, din Lærdom og Viisdom, dog hidtil have været Dig ubekjendte. Jeg kommer nemlig fra Landet Saba, hvor der regjerer en Dronning ved Navn Balkis. Allerede hendes Fader Sharahbil var en saa mægtig Hersker, at han forsmaaede alle de Prindsesser, som Nabokongerne tilbøde ham, og ægtede Datteren af en Genius. Geniernes Konge var ham nemlig meget bevaagen, eftersom han ofte paa Jagten igjen havde løsladt Genier og Feer, som han havde fanget i Gazelskikkelse. Efter en anden Overlevering saae Sharahbil engang paa Jagten en hvid og en sort Slange i Kamp med hinanden. Den sorte viste sig at være den stærkeste; men Kongen hjalp den hvide, og dræbte dens Modstander. Da han derpaa vilde gaa videre, stod pludselig en smuk Yngling for ham, der standsede ham med de Ord: — Jeg er den hvide Slange, som Du frelste fra Fordærvelsen; den sorte var en ond Slave, som havde løftet sin Haand imod mig. Til Belønning vil jeg forære Dig store Skatte. —

— Jeg er riig nok; — skal Sharahbil have svaret: — vil Du belønne mig, saa giv mig din Datter tilægte! —

Geniernes Konge tilstod ham hans Forlangende, dog paa den Betingelse, at han aldrig maatte bekymre sig om hendes Handlinger, de maatte forekomme ham nok saa besynderlige.

— Spørger Du hende tre Gange, — vedblev han: — hvorfor hun gjør det eller det, saa forlader hun Dig, og Du seer hende aldrig mere. —

Sharahbil lovede at holde sig denne Betingelse efterrettelig, og ægtede Feeprindsessen.

Sharahbil holdt trolig sit Løfte, indtil hun

fødte ham en Datter, som hun kastede i Ilden. Da spurgte han: — Hvorfor overgiver Du dit eget Kjød og Blod til Luerne? —

— Har min Fader ikke sagt Dig, — svarede Dronningen: — at Du ikke maatte spørge mig, hvorfor jeg gjorde dette eller hiint? Nu har Du allerede een Gang brudt dit Ord. Vogt Dig! —

Sharahbil vogtede sig virkelig, indtil hun fødte ham en Søn, som hun stak en glubende Hund i Flaben.

Da raabte han igjen: — Hvorfor kaster Du dit Foster for Hundene? —

— Har Du ikke lovet, aldrig at forlange Regnskab af mig for mine Handlinger? Nu har Du allerede to Gange brudt dit Løfte; gjør Du det endnu en Gang, har Du tabt mig for stedse. —

Sharahbil lagde sig hendes Ord paa Hjerte og holdt sin Tunge i Ave, indtil han engang tilligemed sin Gemalinde, hendes Fader og dennes Vizier drog Kong Dsu Aran imøde i Ørkenen; da de befandt sig midt ude i Sandhavet, lod Dronningen udgyde hele deres Forraad af Vand, alt deres Meel udstrø for Vindene, og alle øvrige Levnetsmidler fordærve. Da kunde Sharahbil ikke ave sig længer, men fusede heelt forbittret ud med det Spørgsmaal: — Vil Du da have, at vi her, saa mange som vi ere, skulle omkomme af Sult og Tørst? —

Men Dronningen svarede, som sædvanlig, ganske rolig, endskjøndt denne Gang heelt veemodsfuldt: — Nu har Du tre Gange brudt dit Løfte! Jeg vil da forklare Dig, hvorfor jeg alle tre Gange handlede saaledes, som jeg gjorde, og derpaa for evig tage Afsked med Dig. —

Paa et Vink af hende kom strax en Fugl flyvende

med deres Datter; en anden Fugl kom til og meldte: — Herskerinde, din Søn er død. —

— Nu seer Du, — vedblev Dronningen: — at hvad Du ansaae for Ild og en Hund, var Genier, hvis sædvanlige Form er Fugleskikkelsen. Jeg overgav dem mine Børn, fordi jeg ikke selv kunde befatte mig med deres Opdragelse. Men hvad min sidste Handling angaaer, saa maa Du vide, at min Faders Vizier havde lovet Dsju Aran at forgive os alle og overlevere dit Rige i hans Hænder; Du skal snart faa Lejlighed til at overbevise Dig om, at jeg taler Sandhed. —

Og Dronningen hældte nogle Draaber Vand, som endnu havde bevaret sig paa Bunden af et Kar, i et Bæger, og tvang Vizieren til at tømme det; øjeblikkelig styrtede han livløs til Jorden.

— Nu veed Du Alt; — sluttede Feen: — men disse mine Ord ere mine allersidste; Du seer mig aldrig mere. —

Med disse Ord forsvandt hun.

Kong Sharahbil vilde have været trøstesløs over Tabet af sin Gemalinde, hvis ikke den Datter, hun havde efterladt ham, havde beredt ham saa megen Glæde. Hendes Navn var Balkis. Efter sin Faders Død besteg hun hans Trone, men kom dog ikke i rolig Besiddelse af hele det mægtige Rige, førend hun havde rydet sin Fætter afvejen, hvem en Deel af Folket havde hyldet til Konge. Dette gik til paa følgende Maade: Hun lod, som om hun elskede ham og gav paa Skrømt sit Samtykke til Ægteskabet; men i Brudenatten gav hun ham saa megen Viin at drikke, at han tabte Bevidstheden, og kastede sig da over ham og tog ham afdage.

— Men fra den Tid, da hun kom i rolig Be-

siddelse af Tronen, — vedblev Hærfuglen: — regjerer hun med en mønsterværdig Indsigt, Retfærdighed og Mildhed. Engang om Ugen holder hun offentlig Ret, hvorved Enhver kan fremkomme med sine Klager. Paa disse Dage sidder hun bag et ganske klart Forhæng, gjennem hvilket hun kan betragte Folk uden igjen at blive seet. Hun har en Trone, som er fiirsindstyve Alen høj og ligesaa lang og bred, heelt forfærdiget af Guld og Sølv og smykket med de kosteligste Ædelstene. Hun og hendes Undersaatter ere alle Magiere og tilbede Solen. —

Da Hærfuglen havde sluttet sin Beretning, sagde Salomo: — Jeg vil engang selv see efter, om Du farer med Sandhed eller har løjet. — Han lod sig da række Rør og Blæk, og skrev et Brev til Dronning Balkis, hvori han opfordrede hende til at indfinde sig hos ham og antage hans Tro. Da Brevet var skrevet, forseglede han det med Vox og Moskus, trykkede sin Seglring derpaa, gav Viben det og sagde: — Bring Balkis dette Brev! Lad derpaa, som om Du igjen flyver tilbage, men bliv og skjul Dig i Nærheden for at høre, hvilken Aftale hun gjør med sine Folk! —

Viben tog imod Brevet og fløj med det til Mareb, et Sted, der ligger tre Miil fra Sanaa, hvor Balkis sædvanlig opholdt sig, og lod Brevet falde i hendes Skjød. Saasnart Dronningen saae Seglet, følte hun uvilkaarlig den Persons Magt, der havde skrevet Brevet, og saasnart hun havde læst det, forsamlede hun sine ti tusinde Feltherrer, af hvilke enhver stod i Spidsen

for hundrede tusinde Mand, forelagde dem Brevet og spurgte dem om Raad.

— Vi adlyde kun Dig. — svarede Feltherrerne: — Du kan stole paa vort Mod, vor Kraft og Trofasthed; dog gjør alene, hvad Dig selv tykkes! —

— Førend jeg bestemmer mig, — sagde Balkis: — vil jeg dog prøve paa at sende Kong Salomo en Foræring. Hvis han tager imod den, er han kun en ganske sædvanlig Sultan, og vi behøve ikke at frygte for ham; hvis han derimod viser den tilbage og gjentager sin Fordring, at vi skulle antage hans Tro, saa er han en Profet, og vi maa vel see os for, hvorledes vi bære os ad under slige mislige Omstændigheder. —

Og hun lod fem hundrede skjønne Ynglinger klæde som Piger, smykkede dem med Halskjæder, Øre-, Arm- og Fodringe, og lod dem sætte paa Heste i Kvindesadler, som vare bedækkede med de kostbareste guldvirkede og med Ædelstene ligesom oversaaede Stoffer. Derpaa lod hun fem hundrede Piger klæde som Mameluker, og befalede de Første at tee sig med Blyhed som Piger, og de Sidste at tale med et haardt og højt Mæle og vise et frit og kraftigt Væsen. Fremdeles lagde hun fem hundrede guldvirkede og ligesaa mange sølvvirkede Tæpper tilrede, en Krone, der var sammensat af de største og fineste Perler og Hyazinter, endvidere flere Ladninger af Moskus, Ambra og Aloe, og endelig en lille Æske med en kostbar, endnu ikke gjennemboret Perle, og en Diamant, hvorigjennem der gik et krumt Hul. Alle disse Foræringer sendte hun Kong Salomo ved kloge og aandrige Mænd, og skrev tillige:

— Hvis Du virkelig er en Profet, saa skjeln imellem Slaverne og Slavinderne, siig, hvad Æsken in-

deholder, førend Du aabner den, boer et Hul igjennem Perlen og drag en Traad igjennem Diamanten, uden at noget Menneske eller nogen Aand dermed gaaer Dig tilhaande! —

Til Gesandtskabets Overste udnævnte hun Mundsir, een af Rigets ædleste Mænd, og gav ham endnu følgende Forholdsregel, førend han rejste:

— Behandler Salomo Dig med Stolthed og Haardhed, saa er han kun en ganske almindelig Konge, skjøndt maaskee mægtigere end de fleste; kommer han Dig derimod venlig og nedladende imøde, maa vi frygte for, at han virkelig er en Profet. Læg vel Mærke dertil, og indret din Adfærd derefter! —

Viben havde fra sit Skjul hørt hvert eneste Ord; saasnart Mundsir havde begivet sig paa Vejen, fløj den tilbage iforvejen og berettede Salomo Alt, hvad Dronning Balkis tænkte og havde fore; strax befalede Salomo Generne at forskaffe ham et guld- og sølvvirket Tæppe, der var syv Parasanger *) langt og ligesaa bredt, og at omgive den Jordflade, hvorpaa det blev udbredt, med en guldstraalende Muur. Djævlene befalede han imidlertid at skaffe ham de skjønneste Land- og Sødyr, at fastbinde dem paa begge Sider af den med Tæppet belagte Jordbund og forelægge dem Foder. Geniernes Fyrster bød han at stille sig om hans Trone paa højre og venstre Side.

Saaledes modtog han Dronning Balkis' Sendebud. Saasnart disse havde faaet Øje paa denne aldrig før

*) En persisk Miil, omtrent 3000 geografiske Skridt.

seete Pragt og Herlighed, disse straalende Genier, disse frygtelige Djævle, disse sjeldne Dyr og Fugle af alle Slags, paa det i det Uendelige udstrakte kostbare Tæppe, lode de deres Foræringer falde og vidste ikke af sig selv af Angst og Beklemmelse at sige. Nogle Lærde fortælle, at Salomo netop havde ladet saa store Stykker af Jordbunden ubedækkede, som de af Sendebudene medbragte Tæpper kunde indtage, og at den nærmeste Aarsag til den dem overvældende Angst var Frygten for, at Man skulde tro, at de havde skaaret disse Stykker ud og stjaalet dem, og at de derfor kastede de medbragte Tæpper bort fra sig. Nok er det, umaadelig bange bleve de, og havde nær grebet Flugten. Men Djævlene optoge dem i deres Midte, og førte dem forbi alle de forskjellige Arter af Genier, Menneskebørn, Dyr og Fugle, indtil de endelig naaede Salomo's Trone.

Men Salomo viste sig ingenlunde frygtelig imod dem, endskjøndt han straalede i en næsten overjordisk Højhed. Med Venlighed tog han imod dem og spurgte, hvad der havde ført dem hid.

Da tog Mundsir Mod til sig og overgav ham Dronning Balkis' Skrivelse.

Neppe havde Salomo kastet et Blik deri, førend han sagde: — Giv mig Æsken! Den indeholder en Perle uden Hul, og en Diamant, der er skjævt gjennemboret. —

— Du taler Sandhed. — svarede Mundsir næsten forfærdet: — Nu staaer alene tilbage, at Du borer et Hul i Perlen og drager en Traad igjennem Diamanten. —

Hermed var Salomo virkelig i Forlegenhed, og nødtes til at søge fremmed Hjælp. Han henvendte sig dermed først til Genierne, derpaa til Menneskene; men

Ingen vidſte, hvorledes han ſkulde bære ſig ad med at gjennembore Perlen og drage en Traad igjennem Diamanten. Men da han derpaa henvendte ſig til Djævlene om Raad, ſagde een af disſe: — Lad en Orm komme! Den kan nok ved udholdende Arbejde gjennembore Perlen, og vil uden Vanſkelighed kunne drage en Traad efter ſig igjennem Diamanten. —

Den viſe Salomo maatte viſtnok undre ſig over, at han ikke ſelv var falden paa dette ganſke ſimple Middel. Imidlertid fulgte han Raadet og hidkaldte en Orm, ſom tog en Traad i Munden og med Lethed krøb med den igjennem Diamanten, og derpaa i Løbet af en Dag og en Nat ved ufortrøden Flid gjennemborede Perlen.

Da Ormen var færdig med ſit Arbejde, ſpurgte Salomo den, hvilken Belønning den ønſkede ſig.

— Store Profet, — ſvarede Ormen: — anviis mig et Træ til min Underholdning, ſom jeg maa beholde alene for mig ſelv! —

Salomo anviſte Ormen det hvide Morbærtræ, og Ormen er i Beſiddelſe deraf endnu den Dag idag.

Nu havde Salomo alene tilbage at ſkjelne imellem de ham tilſendte Slaver og Slavinder. I dette Øjemed lod han bringe Vand og befalede dem at vaſke ſig. Øjeblikkelig kjendte han nu Pigerne derpaa, at de øſte Vandet fra den ene Haand i den anden, og da førſt vaſkede Anſigtet, medens Ynglingerne ſtrax fore ſig til Anſigtet med den Haand, hvori Vandet var blevet hældt af Kanden. Derpaa lod han Mundſir komme for ſig og gav ham Foræringerne tilbage, idet han ſagde: — Hvis din Herſkerinde ikke underkaſter ſig mig og antager min Tro, falder jeg med en utallig Hær ind i

hendes Land og slæber hende som Fange paa den vnkeligste Maade fra Hjem og Fædreland.

Da Sendebudene vendte tilbage med Foræringerne, og Dronning Balkis erfarede, hvad de havde oplevet, udraabte hun smertelig: — Vee os! Vi formaa ikke at modstaa denne Kong Salomo; der bliver intet Andet tilovers, end at jeg med mit Folks Ypperste begiver mig hen til ham for at see, hvad det er for en Tro, han vil paatvinge os. —

Og hun indelukkede og forvarede sin Trone i det syvende Værelse i det syvende Huus i hendes syvende Slot, og stillede sin paalideligste Vagt til at bevogte den; derpaa begav hun sig tilligemed sine titusinde Feltherrer paa Vejen til Salomo, og standsede ikke, førend hun kun var en Parasange fra hans Lejr mellem Kufa og Hira.

Da Salomo i det Fjerne hørte en vældig Larm og saae mægtige Støvskyer, og havde erfaret, at det var Balkis, som rykkede frem, spurgte han sin Omgivelse: — Hvo af Eder bringer mig Balkis' Trone, inden hun kommer til mig og bliver en sand Troende? — Han vilde nemlig derved give hende et Beviis paa sin Magt, eller ogsaa bemægtige sig den kostbare Trone, medens hun endnu var en Hedning, eftersom det senere ikke havde været ham tilladt.

Da svarede en styg Genius saa stor og uformelig som et Bjerg: — Jeg skal bringe Dig den til Middag, inden Du endnu har opløst Forsamlingen. —

— Det er ikke hastig nok. — svarede Salomo.

Da rejste sig en Anden, for hvem Intet var umuligt formedelst Besiddelsen af Skjæbnens Bog og Kund-

skaben til alle de hellige Navne, — efter Nogles Sigende var det Erkeengelen Gabriel, efter Andres Profeten Alhidhr eller Salomo's Vizier Asaf — og fremstillede sig for Salomo med de Ord: — Jeg skal bringe Dig Tronen i et Øjeblik. —

Og han gav ikke noget forfængeligt Løfte. Han gav sig kun til at bede saalunde: — Evige, almægtige og algode Allah, for hvem Intet er umuligt, men Alting let, lad Balkis' Trone blive bragt herhid! —

Og strax befalede Gud sine Engle at bære den hid under Jorden indtil det Sted, hvor Salomo stod; derpaa revnede Jorden, og Tronen hævede sig op ved Siden af Salomos Trone. — Hvor stor er dog ikke Allahs Magt! — udraabte Salomo: — To Maaneders Rejse tilbagelagt i et Øjeblik af slig en Kolos! —

Derpaa befalede han sine tjenstvillige Aander at gjøre Tronen ukjendelig; dette bevirkede de, idet de satte de røde Ædelstene i de grønnes Sted, og omvendt, og vendte det Bageste forrest, og det Øverste nederst af Tronen. Men Balkis gjenkjendte den dog alligevel; thi idet hun gik forbi, yttrede hun: — Det forekommer mig virkelig, som om dette var min Trone! — Man viste hende Salomo's Slot og indbød hende til at træde derind. Men Forhallen var brolagt med krystalklart Glas, under hvilket der flød Vand med allehaande Fisk i. Balkis, som troede, at hun maatte vade igjennem en lille Fiskedam, løftede sit Klædebon ivejret indtil Knæene for ikke at blive vaad. Salomo, som fra sin Trone kunde see hende nærme sig, havde nemlig brugt denne List for at faa hendes bare Been at see; thi han havde hørt ymte om, at Balkis skulde have Æselsfødder. Genierne saae nemlig meget ugjerne, at Salomo æg-

tede Dronningen af Saba, fordi de frygtede for, at hun, der selv var af Feeslægt, skulde røbe deres Hemmeligheder, og føde Børn, som vilde udøve et endnu fuldstændigere Herredømme over dem end selve Salomo. Men da nu Salomo overbeviste sig om, at hendes Been vare ligesaa smukke som hendes øvrige Legeme, tog han hende uden Betænkning tilægte, bekræftede hende i hendes Herredømme, og lod sine Genier opbygge tre Slotte til hende i Yemen. Han lod hende residere i Mareb, og besøgte hende der een Gang om Maaneden; thi han brugte til Rejsen fra Syrien til Yemen ikke mere end en halv Dag.

Syv Aar og syv Maaneder efter døde Balkis, og blev begravet i Palmyra. Men paa Khalifen Valids Tid kjendte Ingen længer hendes Begravelsessted. Thi da Abu Musa blev sendt til Palmyra tilligemed Abbas, Khalifens Søn, regnede det der saa vedholdende, at en Deel af Stadens Muur styrtede sammen, og Man fandt en Liigkiste af en guul Steenart, som var tresindstyve Alen lang, og hvorpaa der var skrevet: — Her er den fromme Balkis' Grav, Salomos, Davids Søns Gemalinde, som døde den anden Rabia *) i Salomos syv og tyvende Regjeringsaar. —

Da de toge Laaget af Kisten, fandt de deri en Kvinde, der endnu saae saa frisk ud, som om hun først nylig havde opgivet Aanden. Saa hastig, som muligt, aflagde de Beretning for Khalifen om deres Opdagelse; denne befalede at lade Kisten blive staaende paa sin Plads og at mure Stedet til med Marmorsteen.

---

*) Een af Maanederne i den arabiske Kalender.

Salomos Fald og Død bliver af Mahomed Ibn Ishak fortalt paa følgende Maade:

Han hørte engang meget tale om en stor Stad og en mægtig Konge paa en Ø, som formedelst sin naturlige Beskaffenhed var ganske uindtagelig. Da befalede Salomo Vinden at bringe ham derhen tilligemed hans Hærskarer; han kom og ødelagde Alt og dræbte Kongen.

Men i eet af Borgens Værelser fandt han en Datter af Kongen, ved Navn Djarada, der var saa ubeskrivelig dejlig, at Salomo i første Øjeblik følte sig aldeles henreven af hende; han tvang hende da til at antage hans Tro, og ægtede hende derpaa.

Men endskjøndt Salomo opfyldte alle Djaradas Ønsker og hævede hende højt over alle sine øvrige Gemalinder, hørte hun dog ikke op med at sørge, sukke og græde. Endelig blev Salomo utaalmodig herover og spurgte hende: — Naar ville dog engang dine Taarer høre op med at flyde? Har Allah ikke skjænket Dig et langt herligere Rige, end din Faders var, og har han ikke ført Dig til den sande Tro, Livets højeste Klenodie? —

— Jo, sikkerlig; — svarede Djarada: — men saa ofte jeg kommer til at tænke paa min stakkels Faders Ulykke og ynkelige og sørgelige Død, kan jeg alligevel ikke holde mine Taarer tilbage. Hvis Du af dine Djævle vilde lade min Faders Billed udhugge og sætte op i mit Værelse, troer jeg, at jeg efterhaanden vilde føle mig trøstet og blive roligere. —

Salomo bevilgede hendes Bøn, og snart havde Djævlene et Steenbillede færdigt, som havde den mest gribende Liighed med hendes afdøde Fader. Dette lod hun stille op i sit Værelse, klædte det paa, som hendes

Fader havde været klædt, medens han endnu levede, og tilbad det Morgen og Aften som en Gud. Thi hendes Fader var lige indtil sin Død af sin Øes Indbyggere bleven tilbedt som en Guddom.

Saaledes forløb fyrretyve Dage, uden at Salomo anede det Mindste af det Uvæsen, som gik for sig i hans Palads. Men hans Vizier Asaf, Brachias Søn, fik Nys derom, gik ind til Salomo og sagde: — O Du Allahs Profet, jeg er nu gammel og svag, og Døden stunder mig fore; lad mig dog endnu en Gang holde en Tale til Folket for at jeg kan meddele det Noget de tidligere Profeter angaaende, som endnu er det ubekjendt! —

Salomo lod Folket forsamle, og Asaf begyndte at fremhæve de gamle Profeters Dyder, den Enes efter den Andens, indtil han kom til Salomo; da sagde han: — Hvor mild, hvor viis, hvor retfærdig og gudsfrygtig var han ikke i sin Ungdom; Allah, Genier og Mennesker maatte finde Velbehag i ham! —

Men Salomo var selv tilstede ved denne Tale. Han geraadede i heftig Vrede, begav sig tilbage til sit Palads, lod Asaf strax kalde og sagde til ham: — De ældre Profeter har Du rost ubetinget, — hvorfor da mig kun med Hensyn til mine Ungdomsaar? Har jeg da i min modnere Alder begaaet Noget, som er ondt eller mig uværdigt? —

— Allerede i fyrretyve Dage — svarede Asaf: — er et Afgudsbillede blevet tilbedt i dit Palads. Behøver jeg at sige Mere? —

Ved denne Efterretning udraabte Salomo forfærdet: — Vi ere udgangne fra Allah og skulle til ham

vende tilbage! Tænkte jeg det ikke nok, at der maatte være kommet Dig noget Slemt for Øre om mig! —

Og han begav sig strax ind til sin Hustru Djarada, lod hendes Afgud sønderslaa og straffede hende selv; derpaa iførte han sig rene Klæder, som alene ufuldbaarne Jomfruer havde berørt, og gik ud i Ørkenen, hvor han væltede sig i Aske og gjorde Bod for Guds Aasyn.

Men da han om Aftenen kom tilbage, og, som sædvanlig under sine Aftvætninger og Renselser, gav sin Gemalinde Amina sin Seglring, hvori hele hans Magt laa, til at gjemme og opbevare, paatog en ryggesløs Djævel, ved Navn Sachr, sig Salomos Skikkelse og lod Amina, der blev skuffet, udlevere sig Ringen. Derpaa besteg han Salomos Trone og forsamlede Mennesker og Genier, Dyr, Fugle og Djævle omkring sig. Senere kom Salomo, hvis Skikkelse allerede i overordentlig Grad havde forandret sig og var falden af, og affordrede Amina sin Ring. — Hvem er Du? — spurgte hun. — Kjender Du mig ikke? — svarede han forbauset: — Jeg er Salomo, Davids Søn. —

— Du lyver! — raabte Amina: — Salomo har nylig været hos mig og faaet sin Ring tilbage, og har allerede indtaget sin Trone. —

Da erkjendte Salomo, at Gud vilde straffe ham for hans Synd, og forlod ydmyget og nedslaaet Paladset.

Men overalt, hvor han kom hen og udgav sig for Kong Salomo, blev han spottet og udleet og overkastet med Skarn. Endelig gik han ned til Havet og hjalp Fiskerne med at bringe deres Varer paa Torvet; herfor fik han daglig to Fisk, af hvilke han bortbyttede

den ene imod Brød. Paa denne Maade fristede han Livet i fyrretyve Dage, netop saa længe, som der var blevet drevet Afgudsdyrkelse i hans Huus.

Imidlertid havde Asaf og Israels Ældste, uagtet den fuldkomne ydre Liighed, som Djævelen Sachr havde med Profeten Salomo, efterhaanden dog fattet Mistanke ved hans ugudelige Adfærd og forrykte Regjeringshandlinger. Asaf begav sig derfor ind til Salomos Hustruer og spurgte dem, om ikke Salomo forekom dem heelt forandret de sidste fyrretyve Dage.

— Jo tilvisse; — svarede de alle: — han er aldeles forandret! Han berører os, medens vi ere urene, og tvætter sig ikke, naar han forlader os. —

Da udraabte Asaf: — Vi ere udgangne fra Allah, og til ham vende vi engang tilbage! — Det er visselig en haard Prøvelse! —

Efter denne Samtale med Salomos Hustruer vendte Asaf tilbage til Israels Ældste og sagde til dem: — Salomos Adfærd er endnu mere paafaldende i Haremet end paa Tronen. — Da ilede de alle med deres Tora eller hellige Lov ind i Tronsalen, hvor Sachr befandt sig. Men saasnart de begyndte at læse i det guddommelige Ord, fløj Sachr forfærdet sin Vej, og standsede ikke, førend han havde naaet Havets Bred. Der lod han Salomos Seglring falde i Bølgerne, og en Fisk slugte den øjeblikkelig.

Kort derefter indfandt Salomo sig hos den Fisker, for hvem han plejede at bære Fisk til Staden, og klagede over Sult for ham. Fiskeren gav ham de ham tilkommende tvende Fisk. Men ved et Allahs Under skulde den ene af dem netop være den, der havde slugt hans Seglring; saasnart han skar den op, faldt den ud,

og han gjenkjendte den med Forbauselse og Henrykkelse. Han satte den paa Fingeren, og strax fik han atter sit tidligere ærværdige Udseende; Fugle, Dyr, Mennesker og Genier forsamlede sig atter omkring ham og bade om Tilgivelse, villige til at tjene og adlyde ham som forhen.

Men Salomo savnede Djævlene, og tvang dem til at indfinde sig. Saasnart de vare tilstede, bød han dem at bringe Forræderen Sachr. Hastig udførte de hans Befaling, og hidslæbte det skjælvende Uhyre. Salomo indespærrede ham i en Kobberflaske, hvis Munding han forseglede med sin Ring, og kastede Flasken i Havet, hvor det var dybest, for at lade den blive der indtil Verdens Ende.

Der gives imidlertid dem, der paastaa, at Gud havde ladet Djævelen Sachr i fyrretyve Dage træde i Stedet for Salomo i alle Ting undtagen i hans Harem alene, hvilket han holdt tillukket for ham. Andre derimod fortælle, at der af Djævelen Sachr's Omgang med Salomo's Hustruer fremstod Aber, hvilke Salomo ved Gjenerhvervelsen af sin Magt forviste ud af Landet. Paa denne Maade er altsaa Abeslægten kommen ind i Verden, en ingenlunde utrolig Sag, eftersom Aberne maa forekomme Alle at være en underlig Mellemting af Djævel eller Dyr og Menneske. Nogle Enkelte, der imidlertid kun vinde liden Tillid, paastaa, at hele Historien om Salomo's Nedværdigelse ikke er Andet end en jødisk Fabel, blottet for al Sandhed. Intet er mere umueligt for Adams Sønner end at blive enige, selv om det kun gjælder den allermindste Ting.

Salomo døde i sin Regjerings fyrretyvende, i sin Alders tre og halvtresindstyvende Aar. Men da Tem-

pelbygningen endnu ikke var færdig, og han frygtede for, at Genierne, som arbejdede derpaa, skulde opgive Arbejdet, saasnart de erfarede hans Død, saa lod han, da han mærkede Dødens Komme, bygge sig en Sal af Glas, og døde under Bønnen, støttet paa sin Stav. Genierne, hvis Vej ofte førte dem forbi Salen, anede derfor ikke hans Død, førend en Orm havde gnavet Stokken igjennem og Liget styrtede til Jorden. Da saae de, at de vare blevne narrede til at arbejde. De toge Ormen og satte den paa et andet Sted af Stokken; da viste det sig, at den behøvede et Aar til at gjennemgnave Træet; og de sluttede heraf, at deres Herskers Død var bleven skjult for dem et heelt Aar igjennem.

Endvidere fortælles der om Salomo:

Da han forlovede sig med Balkis, Dronningen af Saba, vilde han gjøre hende en Foræring af en Fjerseng, hvortil alle Himlens Fugle skulde bidrage. Just som han undfangede denne Tanke, fløj en Lærke forbi; han bød den standse og nærme sig ham. Lærken hilste Profeten og spurgte, hvad han befalede.

— Jeg behøver dine Fjer. — sagde Salomo.

— O Herre, — svarede Lærken: — jeg er lille og svagelig; uden mine Fjer vilde jeg hverken kunne udholde Kulde eller Hede. Hav Medlidenhed med mig; ellers vælter jeg mig i Templets hellige Støv, ryster det af mig for dit Aasyn og gjør dit Palads til en Ørken *)! —

Da blev Salomo bange og lod Lærken flyve. Men da han alligevel ikke vilde opgive sit Indfald an-

---

*) Templets Støv bragte Ulykke, saasnart det blev ført bort fra det indviede, hellige Sted.

gaaende Fjersengen, befalede han Hærfuglen, hans Tsaush *) iblandt Fuglene, at sammenkalde hele Fuglenes Verden i den store Tronsal. Da nu alle Fugle paa hele Jorden vare forsamlede, forlangte han først af Ravnen og Spurven, at de skulde give ham deres Fjer. Da de gjorde Indvendinger, lod han Fødderne binde sammen paa dem; det er Aarsagen til, at disse Fugle endnu den Dag idag kun med samlede Fødder kunne bevæge sig paa Jorden. Men alle de Fugle, som Salomo videre henvendte sig til, paastode, at de ikke kunde leve uden Fjer. Endelig kom Raden til Ørnen. — Og Du — sagde Profeten: — vil Du ogsaa nægte mig dine Fjer? —

— Herre, — svarede Ørnen: — Allah har skabt mig til den Ædleste af hele min Slægt; hvis jeg mistede mine Fjer, vilde jeg blive den Usleste paa hele Jorden. —

— Deri kan Du have Ret; — svarede Salomo: — men jeg har nu engang sat mig i Hovedet, at faa en Seng af Fuglefjer. —

— Til Hvem er den bestemt? —

— Til min Brud Balkis. —

— Hvorledes, Herre? — For en Kvindes Skyld skulde jeg miste mine herlige Fjer, — den mest ubestandige, letsindige og falske Skabning paa Jorden? —

— Hvorledes har Du faaet en saa slet Mening om Kvinderne? — spurgte Salomo.

— Herre, — svarede Ørnen: — hvis I vil laane Øre til en Fortælling, vil I deraf selv faa et rigtigt Begreb om Kvindekjønnet. —

— Lad høre da! — bød Salomo: — Og Du,

---

*) Persisk eller tyrkisk: Page eller udsvende Tjener i Sultanens Palads.

Hærfugl, paabyd en almindelig Taushed! — Den første Fugl, som blot lader den mindste Kviddren høre, skal uden Barmhjertighed blive plukket ganske bar! —

Ørnen begyndte da at fortælle:

— Du veed, o Herre, at Fuglene hverken have Lader eller Forraadskamre; de saae ikke, høste ikke heller, men flyve hid og did over Jorden for at søge deres Næring. Engang indtraf der en Misvæxt; Fuglene fandt intetsteds mere Føde, og vidste ikke, hvorhen de skulde vende sig for at undgaa Hungersdøden. Da hørte de tale om et overordentlig frugtbart Land, hvor der trods Misvæxten fandtes Guds Gaver af Næringsmidler; men da dette Land laa meget fjernt, vilde Fuglene ikke paa Lykke og Fromme give sig paa denne Rejse, uden forud at være forvissede om, at Sagen forholdt sig rigtig. De besluttede derfor at sende en Spejder did, og da jeg paa denne Tid endnu var i min fulde Ungdomskraft, erklærede jeg mig villig til at overtage Sendelsen, og blev ogsaa eenstemmig udvalgt dertil.

Jeg begav mig altsaa paa Rejsen, og vedblev uden Rast at styre lige fremad med stærke Vingeslag; efter flere Dages uafbrudte Flugt befandt jeg mig en Aftenstund over en Stad, hvori een af Landets rigeste og mest ansete Beboere fejrede sit Bryllup. Alle Byens Gader vare glimrende oplyste og vrimlede af Folkeskarer; alle Landets Taskenspillere, Dandsere, Musikanter og Sortekunstnere vare forsamlede i Brudehuset tilligemed alle Stadens fornemste Indvaanere.

Jeg nedlod mig paa Taget og satte mig ved Randen af en Raushan*), hvor jeg baade kunde see ned i

*) Raushan er et persisk Ord, og betyder en Aabning i Loftet af et Værelse, med en skraa Skaade, som dækker imod

det endnu tomme Brudekammer og ned i det med Folk overfyldte Gaardsrum. Her besluttede jeg at tilbringe Natten. Taskenspillerne og Sortekunstnerne havde draget hele Forsamlingens Opmærksomhed til sig; jeg vil blot omtale eet eneste af disse underfulde Stykker, som nær havde givet Bryllupsfesten en altfor brad og en blodig Ende.

Efter at have udført mange andre Kunststykker til almindelig Tilfredshed, blæste Troldmanden i et Horn, og der faldt en Sæk ned fra Himlen, hvoraf der udsprang en lille grøn Mand; denne spændte i al Hast et Toug tværs over Gaarden og gav sig til at dandse frem og tilbage derpaa. Men imedens alle Folk saae ivejret og skjænkede den grønne Dandser hele deres Opmærksomhed, forvandlede sig pludselig Gaarden, hvori Dandsen gik for sig, til en kostelig Have med Træer, Frugter og Blomster, Kilder og Springvand. Den unge Ægtemand, som endnu fandt sig meget ophidset af Dagens Varme og Tummel, fik da ifinde at øse en Smule Vand af en Bæk, som løb lige forbi hans Fødder, for deri at vaske Pande og Øjne. Men Hvad skete! — Pludselig saae han sig i sin Indbildning hensat til en Stad, hvor alle Folk løb omkring uden Skjæg. Ikke længe varede det, inden han ved sit sorte Skjæg havde draget Alles Blikke paa sig, og kun med Anstrengelse lykkedes det nogle Politibetjente at faa ham reven ud af den ham omgivende Folkemasse og ført hen til Stadens Kommandant. Denne gjorde kort Proces og lod Skjæget skjære af ham; der-

---

Solstraalerne uden at hindre den frie Lufts Adgang til Værelset.

paa bød han ham venlig velkommen, og spurgte, om han endnu var ugift.

Den unge Ægtemand var ved Sortekunstnerens Trolddom bleven ganske sandseløs, og besvarede Spørgsmaalet med et: — Ja, min Herre. —

Da sagde Kommandanten videre til ham: — I denne Stad maa ingen Mand, der egner sig for Ægtestanden, forblive ugift. Hvis I derfor har isinde at opholde Eder her, maa I følge med min Tjener hen i Badkvarteret; der vil I finde et grønt Badehuus, der bliver besøgt af smaa Børn, ved Siden af et graat, der er bestemt for gamle Mænd, lige overfor et rødt, hvori unge Enker bade sig; ved Siden af dette er et hvidt, som tilhører Jomfruerne, og paa modsat Side et sort, som de gamle Koner benytte. Da I endnu er saa ung, har I formodentlig ikke Lyst til at hente Eder en Kone fra det sorte Badehuus; I maa derfor vente indtil Solnedgang udenfor det røde eller det hvide Badehuus, indtil I faaer Øje paa et Fruentimmer, som falder i Eders Smag. Den Pige eller Enke, som behager Eder mest, skal I følge til hendes Huus, og hun vorder Eders Hustru. —

Den unge Mand lod sig altsaa af Kommandantens Tjener føre hen til det hvide Badehuus. Saasnart Muezzinen paa Minareten kaldte de Troende til Aftenbøn, aabnedes Badehusets Dør, og hele Skarer af Jomfruer traadte ud deraf. Men da den unge Mand formedelst Sløret ikke kunde see deres Ansigter, fulgte han efter den af dem, som i højeste Grad drog hans Opmærksomhed til sig ved sin ranke Vext, sin ædle Holdning og sine gjennem Sløret straalende store sorte Øjne. Og han havde Grund til at være tilfreds; thi den tolvaarige Pige stand-

sede først udenfor selve Kommandantens Huus, hvis Datter hun var.

Kommandanten gjorde ingen Indvendinger imod Partiet, som han selv havde foranlediget, lod Kadi og Vidner kalde og Ægteskabskontrakten opsætte; derpaa lod han berede et stort Maaltid, til hvilket han indbød alle sine Slægtninger og Venner. Men henimod Midnat, da Gjæsterne havde fjernet sig, og Bruden afsløredes for den unge Mands Øjne, — kastede han sig for hendes Fødder med et højt Henrykkelsesudraab: — Ved Allah, Du er endnu skjønnere end min anden Brud! —

Men saasnart den unge Kone hørte, at hendes Mand endnu havde en anden Brud, løb hun ind til sin Fader og fortalte ham det; denne udskjældte Brudgommen for en Løgner og vilde lade ham fængsle som Forbryder imod det hellige Ægteskab. Men den unge Mand, der ikke vilde taale denne Spot og Skam, gav den Første, der nærmede sig ham, en mægtig Ørefigen. — I samme Øjeblik var Trolddommen løst; — Ørefigenen havde ramt den unge Ægtemands Svigerfader, der sad ved Siden af ham. Denne foer heftig op og vilde give Slaget tilbage; men den unge Mand, der ligesom vaagnede af en Drøm, skyndte sig med at fortælle, hvad der var mødt ham, efterat han havde vædet sin Pande med Vandet af den forbirindende Bæk.

Da gave alle Tilstedeværende sig til at lee, og overøste den flinke Sortekunstner med Guld- og Sølvstykker. Kunstneren stødte igjen i sit Horn; Haven forvandlede sig atter til Gaardsrum, og den grønne Mand smuttede atter ned i Sækken og forsvandt.

Efter mange lignende Kunststykker blev endelig Aftensmaaltidet baaret frem; til min store Glæde fik Brud-

gommen Øje paa mig, og lod forskjellige lækkre Spiser bære op til mig paa Terrassen. Efter Maaltidet forlod Brudgommen sine Gjæster, som endnu længe morede sig med Sang og Dands, og begav sig ind i Kvindeværelset, hvorfra strax alle Piger og Koner fjernede sig.

Men da den unge Ægtemand saaledes var bleven ene med sin Kone, og vilde drage hende til sig, unddrog hun sig hans Favnetag.

— Hvad betyder dette? — spurgte han forbauset.

— Min Kjærlighed til Dig — svarede den unge Brud: — er saa stor, at Du, førend jeg heelt hengiver mig til Dig, ved Sværdet og paa Koranen maa tilsværge mig, at Du vil forblive mig tro, ikke alene imedens jeg lever, men ogsaa efter min Død, og ikke gifte Dig igjen; jeg paa min Side vil ligeledes sværge, at jeg, hvis jeg skulde være saa ulykkelig at miste Dig, aldrig vil tilhøre nogen anden Mand. —

Den unge Mand gik gjerne ind paa dette sin unge Kones Forlangende, der havde sit Udspring af og vidnede om en grændseløs Kjærlighed; han udbredte derfor sin Kaftan paa Gulvet foran sin Kone, der sad paa Tæppet med Benene under sig, forrettede sin Bøn og bøjede sig imod Jorden, saa at hans Pande berørte hans Hustrues Klædebon. Derpaa lagde han et Sværd imellem hende og sig, paa det Sted, hvor han under Bønnen havde berørt Gulvet med sin Pande, og de to Ægtefæller tilsvore hinanden en evig Troskab. Efterat denne Ceremoni var fuldbragt, kastede Bruden sig i sin Mands Arme, og de vare lykkelige med hinanden.

Den følgende Morgen indfandt sig det unge Pars Slægtninger og Venner atter i Brudehuset til Frokosten.

Da jeg imidlertid ikke var vegen fra min Plads paa Terrassen, bemærkede den unge Mand mig atter, og lod mig, som tidligere, ved en Tjener bringe Mad og Drikke. Da jeg havde mættet og forfrisket mig, takkede jeg Allah, og fortsatte saa min Rejse til det Land, hvis Overflod saa højligen var bleven rost for os. Jeg gjennemfoer det fra den ene Ende til den anden, paakryds og paatværs, og fandt det fuldt af yppige Græs- og Kornmarker, overflødig vandede af Kilder og Floder. Da jeg saaledes omhyggelig havde underrettet mig om Alt, begav jeg mig igjen paa Tilbagevejen for at bringe Besked om, hvad jeg havde seet og erfaret.

Da jeg saaledes atter naaede den Stad, hvor jeg havde bivaanet Bryllupet, erindrede jeg mig det Gjæstevenskab, som jeg havde nydt hos det unge Ægtepar, og holdt det for min Pligt at underrette mig om, hvorledes det gik dem i deres nye Ægteskab. Jeg nedlod mig derfor paa Taget af Mandens Huus, og indtog min gamle Plads ved Randen af Raushan'en.

Dog, Hvad maatte jeg see! Midt i Værelset laa Huusherrens Liig udstrakt; men hans unge Enke rev sig Haaret af Hovedet og udstødte skjærende Jammerskrig.

Da Begravelsens Time kom, havde Man ubeskrivelig ondt ved at løsrive den unge Kone fra hendes Mands Liig. Jeg følte mig greben af en levende Medfølelse for de arme Folks Ulykke, og besluttede at blive til Begravelsen, for at følge den unge Mand, der ved sin Gjæstfrihed havde paalagt mig Taknemligheds Baand, til hans sidste Hvilested, og endskjøndt jeg ikke slog mig for Brystet og hylede som de Andre, var jeg dog inderlig bedrøvet.

Da alle Forberedelserne til Begravelsen vare trufne,

satte Liigtoget sig i Bevægelse; jeg svang mig op i Luften og fulgte Processionen indtil det Sted, hvor Man satte Baaren ned; og medens Man løftede Liget af Baaren, tog jeg Plads paa et nærstaaende Træ. Men da Man havde løftet Liget af Baaren og vilde sænke det i Graven, kastede Enken, som hele Vejen ikke havde ophørt med sine høje Jammerklager, sig som vanvittig over det døde Legeme, og skreg, at Man skulde begrave hende tilligemed hendes Mand. Med stor Anstrengelse holdt hendes Slægtninger hende tilbage, indtil Graven havde lukket sig over hendes Mand; da gik de allesammen igjen tilbage til Staden. Alene den unge Enke vilde, trods alle Indvendinger fra hendes Venner og Slægtninger, tilbringe Natten paa sin Mands Grav. Hun var saa dybt greben af Smerten, at hun ikke kunde Andet end anse det for sin Pligt at tilbringe Natten paa Graven og trofast bevogte den.

— Men der kom en Streg igjennem hendes Regning. — — — Endnu førend Natten ganske var indbrudt, nærmede en overordentlig smuk Mand sig hende og hilste ærbødig og indsmigrende. I en heelt bedrøvelig Tone besvarede hun hans Hilsen.

— Hvorfor, skjønne Dame, — spurgte den Fremmede: — opholder I Eder ved Nattetid paa dette ubyggelige Sted? Skjønhed, Ynde og Ungdom have alene hjemme i den lyse, smilende og glandsfulde Verden. —

— Ak, I har altsaa ikke hørt, hvilket ubodeligt Tab jeg har lidt? Jeg besad en Mand, som mit Hjerte tilbad, og hvem jeg havde tilsvoret en evig Troskab. Denne dyrebare Sjæl har ophørt at leve, og denne Høj, hvorpaa jeg sidder, skjuler hans sønderbrudte Leer. Jeg vilde stige ned i Graven med ham; men mine grusomme

Slægtninger holdt mig tilbage derfra. Dog aldrig skal det lykkes dem at bringe mig bort fra dette Sted; her vil jeg drage mine sidste Sukke og dø. —

— Var da denne tilbedte Ægtefælle den eneste Mand paa Jorden, som kunde fortjene Eders Kjærlighed? — spurgte den Fremmede: — Gives der da i hele den vide Verden ikke andre elskværdige Mænd, der ere ligesaa gode, smukke og rige som han? —

— Det er muligt; jeg kjender ingen. —

— See dog engang paa mig! — vedblev den Fremmede, idet han pludselig kastede sig paa Knæ ved Siden af hende: — Siig, kunde I ikke have Lyst til at blive min Kone? —

Den unge Enke opløftede sine Øjne til ham og fandt ham meget smukkere end sin hedengangne Mand. Et Suk hævede hendes Barm; men hun undsaae sig dog ved at give den smukke unge Mand noget Svar paa dette hans nærgaaende Spørgsmaal.

— Vil I vorde min Kone? Her er min Haand! — gjentog den Fremmede.

Den unge Enke betragtede ham med ømme Blikke; dog fandt hun endnu ikke Kraft og Mod nok hos sig til at tilstaa ham de Følelser, der allerede mægtig rørte sig i hendes Indre.

— Vil I være min Kone? Jeg lover at gjøre Eder lykkelig. — gjentog den Fremmede med en sødt klingende Stemme, der trængte hende lige til Hjertet.

— Jeg kan ikke længer modstaa Eder. — hviskede Enken.

— Saa lad os vende tilbage til Staden! —

— Hvorfor det? — Lad os heller her tilbringe Natten med hinanden. — indvendte den unge Kone.

— Umuligt! — svarede den Fremmede: — Jeg er sat til at bevogte en Misdæder, som hænger i en Galge strax udenfor Porten. Naar jeg saaledes ganske forlader min Post, ville Misdæderens Slægtninger benytte sig af Lejligheden til at stjæle hans Liig, og imorgen vilde jeg blive klynget op i Misdæderens Sted. —

— Hvis ikke Andet kalder Dig tilbage til Staden, — yttrede Enken: — saa kan Du godt blive herude. Dersom Misdæderen skulde blive stjaalen af Galgen, saa ville vi tage det nylig begravede Liig op af Graven og hænge det op istedetfor. —

— Det gaaer ikke an; Misdæderen var eenøjet, og den ene Haand var hugget af ham. — Man kunde let mærke Bedrageriet. —

— Men Du veed da heller slet ikke at hjælpe Dig! — udbrød den unge Enke utaalmodig: — Vi behøve jo kun at rive det ene Øje ud og hugge den ene Haand af paa min afdøde Mand; saa vil Ingen fatte nogen Mistanke. —

Da sprang pludselig den Fremmede op og skreg med Tordenrøst: — Holder Du saaledes den Ed, Du har svoret din hedengangne Elskede! — Troløse, — vedblev han med en Stemme, hvorved de Døde vendte sig i deres Grave og troede at høre Opstandelsens Basun paa den yderste Dag: — Troløse, viid, at jeg er den hellige Ed, som Du saa formastelig har brudt! — Min Hævn skal ikke udeblive; — modtag din Løn, Forræderske! —

Med disse Ord aandede den forfærdelige Fremmede paa hende; Ildsluer fore ud af hans Mund og fortærede den troløse Kvinde paa hendes Mands Grav. —

Saaledes endte Ørnen sin Fortælling; den tilføjede blot endnu paa Hebraisk disse advarende Ord: — Som Een er, ere de alle. *) —

Men Salomo førte sig Ørnens Fortælling til Hjerte; efter nøjere Eftertanke opgav han sit Indfald med Fjersengen, og afskedigede alle Fuglene.

Hermed er Alt fortalt, hvad der vides om Kong Salomo og Dronningen af Saba. — Allah være dem og os alle naadig!

---

*) Paa Latin: Ab una disce omnes!

Den listige Dalilah.

Paa Khalifen Harun al Raschids Tid levede der tvende snu og dristige Mænd, som viste Kommandanten i Bagdad saa store Tjenester, at Khalifen gjorde dem til Politimestere og stillede en Vagt af fyrretyve Drabanter til Enhvers Raadighed. Den ene af disse, ved Navn Ahmed Denf, skulde sørge for Stadens Sikkerhed tillands, og den anden, ved Navn Hasfan Shuman, skulde vaage over den tilvands. Hver af dem fik aarlig af Khalifen en Æresklædning og maanedlig en Sum af tusinde Dinarer.

Da nu Seyneb, en Datter af den forrige Politimester, hørte dette, sagde hun til sin Moder Dalilah: — See blot, hvorledes Khalifen begunstiger tvende lurvede Landløbere, medens vi maa føre et jammerligt Liv uden Anseelse og Indkomster! —

Dalilah, som var saa listig, at hun forstod at lokke en Slange ud af dens Rede, og at selve Eblis *) gjerne kunde have gaaet i Skole hos hende, svarede sin Datter: — Hav blot Taalmodighed! Jeg skal vel vide at udføre Streger, som ganske skulle gjøre de tvende nybagte Politimestere tilskamme; og det skulde gaa un-

*) Djævlenes Fyrste.

derlig til, om Khalifen da ikke til Løn skulde tilstaa mig min afdøde Mands Indtægter. —

— Hvorledes, — raabte Seyneb: — Du vil dog aldrig vove at træde i Skranken mod de to berygtede Gavtyve Ahmed Denf og Hassan Shuman? Med deres List og Trædskhed kan Du ikke maale Dig. —

— Det ville vi nappes om. — svarede Dalilah, og gav sin Datter en dygtig Drefigen for de mindre gode Tanker, hun nærede om hende. Derpaa iførte hun sig et uldent Klædebon med et bredt Bælte, saaledes som de Kvinder pleje at bære, der have indviet deres Liv til Allahs Tjeneste, tog en Vandkrukke i den ene Haand og fyldte den med Vand, idet hun kastede nogle Guldstykker paa Bunden, og i den anden en uhyre Rosenkrands og en lang Stok behængt med røde og gule Pjalter liig en Fane. I dette Optog gik hun omkring i Bagdads Gader og fremsagde Sprog af Koranen, medens hun i sit Hjerte pønsede paa de værste Skjælmsstreger.

Endelig blev hun staaende udenfor et Huus, som tilhørte Obersten for Khalifens Livvagt. Denne Mand var uhyre riig; han drog en stor Lønning af Statskassen, og besad mange Huse og Landgodser. Det Huus, hvilket han selv beboede tilligemed sit Harem, var eet af de smukkeste i hele Bagdad. Men han var ikke lykkelig i sit Ægteskab; thi hans Gemalinde, som han bar paa sine Hænder, fødte ham ingen Arving, og han havde i Brudenatten tilsvoret hende, at han ingensinde vilde tage nogen anden Kone.

Men netop paa den Dag, da Dalilah standsede udenfor hans Huus, havde han, da nogle af hans gode Venner just havde besøgt ham med deres smukke Børn, gjort sin Gemalinde bittre Bebrejdelser og forladt hende i

meget slet Lune. Den arme Kone stod ved Vinduet og saae efter ham igjennem Gitteret. Men da Dalilah fik Øje paa hende og bemærkede, at hun var smykket som en Brud, med kostbare Ædelstene, Perler og Guldsager, tænkte hun ved sig selv: — Denne smukke Guldgaas maa jeg see til at lokke ud af Reden for at faa Lejlighed til at plukke hende. —

Og hun begyndte at prise Gud og fremsige fromme Tankesprog, indtil den bedrøvede unge Kone fik Øje paa hende, og i den Tanke, at Gud maaskee paa hendes fromme Forbøn vilde skjænke hende et Barn, befalede Portneren at lukke hende ind i Huset.

Portneren, en gudsfrygtig gammel Mand, der selv var tilbøjelig til at haabe paa en bedre Lod ved en from Sjæls Mellemkomst hos Gud, lukkede med Glæde Bedragersken ind og bad hende om noget Vand af hendes Krukke. Idet Dalilah hældte, rystede hun Krukken saa stærkt, at der med Vandet gled nogle Guldstykker ud i den gamle Portners Skaal. Dette betragtede han naturligviis som et stort Under, og vilde give Dalilah dem tilbage. Men hun svarede ham: — Dem har Allah beskjæret Dig; jeg veed Intet af Guldstykker at sige. — og gik forbi.

Portneren fulgte efter hende og førte hende ind til Husets Herskerinde, der havde saa mange og kostbare Smykker paa sig, at hun forekom Dalilah som en Skat, hvis dølgende Talismaner pludselig havde mistet deres Kraft.

Den unge Kone hilste Dalilah, bad hende venlig velkommen, og lod hende bringe Noget at spise. Men Dalilah undslog sig for at nyde Noget, idet hun sagde: — Jeg faster hele Aaret igjennem paa fem Dage

nær, og selv om Aftenen nyder jeg kun af Paradisets Spiser, som nogle Helgener af mit Bekjendtskab forskaffe mig. — Men I, ædle Frue, seer ret bedrøvet ud! Hvad kan der dog fejle Eder, der er saa ung og smuk endnu, og seer sig omgiven af Rigdom og alle denne Verdens Herligheder? —

— Ærværdige Kone, — svarede Huusfruen: — jeg lod i Brudenatten min Mand tilsværge mig, at han aldrig vilde tage nogen anden Kone end mig; men nu ønskede han vel at faa Børn, hvilke det ikke staaer i min Magt at give ham, og derfor truede han mig med, naar han kom tilbage fra en Rejse, som han just havde fore, trods den mig tilsvorne Eed at tage sig en Kone til. Men gjør han det, og denne Kone skjænker ham Børn, da ville disse arve Alt, hvad han ejer, og jeg vil blive overladt til Fattigdom og Foragt. —

— Har I da endnu ingensinde hørt tale om den hellige Abu Hamlat, — spurgte Bedragersken i Forbauselsens Tone: — hvem endnu ingen ufrugtbar Kone nogensinde har besøgt, uden at hun jo sidenefter har født Børn til Verden? —

— Jeg har siden mit Bryllup levet et meget afsondret og indesluttet Liv, — svarede den unge Kone: — og har aldrig hørt tale om nogen Abu Hamlat. —

— Saa maa I strax følge med mig; — sagde Dalilah: — jeg kjender denne Helgen vel, og skal nok formaa ham til at opbyde al sin Fromhed for at udvirke Opfyldelsen af Eders hede Ønske hos Allah! — Men det maa I love mig, at I, enten I føder en Søn eller en Datter, ganske opdrager Eders Barn til Herrens Tjeneste. —

Den stakkels bedrøvede og lettroende Kone lod sig

overtale til at følge med hende, og Portneren, hvem Guldstykkerne fuldkommen havde overtydet om Dalilahs Hellighed, lod, uagtet sin Herres udtrykkelige Forbud, uden Vanskelighed sin Herskerinde forlade Huset.

Da nu Dalilah var med den unge Kone paa Gaden, tænkte hun ikke paa Andet end hvorledes hun paa en snild Maade skulde sætte sig i Besiddelse af de kostbare Klæder og rige Smykker, hvormed hendes Offer var prydet. Men dermed var hun endnu langtfra ikke tilfreds; hun tænkte, at det ikke vilde falde hende vanskeligt, ved den samme Lejlighed ogsaa at fravende een eller anden letsindig ung Kjøbmand en ikke ubetydelig Pengesum. Hun skred rask fremad, og bød den unge Kone at følge hende i nogen Afstand.

Endskjøndt den unge Dame var heelt tilsløret, kunde det dog ikke fejle, at hun jo ved sin fine og smukke Dragt, sin herlige Vært, yndefulde Gang og glimrende Øjne maatte drage alle Mænds beundrende Blikke paa sig. Især lagde Dalilah Mærke til en ung ugift Kjøbmand ved Navn Hassan, der saa længe og saa fuld af Attraa forfulgte den unge Skjønhed med sine Blikke, at hun i ham troede at have fundet netop den Mand, hun søgte. Hun bød da sin Ledsagerske tage Plads paa en Bænk i Nærheden, saaledes at den unge Kjøbmand kunde nyde Skuet af hende, og traadte derpaa ind i hans Bod og spurgte: — Er Du Kjøbmanden Hassan, en Søn af Mubsin? —

— Ja jeg er; — svarede Kjøbmanden: — dog hvorfra kjender Du mit Navn og Hvad vil Du mig?

— Gode Mennesker — svarede Dalilah: — have givet mig Anviisning paa Dig. Du maa nemlig vide, at den unge Pige, hvorved dine længselsfulde Blikke

bænge, er min eneste Datter. Hendes Fader er fornylig død; han var Kjøbmand som Du, og har efterladt hende en ret klækkelig Formue. Da hun nu har naaet den Alder, da Pigerne pleje at gifte sig, spurgte jeg nogle af mine Bekjendte, hvem jeg i dette Anliggende skulde henvende mig til, og alle raadede de mig at vælge Dig til min Svigerson. Hvad siger Du dertil? —

— Allerede oftere — svarede den unge Mand: — har min Fader foreslaaet mig den og den Pige til Kone; men jeg har aldrig kunnet bestemme mig til at gifte mig, uden at have seet min Brud iforvejen. Af denne Aarsag kan jeg ogsaa kun da med Fornøjelse gaa ind paa dit Forslag, naar jeg har seet din Datter uden Slør, og hun har behaget mig. —

— Det er ikke mere end billigt. — svarede Dalilah: — Følg efter os i nogen Afstand! —

Hassan lukkede sin Bod, og stak en Pung med tusinde Dinarer til sig. Matronen gik foran; i nogen Afstand fra hende fulgte Oberstens Gemalinde, og i en Afstand fra hende igjen den unge Kjøbmand, indtil de kom udenfor en Farvers Bod, hos hvem Dalilah vidste, at der var en Bopæl tilleje. Her standsede hun, hilste Farveren, som stod udenfor sin Dør, og sagde til ham: — Da der hjemme i mit eget Huus skal foretages nogle Udbedringer, og jeg har erfaret, at Du har et Huus, der staaer ledigt, saa er jeg kommen til Dig for at spørge, om Du vil overlade mig det paa billige Betingelser for et Par Maaneder. —

— Med Fornøjelse, — svarede Farveren: — dog kun under den Betingelse, at jeg beholder eet af Værelserne til mine Gjæster, som jeg ikke har Plads til i min egen Lejlighed. —

— Send mig kun saa mange Gjæster, Du vil; — svarede Dalilah: — de skulle ikke alene faa et smukt Værelse hos mig, men ogsaa en saa god Beværtning, som der staaer i min Magt. —

Derpaa bestemte Farveren Lejen, og overgav Dalilah Nøglen til Huset, som laa temmelig langt fra Farveren. Bedragersken gik nu videre med sit Følge. Da hun havde naaet Stedet, gik hun først op i Huset med Oberstens Gemalinde, idet hun sagde: — Her boer den hellige Abu Hamlat. Da hun havde anviist hende et Værelse, og lukket hende inde, gik hun ned og hentede Hassan, som imidlertid havde ventet udenfor Huusdøren, førte ham ind i et andet Værelse og sagde til ham: — Vent her, indtil jeg bringer min Datter, forat Du kan faa hende at see uden Slør, som Du ønsker! — Derpaa vendte hun tilbage til den smukke unge Kone og sagde:

— Min kjære Datter, saaledes som Du der er pyntet, kan Du umulig faa Adgang til Abu Hamlat; thi min Søn, der staaer i Lære hos ham for at blive en Helgen ligesom han, vilde blive rasende ved Skuet af slig Forfængelighed, og rive Dig de smukke Klæder af Kroppen; kun i en ganske simpel Underklædning kan Du vinde Adgang til ham og faa hans Velsignelse. —

Oberstens Kone aflagde strax uden Indvending sine Smykker, sit Bælte og sin Overklædning; Dalilah tog imod Alt og skjulte det bag Trappen. Derpaa begav hun sig atter ind til den utaalmodig ventende Hassan, og da denne spurgte: — Hvor bliver dog min Brud af? — slog hun sig i Ansigtet og skreg: — Allah fordømme alle slette Naboer! Gid der dog ingen misundelige Mennesker gaves i Verden! — Du kan tænke Dig, da mine Naboer saae Dig træde med mig ind i Huset, og erfa-

rede, at min Datter var bestemt til din Brud, fik de hende lokket tilside for at indbilde hende, at Du var fuld af Udslet. Min Datter var tosset nok til at tro dem, og har svoret, at hun ikke vilde have med Dig at bestille, førend hun havde seet dit Bryst og dine Arme blottede. Hvis Du derfor ikke tager det ilde op, beder jeg Dig om at drage din Overklædning af, at hun med egne Øjne kan overbevise sig om disse onde Menneskers Bagvaskelse. —

Hassan gjorde uden Indvending, hvad Dalilah forlangte af ham, og Kjærlingen forlod ham hastig med Overklædningen, hvori Pungen med de tusinde Dinarer. Paa Vejen hentede hun den unge Kones Klæder og Smykker, som hun havde skjult bag Trappen, bandt det Hele sammen i en Byldt, og gik hastig tilbage til Farveren.

— Nu, hvorledes behager Dig mit Huus? — spurgte denne.

— Ret godt; — svarede Kjærlingen: — jeg vil strax lade mit Bohave bringe derhen. Du kunde ved denne Lejlighed gjøre mig en stor Tjeneste ved at gaa ben i Huset og være tilstede, naar Dragerne bringe mine Sager. Her har Du en Dinar; kjøb Dig derfor noget Mundgodt til at nyde paa Vejen, og betal Dragerne! —

Farveren satte sin Dreng til at passe paa Boden, og gik vel tilmode bort med Dinaren. Men saasnart han var gaaet, gav Dalilah Drengen nogle Smaaskillinger og bad ham hente sig Noget paa en Bazar, som laa i et vidt fjernet Kvarteer af Staden, og tilbød sig imidlertid selv at passe paa Boden.

Men saasnart hun var ene i Farveriet, pakkede hun alle Stoffer og Klæder sammen, hvilke hun kunde

finde, kaldte paa en Æseldriver, der just kom forbi, og sagde til ham: — Vent her i Farveriet, indtil jeg kommer tilbage og henter det Øvrige! Jeg maa ihast bringe disse Sager bort; thi Farveren, min stakkels Søn, er heelt forgjældet, og Kadi'en vil endnu idag sende sine Betjente hid for at tage Alt, hvad han ejer, baade Løst og Fast. Slaa Du imidlertid Ovn og Kjedel og alt Øvrigt istykker, hvad der hører til Farveriet, saa at Kadi'ens Folk kunne faa en lang Næse, naar de komme! —

Æseldriveren tog ikke i Betænkning at betro Dalilah sit Æsel, uagtet han ikke kjendte hende; thi han tænkte som saa: — Hvis Farveren ikke kjendte hende, vilde han ikke have betroet hende Opsynet over sin Bod. — Men Dalilah drog frejdig sin Vej med Æslet, der var belæsset med det Bedste af hvad der fandtes i Farveriet, med den unge Kones og Kjøbmandens kostbare Klæder og en Pung med tusinde Dinarer. Lykkelig og vel naaede hun sit Hjem og fortalte den forbausede Seyneb, hvorledes hun paa een Gang havde udført fire dumdristige Tyvestreger.

Saavidt Dalilah. — Men Farveren, der, førend han gik bort i Dalilah's Ærinde, indkjøbte Kjød og Brød, og dermed igjen kom forbi sit Farveri, havde nær faaet et Tilfælde, da han i Boden, istedetfor den sammesteds efterladte Dreng, saae en Æseldriver, der slog Alting istykker, baade Løst og Fast. Dog hans Skræk blev, om muligt, endnu større, da han, ved at styrte frem, opdagede, at de fleste af de Stoffer vare forsvundne, som han havde hængt omkring paa Væggene, enten til Farvning eller til Tørring.

— Hvorledes kommer Du her og Hvad bestiller Du? — skreg han til Æseldriveren, heelt ude af sig selv.

— Jeg er her paa din Moders Befaling. — svarede den troskyldige Æseldriver: — Hun har, for at redde dine Varer af Kadi'ens Kløer, paa mit Æsel bragt dem hjem til sig; mig efterlod hun her paa Stedet, med Anviisning til, at jeg, medens hun var borte, skulde ødelægge Alt, forat Intet af Værdi skulde falde i Rettens Hænder. —

Da Farveren hørte Æseldriveren tale saaledes, slog han sig i Ansigtet og for Brystet og skreg: — Allah beskjemme alle Kjæltringer! Min Moder er død for længe siden, og jeg skylder ikke en Dirhem bort! Vee mig, mine kostbare Stoffer! —

Da blev ogsaa Driveren urolig, brast i Graad og gav sig til at skrige: — Vee mig, mit dejlige Æsel! Af Dig fordrer jeg det tilbage! Thi havde Hexen ikke staaet i din Bod, havde jeg aldrig betroet hende mit Æsel! —

Farveren paa sin Side forlangte sine Varer tilbage af Driveren, og saaledes vedbleve de at kives ud og ind med hinanden, indtil alle Naboerne vare løbne sammen omkring dem. Da erindrede Farveren sig pludselig Huset, som han havde lejet ud til Bedragerske; efterfulgte af hele Skaren begave han og Driveren sig øieblikkelig derhen.

Her, ville Man erindre sig, vare Oberstens Gemalinde og Kjøbmanden Hassan indespærrede. Efterat den unge Kone længe havde ventet forgjæves, vovede hun sig endelig paa egen Haand ind i det næste Værelse; her fandt hun Hassan, og holdt ham for Abu Hamlats Discipel og Tjener.

Hasjan blev inderlig glad efter den lange, kedsommelige Venten, da han endelig saae den unge Skjønhed træde ind til ham. — Hvor er Eders Moder? — spurgte han hende.

— Min Moder — svarede hun ham: — er død for længe siden. Hvad vil Du hende? —

— Er den gamle Kone, — spurgte Kjøbmanden forundret videre: — som førte mig hid for at forlove Dig med mig, da ikke din Moder? —

— Ingenlunde; — svarede Oberstens Gemalinde: — mig fortalte hun, at Du var hendes Søn og læste Velsignelsen over ufrugtbare Koner i Abu Hamlats Sted. —

— Jeg har idag for første Gang seet hende for mine Øjne, og frygter næsten for, at hun er en Bedragerske, der blot vilde sætte sig i Besiddelse af mine Klæder og Penge. Men af Dig, din Taske, fordrer jeg det altsammen tilbage; thi havde jeg ikke seet Dig hos hende, var jeg ikke fulgt efter hende! —

— Jo, det vilde være nydeligt! — tog den unge Kone grædefærdig Ordet: — Nej det er Dig, der skal skaffe mig mine Klæder og Smykker tilbage; thi Du staaer naturligviis i Ledtog med din Moder! —

Saaledes strede de endnu med hinanden, da Farveren og Æseldriveren traadte ind til dem og spurgte dem om den gamle Kjærling. Men da de hørte, at ogsaa disse arme Stakler vare Offre for Hexens Bedrageri, toge de dem med sig og droge med hele Skaren hen til Guvernørens Bolig for at klage over, hvad der var hændet dem.

— Ja Hvad kan jeg gjøre? — svarede Guvernøren: — Der gives saa mange gamle Kjærlinger i Bag-

dad. — Gaaer ud og søger mig hende op! Saasnart I finde og bringe mig hende herhid, skal jeg straffe hende efter Fortjeneste og tvinge hende til at give Eder Erstatning for hvad I have mistet. —

Medens nu de arme bedragne Mennesker løb hele Staden rundt for at opsøge Dalilah, sad denne ganske rolig hjemme hos sin Datter Seyneb og sagde til hende: — Nu har jeg ikke Ro paa mig længer; jeg maa udføre nogle nye Gavtyvestreger, for at overbevise de nybagte Politimestere om deres Afmagt til at sørge for Stadens Sikkerhed. —

— Hvorledes, — spurgte Seyneb overrasket: — Du vover virkelig efter dine sidste Spilopper endnu at vise Dig offentlig i Bagdad? —

— Jeg vover Alt og frygter Intet. — svarede Kjærlingen: — Jeg ligner Affaldet fra Bønnerne, som hverken Ild eller Vand kan gjøre nogen Skade. —

Hun pyntede sig derpaa ud som Tjenerinde i et fornemt Huus, og løb omkring i Staden, indtil hun kom til et Huus, udenfor hvilket der stod en Amme med et Barn, som bar en med Guld gjennemvirket Klædning, havde en med Ædelstene besat Guldkjæde om Halsen, og en med Perler rigelig smykket Hue paa Hovedet. Den lille Dreng tilhørte Formanden for Kjøbmændene, og inde i Huset fejrede denne netop sin eneste Datters Forlovelse.

— Jeg hører Sang og Musik oppe i Huset; — sagde Dalilah til Ammen: — hvorfor staaer Du her udenfor? —

— Min Frue har sendt mig ned, — svarede Am-

men: — fordi der er endeel Damer i Besøg hos hende, og den Lille ikke vil forlade hendes Arm, saalænge den seer hende. —

— Ej, har din Frue Selskab saa tidlig paa Dagen? —

— Ja, Huset er fuldt af fornemme Damer, — svarede Ammen: — som lykønske min Frue til hendes eneste Datters Forlovelse. —

— Altsaa boer her Kjøbmændenes Formand? — vedblev Kjærlingen: — Nu, det er jo netop det Huus, mit Ærinde gjælder! — Hør, lille Amme, tjen mig i at gaa op og bringe Hilsen fra min Herskerinde Um Alchajr, og sige din Frue, at hun ønsker hende tillykke, og snart vil have den Ære personlig at indfinde sig for at besøge hende og bringe hende Brudegave! —

Og hun gav hende tillige et falsk Guldstykke til Sangerinderne.

— Ja, men saa maa I imidlertid tage Barnet; — yttrede den eenfoldige Amme: — ellers bringer jeg det aldrig igjen fra dets Moder. —

Det var netop det, hvorefter Dalilahs Næse kløede. Thi saasnart Ammen havde vendt hende Ryggen, trak hun den guldbroderede Klædning af Glutten, løste Kjæden af dens Hals og tog Huen af dens Hoved. Allerede vilde hun lægge det halvnøgne Barn fra sig i Gaarden, da hun fik et nyt Indfald: — Den stygge Unge — sagde hun til sig selv: — kan i det Mindste endnu indbringe mig tusinde Dinarer. I denne Verden er Alting Guld værdt. —

Hun tog derfor igjen Barnet paa Armen og gik med det hen paa Guldarbejdernes Bazar, traadte ind i en Jødes Bod og sagde til ham:

— Dette Barns Søster, en Datter af Formanden for Kjøbmændene, er idag bleven forlovet, og skal have et ret kostbart Smykke. Giv mig derfor Ørenringe, Armbaand, Fingerringe og en Halskjæde til hende, det Hele til en Værdi af omtrent tusinde Dinarer! Jeg vil da vise min Herskerinde det, og hvis det behager hende, bringe Eder Pengene tilbage. — Barnet kan imidlertid blive hos Eder. —

Da Jøden kjendte Barnet, gjorde han ingen Vanskeligheder, men udleverede det Skjønneste og Kostbareste, som han havde i sin Bod. Men Dalilah skyndte sig bort og vendte tilbage til sin Datter, hvem hun fortalte, hvilke gode Forretninger hun havde gjort denne Gang.

Imidlertid var Ammen gaaet op til sin Frue, havde bragt hende Um Alchajrs Lykønskning og givet Sangerinderne det falske Guldstykke. Men da disse øjeblikkelig erkjendte det for Messing, løb hun hastig ned for at faa Barnet tilbage; men Kjærlingen var naturligviis hverken til at høre eller see.

Nu begyndte Ammen at græde og skrige og fortalte sin Frue, hvad der var skeet. Hele Huset kom i den største Forvirring; Glædesfesten omskiftedes hastig til en Sørgedag. Efterat Man forgjæves havde søgt efter Barnet i hele Huset og dets nærmeste Omgivelser, gav Huusherren sig selv paa Vejen tilligemed sit Tjenerskab for at gjennemstrejfe hele Staden. Endelig fik han Øje paa sit Barn i en Jødes Bod, hvor det sad halvnøgent paa Jorden.

— Det er jo min Søn, Jøde! — raabte han, idet han styrtede ind i Boden.

— Ja til Tjeneste, Eders Højvelbaarenhed. — svarede Jøden.

Kjøbmanden, ude af sig selv af Glæde over at have gjenfundet sit Barn, tog det paa Armen, uden at mærke, at det var halvnøgent, og vilde gaa sin Vej dermed, da Jøden holdt ham tilbage, idet han sagde: — Men, ædle Herre, en gammel Kone, som efterlod Barnet her i Boden, fik et Smykke til tusinde Dinarers Værdi med sig til Eders Datter; den lille Dreng skulde være Pant for Smykket, indtil hun bragte mig Pengene. Naar I nu tager Barnet med Eder, maa I enten give mig Smykket tilbage, eller udbetale mig dets Værdi. —

— Jeg kjender Intet hverken til et Smykke eller en gammel Kone; — svarede Formanden for Kjøbmændene: — Du maa være bleven tagen ved Næsen, Jøde. —

Da skreg Jøden i højen Sky: — Hjælp, hjælp, I Muselmænd! Man gjør mig blodig Uret! —

Men Kjøbmanden, som nu imidlertid havde faaet Øjnene op for, at hans Barn var udplyndret, fordrede paa sin Side dets Klæder og Smykker tilbage af Jøden. Medens de saaledes kivedes med hinanden, kom Farveren, Æseldriveren og Hassan just forbi, og saasnart de hørte Anledningen til Striden imellem Kjøbmanden og Jøden, sagde de til dem: — Her har bestemt atter den gamle Hex af en Kjærling været paa Spil! —

Da yttrede Kjøbmanden: — Jeg glæder mig saa meget over at have gjenfundet min Søn, at jeg let kan bære Tabet af hans Klæder og Smykker. —

Men den bedragne Jøde sluttede sig til de andre bedragne Stakler for at opsøge Kjærlingen. Kløgtig, som han var af Naturen, raadede han dem til at dele sig for

saaledes snarere at finde den gamle Kjærlings Spor. — Hos Barberen Mahmud — tilføjede han: — ville vi igjen støde sammen, efterat vi hver for sig ad forskjellige Veje have gjort en Tuur gjennem Staden. —

Æseldriveren havde Lykken med sig; neppe var han gaaet en Gade lang, førend han uformodentlig stødte paa den gamle Dalilah, der imidlertid havde iført sig en ny Klædedragt, uden dog at være ukjendelig for hans skarpt spejdende Øje. Som rasende sprang han løs paa hende og forlangte sit Æsel tilbage.

— Dit Æsel, — svarede hun ganske rolig og uanfægtet: — det findes hos Barberen Mahmud tilligemed Lejen derfor. Følg blot med mig derhen; saa skal jeg lade udlevere Dig, hvad dit er! —

Dalilah skyndte sig iforvejen og traadte ind til Barberen nogle Øieblikke tidligere end den langsomme Æseldriver. — Min Ven, — sagde hun hastig til Barberen: — min Søn vil strax være her; han har havt en ulykkelig Kjærlighed og har desværre mistet Forstanden. Nu har en anseet Læge raadet mig at lade to Hjørnetænder brække ud paa ham; Rystelsen, meente han, vilde maaskee hidføre hans Helbredelse. Her er en Dinar! Naar han kommer med sin fixe Idee og forlanger sit Æsel af Dig, — hvilket han forlanger af alle Mennesker, som han møder — saa tjen mig i at trække ham et Par Tænder ud, og lad ham saa gaa med det! —

Derpaa gik Dalilah, men blev staaende udenfor Barberens Bod, indtil Æseldriveren var gaaet ind; da tog hun tilbeens, det Bedste, hun havde lært. Men saasnart Driveren var traadt ind og havde ymtet om at faa sit Æsel, førte Barberen ham ind i et Sideværelse, kaldte

paa sine to Svende og bød dem at binde ham. Derpaa fik han i en Hast et Jerninstrument gloende og rev et Par Hjørnetænder ud paa ham. Da slap han ham løs med de Ord: — Der har Du dit Æsel; see nu til at pakke Dig! —

Da nu Æseldriveren, efter at have udstaaet denne smertefulde Operation, spurgte Barberen, hvorfor denne med Vold havde berøvet ham to af hans bedste Tænder, svarede Barberen: — Det har jeg gjort efter din Moders Ordre, og haaber med hende, at det skal have den gavnligste Indflydelse paa din sjælelige Sundhed. —

— Jeg har ingen Moder! — skreg Æseldriveren rasende: — Og Du maa give mig Erstatning for Tabet af mine gode Tænder og de foraarsagede Smerter! Følg strax med til Kadi'en! —

Men Barberen havde ikke Lyst til at følge med ham. Medens nu de to Mænd stode ude paa Gaden og skjændtes med hinanden, blinde for Alt, hvad der foregik omkring dem, listede Dalilah, som havde holdt sig i Nærheden af Huset, for at see, hvorledes Løjerne spændte af, sig atter ind i Barberens Bod og gjorde sig ærlig betalt for den Dinar, som hun havde maattet spendere paa ham. Da først følte hun sig tilfredsstillet, og vendte tilbage til den ventende Seyneb.

Men da nu Barberen igjen traadte ind i Huset, og savnede nogle af sine bedste og kostbareste Sager, foer han nu paa sin Side løs paa Æseldriveren og forlangte af ham Erstatning for hvad der var blevet ham fravendt. Da indsaae endelig Æseldriveren, at de begge paany vare blevne overlistede, og fortalte Barberen alle de Puds, som den gamle Kjærling allerede havde spillet dem.

Paa samme Tid indfandt sig Jøden, Farveren og

Kjøbmanden paa Stedet, og da disse gode Folk bekræftede Driverens Udsagn, blev der intet Andet tilovers at gjøre for Barberen end at lukke sin Bod og slutte sig til Selskabet.

De bleve naturligviis snart enige om at gjøre et nyt Forsøg paa at fange den listige Kvind; men de besluttede denne Gang at bære sig kløgtigere ad, og forlangte derfor af Stadens Guvernør ti Mand Soldater for strax at kunne sætte hende fast.

Imidlertid havde den gamle Dalilah heller ikke længe Ro paa sig, men besluttede, uagtet sin Datters ængstelige Forestillinger, at foretage en ny Vandring igjennem Byen. Uheldigviis skulde det netop træffe sig saaledes, at hun, ligesom hun drejede omkring et Hjørne, løb lige imod Æseldriveren og de ti Soldater.

— Denne Gang skal Du ikke undgaa mig! — raabte Æseldriveren triumferende, og befalede strax Soldaterne at tage hende midt imellem sig og med det Samme føre hende op til Guvernøren.

Det var allerede Aften, og Guvernøren var reden ud; Soldaterne maatte derfor vente i Gaarden med deres Fange, indtil han kom hjem. Kort efter indfandt ogsaa Jøden, Farveren, Kjøbmanden og Barberen sig i Gaarden, hvilke Driveren havde skyndt sig med at opsøge i Staden. Men da Guvernøren blev længe borte, og Soldaterne havde gjennemvaaget den foregaaende Nat, gjorde de sig det saa mageligt, som de kunde, og lagde sig til at sove. Anklagerne derimod sade aarvaagne i Nærheden af Porten.

Da nu Dalilah saae sig aldeles ubemærket, — Anklagerne havde nemlig kun deres Øjne henvendte

paa Udgangen — listede Dalilah sig sagte hen til Haremsbygningen, som laa i en Baggaard og havde en lille Dør ud til en anden Gade. Da hun havde fundet Indgangen, bankede hun paa og spurgte efter Huusfruen. Da denne var kommen tilstede, sagde hun til hende: — Min Mand er Slavehandler, og bragte just fem nye Slaver til Marked, da din Herre, Guvernøren, red forbi, kjøbte dem for tusinde Dinarer og bød ham at bringe dem herhid. Men da min Mand ingen Tid havde, lod han mig føre Slaverne til deres Bestemmelsessted. —

Da Guvernøren virkelig, som den listige Kjærling tilfældigviis havde erfaret, for nogle Dage siden havde givet sin Gemalinde tusinde Dinarer til at indkjøbe Slaver for, saa tvivlede hun intet Øjeblik om Rigtigheden af Dalilahs Foregivende, og det saa meget mindre, som Kjærlingen paa hendes Spørgsmaal, hvor da de fem Slaver vare, fra Vinduet af viste hende Æseldriveren, Farveren, Kjøbmanden, Barberen og Jøden, som alle saae ret statelige ud og øjeblikkelig behagede den naadige Frue. Hun aabnede derfor uden Betænkning sit Pengeskriin og udbetalte Bedragersken tusinde Dinarer som Kjøbesum, samt forærede hende hundrede Dinarer til eget Brug. Derpaa bad Dalilah Guvernørens Gemalinde om at lade Bagdøren til Sidegaden aabne for hende, eftersom hun derved vilde spare en stor Omvej, og paa denne Maade undslap hun atter lykkelig af Fælden. —

Da Guvernøren en halv Time senere vendte hjem, kom hans Gemalinde ham imøde med de Ord: — Jeg er ret fornøjet ved de Mameluker, som Du har kjøbt os. —

— Hvilke Mameluker? — spurgte Guvernøren for-

bauſet: — Ved mit Hoved, jeg har ingen Mameluker kjøbt! —

— Du ſpøger nok! — ſvarede hans Gemalinde: — Den gamle Kone bragte mig dem, og jeg betalte hende tuſinde Dinarer for dem. De ſidde jo ogſaa nede i Gaarden ved Porten; jeg har befalet Portneren at paſſe vel paa dem. —

Da gik Guvernøren ſelv ned i Gaarden, men ſaae ikke Andre end Dalilahs fem Anklagere, og da han ſpurgte Portneren, ſvarede denne, at han ikke havde vidſt Noget af Slaver at ſige; der var kun kommet en Slavinde ud fra Haremet og havde befalet ham at paſſe vel paa de fem Mennesker, der vare komne med den gamle Kone, og det havde han ogſaa gjort.

Da Guvernøren havde faaet denne Beſked, ſagde han til de fem Anklagere: — Nu ere I mine Slaver; thi I have bragt den Satans Kjærling herhid, og uden hende havde min Gemalinde ikke ladet ſine Penge lokke fra ſig. —

Men Anklagerne ſkrege ſom med een Mund: — Nej, vi forlange tværtimod af Dig, hvad den onde Kjærling har fravendt os. Thi vi bragte hende fangen hid i din Gaard; men dine Soldater ere faldne iſøvn, og din Gemalinde har ladet Bedragerſken ſlippe fri! —

Ogſaa Oberſten for Livvagten, der imidlertid var kommen tilbage fra ſin Rejſe, og af ſin Kone havde faaet at vide, hvorledes hun havde miſtet ſine Klæder og Smykker, kom nu løbende og tilraabte Guvernøren: — Du ſkal ſtaa mig inde for mit Tab; thi det er din Sag at holde Staden ryddelig for ſaadanne Udſkud! —

— Ja ſaa maa I dog i det Mindſte vente nogle Dage. — ſvarede Guvernøren, idet han ſtak Piben ind

imod Overmagten: — Jeg skal nok faa Fingre i hende igjen, og saa vil jeg strax paa Timen lade hende hænge. —

Den følgende Morgen gav Guvernøren Æseldriveren, der oftest havde været i Berørelse med Bedragerske, og derfor syntes bedst at kjende hende, atter ti Soldater med, og befalede ham at opspore den frække Kjærling, om det saa skulde være i det hede Helvede.

Det var ligesom om Æseldriveren var født til at være det listige gamle Fruentimmer paa Nakken. Endnu inden Middag mødte han hende virkelig atter og lod Soldaterne gribe hende. I Triumf blev den elendige Synderinde ført hen til Guvernørens Palads. Denne var netop i Begreb med at ride ud; derfor befalede han Fangevogteren for det Første at indespærre hende. Men denne indvendte: — Jeg tør ikke paatage mig at indestaa for hende; Satan selv stikker i denne gamle Mumie. Hun vil naturligviis strax undslippe mig, og saa maa jeg holde for. Nej Tak, Hr. Guvernør! —

Da var der intet Andet for, end at Guvernøren selv maatte lade Synderinden bringe ned til Tigrisfloden og sørge for hendes øjeblikkelige Henrettelse. Saasnart han havde fundet et Træ, der syntes ham passende, befalede han Bøddelen at hænge hende op ved Haaret i een af Træets lavere Grene. Bøddelen udførte sin Pligt med den sædvanlige Færdighed; Guvernøren saae den forhadte gamle Kjærling sprælle, og reed derpaa vel tilfreds sin Vej, efter at have ladet de ti Soldater blive tilbage til hendes Bevogtning.

Men Soldaterne vare nogle dorske og søvnige Krabater. Da de vare sikkre paa, at Dalilah ikke ved egen Hjælp kunde gjøre sig fri, gjorde de sig det mage-

ligt i det bløde Græs ved Flodbredden, og faldt snart isøvn.

Da kom en Beduin forbi, een af hine eenfoldige og godtroende Ørkenens Beboere, som intet Begreb have om Underfundigheden i de store Stæder.

— Hvor glæder jeg mig dog, — sagde han til sig selv, idet han lystig sporede sin trætte Hest: — dog engang at faa en stor By at see! De Bagdader-Honningkager skulle ret smage mig kostelig! —

Da Dalilah hørte ham tale saaledes, tilraabte hun ham med dæmpet Stemme: — Ak, beskyt mig, Du ædle Fyrste fra Ørkenen! —

— Du staaer under Allahs Beskyttelse! — svarede Beduinen: — Men Du maa vistnok have begaaet een eller anden Forbrydelse, siden Du saaledes er hængt op ved Haarene. —

— Min Brøde er i det Mindste meget ringe. — svarede Kjærlingen: — Jeg vilde kjøbe Noget hos en Sukkerbager, som er mig gram ihu; idet jeg spyttede engang, var jeg saa uheldig at ramme en Honningkage, og saa blev jeg anklaget for Dommeren. Men Kadi'ens Dom lød saaledes: — Denne Kone skal hængende fortære ti Pund Honningkager, og blive hængende saa længe, indtil hun dermed er færdig. — Men da jeg har en naturlig Modbydelighed for Honningkager, saa maa jeg ynkelig omkomme, hvis Du ikke hjælper mig. —

Da sagde Beduinen heelt fornøjet til Dalilah, idet han lysten slikkede sig om Munden: — Kom kun hid med Kagen! Jeg skal nok spise den for Dig! —

— Ja, det er godt nok; men Du maa fortære den hængende; ellers kommer det mig ikke tilgode. —

Tænderne løb ivand paa Beduinen; han formaaede

ikke at modstaa Fristelsen. Han bandt sin Hest fast ved et Træ, klædte sig hastig af, trak den gamle Kjærlings Klæder paa, og lod sig af hende hænge op ved Haarene. Men Dalilah tog til Gjengjæld Beduinens Klæder, Hovedbind og Landse, svang sig op paa hans Hest og jog tilbage til Staden.

Da nu Beduinen havde hængt en Stund, og Kjærlingen ikke vilde vise sig med Honningkagen, gav han sig til at raabe: — Men hvor Pokker bliver dog Kagen af? —

Da vaagnede Soldaterne op af deres Søvn. Saasnart de saae Beduinen hænge i Træet med Kjærlingens Klæder paa, der stumpede paa ham allevegne, fore de op og spurgte forbausede: — Men hvilken ond Aand har dog ført Dig hid? — Hvor er Kjærlingen bleven af? —

— Jeg har løst den gamle Kone ned af Træet, — svarede Beduinen: — og paataget mig, selv at spise den Honningkage, som hendes Mave ikke kan fordrage. —

Af dette Svar mærkede Soldaterne strax, at Dalilah atter havde overlistet dem. Nu vidste de ikke, hvad de skulde gribe til, om de skulde blive og bevogte Beduinen eller tage Flugten. Men førend de havde kunnet fatte nogen Beslutning, kom Guvernøren ridende og sagde til dem: — Nu kunne I løse Kjærlingen ned og føre hende for Retten. —

— Bringer Du maaskee Honningkagen? — spurgte Beduinen utaalmodig: — Nu er jeg snart kjed af at hænge. —

Da gav Guvernøren sig til nøjere at betragte Fangen, og da han istedet for et gammelt Kjærlingefjæs opdagede et ungdommeligt mandligt Ansigt, tiltordnede han sine Soldater:

— Hvad have I gjort, I Sataner? —

Da maatte Soldaterne rykke frem med Sandheden, og fortalte, at de vare faldne isøvn, og ved deres Opvaagnen havde fundet Beduinen i Kjærlingens Sted. De kastede sig derpaa for hans Fødder og bade ynkelig om Naade.

— I have Intet at befrygte; — sagde Guvernøren, kommende sit eget Nederlag ihu: — Ingen er denne Djævel af Kvinde voxen! — Løser den stakkels Tosse ned af Træet! —

Saasnart Beduinen atter var fri, kastede han sig for Guvernørens Fødder og raabte: — Allah beskytte for din Skyld Khalifen! — Skaf mig dog min Hest og mine Klæder igjen! Jeg vidste jo ikke, at denne Kvinde var en Galgenfugl; saa havde jeg ikke skaffet hende Friheden. —

Strax efter indfandt sig Farveren, Jøden, Kjøbmanden, Barberen, Æseldriveren og Obersten for Livvagten for at gotte sig ved Dalilahs Piinsler. Men saasnart de fik at vide, at deres Fjende atter var undsluppen, kastede de sig over Guvernøren, forlangte af ham Erstatning for deres Tab, og bleve tilsidst enige om at anklage ham for Khalifen. Beduinen sluttede sig til Skaren, i sin ligesaa ynkelige som latterlige Pynt, for at faa sin Hest og sine Klæder tilbage.

Samlede bleve de arme Skjælmer indladte for Khalifen, og maatte derpaa Een efter Een fortælle, hvorledes Dalilah havde taget dem ved Næsen. Da de vare færdige med at fortælle, henvendte Khalifen sig til Guvernøren og spurgte: — Hvormed kan Du undskylde Dig, Emir? —

— Jeg har ikke Andet at undskylde mig med, —

svarede den høje Embedsmand: — end at jeg selv er bleven snydt for elleve hundrede Dinarer af denne Skarns Kjærling, idet hun har solgt fem af disse frie Mænd som Slaver til min Kone. —

— Det er en god Undskyldning. — meente Khalifen, og tilføjede: — Men Du maa dog ligefuldt skaffe denne listige Kjærling tilveje; jeg forlanger det af Dig som Stadens Guvernør. —

— Forlang heller mit Liv, — svarede Emiren: — end denne onde Hex, som allerede hang i Træet, og alligevel forstod at slippe fri igjen og gjøre nye Ulykker! — — Det er en Forretning for Ahmed Denf eller Hassan Shuman, som have en aarlig Løn af tolvhundrede Dinarer og have een og fyrretyve Betjente til deres Raadighed. —

— Ja deri har Du Ret; — svarede Khalifen: — det er rimeligt, at jeg paalægger mine Politimestere at faa fat paa hende. —

Og han lod strax Ahmed Denf hente og befalede ham at opspore den listige gamle Kjærling, som havde bestjaalet de tilstedeværende gode Mænd.

Ahmed Denf kjendte ikke Dalilah personlig, og vilde tage sin Embedsbroder Hassan Shuman med paa Raad; men een af hans Folk afholdt ham derfra og gik i Borgen for at Dalilah nok skulde blive tagen tilfange.

Efter hans Raad deelte Ahmed sin Skare i fire Afdelinger, og disse droge, ti og ti Mand stærke, igjennem Byen for at opspore Dalilah. Da det imidlertid hastig var rygtedes igjennem hele Staden, hvad der var igjære, erfarede ogsaa Dalilah, at Man gik paa Spor

efter hende. Men denne Gang lod hun sig dog af sin Datter overtale til at blive hjemme, og Seyneb paatog sig i hendes Sted at sætte Politiet en Vornæse paa.

— Vær Du kun ganske rolig, — sagde hun til sin Moder: — Ahmed og hans een og fyrretyve Drabanter skulle smukt komme til at udlevere mig baade deres Klæder og Vaaben! —

Hun iførte sig sin bedste Stads, gik hen til en Vaabensmed, hos hvem hun vidste, der var en Vaaning tilleje, gav ham en Dinar og bad ham overlade hende denne een eneste Aften.

Hertil var Manden villig og gav hende Nøglen. Da lod Seyneb hidbringe en Divan og nogle Tæpper, udsøgte Spise- og Drikkevarer, og stillede sig, da Alt var forberedt, som hun ønskede det, halv tilsløret udenfor Husets Dør, indtil Ali, een af Ahmeds Politisergeanter, kom forbi med sine ti Drabanter.

Saasnart hun fik Øje paa Ali, gik hun ham imøde og kyssede ham paa Haanden. Ali saae hende ind i Ansigtet, og da hun var meget smuk, spurgte han hende i en venlig Tone, hvad hun ønskede. —

— Er Du Ahmed Denf? — spurgte hun bly og bange.

— Nej, svarede Ali. — Men han er min Foresatte; hvis Du har eet eller andet Anliggende paa Hjerte, kan Du ligesaa godt forebringe mig det. — Men Hvem er Du, mit Barn? —

— Min Fader holdt Værtshuus i Musul, — svarede Seyneb: — og efterlod mig ved sin Død en saa betydelig Formue, at jeg af Frygt for Rettens Indblanding flygtede herhid med mine Penge; og her gad jeg gjerne sikkre mig Hr. Ahmed Denfs Beskyttelse, da

han efter Sigende skal være den mægtigste Person i Bagdad næstefter Khalifen. —

— Ja, min Herre er en meget stor Mand; — yttrede Ali opblæst: — og jeg er den Næste efter ham. —

— Hvis Du taler sandt, — vedblev Seyneb: — saa gjør Du mig vel den Ære at træde indenfor hos mig med dine Folk, og tage en Slurk Viin til en Bid Brød og nogle Frugter? —

Hertil svarede Ali ikke Nej, og Seyneb førte da ham og hans Folk ind i Huset og skjænkede saa vel i for dem, at de snart vare mere end halv berusede. Da hendes Plan var fremmet saavidt, satte hun Kronen paa Værket ved at blande en stærk Sovedrik i Vinen, saa at de, den Ene efter den Anden, sank hen i en dødlignende Søvn.

Nu stillede Seyneb sig atter udenfor Døren, indtil de andre Politidrabanter kom forbi; dem lokkede hun ligeledes ind til sig og beværtede dem i et andet Værelse, indtil ogsaa de vare aldeles døddrukne. Paa samme Maade gik det de to øvrige Afdelinger, af hvilke Ahmed Denf selv anførte den sidste. Da hun saaledes havde alle Een og fyrretyve samlede, trak hun Klæderne af den Ene efter den Anden og bemægtigede sig deres Vaaben; alle disse Sager læssede hun paa Æseldriverens Dyr og fremstillede sig dermed atter for sin Moder.

Da nu Ahmed den følgende Morgen vaagnede og fandt sig selv og sine Folk liggende i et fremmed Huus halv nøgne, udraabte han: — Vee mig! Jeg gik ud for at gribe den listige Her Dalilah, og nu har

hun holdt mig og alle mine Folk for Narre! — Med hvilket Aasyn skal jeg træde frem for Khalifen? —

Nu var han da tvungen til at forlange Hassan Shumans Bistand. — Vær ubekymret! — sagde Hassan til ham: — Endnu i Aften skal jeg bringe den listige Kjærling for Khalifens Trone. Men først maa han tilstaa mig hendes Benaadelse; thi jeg er overbeviist om, at hun ikke er nogen Tyv, men ene og alene har udført alle disse Streger for at give Beviser paa sin List og Behændighed. —

De begave sig da tilsammen op til Khalifen. Denne spurgte strax Ahmed Denf: — Nu, hvor har Du Kjærlingen? —

— Jeg maa opgive at faa fat paa hende. — svarede Ahmed skamfuld: — Paalæg heller Hassan at opspore hende; han kjender hende bedre end jeg! —

— Jeg gaaer i Borgen for Alt, hvad den gamle Kone har fastjaalet Folk, — yttrede Hassan: — og forpligter mig til at bringe Dig Dalilah hid. —

— Ved mine Ahner! — svor Khalifen: — Hvis hun giver Folkene deres Ejendom ubeskaaren tilbage, benaader jeg hende! Her har Du et Naadesklæde til hende; det kan Du bringe hende. —

Hassan forlod Khalifen, og i Løbet af nogle faa Timer havde han opsporet Dalilahs Bolig. Med nogle af sine Folk begav han sig derhen, omringede Huset og bankede paa Døren.

— Hvem der? — spurgte Seyneb.

— Hassan Shuman. — lød Svaret: — I Khalifens Navn, hvor er din Moder? —

Da Dalilah, som var ovenpaa i Huset, hørte dette, sagde hun til Seyneb: — Nu ere vi om en Hals!

Paa Hassan Shuman ſtrander min Kunſt. Siig ham ligeſaa godt Sandheden; ſaaledes ville vi endda ſlippe bedſt igjennem. —

— Min Moder er herinde; — raabte Seyneb da ud igjennem Vinduet: — Hvad vil Du hende? —

— Hun ſkal ſtrax følge med mig til Khalifen, og medbringe alt det, hun har røvet; saa vil de Troendes Beherſker benaade hende for denne Gang. Hvis hun derimod vægrer ſig ved at gjøre dette, saa maa hun tilſkrive ſig ſelv de ſlemme Følger, ſom paa ingen Maade ville udeblive. —

Da kom Dalilah ned og lukkede op. Hun bandt Naadesklædet om Halſen, læssede derpaa alle ſine Tyvekoſter paa Æſeldriverens Æſel og Beduinens Heſt, tog Pungen med det fremmede Guld i Haanden, og erklærede ſig derpaa beredt til at følge med Hassan.

Dog førend Hassan tiltraadte Tilbagevejen, gav han ſig til at underſøge, om der Intet ſavnedes af de paa liſtig Viis fravendte Sager. Da han derved ſavnede Ahmeds og hans een og fyrretyve Drabanters Klæder og Vaaben, ſpurgte han Dalilah, hvorfor hun havde undladt at tage dem med ſig.

— For dette Puds bærer min Datter Æren, ikke jeg. — ſvarede Dalilah.

Derpaa brøde de op, og begave ſig paa Vejen til Khalifens Palads. Da de nu tilſammen bleve fremſtillede for hans Trone, nedlagde de for hans Fødder hele den røvede Stads, baade hvad der tilhørte Overſten for Livvagten, Jøden, Farveren, Barberen, Kjøbmanden, Beduinen og Æſeldriveren, og Enhver ledte Sit ud af Dyngen og ſatte ſig igjen i Beſiddelſe deraf.

Men pludſelig faldt der Farveren Noget ind, og

han raabte: — Men Hvem giver mig Erstatning for mit ødelagte Farveri? Da blev ogsaa Æseldriveren rigtig vaagen og skreg: — Og Hvem betaler mig mine to dejlige Tænder og giver mig Erstatning for de Smerter, jeg har maattet lide? —

Da kom Khalifen hjertelig til at lee, og lod hver af Klagerne udbetale hundrede Dinarer.

— Men siig mig dog, — vedblev han derpaa, henvendt til Dalilah: — hvorfor Du har skrabet saa forskrækkelig til Dig? Kunde Du ikke have nøjedes med noget Mindre eller have fordeelt det paa en længere Tid? —

— Det var ikke af Begjærlighed efter fremmed Gods, — svarede Dalilah: — at jeg gav mig til at stjæle. Jeg vilde alene vise de Troendes Behersker, at jeg i List og Behændighed ingenlunde stod tilbage for Ahmed Denf og Hassan Shuman, af hvem der gik saa stort et Ry. —

— Og Hvad havde Du til Hensigt dermed? — spurgte Khalifen videre.

— Min Fader — svarede Dalilah: — var Dommer i Bagdad; jeg beskjæftigede mig med at opdrætte Postduer; og min Mand var Politimester her i Staden. Ved at vække Opmærksomhed for mig haabede jeg, at jeg for mig selv maaskee kunde opnaa min afdøde Faders Lønning, og for min Datter min salig Mands. —

— Nu, I forstaaer min Tro at tage Munden fuld! — udraabte Khalifen leende: — Og hvad Nytte vil I gjøre for disse mange Penge? —

— Hvis det behager de Troendes Behersker, vil jeg føre Overopsynet med den af Dig indrettede store Khan. —

Khalifen havde nemlig ladet bygge en stor Khan for Kjøbmænd, med tredive Boliger. Fyrretyve Slaver

vare ansatte til at bevogte den prægtige Bygning og opvarte Gjæsterne, som boede deri, og ligeledes bleve fyrretyve Hunde underholdte til at yde Betryggelse imod natlige Indbrud; Khanen havde derfor ogsaa sin egen Kok, der havde Nok at bestille med at lave Mad til Slaverne og Hundene.

— Og min Datter, — vedblev Dalilah: — som endnu bedre end jeg selv forstaaer at bestyre en Duepost, kunde Khalifen i sin Naade indrømme det lille Slot, som ligger lige overfor Khanen, forat hun der kan beskjæftige sig med at opklække Postduer og besørge hans hemmelige Brevveksling. —

Khalifen var netop i sit gode Lune, og opfyldte virkelig begge Dalilahs just ikke synderlig beskedne Ønsker. —

Hun selv fik Overopsynet over Khalifens Khan, og Seyneb, hendes Datter, blev Due-Postmesterinde.

— Det er ikke altid, et højt Spil lykkes saa vel. Men Allah alene raader! —

Skoflikkeren Maruf.

I Kahira levede engang en Skoflikker, der havde en meget ond og slem Kone at trækkes med paa enhver Maade. Dog fandt han sig i Taalmodighed for at undgaa Opsigt og den deraf følgende Bysnak; men han blev bestandig fattigere, fordi han, for at vedligeholde den kjære Fred, maatte sætte hver en Skilling, som han fortjente, paa sin onde Kone.

En Dag sagde Fatme — saaledes heed hun — til den arme Mand: — Idag maa jeg nødvendigviis have en Kage af reen Bihonning. —

— Dersom Allah giver mig Midlerne dertil, — svarede den arme Maruf: — skal jeg visselig forskaffe Dig den; men for Øjeblikket ejer jeg ikke nogen halv Drachme. — Dog Allah vil hjælpe! —

— Ja, det haaber jeg ogsaa! — skreg Kjærlingen: — Thi hvis Du ikke iaften bringer mig en Honningkage paa fem Pund, skal Du ikke faa et Øjebliks Ro hele Natten. —

— Allah er naadig! — sukkede Maruf for sig selv; derpaa bad han sin Morgenbøn, begav sig hen i sin Bod, og ventede paa Arbejde, hvorved han vilde blive sat istand til at føje sin urimelige og onde Kone.

Men hans Haab syntes ikke at skulle blive opfyldt-

Lige indtil Middag sad han i sin Bod uden at faa det allerringeste Arbejde; han saae sig altsaa ikke alene ude af Stand til at kjøbe Honningkagen, men vidste ikke engang at gjøre Udveje til det simple Brød.

Dagen svandt og Aftenen kom; da lukkede han bedrøvet sin Bod og gav sig langsomt paa Vejen tilbage til sit sørgelige Hjem. Men da han gik forbi en Kagebager, blev denne opmærksom paa hans nedslagne Udseende, følte sig rørt derover og kaldte paa ham for at faa at vide, hvad Ondt der var mødt ham.

— Jeg har hjemme en ond Kone, — svarede Maruf: — der sidder og venter paa, at jeg skal komme tilbage med en Honningkage; men jeg bringer hende ikke saa meget som et tørt Stykke Brød. —

— Det skal Du ikke tage Dig saa nær. — yttrede den godlidende Bager: — Hvor mange Pund vil Du have? —

— Fem Pund. — svarede Maruf.

— Nuvel, — tog da Bageren igjen Ordet: — jeg har Smør og Honning, det Sidste rigtignok ikke af Bier, men af Sukkerrør, en herlig Honning, der ikke giver hiin anden det Mindste efter. — Jeg vil i en Hast lave Dig en Kage, som kunde fortjene at sættes paa en Konges Bord. Vil Du ikke tillige have noget Brød og nogen god Ost? Tag kun, hvad Du behøver! Jeg borger Dig gjerne for nogle Dage, indtil Allah hjælper Dig. Her har Du ogsaa nogle Penge; anvend dem til at gaa i Bad for, og tilbring saa en fornøjet Aften med din Kone! —

Maruf takkede den gode Bager tusinde Gange, priste Gud, og gik sin Vej med Honningkage, Brød og Ost, for at bringe sin Kone det altsammen.

Nu skulde Man tro, at den onde Kjærling var

bleven tilfredsstillet. Nej langtfra! Saasnart hun saae, at Kagen var lavet af Sukkerrørhonning og ikke af Bihonning, foer hun imod sin Mand og spurgte: — Kan jeg da aldrig faa Noget efter min Villie? Jeg forlanger ordentlig Honning, og her bringer Du mig Sirup! —

Maruf søgte at undskylde sig med, at han ikke havde havt Penge til at kjøbe for, og derfor heller ikke havt Lejlighed til at vrage og vælge. Men Fatme brød sig slet ikke om, hvad han sagde, skjældte og smældte og slog to af sin Mands bedste Tænder ud. Dette syntes dog den gode Maruf at gaa altfor vidt; Vreden fik Overhaand i hans taalmodige Indre, og han gav for første Gang sin onde Halvdeel en dygtig Drefigen. Men som en Furie fløj hun hvinende løs paa ham, greb ham i Skjæget, og vedblev at skrige saa længe, indtil alle Naboerne vare løbne sammen for at stifte Fred imellem de splidagtige Ægtefolk.

Saasnart de atter vare ene med hinanden, svor Kjærlingen, at hun ikke vilde smage en Bid af Kagen; Maruf derimod gav sig til at spise deraf, da han følte sig meget sulten. Da yttrede hans Kone: — Gid hver eneste Bid maatte vorde Gift i dine Indvolde! — Men nu var Maruf atter kommen til Besindelse og klar Fatning, og svarede leende: — Da Du har svoret paa, ikke at ville smage Kagen, maa jeg vel forbarme mig over den. En anden Gang skal jeg bringe Dig en Kage af Bihonning; den kan Du saa fortære alene. —

Den følgende Dag sad Maruf i sin Bod, uden at tænke paa noget Ondt. Da kom tvende Retsbetjente ind til ham og indstævnede ham for Kadi'en. Hastig gjorde han sig rede og fulgte dem.

Hos Kadi'en traf han til sin store Overraskelse sin Kone med forbunden Arm, blodigt Slør og Øjnene svømmende i Taarer. — Frygter Du ikke Allah, at Du saaledes mishandler din Kone? — spurgte Kadi'en.

Da fortalte Maruf ham Aarsagen til deres Strid med hinanden og beraabte sig paa sine Naboers Vidnesbyrd.

Da Kadi'en, som var en meget godhjertet Mand, hørte denne Sammenhæng, gav han Maruf en halv Dinar og sagde til ham: — Kjøb derfor en Kage af Bihonning til din Kone, og lev saa i Fred med hende! —

Maruf bad Kadi'en give Pengestykket til hans Kone, og haabede saaledes, igjen nogen Tid at faa Fred for hende.

Men neppe var han vendt tilbage til sin Bod, førend Retsbetjentene kom og forlangte deres Løn for Indstævningen. Maruf søgte at skaffe sig dem af Halsen ved at sige: — Selv ikke Kadi'en har taget Noget af mig; ja han har endog foræret min Kone en halv Dinar. Hvorledes skulde jeg da komme til at give Eder Noget? —

— Kadi'en kan gjøre, hvad ham lyster! — svarede de raa Betjente: — Vi ville have vor Løn. Og hvis Du ikke betaler os, skulle vi nok vide at gjøre os selv betalte. —

Derpaa slæbte de ham ud paa Gaden og tvang ham til at sælge Værktøjet i sin Bod.

Da Betjentene havde forladt ham, tog han atter Plads i sin Bod, og hengav sig til den trøstesløse Forestilling om, hvad der nu skulde blive af ham. — Hvorledes skulde han nu kunne fortjene Noget med de bare

Hænder? — Medens han sad saaledes ganske fortabt i sin Sorg, kom der nogle andre Retsbetjente og indstævnede ham paany for Kadi'en, paa Grund af de Mishandlinger, han skulde have udøvet imod sin Kone.

— Men Kadi'en har jo nylig stiftet Fred imellem os og givet mig fri! — indvendte den ulykkelige Maruf.

— Vi ere Retsbetjente hos en anden Kadi, for hvem din Kone paany har anklaget Dig; — svarede Folkene: — Du maa strax følge os! —

Maruf fulgte da med, og fortalte Kadi'en omstændelig baade hvad der var foregaaet hjemme hos dem selv og for den anden Kadi's Domstol. Men Fatme, hans Kone, paastod, at han siden igjen havde slaaet hende. Sagen truede med at blive noget indviklet; imidlertid slap Maruf dog ogsaa denne Gang ud af Klemmen. Men ogsaa disse Retsbetjente maatte han betale, og saaledes beholdt han kun nogle faa Skillinger tilbage af de Penge, han havde faaet ind for sit Værktøj.

Hvor skulde han nu gaa hen? Hjemme fandt han et Helvede, og i sin Bod havde han Intet at bestille. Men her havde han dog Ro i det Mindste.

Indtil hen imod Aften havde han siddet i sin Bod, halv sandseløs af at gruble over sin Elendighed, da een af hans Bekjendte iilsomt kom løbende og raabte: — Skynd Dig og fly! Din Kone har anklaget Dig for selve den høje Port! —

Hastig lukkede Maruf sin Bod, kjøbte for de tiloversblevne Skillinger noget Brød og Ost, og flygtede ud af Sejersporten. Men det øste ligesom med Spande ned fra Himlen; tæt udenfor Staden maatte han søge et Tilflugtssted i en forfalden Ruin. Her gav han sig

bitterlig til at græde og udraabte: — Hvor i Alverden skal jeg dog finde Ro for min af den Onde besatte Kone? O store Allah, send mig dog En, som vil bringe mig til eet eller andet fjernt Land, hvor hun ikke kan finde mig! —

Neppe havde han udtalt, førend Muren revnede, og en uhyre Aand af et skrækkeligt Udseende lod sig tilsyne og raabte: — Hvi forstyrrer Du mig i min Ro? — Jeg har allerede i to hundrede Aar boet i denne Muur, og Ingen har vovet at forurolige mig. — Dog sig mig, hvad Du forlanger af mig! For en Forandrings Skyld kunde jeg vel have Lyst til at røre mig lidt og gjøre Dig en Tjeneste. —

Da fortalte Maruf Aanden, hvorledes han tidlig og silde blev martret af sin onde Kone, og at han intet inderligere Ønske havde, end at blive bragt hen til eet eller andet fjernt Sted, hvor hun ikke kunde finde ham.

— Det kan jeg da sagtens tjene Dig i. — Ytrede Aanden, tog Maruf paa Ryggen og fløj med ham hele Natten igjennem. Først ved Solens Opgang standsede han og satte Maruf af paa Toppen af et Bjerg, idet han sagde til ham: — Ved Foden af dette Bjerg vil Du finde en Stad. Der skal Du begive Dig ned, og afkaste al Frygt for din kjære Kone, hvem det ingensinde vil falde ind at gjøre Dig den Rejse efter. Farvel! —

Greben af Forbauselse over Nattens Under blev Maruf liggende, hvor Aanden havde sat ham af, indtil Solen var højt oppe paa Himlen; da steg han ned ad Bjerget for at begive sig ind i Staden.

Det var en overordentlig prægtig Stad, omgiven af høje Mure og opfyldt med smukke Paladser, saa at

Skuet af den maatte vederkvæge Hjertet. Men snart maatte Maruf mærke, at han vakte en ikke ringe Opsigt i den fremmede Stad, hvor hans ejendommelige Klædedragt var aldeles ubekjendt. Folk strømmede sammen og begloede ham fra alle Sider, og tilsidst vidste han neppe, hvor han skulde gjøre af sig selv.

— I er fremmed her paa Stedet. — tiltalte een af Stadens nysgjerrige Indvaanere ham: — Hvor kommer I fra, med Forlov at spørge? —

— Jeg kommer fra Kahira. —

— Fra Kahira! — Og naar forlod I denne Stad? —

— Igaaraftes. —

— I er gal, reent bindegal! — Vil I virkelig for Alvor paastaa, at I endnu iaftes var i Kahira, en Stad, som ligger et Aars Rejse herfra? —

— Nej, I maa selv være gal; jeg siger Sandhed! — svarede Maruf ærgerlig: — Til Beviis paa Sandheden af hvad jeg siger, kan jeg her vise Eder Brød, som jeg iaftes kjøbte i Kahira. Det er endnu ganske friskt. —

Og han fremviste Brødet, som han havde i sin Lomme. Alle trængte sig til for at see det, mindre for at finde det Under godtgjort, hvorpaa Ingen vilde tro alligevel, end for at see en Sort Brød, der var heelt forskjellig fra den, der brugtes i deres eget Land.

Imidlertid vare dog Meningerne om Maruf meget deelte; Nogle troede, at han var gal, og beklagede ham; Andre ansaae ham for en Bedrager, og skjældte ham ud. Medens Folk nu saaledes underholdt sig paa Marufs Bekostning, kom der ridende en Kjøbmand, ledsaget af tvende Slaver, og jog Folket fra hinanden, idet han satte det

irette for dets usømmelige Opførsel mod en Fremmed, der snarere fortjente venskabelig Opmærksomhed end krænkende Spot og Forfølgelse. Derpaa henvendte han sig til Maruf, og bad ham følge med sig.

Saasnart Kjøbmanden var kommen hjem med sin Gjæst, lod han ham give smukke Klæder, hvori han kom til at tage sig ud som en Formand for Handelsstanden; derpaa lod han ham beværte med udsøgte Spise- og Drikkevarer. Først efterat de havde spist med hinanden, tillod Kjøbmanden sig at spørge sin Gjæst om hans Navn, Stand og Hjem.

Da Maruf havde afgivet Forklaring over Alt, hvad Kjøbmanden havde ønsket at erfare, spurgte denne videre: — Fra hvilket Kvarteer i Kahira er I? —

— Er I maaskee bekjendt i Kahira? —

— Ja, det er jeg rigtignok; — svarede Kjøbmanden: — jeg er født i denne Stad. —

— Nuvel, jeg er fra det røde Kvarteer. — sagde Maruf.

— Kjender I Guldsmeden Ahmed? —

— Ja tilvisse; vi ere Naboer; vore Huse støde til hinanden. —

— Befinder han sig vel, den kjære gamle Mand? —

— Jeg har aldrig hørt ham klage. — svarede Maruf.

— Hvor mange Børn har han, og Hvad er der blevet af dem? — spurgte Kjøbmanden videre.

— Han har tre Sønner; den ene hedder Mustafa, den anden Mahomed, og den tredie Ali. Mustafa er bleven en lærd Shejkh, Mahomed Sadelmager, og Ali, der som Dreng løb omkring med mig i Kirkerne, — jeg husker ham godt, den raske, smukke

Dreng! — for at stjæle og sælge de Christnes Andagtsbøger, — han er for mere end tyve Aar siden flygtet bort fra Kahira, fordi han engang blev greben i sit Skjælmeri paa ferst Gjerning og fik en altfor drøj Dragt Prygl af sin retskafne men strenge Fader. Siden den Tid har intet Menneske hørt Noget fra ham. —

— Nu, Maruf, — tog da Kjøbmanden tilorde: — jeg er netop hiin forfløjne Ali, din Ungdomsven, en Søn af Guldsmeden Ahmed! — Vær mig velkommen, og fortæl mig omstændlig, hvorfor og hvorledes Du er kommen herhid i den anden Ende af Verden! —

Maruf fortalte Kjøbmanden ganske aabenhjertig hele sin Historie, sine Lidelser under Samlivet med sin onde Kone, sin Flugt og Aandens Aabenbarelse, endelig sin natlige Rejse paa Aandens Skuldre fra Kahira til Stedet, hvor han nu befandt sig. Da han havde fortalt tilende, anmodede han Ali om nu ogsaa at fortælle sine Livseventyr, hvorledes han var kommen hid til denne Stad, og paa hvilken Maade han havde erhvervet sig saa store Rigdomme, som det lod til, at han besad. — Først og fremmest ønskede han dog at faa Stadens Navn at vide.

— Min Rejse hid gik ikke saa hastig frahaanden; — fortalte Ali: — jeg drev henved syv Aar omkring i Verden, inden jeg kom her til Stedet. Her besluttede jeg at slaa mig tilro, eftersom jeg snart kom til Kundskab om, at Indvaanerne i denne Stad, som hedder Ichtian Alchula, vare gode og retskafne Folk, som jeg uden Vanskelighed kunde fordrages med. Blandt Andet erfarede jeg, ligesaa meget til min store Forundring som til min Opbyggelse, at Man i denne Stad slet ikke vidste, hvad en Løgn er. Mage til Stad skulde Man længe

søge forgjæves om i Verden. — Denne Ejendommelighed benyttede jeg mig af, udgav mig for en fremmed Kjøbmand og bad de herværende Kjøbmænd laane mig tusinde Dinarer, indtil mine Varer, som jeg ventede, vilde indtræffe. For disse Penge kjøbte jeg Varer, gav mig til at handle, og gjorde derved min Lykke. — Benyt Du Dig nu af den samme Omstændighed, at Ingen kjender Dig, og at Alle ville tro Dig paa dit Ord, og lad Dig endelig ikke forlyde med, at Du ikke er Andet end en elendig Skoflikker, som er rømt bort fra sin Kone! — Ikke heller maa Du sige, at Du i een Nat har gjort Rejsen herhid fra Kahira; thi i Almindelighed vilde Man kun spotte derover, og de Faa, som troede Dig, vilde fly Dig som et forhexet Menneske. Imorgen vil jeg give Dig tusinde Dinarer og laane Dig et Muulæsel tilligemed een af mine Tjenere. Saa rider Du hen paa Bazaren, hvor jeg vil vente Dig og modtage Dig med megen Udmærkelse. Jeg vil da spørge Dig om allehaande Varer, og hertil maa Du svare, at Du venter dem med det Allerførste. Saa ville Kjøbmændene spørge mig, Hvem Du er; paa denne Foranledning vil jeg fortælle meget Godt og Smukt om Dig, og forskaffe Dig et rummeligt Magasin til de Varer, som Du venter. Lad kun, som om Du er dygtig riig, og naar en Tigger beder Dig om en Almisse, maa Du betænke ham ret rundelig, for at skaffe Sagen Tiltro. Jeg vil da anrette et stort Gjæstebud, indbyde de mest anseete Kjøbmænd i Staden og gjøre Dig bekjendt med dem. Saa kan Du aabne en Handel, saasnart Du blot selv vil; thi Du vil overalt finde Kredit, og Alle ville hjælpe Dig til at blive en riig Mand. —

Den følgende Morgen bar Maruf sig ganske saa-

ledes ad, som Ali havde sagt ham, at han skulde. Ali omtalte ham for de andre Handelsmænd som den største Kjøbmand i Verden, og sagde om ham, at han besad Handelsforbindelser baade i Ægypten, Indien, Arabien og China, og havde saa mangfoldige Oplag af Varer, at endog Ildsvaade neppe kunde tilføje ham nogen følelig Skade. — I Sammenligning med denne Handelsherre — sluttede Ali: — er jeg selv ikke Andet end en elendig Kræmmer. —

Da Kjøbmændene hørte den anseete Ali tale saaledes om Maruf, fattede de naturligviis den højeste Mening om ham og tilbøde ham alle deres Varer tilkjøbs; iligemaade kappedes de indbyrdes i at gjøre ham tilgode med allehaande fine Kager og Sorbet'er og andre lækkre Sager.

Medens Maruf underholdt sig med Kjøbmændenes Formand, kom en Tigger gaaende og standsede udenfor Alis Bod. Kjøbmændene gave ham hver et Par Skilling; men Maruf greb dybt i Lommen og skjænkede ham en heel Haandfuld Dinarer. Herved fik Kjøbmændene, om end ikke nogen højere Mening om hans Rigdom, saa dog en klarere og sikkrere Overbeviisning derom. Saaledes kunde kun en Handelsfyrste give Almisse. Men ved Rygtet om denne Marufs Gavmildhed forsamledes der snart saa mange Tiggere, at Maruf, der gav hver af dem en Haandfuld Guldstykker, snart ikke havde Mere tilbage af de tusinde Dinarer.

Da slog han Hænderne sammen og udbrød: — Som det lader til, gives der her mange Fattige; havde jeg vidst det, skulde jeg have medbragt en heel Sæk fuld af Dinarer. Men Hvad skal jeg nu gjøre? Naar endnu en

Tigger beder mig om Almisse, har jeg ikke een eneste Dinar tilbage at give ham! —

— Du kan jo sige til ham: — Allah staa Dig bi. — yttrede Formanden.

— Det er ikke min Vane. — svarede Maruf: — Vil Du ikke laane mig tusinde Dinarer til de Fattige, indtil mine Varer komme. —

— Med stor Fornøjelse. — svarede Kjøbmanden, og sendte strax en Tjener hjem at hente Pengene.

Dagsaa disse Penge uddeelte Maruf iblandt de Fattige, som trængte sig omkring ham udenfor den Moskee, hvori han holdt sin Middagsbøn; da lod han sig af en anden Kjøbmand laane andre tusinde Dinarer, og disse gik med ved Eftermiddagsbønnen; ved Aftenbønnen og Dagens sidste Andagt ved Nattens Indbrud bar han sig ligesaadan ad, saa at han denne Dag i det Hele uddeelte fem tusinde Dinarer.

Ali saae paa ham med Forundring, Forbauselse og Ærgrelse, men turde ikke sige Noget, for ikke at gjøre sig selv til Løgner.

Om Aftenen var der anrettet et glimrende Gjæstebud hos Ali, ved hvilket Maruf ikke hørte op med at snakke om sine Varer og øvrige Rigdomme. Men den følgende Dag henvendte han sig til andre Kjøbmænd og laante Penge, og blev saaledes ved, indtil han havde sat den uhyre Sum af tresindstyve tusinde Dinarer overstyr.

Da imidlertid Marufs Varer udebleve den ene Dag efter den anden, tabte Kjøbmændene dog tilsidst Taalmodigheden og følte sig rokkede i deres Tillid, og spurgte Ali, hvorledes det dog kunde komme sig, at Marufs Varer udebleve saa længe. Hertil vidste Ali

intet Andet at svare end hiin almindelige Talemaade: — Haver Taalmodighed! De komme nok, naar Tid er. —

Men da han en Dag befandt sig ene med Maruf, gjorde han denne bittre Bebrejdelser for al den Gjæld, han gjorde, en Gjæld, som han aldrig vilde kunne tilbagebetale, da han hverken besad Noget eller stræbte at erhverve sig Noget.

— Hvad ere tresindstyve tusinde Dinarer? — svarede Maruf: — Naar mine Varer komme, overlader jeg til mine Kreditorer, om de ville betales i Varer eller med rede Penge. — Hvad er slig Bagatel at tale om for saadan en Handelsfyrste som mig? —

Det lod virkelig til, at Maruf havde sat sig saaledes ind i sin Rolle, at han troede paa Virkeligheden af at være den Person, hvilken alle Mennesker ansaae ham for at være. Men Ali skjældte ham ud for en Bedrager, og truede med at rive Masken af ham i hele Stadens Paasyn. Dette maatte han imidlertid betænke sig meget paa; thi derved vilde han med det Samme stemple sig selv som en Løgner. Ordsproget siger jo: — Den, som først roser og saa dadler en Person, lyver tvende Gange. —

Da derfor Kjøbmændene atter kom til ham, sagde han til dem: — Jeg er virkelig selv lidt urolig, mine Venner; thi jeg har ogsaa maattet laane ham tusinde Dinarer. Men I maa vel erindre, at jeg ikke har raadet Eder at laane ham Penge. Ville I altsaa ikke vente Karavanens Ankomst, maa I anklage ham hos Kongen. —

Dette gjorde da Kjøbmændene ogsaa; de begave sig op i Divanet og forebragte deres Klage for Sultanen. Men da denne hørte, at Maruf havde uddeelt alle de laante Penge mellem de Fattige, tænkte han ved sig selv: — Denne Mand kan umulig være nogen Bedrager. Han

er vist umaadelig riig og venter Varer af den allerkostbareste Art; derfor vil jeg gjøre mig gode Venner med ham, saa at hans Skatte tilflyde mig og ikke disse havesyge Kjøbmænd, der ere mere end rige nok iforvejen. Forøvrigt vil jeg dog med en Perle, som jeg har i min Besiddelse, anstille et Forsøg, om han ogsaa virkelig har Forstand paa slige kostbare Ting. —

Kongen lod altsaa Maruf kalde. Denne bekræftede ganske frimodig Kjøbmændenes Udsagn, og erklærede, at han, saasnart Karavanen indtraf, vilde tilfredsstille dem med Varer eller med Penge, ganske som de selv ønskede det. Derpaa viste Kongen ham en Perle saa stor som en Hasselnød, for hvilken han havde givet tusinde Dinarer, og spurgte ham om, hvor meget den var værd.

Maruf tog Perlen imellem Fingrene, trykkede den istykker og sagde leende: — Det er slet ingen Perle! Hvad der ikke er saa stort som en Valnød, fortjener ikke Navn af Perle. Dog I ere fattige Folk; derfor er det ganske naturligt, at I vurdere slig Ubetydelighed langt højere, end den fortjener. Hjemme hos mig gives der Perler, som ere halvfjerdsindstyve tusinde Dinarer værd. —

Ved disse Yttringer af Maruf blev Sultanens Havesyge kun endnu stærkere pirret, og han spurgte ham, om han ventede saadanne Perler imellem sine andre Varer, og om de vare tilsalg.

— Jeg venter et ikke ubetydeligt Parti, — svarede Maruf: — og skal med Glæde bringe Dig nogle til Foræring. —

Derpaa lod Sultanen Kjøbmændene gaa med den tørre Besked, at de skulde vente, indtil Karavanen kom; men igjennem sin Vizier lod han byde Maruf sin eneste

Datter til Gemalinde. — Thi paa denne Maade — sagde han til sig selv: — kommer jeg baade sikkrest og letteſt i Besiddelse af hans Kostbarheder. —

Vizieren prøvede rigtignok paa at stemple Maruf som en Bedrager i Sultanens Øine; men Sultanen var døv for alle hans Forestillinger, eftersom han nærede grundet Mistanke om, at Vizieren havde gjort Regning paa Prindsessen for sin Søn. Altsaa maatte Vizieren bide i det sure Æble og tilbyde Maruf Prindsessen til Gemalinde.

Maruf erklærede sig tilbøjelig til at gaa ind paa Forslaget, men yttrede, at han vilde bie med Bryllupet indtil Karavanens Ankomst; thi han behøvede fem hundrede Punge *) til Morgengave, tusinde til Uddeling iblandt de Fattige i Brudenatten, og ligesaa mange til Prindsessens Hofstat; endvidere maatte han have hundrede Perler til Kongen, og ligesaa mange kostbare Ædelstene til Dronningen; fremdeles maatte han have Midler til at opklæde i det Mindste tusinde Fattige; — og alt dette vilde han først blive raadig over ved Karavanens Ankomst.

Da Vizieren vendte tilbage til Sultanen med dette Svar, bad han ham endnu engang være forsigtig og ikke fæste Liid til slige overspændte Pralerier. Men Sultanen blev stedse mere begjærlig efter Marufs Skatte, truede Vizieren med Døden, hvis han endnu fremførte noget Ufordeelagtigt om hans tilkommende Svigersøn, og befalede ham strax at hente Maruf.

Da Maruf atter stod for Sultanens Aasyn, sagde denne til ham: — Dine Grunde for Opsættelsen af Brylupet kan jeg ikke lade gjælde. Her har Du Nøglen til

---

*) En Pung er i vore Dage = 500 Piastre eller 50 Rbd.

mit vel fyldte Skatkammer! Tag deraf saa meget, som Du bruger! Naar Karavanen kommer, kan jeg jo altid faa det tilbage. —

Da lod Sultanen Stormufti'en hente og Ægteskabskontrakten opsætte. Festlighederne toge deres Begyndelse; hele Staden blev illumineret, og de offentlige Skuespil, hvilke Maruf bivaanede siddende paa en mægtig høj Trone, forlystede hele Befolkningen. Maruf kastede af fulde Hænder Penge ud til Taskenspillerne, Bryderne og Musikanterne, og uddeelte saa uhyre Summer iblandt de Fattige, at Skatmesteren til stor Ærgrelse for Vizieren ikke kunde hidslæbe Penge nok. Disse Festligheder varede uafbrudt i fyrretyve Dage; først den een og fyrretyvende blev det egentlige Bryllup fejret med en forbausende Pragt.

Da Maruf om Aftenen befandt sig ene med Prindsessen, slog han Hænderne sammen og udraabte: — Der gives ingen Magt eller Frelse uden hos Allah, den Almægtige! —

— Hvad fejler Dig? — spurgte Prindsessen: — Hvad betyde disse Sukke? —

— Din Fader — svarede Maruf: — har hastet saa stærkt med Bryllupet. Jeg vilde have ventet, indtil Karavanen var indtruffen; saa havde jeg visseligen ikke manglet Gaver, som vare Dig værdige. Men nu skammer jeg mig ikke alene for Dig, men ogsaa for dine Slavinder; thi ogsaa dem vilde jeg gavmildt have meddeelt af min Overflødighed. —

— Det skal Du ikke tage Dig saa nær; — svarede Prindsessen: — Du er Ingen Noget skyldig; og

hvad Du har ifinde at give, vil være ligesaa velkomment senere. Lad os derfor lade alle tomme Bekymringer fare og alene tænke paa at være lykkelige med hinanden! —

Endnu tyve Dage fortsatte Maruf dette lystige Liv, og forærede efterhaanden Alting bort, hvad Sultanens Skatkammer indeholdt af Guld og Sølv og Æresklædninger. Men paa den een og tyvende Dag, da Sultanen just var ene med Vizieren, traadte Skatmesteren ind og meldte, at Skatkammeret paa det Nærmeste var udtømt. Heraf tog Vizieren paany Anledning til at fremstille Maruf som en listig Eventyrer, og Sultanen, der nu selv begyndte at blive urolig over Karavanens lange Udebliven, var denne Gang mindre utilbøjelig til at laane Øre til hans Forestillinger. Tilsidst yttrede han: — Men hvorledes skulle vi bære os ad, for dog endelig engang at komme til rigtig Klarhed angaaende Marufs virkelige Forfatning? —

— Det bedste er, — svarede Vizieren: — at Du beder din Datter om at aflokke ham Hemmeligheden om hans tidligere Stand; thi sjelden formaaer en Mand længe at skjule Noget for sin Kone, naar hun er opsat paa at erfare det. —

— Det skal skee; — sagde Sultanen: — og er han en Bedrager, som Du mener, skal han lide den allerværste Død. —

Strax lod han sin Datter hente, og Vizieren, som fik Lov til at tale med hende bag et adskillende Forhæng, forklarede hende, hvorledes hun skulde bære sig ad for at faa Hemmeligheden at vide. Prindsessen lod til selv at være keed af sin Ægteherres pralerisk Løfter, der ikke

indbragte Noget, og lovede villig at opbyde Alt for at bemægtige sig hans Hemmelighed.

Da han kom hjem om Aftenen, traadte hun ham imøde med ømme Kjærtegn, og fyldte hans Ører med Ord, som vare sødere end Honning. — Min Elskede, — sagde hun endelig: — Du mine Øjnes Glæde, mit Hjertes dyrebare Frugt, — maatte Skjæbnen dog aldrig skille os ad, hvorledes det end monne gaa! Thi mit Hjerte er saa opfyldt af Kjærlighed til Dig, at jeg ikke mere vilde kunne leve uden Dig. Men det beder jeg Dig om, bliv ikke ved at skuffe min Fader med Snak om Rigdomme, som ikke ere til! Han vil dog engang komme efter Sandheden, og da tage Forholdsregler imod Dig, som ville bevirke vor Lykkes Ruin. Tilstaa heller Alt, som det er! Jeg tænker nok, at jeg skal hitte paa Midler til at rive Dig ud af Forlegenheden. —

— Nu da, — svarede Maruf: — eftersom Du vil vide Sandheden, saa vid, at jeg ikke er nogen Handelsfyrste, men en fattig Skoflikker fra Kahira! — Og han fortalte hende hele sin Historie.

— Du er en snild Løgner, — yttrede da Prindsessen: — og har isandhed bragt det temmelig vidt med dit Bedrageri. Imidlertid har Du dog ikke kunnet skuffe Alle. Vizieren ansaae Dig fra første Begyndelse for en Eventyrer, og min Fader har paa hans Raad forlangt af mig, at jeg skulde opbyde Alt for at lokke Hemmeligheden ud af Dig. Hvad siger Du dertil? — Nu er jeg Ejerinde af din Hemmelighed! — Men vær kun ganske rolig! Min Kjærlighed til Dig har ikke været Forstillelse; det kunde aldrig falde mig ind at forraade din Tillid. Desuden — Du vilde komme til at lide den forsmædeligste Død, og jeg vilde i Verdens Øjne komme til at

gjælde for Enken efter en Skoflikker, og blive tvungen til at indgaa et nyt Ægteskab. — Din Hemmelighed maa derfor under alle Omstændigheder bevares. Følg altsaa mit Raad! — Tag imod disse halvtresindstyve tusinde Dinarer, som ere Alt, hvad jeg ejer, klæd Dig som Mameluk, bestig den bedste Hest i min Faders Stald, og grib Flugten til et Land, hvor min Fader ikke har Noget at sige! Der maa Du nedlade Dig som Kjøbmand. Lad mig saa af og til vide, hvorledes det gaaer Dig, og jeg skal fremdeles sende Dig, hvad jeg her formaaer at opdrive. I det fremmede Land bliver Du, indtil min Fader dør; saa lader jeg Dig strax kalde tilbage. Men dør Nogen af os forinden, saa ville vi trøste os med Gjensynet ved Opstandelsen. Farvel, min Elskede! —

Maruf fulgte sin Gemalindes Raad, tog den ømmeste Afsked fra hende og greb Flugten endnu den samme Nat. I Morgenstunden lod Sultanen sin Datter kalde til sig og spurgte hende, hvad hun havde lokket ud af sin Ægtefælle.

— Allah sværte din Viziers Ansigt! — svarede Prindsessen: — Inat, da min Gemal var hos mig, traadte een af mine Gildinger ind og leverede ham et Brev, idet han sagde: — Ti Mamelukker, som holde nedenfor, have i dette Øjeblik bragt denne Skrivelse. — Jeg aabnede Brevet, og see, det var fra Anføreren for de fem hundrede Mameluker, som tjene til Bedækning for min Mands Karavane. Han meldte ham, at de vare blevne angrebne af Beduiner og havde mistet to hundrede Lastdyr; derpaa havde de gjort flere Forsøg paa at faa det røvede Gods tilbage, og det var Aarsagen til, at deres Ankomst var bleven saa meget forsinket. — Da jeg læste dette højt,

udraabte min Gemal: — „Allah fordømme mine Mameluker! Var det vel Sagen værdt for to hundrede Kameelladningers Skyld at sætte mig i saa stor en Forlegenhed? Det er jo i det Højeste halvfjerdsindstyve tusinde Dinarer! — Jeg maa strax ride dem imøde, for at fremskynde deres Ankomst." — Med disse Ord forlod han mig, uden i mindste Maade at tage sig det lidte Tab nær, og reed bort med de ti Mameluker, der alle vare smukke som Paradisets Bevogter, og hver havde en Klædning paa af i det Mindste to tusinde Dinarers Værdi. — Jeg takker Allah, at jeg endnu ikke havde yttret nogen Tvivl om hans Rigdom. Baade Du og jeg vilde derved være blevne udsatte for hans vel fortjente Spot. —

Paa denne Maade blev Vizieren atter slaaet paa Munden, og Sultanen fattede paany Taalmodighed.

Imidlertid var Maruf, et Bytte for den bittreste Sorg, bleven ved at jage fremad, indtil det var Middag. Da fandt han i Nærheden af en lille usel Landsby en Bonde ifærd med at pløje sin Ager, og bad ham skaffe sig Noget at spise.

Bonden, som troede at see een af Sultanens Mameluker for sig, bad ham stige af Hesten og være hans Gjæst paa et fattigt Maaltid.

— Du har vel selv Intet at spise? — meente Maruf.

— Stig kun af! — bød Bonden: — Jeg skal ile ind i Byen og skaffe Dig Noget. Men Du maa tage tiltakke med hvad jeg bringer Dig. —

Medens nu Bonden løb ind i Landsbyen, tænkte Maruf ved sig selv: — Jeg vil imidlertid pløje videre, forat den stakkels Mand ikke skal spilde sin Tid. — Og han

gav sig til at pløje. Men Oxerne vare neppe skredne tyve Skridt frem, førend Ploven stødte imod noget Haardt i Jorden, og Bæsterne kunde ikke bringe den ud af Stedet. Da han nu vilde see efter, hvad der var ivejen, fandt han i Jorden en gylden Ring befæstet i en Marmorplade. Han rømmede hastig Jorden tilside, løftede Pladen ivejret, og opdagede en Trappe, som førte ned i et underjordisk Rum, af Størrelse som et almindeligt Badeværelse, indtil Loftet fyldt med Guld, Perler, Smaragder, Rubiner og andre Ædelstene. Iblandt Andet fandt han ogsaa øverst i en stor Urne af Krystal, der forresten var fyldt med Perler af Valnødders Størrelse, en lille Guldæske, hvis fine Arbejde i høj Grad var egnet til at vække hans Opmærksomhed. Han aabnede Æsken, og fandt deri en Seglring, beskreven med allehaande Talismaner saa smaa som Fodsporene af Myrer eller Bier. Da han tilfældigviis kom til at gnide Ringen en Smule, lod der sig høre en vældig Stemme, som raabte: — Til Tjeneste, til Tjeneste, ædle Hersker! Forlang, hvad Du vil! Jeg og alle Mine staa rede til at opfylde alle dine Ønsker. — Skal jeg gjøre et Land blomstrende, — skal jeg ødelægge en Stad, — dræbe en Konge, -- fremkalde en ny Strøm af Jorden? — Han, der har skabt Nat og Dag, tillader mig at opfylde alle dine Bud. — Du har blot at befale! —

— Hvem er Du da? — spurgte Maruf.

— Jeg er denne Rings Tjener, — svarede Aanden: — og adlyder den, som har den i sin Besiddelse. Ingenting er umulig for mig; thi jeg kan byde over alle Aandefyrsterne, og min Armee af Aander er som Sandskorn paa Havets Bred. Du behøver blot at gnide Ringen, saa ofte Du har Noget at ønske; og Du maa frit

forlange af mig Alt, hvad der kan gjøre Dig Glæde. — Men aldrig maa Du gnide Ringen trende Gange efter hinanden; thi saa er jeg et Dødens Barn. —

— Hvad hedder Du? — spurgte Maruf videre, endnu overvældet af Forbauselse.

— Jeg hedder Abu Saadat *), og var engang Kong Shadads tjenstgjørende Aand; det er netop i hans Skatkammer, Du befinder Dig. Her blev ogsaa jeg indespærret tilligemed Ringen, i hvilken han forvarede sit største Klenodie. —

— Kan Du bringe disse Skatte op paa Jordens Overflade? — spurgte Maruf.

— Intet lettere end det. — svarede Aanden. I samme Øjeblik spaltede Jorden sig, og i det næste viste der sig en Mængde smukke unge Karle, Abu Saadats egne Sønner, med gyldne Bærekurve, og bragte hastig hele Skatkammerets Indhold frem for Dagens Lys.

Efterat Abu Saadats Sønner hastig havde endt dette tilsyneladende lette Arbejde, spurgte Aanden sin Herre, hvad han videre havde at befale.

— Nu — svarede Maruf: — skal Du hidbringe Kister og Muuldyr, komme alle Kostbarhederne i Kisterne og læsse dem paa Dyrene. —

Abu Saadat udstødte et højt Skrig, og strax viste sig alle hans otte hundrede Sønner, hvoraf nogle havde antaget Skikkelse af Muuldyr og andre af Drivere og betjenende Slaver. De Sidste førte Kister med sig, og den gamle Konges Skatte viste sig da at være saa talrige og store, at der behøvedes tre hundrede Muuldyr til at bære dem. Derpaa forlangte Maruf endnu hundrede Ladnin-

---

*) Lykkens Fader.

ger af de kostbareste Stoffer fra Ægypten, Syrien, Grækenland, Persien og Indien. Abu Saadat lovede at tilvejebringe det Forlangte inden den næste Morgen, og udsendte strax sine underdanige Aander til alle Verdens Hjørner for at hidskaffe Varerne.

Nu havde Maruf ikke Andet tilbage at ønske sig end et Telt, hvori han kunde tilbringe Natten. Abu Saadats Sønner sloge strax eet op og bragte ham tillige et Bord med de herligste Spiser, samt Tæpper og Hynder til et Natteleje.

I det Samme kom Bonden tilbage fra Landsbyen med et Fad fuldt af Lindser, hvilke han havde isinde at sætte for sin hungrige Gjæst; men da han gjenfandt ham i et kongeligt Telt, omgiven af prægtig klædte Mameluker, holdt han ham for en Sultan og tænkte ved sig selv: — Gid jeg dog havde slagtet og tilberedt et Par Høns til ham! — Allerede vilde han ganske slukøret vende om igjen, da Maruf kaldte paa ham og spurgte, hvad han bar i Haanden. —

— Det er ikke Andet end Lindser, Herre, — svarede Bonden skamfuld: — og en Smule Byg til din Hest. Jeg tænkte ikke, at Du var Sultanen selv; ellers havde jeg slagtet et Par Høns. —

— Kom kun hid med, hvad Du har! — bød Maruf: — Da du, uden at kjende mig, indbød mig til at være din Gjæst, vil jeg heller ikke nu, da Du kjender mig, forsmaa den Spise, Du bringer mig. — Imidlertid tager Du fejl i at anse mig for Sultanen selv; jeg er kun Sultanens Svigerson. Efter en Ordveksel forlod jeg ham i Hidsighed; nu har han sendt sine Mameluker efter mig for at kalde mig tilbage. Imorgen tidlig vender jeg igjen tilbage til Staden. Derpaa spiste Maruf Bon-

dens Lindser med god Madlyst, fyldte til Tak Skaalen, hvori de vare blevne ham budne, med blanke Guldstykker, og indbød Bonden til at besøge ham i Staden.

Over al Beskrivelse lykkelig og glad vendte Bonden tilbage til Landsbyen med sine Dyrer; men Maruf tilbragte Natten paa Stedet, i behageligt Selskab af skjønne kvindelige Genier.

Tidlig den følgende Morgen indfandt de udsendte Genier sig med de forlangte Stoffer fra fjerne og fremmede Lande; selve Abu Saadat reed iforvejen som Karavaneanfører, og meldte Maruf, at Alt var færdigt til Opbrud. Da skrev Maruf et Brev til Kongen, sin Svigerfader, hvori han meldte ham sin Tilbagekomst i Spidsen for sin Karavane, og bad ham om at komme ham imøde med nogle af sine Tropper. Dette Brev befalede han Abu Saadat ved een af sine Genier, i et menneskeligt Sendebuds Skikkelse, at sende forud til Kongen af Ichtian. Abu Saadat opfyldte strax hans Begjæring.

Da Marufs Brev indtraf, var Kongen netop i en Samtale med Vizieren, som paastod, at Maruf var flygtet for ikke at blive tilskamme og komme til at lide den fortjente Straf. Der svævede visselig et mærkværdigt Uheld over alle de Øjeblikke, som Vizieren havde valgt til sine Meddelelser af denne Art; thi neppe havde Sultanen gjennemlæst Marufs Skrivelse, førend han bød sin Vizier at holde Munden, og ledsagede sin Befaling med et heelt unaadigt Blik, der endydermere sagde overmaade meget. Øjeblikkelig udstedte han Befaling til, at hele Staden skulde festlig illumineres, og gik derpaa ind til sin Datter for at meddele hende den glædelige Efterretning.

Prindsessens Overraskelse og Henrykkelse over denne Sagens uventede Vending overgaaer al Forestilling. — Maruf har vist kun villet prøve mig; — tænkte hun ved sig selv, da hun atter havde fattet sig noget: — velsignet være Allah, at jeg bar mig saaledes ad imod ham, som jeg gjorde! —

Ikke mindre forbauset blev Ali, da han saae Forberedelserne til Illuminationen, og erfarede, at Maruf vendte tilbage i Spidsen af en stor Karavane, som bragte hans længe ventede Skatte.

Saasnart Budet var vendt tilbage fra Landets Hovedstad, besteg Maruf en Bærestol, og drog uafbrudt fremad, indtil han stødte sammen med Kongen og hans Tropper; de droge da forenede med stor Pomp ind i Staden, der imidlertid havde antaget det mest festlige Udseende.

Ved Porten toge alle Stadens anseete Kjøbmænd imod den fejrede Handelsfyrste; iblandt disse befandt sig ogsaa Ali. Da denne endnu ikke havde kunnet faa Andet i sit Hoved, end at det Hele kun var en ny List, udtænkt af Maruf og Prindsessen i Forening, nærmede han sig smilende Marufs Bærestol og tilhviskede ham sagte: — Velkommen tilbage, Eventyrer! Du har atter spillet din Rolle godt. —

Maruf svarede ikke med Andet end en høj Latter. Saasnart Toget havde naaet det kongelige Palads, lod Maruf Muuldyrene aflæsse; Ladningerne af Guld lod han bringe ind i sin Svigerfaders Skatkammer; de kostbare Stoffer, Perler og Ædelstene lod han derimod bringe op til sig selv. I Audientssalen lod han de store Kister aabne, og tog de skjønneste Stoffer og Ædelstene ud til Sul-

tanens Gemalinder og Hoffolk; med de øvrige Kostbarheder betalte han Kjøbmændene og betænkte Stadens Fattige. Derpaa greb han til Smaragderne, Rubinerne og de andre Ædelstene og uddeelte dem iblandt Tropperne. Forgjæves tilraabte Kongen ham: — Det er Nok, min Søn, mere end Nok, min kjære Svigersøn! — Du beholder jo næsten Intet tilbage til Dig selv! — Maruf vedblev at dele ud, og svarede kun: — Jeg behøver ikke at spare, min kjære Svigerfader. — Og i Virkeligheden bragte Aanden ham saa meget, som han forlangte.

Efter hvad der nu var forefaldet, vovede Ingen mere at tvivle om Sandheden af Marufs Ord, og det saa meget mindre, som Skatmesteren kort efter traadte ind og meldte, at Skatkammeret var propfuldt af Guld, og at der endnu var Meget tilovers, hvortil Sultanen maatte anvise ham et andet Gjemmested.

Da Maruf paa denne Maade i enhver Henseende fuldkommen havde klaret for sig, begav han sig ind til sin Gemalinde. Denne kom ham leende imøde, i Tanken om den urimelige Forklaring angaaende hans Person, som hun havde ladet sig binde paa Ærmet af ham.

Efterat Maruf havde udrevet sig af sin henrykte Gemalindes Favn, befalede han sin tjenstvillige Aand at hidbringe en uden Lige dejlig og kostbar Klædning tilligemed et Halsbaand af fyrretyve Solitærperler, samt tilsvarende Bælte, Armbaand og Ørenringe. Da Prindsessen modtog denne underfulde Gave af Marufs Haand, kjendte hendes Henrykkelse ingen Grændser, og hun sagde til sin Gemal: — Denne Klædning og dette Smykke vil jeg gjemme til høje Festdage og derved stedse erindre mig denne vor Gjenforenings skjønne Dag. —

— Det er slet ikke nødvendigt! — svarede Maruf: — Du maa gjerne tage denne Klædning i daglig Brug; Du skal aldrig komme til at savne, hvad din Stand og din Skjønhed kunne gjøre Fordring paa. —

Saasnart Maruf atter var ene med sig selv, bestilte han hundrede kostbare Klædninger og Smykker til Prindsessens Slavinder. Disse prydede sig dermed, og lyste som Stjerner omkring Prindsessen, der var et skjønt Afbilled af den klare, fulde Maane.

Sultanen var mere end halv fortumlet over Alt, hvad han nylig havde oplevet, og vidste endnu hverken ud eller ind med Hensyn til sin kjære Svigersøn. Vizieren spurgte ham en Dag om hans Mening angaaende disse umaadelige Skatte, og tilføjede: — Alverdens Konge, en Kjøbmand er hverken saa riig eller saa gavmild som din Svigersøn; ikke engang Konger ere nogen af Delene i en saa overordentlig høj Grad. Der maa vistnok stikke en Hemmelighed under. Følg derfor mit Raad og indbyd ham tilligemed mig til en Spadseregang i dine Haver! Du lader da bringe Viin, og jeg skal drikke ham saaledes til, at han taber Besindelsen og røber os sin Hemmelighed. Da kunne vi videre gribe passende Forholdsregler til at gjøre en saa mægtig, riig og gavmild Person uskadelig for din Højheds Velfærd og Sikkerhed. —

Dette Raad fandt Sultanen godt, og besluttede at bringe Planen i Udførelse den efterfølgende Dag. Hans Beslutning blev endmere bestyrket, da hans Tjener den følgende Morgen fortalte ham, at alle Marufs Mameluker og Muuldyr pludselig vare forsvundne, og at Maruf selv havde leet deraf, da Man berettede ham det, som om Tabet af tusinde Muuldyr og fem hundrede Mame-

luker ikke var for Noget at regne. Maruf blev altsaa indbuden til den imellem Sultanen og Vizieren aftalte Spadseregang, og i een af Havens Kiosker drukken saaledes til, at han ikke længer vidste, hvad han sagde eller gjorde.

Da han var kommen paa dette Punkt, tog Sultanen Tiden iagt og bad ham underrette sig om hans nærmere Livsforhold; thi hverken hans Rigdom eller Gavmildhed harmonerede med en Kjøbmands lave Stand og Oprindelse. — Du maa vist være en født Prinds, — sluttede Sultanen: — eller vel endog et Væsen af en højere Art. —

— Ha, ha, ha, der tager I mærkelig fejl, naadige Hr. Svigerfader! — svarede den drukne Maruf: — Jeg er hverken nogen Aand eller nogen Prinds, ja ikke engang nogen Kjøbmand, men slet og ret en stakkels Skoflikker af den allerlaveste Oprindelse! Min Fader var Bøddel, min Bedstefader ikke Andet end Bøddelknægt, og min Oldefader, saavidt jeg veed, med Respekt at sige, kun Rakker i Staden Kahira. Men, som I seer, det er dog stedse gaaet fremad med Familien; vor Stjerne er i Stigende, priset være Allah! —

Og Maruf fortalte Sultanen hele sin Historie, uden at fortie det Allermindste, ikke engang sit Eventyr med Ringen og dens Tjener, Abu Saadat, paa hvilken Hemmelighed dog hele hans Tilværelse beroede.

— Alt, hvad I der har fortalt os, — tog Vizieren Ordet, saasnart Maruf havde endt sin Fortælling: — er ikke vanskeligt at tro, naar undtages Historien om Ringen, der visselig lyder som en reen Fabel. Viis os dog denne Ring, hvis I vil have, at det Hele skal gjælde for Mere end et Eventyr! —

— Din gamle Kjæltring af en Vizier, vover Du at tvivle paa Sandheden af mit Ord? — udraabte Maruf: — Her seer Du Ringen! —

Og han lagde Ringen i Vizierens udstrakte Haand. Men saasnart denne saae sig i Besiddelse af Klenodiet, gned han det en Smule, og strax viste sig Ringens Tjener, Abu Saadat.

— Bring dette Menneske ud i en øde Orken, hvor han hverken finder Spise eller Drikke! — befalede Vizieren, idet han sprang op og slog Maruf til Jorden.

Abu Saadat kunde ikke Andet end vise taus Lydighed. Øjeblikkelig løftede han sin forrige Herre op paa sine Skuldre og bortførte ham til den ubeboede Deel af Verden. Her satte han ham ned midt i en uoverskuelig Orken, idet han sagde til ham: — Du fortjente visselig en endnu langt haardere Straf, fordi Du var letsindig nok til at slippe et saadant Klenodie ud af Hænderne. — Nu kan Du leve for Angeren og dø i Fortvivlelsen! —

— Kan Du nu see, at jeg havde Ret, da jeg ansaae din prægtige Svigerson for en elendig Bedrager? — henvendte Vizieren sig derpaa til Sultanen.

— Jeg maa tilstaa min Uret. — svarede denne: — Allah opholde og bevare Dig, Vizier! — Lad mig dog engang see denne Ring! —

— Tosede Menneske, — svarede Vizieren: — begriber Du ikke, at nu er Raden til mig at herske? Jeg er ikke saa gal at levere Ringen fra mig for atter at blive Slave. — Det er vel bedst, at jeg lader Dig spadsere samme Vej som din kjære Svigerson. —

Og Vizieren gned atter Ringen, og lod dens be-

redvillige Tjener bringe Sultanen hen til samme Sted, hvor den ulykkelige Maruf befandt sig.

Derpaa forsamlede Vizieren Hærførerne og alle Rigets øvrige Store, fortalte dem Alt, hvad der var forefaldet imellem ham selv, Maruf og Sultanen, og overlod dem Valget imellem, uden videre at anerkjende ham for deres Hersker, eller at blive bragte ud i en endeløs Orken, tusinde Mile borte, for at dø af Mangel og Elendighed.

Da raabte Alle: — Naadige Herre, gjør os ingen Fortræd! Vi ville jo gjerne hylde Dig og adlyde alle dine Befalinger! —

— Godt, — sagde Vizieren: — saa vender tilbage til Eders Poster og opfylder Eders Pligt, Enhver især! —

Derpaa sendte Tyrannen Bud til Prindsessen og bød hende forberede sig paa hans Besøg den samme Aften. Den arme Dame lod ham ydmyg bede, i det Mindste dog at lade den af Loven foreskrevne Frist udløbe, inden han tvang hende til at knytte en ny Forbindelse.

— Jeg kjender ingen Lov og ingen Frist; — svarede den ubarmhjertige Voldsherre: — ikke heller bliver der her Tale om noget nyt Ægteskab eller om Giftermaalskontrakt. Mit Bud udsagde kun ganske simpelthen, at Du skulde vente mig denne Aften. —

Da hengav Prindsessen sig i sin Skjæbne, iførte sig om Aftenen sine smukkeste Klæder, og modtog Vizieren med det bedste Ansigt, hun formaaede at fremtvinge. Under Maaltidet, hvorved hun lod skjænke godt i for ham, viste hun sig saa forekommende imod ham, og udviklede saa megen forførerisk Ynde, at han tilsidst, lige-

som reent ude af sig selv, foer frem imod hende og vilde omfavne hende.

— Skammer Du Dig ikke? — hviskede Prindsessen, idet hun med Skjælmeri truede ad ham: — Seer Du ikke, at vi blive iagttagne? — Jeg besværger Dig, skaf os dette besværlige Menneske af Halsen! —

— Hvad — Hvem iagttager os? — spurgte Vizieren studsende.

— Hvorledes, seer Du det ikke? — Det er en Mand, som stikker sit Hoved frem af din Seglring. — Læg dog først denne stygge Ring fra Dig! —

Vizieren fandt det ikke usandsynligt, at virkelig Ringens Tjener af Nysgjerrighed var en ubuden Gjæst imellem dem, lagde Ringen fra sig paa Hyndet, og udstrakte paany Armene efter Prindsessen.

Men denne Gang viste hun ham mindre blidt tilbage; med et kraftigt Stød for Brystet kastede hun den mere end halv berusede Usling overende, og hidkaldte sine Slaver for at lade ham binde og kneble.

Saasnart dette var skeet, gned hun Ringen, som hun strax havde bemægtiget sig, og befalede Abu Saadat at kaste Vizieren i det dybeste Fængsel og øjeblikkelig bringe hendes Fader og hendes Ægteherre tilbage fra Ørkenen.

Abu Saadat adlød beredvillig, som sædvanlig, og i en Haandevending havde atter Sultanen indtaget sin Plads paa Tronen og Maruf sin Plads ved sin ømme og trofaste Gemalindes Side.

Fra denne Tid af var der ikke mere Tale om nogen Mistro imellem Sultanen og hans Svigerson; Prindsessen beholdt nemlig Ringen og forstod herlig at

holde et passende Forhold vedlige. Maruf blev udnævnt til Sultanens Storvizier, og den forræderiske Vizier leed en forsmædelig Død, under høj Jubel af hele Befolkningen, der følte sig inderlig glad ved at være befriet fra en Voldsmand, som ingen Love kjendte uden sine egne Luner.

Efter fem Aars Forløb døde Sultanen, og Maruf, der imidlertid i Egenskab af Storvizier havde indlagt sig store Fortjenester af Riget, og navnlig ved sin Gavmildhed havde vundet alle Hjerter for sig, blev, ikke alene ved Ringens Kraft, men ogsaa ved den almindelige Stemmes Indflydelse udvalgt og hyldet som sin Svigerfaders Efterfølger. Paa Kroningsdagen overgav Prindsessen den kostbare Ring i Marufs Hænder.

Det i øm Kjærlighed hinanden hengivne Herskerpar levede længe og lykkelig sammen, elsket og hædret af Stor og Ringe. Det Eneste, der stundom foruroligede Maruf i hans Lykke, var skalkagtige Drømme, der for Øjeblikke tryllede ham tilbage til Kahira under hans første Ægteskabs ulidelige Aag. Dog Drømme ere Intet, ja mindre end Intet! Priset være han, der er Alt baade paa Jorden og i Himlen!

Abubekr *), Mohameds Søn,

fortæller Følgende:

Engang rejste jeg fra Anbar til Grækenland, og forlangte en Aftenstund Herberg i et Kloster, som laa ved Vejen. Klosterets Forstander, som førte Navn af Messias' Tjener **), kom mig venlig imøde, førte mig ind i Klosteret, som indeholdt fyrretyve Brødre, og beværtede mig med den største Gjæstfrihed. I dette Kloster blev jeg Vidne til den største Fromhed, jeg endnu nogensinde havde fundet.

Da jeg havde endt mine Forretninger i Grækenland, vendte jeg atter tilbage til Anbar. Aaret efter valfartede jeg til Mekka, og da jeg paa Ugens Festdag gjorde min Runde omkring det højhellige Tempel, — Hvem skulde jeg da vel møde her Andre end min Gjæsteven Klosterforstanderen, Messias' Tjener? Ogsaa han drog rundt omkring Templet ifølge med fem af sine Klosterbrødre.

Saasnart jeg havde samlet mig efter min Forbauselse og forvisset mig om, at det ogsaa virkelig var ham,

---

*) Profetens Svigerfader hed ogsaa Abu Bekr, d: Jomfruens Fader.

**) I Lighed med Abd-Allah, Guds Tjener.

gik jeg hen til ham og spurgte: — Er Du ikke Klosterforstanderen, Messias' Tjener? —

— Nej, — svarede han: — nu hedder jeg Guds Tjener og har offret mig Eneboerlivet. —

Da kyssede jeg hans Skjæg og gav mig til at græde. Og jeg greb hans Haand og spurgte ham, hvorledes det var gaaet til, at han var bleven Muselmand.

— Anledningen til min Omvendelse er højst underfuld. — svarede han: — Engang rejste nemlig nogle fromme Muselmænd igjennem den Landsby, hvorved mit Kloster ligger, og udsendte af deres Midte en Yngling for at indkjøbe Levnetsmidler. Da fik Ynglingen paa Torvet Øje paa en ung Christenpige, der solgte Brød, og fandt hende saa dejlig, at en levende Kjærlighed opfyldte hele hans Sjæl. Næsten bevidstløs blev han staaende og stirrede paa hende. Men saasnart han atter var kommen til Besindelse, vendte han tilbage og sagde til dem: — Rejser I kun videre! Jeg bliver her paa Stedet! —

Hans Venner søgte at vise ham tilrette; men han var døv for alle deres Forestillinger; endelig droge de videre og lode Ynglingen have sin egen Villie.

Da vendte Ynglingen tilbage til Landsbyen og tog Plads udenfor den unge Christenpiges Bod; og da hun spurgte ham om, hvad han vilde, tilstod han hende sin Kjærlighed.

Den unge Pige vendte sig uvillig bort fra ham. Men han blev siddende tre hele Dage paa sin Plads, uden at flytte sig af Stedet, uden at spise eller drikke, og stirrede ufravendt ind i den skjønne Christenpiges Ansigt.

Da den unge Pige mærkede, at hun ikke kunde blive

ham kvit, gik hun hen til sine Troesfæller og fortalte dem, i hvilken Pine hun var stedt. Disse hidsede Landsbyens Drenge paa Muselmanden. De vilde Knægte kastede ham med Steen, der truede med at knuse baade hans Ribbeen og Hjerneskal; men han krympede sig sammen under deres grusomme Steenkast og fjernede sig ikke fra Pletten.

Allerede havde Indvaanerne i Landsbyen besluttet at slaa ham ihjel, da jeg endnu itide fik Underretning derom. Jeg gik strax hen til den unge Mand og fandt ham udstrakt paa Jorden. Jeg tørrede Blodet af hans Ansigt og bar ham ind i mit Kloster, hvor han nød den ombyggeligste Pleje hele fjorten Dage. Men saasnart han igjen var saa vidt helbredet, at han kunde gaa ud, forlod han Klosteret og indtog sin gamle Plads foran Bagerboden, for at stirre paa den unge Christenpige. Da denne igjen bemærkede sin arme og trofaste Tilbeder, gik hun ud til ham og sagde: — Ved Messias, Du har rørt mit Hjerte! Naar Du vil antage min Tro, vil jeg vorde din Hustru. —

— Himlen bevare mig for at ombytte min Tro paa den eneste sande Gud med Fleerguderiet! — svarede Ynglingen.

Da sagde Pigen: — Saa kom med mig ind i mit Huus, udgyd dit Hjerte for mig og tryk mig til dit Bryst, og drag saa igjen din Vej, eftersom den løber adskilt fra min! —

— Ak, — svarede Ynglingen: — skulde jeg opgive tolv Aars Øvelse i Dyd og Selvfornægtelse for et Øjebliks syndige Beruselse! — Det være fjernt fra mig! —

— Nu saa gaa da din Vej! — sagde Christenpigen og vendte sig fortørnet bort fra ham.

— Det formaaer jeg ikke. — sukkede Ynglingen.

Saasnart den unge Pige havde forladt ham, samledes Landsbyens Drenge atter omkring ham og stenede ham saa længe, indtil han faldt paa sit Ansigt og udraabte: — Allah er min Gud, og vil visselig ikke lade den uden Hjælp, som lider paa ham! —

Da jeg hørte denne Larm, løb jeg atter ud paa Gaden til Ynglingen, jagede Drengene bort og løftede ham op fra Jorden. Da hørte jeg, at han sagde: — O Barmhjertighedens Gud, foreen mig med hende i Paradiset! —

Jeg vilde da lade ham bringe tilbage til Klosteret; men han døde undervejs imellem vore Hænder. Da lod jeg grave en Grav udenfor Landsbyen, og lagde ham der til Hvile.

Men den efterfølgende Midnat foer den unge Pige pludselig op fra sit Leje med saa frygtelige Skrig, at Man kunde høre hende over hele Byen, og at alle Naboerne løb sammen for at erfare, hvad der var paafærde. — Da fortalte hun dem: — Medens jeg sov, kom den unge Muselmand, som er død idag, ind til mig, greb min Haand og førte mig med sig op til Paradiset. Men da jeg havde naaet Paradisets Port, lod Vægteren mig ikke komme ind, men viste mig tilbage, idet han sagde: — Paradiset forbliver tillukket for de Vantroende. —

Da fik jeg pludselig et andet Sind og omvendte mig for den unge Muselmand til Mohameds Lære. Saasnart jeg havde udtalt Troesbekjendelsen, stod Indgangen til Paradiset mig aaben, og vi gik derind med

hinanden. Her saae jeg Paladser og Haver saa vidunderlig skjønne, at jeg intet Begreb formaaer at give Eder derom. Endelig førte Ynglingen mig ind i et stort Palads og sagde: — Dette Palads af ædle Stene er bestemt for os To; men jeg vil ikke betræde det, førend Du er hos mig; hvis det er Allahs Villie, vil det kun vare fem Dage, inden Du kommer. — Derpaa udstrakte han sin Haand imod et Træ, som stod foran Paladsets Dør, plukkede tvende Æbler ned deraf, gav mig dem og sagde: — Spiis det ene, og gjem det andet til Forstanderen for Klosteret! —

Jeg spiste strax det ene af Æblerne, og fandt det saa lifligt, som jeg endnu aldrig havde smagt noget. Derpaa greb Ynglingen atter min Haand, og førte mig tilbage til min Bolig. —

Jeg tog da — saaledes vedblev Allahs Tjener: — det andet Æble frem af hendes Lomme, og det lyste i den mørke Nat liig en Stjerne; det var isandhed en Frugt uden Mage i den hele Verden. Jeg greb strax en Kniv og skjar det i saa mange Dele, at enhver af Klosterbrødrene tilligemed mig kunde faa et Stykke deraf, og Ingen af os har nogensinde kjendt en Velsmag og Duft, som blot langtfra kunde sammenlignes med dette herlige Æbles. Da tænkte vi ved os selv: — Det er vistnok et Værk af Satan, som har udvalgt den unge Pige til sit Bytte, idet han frister hende til at forlade hendes Tro. — Og vi vendte tilbage til vort Kloster. Den unge Piges Slægtninger bleve paa Stedet og plejede det arme forladte Barn; dog hun vilde fra den samme Stund ikke mere tage hverken Spise eller Drikke til sig. Men den femte Nat stod hun op, slæbte sig hen til Ynglingens

Grav, kastede sig ned derpaa og døde en let og smerte=fri Død.

Den følgende Morgen kom to gamle Muselmænd, iførte Haardugs Klæder, til Landsbyen ifølge med tvende paa samme Maade klædte ærværdige Matroner, og sagde: — O Indvaanere i denne Landsby! Allah, den Ophøjede har inat ladet een af sine Helgener dø iblandt Eder, saliggjort ved Profetens eneste sande Lære, og vi komme for efter vor Sædvane at vise hendes Støv den sidste Ære. —

Men Landsbyens Indvaanere, som først efter lang Søgen havde fundet den unge Christenpige død paa Muselmandens Grav, svarede dem: — Nej, denne Pige tilhører os! Hun er bleven stor og er død i vor Tro; vi ville selv stede hendes Liig til Hvile. —

Men de gamle Pilgrimme gjentoge deres Paastand, at hun var død i Mohameds Tro.

Endelig efter lang Strid sagde een af dem: — Hvis I ville overbevises om, at den unge Pige virkelig er død i vor Tro, saa behøve I blot at lade de fyrretyve Præster komme fra Klosteret for at bære hende til Graven; hvis de nemlig formaa dette, opgive vi øjeblikkelig al vor Ret til hende. Hvis Munkene derimod ikke formaa at bringe Liget ud af Stedet, skal det være Een af os tilladt at forsøge derpaa, og lykkes det for ham, skal Sagen dermed uden Modsigelse være afgjort til Gunst for vor Paastand. —

Med dette Forslag til en Overeenskomst vare Landsbyens Indvaanere veltilfredse, og lode strax de fyrretyve Klosterbrødre komme for at bære den unge Pige til Graven. Men saa mange, som de vare, formaaede de dog ikke

engang at løfte saa meget som Haand eller Fod. De toge da et langt og stærkt Reeb, bandt den unge Pige det om Livet, og gave sig til at drage deri af alle Kræfter; efterhaanden forenede alle Indvaanerne i Landsbyen deres Kræfter med Munkenes; men desuagtet bragte de ikke Liget ud af Stedet.

Da gave de Christne endelig tabt og sagde: — Nu, saa kan jo Een af Eder forsøge derpaa! —

Da traadte een af Oldingerne til, greb den unge Pige i Bæltet og sagde: — I den barmhjertige Allahs Navn! — tog hende uden Besvær paa Armen, og bar hende hen i en Hule, som var i Nærheden. Her vaskede Matronerne Liget, indhyllede det i et Klæde, og begrove det ved Siden af Ynglingens Grav. —

— Vi alle, — vedblev Guds Tjener: — saa mange som vi vare, saae dette Under med vore egne Øjne. Da vi vare vendte tilbage til Klosteret, sagde derfor den Ene til den Anden: — Er det ikke vor Pligt at anerkjende Sandheden, hvor den aabenbarer sig paa en saa tydelig Maade? Der kan visselig ikke gives noget fuldstændigere Beviis for Ægtheden af Mohameds Lære, end det, vi nylig med vore egne Sandser have iagttaget. — Kort at fortælle, jeg besluttede, tilligemed alle mine Munke og alle Landsbyens Indvaanere, at omvende mig til den ved Profeten Mohamed udbredte eneste sande Tro. Da vi saaledes vare komne til Sandhedens Erkjendelse, sendte vi Bud til Arabien efter en from Lærer, som kunde undervise os i Islam og gjøre os bekjendte med den sande Gudsdyrkelses Art og Maade. Allah har velsignet os af sin Barmhjertigheds uendelige Rigdom; vi have endelig fundet Hvile for vore Sjæle. —

De tvende Prindser
af Cochinchina
og
deres Søster.

En Konge af Cochinchina, der ikke alene var den største Helt i sit Rige, men ogsaa den største Viismand, laa paa sit Dødsleje. Da han mærkede, at hans sidste Time var nær, lod han sin Gemalinde, sine to Sønner og sin Datter kalde til sig. Da de alle havde lovet ham paa det Ubrødeligste at holde sig hans sidste Villie efterrettelig, henvendte han sig til den ældste Prinds og sagde:

— Chansad, din Førstefødselsret har givet Dig Tronen i Arv; men betænk vel, at Tronens herligste Smykke er Menneskelighed! Ved denne Dyd vil Du give dit Rige Kraft og Varighed, især da, naar Du hermed forener en kjærlig Ærbødighed for din Moder og en øm Omsorg for din Søster, og din Broder Murad, hvis spæde Alder vil komme til at føle Savnet af en faderlig Ven. Med Hensyn til din Søster Aïscha er det min Villie, — saa besynderlig denne min Befaling end maa forekomme Dig, maa Du dog betragte den som een af Skjæbnens bydende Bestemmelser — at Du giver hendes Haand til den Første den Bedste, som melder sig dertil, han være Hvem og hvorfra han vil. —

Da den gamle Konge havde talt saaledes, drog han det sidste Suk og opgav sin Aand. Chansad viste sin Fader den sidste Ære, og efterfulgte ham derpaa i Regjeringen, som en værdig Søn af en ædel, viis og tapper Fader.

En Dag lod en Fremmed sig melde til Audients hos ham. Han havde et raat og i høj Grad frastødende Udvortes, nærmede sig Fyrsten med en Dristighed, som grændsede til Frækhed, og sagde:

— Allah give Eders Højhed et langt Liv og en lykkelig Regjering! Jeg kommer for at udbede mig Eders Søster til Gemalinde. —

Vredens Aare svulmede paa den unge Fyrstes Pande, og allerede vilde han udstede Befaling til den uforskammede Fremmedes Tugtelse, da han endnu i rette Tid erindrede sig sin Faders Formaning, og det Løfte, han havde maattet aflægge i den Døendes Hænder. Han trængte derfor sin Vrede med Vold tilbage, og bød, til de forsamlede Hoffolks store Forbauselse, at der skulde anvises den Fremmede et prægtigt Værelse paa Slottet; forøvrigt indskrænkede han sin Uvillie til at nægte den frække Bejler øjeblikkelig Besked paa hans Forlangende.

Saasnart Kongen havde opløst Divanet, begav han sig lige til sin Moder for med hende at overveje, hvad der videre var at gjøre. Fyrstinden blev, som Man let kan tænke sig, dybt bedrøvet, da hun fik at vide, hvorom der var Tale, og vidste ligesaa lidt som sin Søn nogen Udvej til at omgaa det hellige Løfte, som den gamle Konge havde taget med sig i Graven. Under disse Omstændigheder kunde de ikke gjøre Andet end opsætte det afgjørende Svar, og endelig, da den Fremmede trængte

ind paa dem, med Harme og Smerte tilsige ham Prindsessens Besiddelse.

Bryllupet gik ganske stille af i Paladsets Indre, eftersom det for hele den kongelige Familie og dens Omgivelse snarere var en Sørgefest end en Glædesfest. Mest af Alle leed dog den dejlige unge Prindsesse selv, og hun var nærved at fortvivle, da hendes Ægteherre efter nogle Dages Ophold bød hende gjøre Anstalter til deres Afrejse. Imidlertid syntes han dog ikke at være saa slem, som han saae ud til; thi han lovede Prindsessen, at hun aarlig skulde faa Tilladelse til paa nogle Ugers Tid at besøge sin Familie.

Dog — denne Mildhed viste sig desværre kun at have været et bedragerisk Skin. Et heelt Aar var allerede forløbet siden Prindsessens Afrejse, uden at Kongefamilien havde hørt det Allermindste til hende. Det var en Bedrøvelse uden Lige, og daglig tog den endnu stedse til. Chansad sendte Folk ud i Verden i alle Retninger for at opsøge sin Søster, og lovede den, der var heldig nok at finde hende, Guld og grønne Skove. Men Alting var forgjæves; det ene Aar gik efter det andet, og bestandig vendte Sendebudene tilbage med nedslagne Blikke. Da besluttede Kongen endelig selv at drage ud, og ikke at vende hjem igjen, førend han havde opsporet Aïscha, sin dyrebare Søster.

Da Kongen underrettede sin Moder om denne Beslutning, udraabte hun med Taarer: — O min Søn, forlad mig ikke! Allerede har jeg mistet min eneste Datter, og en sørgelig Anelse siger mig, at hvis Du forlader mig, mit Livslys vil være udslukt, inden Du vender tilbage! Hvo skal desuden overtage Regjeringen, medens

Du er fraværende? Skal maaskee din nedbøjede gamle Moder eller din umyndige Broder? — O, giv heller din Søsters Sag i den Almægtiges Haand! —

Dog Chansad lod sig ikke rokke i sin Bestemmelse; han overdrog Regjeringen i Storvizierens betroede Hænder, og drog derpaa sin Vej, for at være ukjendt, ganske alene.

Allerede havde han været flere Aar borte, uden at have fundet det ringeste Spor af sin tabte Søster, da han naaede en vidt udstrakt Ørken, hvilken han ogsaa bestemte at gjennemforske. Hele to Dage var han reden gjennem det glødende Sand, uden at hans Tunge var bleven forfrisket ved mindste Vanddraabe, da han endelig i det Fjerne øjnede et højt Bjerg, og besluttede at gjøre dette til fast Maal for sin videre Vandring. Dog hans tro Hest var mindre haardfør end han selv; snart styrtede den sammen under ham, og han maatte nu fortsætte sin Vandring tilfods, saa godt han kunde. Imidlertid tabte han dog ikke Modet, men naaede endnu samme Aften Bjergets Fod, der ikke fremviste andre Spor af menneskelig Tilværelse end en forfalden Eneboerhytte. Men nu var han ogsaa aldeles udtømt; bevidstløs sank han om udenfor Indgangen til Hytten.

Dervisken havde seet ham komme og var traadt udenfor Døren for at tage imod ham. Med Anstrengelse bragte han den unge Mand atter til sig selv; derpaa førte han ham ind under sit Tag og satte tørrede Frugter og Kameelmælk for ham. Sultanen spiste og drak til Maade, og indtog derpaa det Leje, som Dervisken imidlertid havde beredt til ham af uldne Tæpper. Først silde

den følgende Morgen vaagnede han af Udmattelsens dybe Slummer.

Da Dervisken havde forrettet sine Aftvætninger og fremsagt nogle Afsnit af Koranen, bød han sin Gjæst tage Plads og sagde til ham, idet han med Hjertelighed greb og trykkede hans Haand: — Unge Mand, I skulde have adlydt Eders Moders kloge Forestillinger, og være bleven paa Eders fædrene Trone.

Sultanen var maalløs af Overraskelse over at høre Dervisken tale som en Mand, der vidste fuldstændig Besked om hans Anliggender. Men Dervisken syntes ikke at lægge Mærke dertil, og vedblev efter et kort Ophold:

— Jeg kjender fuldtvel Anledningen til Eders eventyrlige Rejse, og kan fortælle Eder, at I vel vil gjenfinde Eders Søster, men kun i tvende Dage komme til at nyde hendes Selskab, og at en ond Aand vil holde Eder fjernet fra Eders Rige en grumme lang Tid. Hvis I nu vil følge mit Raad, skal I, som jeg haaber, endnu kunne undgaa denne truende Ulykke; men da maa I rigtignok ganske opgive Eders Søsters Befrielse. Bliv saa længe hos mig, indtil Karavanen fra Balsora kommer her forbi, hvilket vil skee om ikke lang Tid! Men jeg raader Eder til ikke at fjerne Eder over to tusinde Skridt fra min Bolig, inden Karavanen er tilstede. —

Chansad betænkte sig en Stund og kom til den Erkjendelse, at Eremitens Raad var fornuftigt og godt. Han takkede ham derfor af Hjertet og lovede ham at holde sig det fuldkommen efterrettelig.

Da Sultanen en Dag vandrede omkring i Nærheden af Derviskens Hytte, saae han til sin store Forundring ikke langt fra sig i Ørkenen et prægtigt Træ med skjønne, ham aldeles ubekjendte Frugter. Uden at betænke

sig, gav han sig til at gaa efter det og blev ved at skride frem et Par Timers Tid, dog uden at naa det, uagtet dets tilsyneladende Nærhed. I sin Hidsighed tænkte han slet ikke over, hvor langt han allerede var gaaet, endnu mindre paa at standse, men vedblev at vandre fremad den hele Dag imod det stedse ligesom tilbagevigende Maal. Baade Træet og han selv syntes fortryllede. Endelig naaede han da det mærkværdige Træ og traadte gispende ind under dets kvægende Skygge. Men da han saae ivejret, fandt han til sin store Overraskelse en gammel Mand siddende oppe i Træets Grene. Oldingen nikkede strax venlig ad ham og steg ned af Træet; i samme Øjeblik var Træet forsvundet. Men den sære gamle Mand gav sig strax til at spørge Chansad, Hvo og hvorfra han var, hvilken Anledning han havde havt til sin Rejse og hvorfor han havde forfulgt ham saa haardnakket. Nu fortrød Chansad bitterlig, men destoværre for silde, ikke bedre at have fulgt den gode Dervisks Raad, og besluttede at være paa sin Post. Derfor indskrænkede han sig til at svare Oldingen, at han var en Kameelvogter, som af Frugternes Skjønhed havde ladet sig forlede til at forlade sin Hjord; men nu, da han saae, at det kun havde været et Gjøglebilled i Ørkenen, vilde han saa hastig, som muligt, vende tilbage.

— Ej, ej, min Søn, — yttrede Oldingen, grinende i Skjægget: — Du skulde idag vanskelig igjen naa det Sted, hvorfra Du gik ud imorges. Hele denne Egn er nemlig fortryllet af den onde Aand Abutavil, som uafladelig efterstræber de Rejsende. Den Dervisk, som Du imorges forlod, hører netop iblandt hiint Ubyres Haandlangere, og modtog Dig saa venlig alene for at spille Dig Aanden i Hænderne. Men eftersom Du er

en god Muſelmand, har Profeten frelſt Dig ved Hjælp af hiint fortryllede Træ. Nu kan Du være ganſke rolig, og for det Førſte tage tiltakke med den tarvelige Gjæſtfrihed, jeg formaaer at byde Dig her paa Stedet. —

Oldingen klappede tre Gange i Hænderne, og ſtraxfremſteg der imellem dem et med de koſteligſte Spiſer rigelig beſat Bord. Rigtignok var Chanſad ſtærkt i Tvivl, om han ogſaa kunde tro ſin nye Bekjendt; men da han ikke kunde komme tilbage til Derviſken, overlod han ſig trøſtig til Skjæbnens ſkjulte Beſtemmelſe.

Da han havde ſpiſt ſig mæt, ſpurgte Oldingen, om han vilde følge ham, og forpligtede ſig til i Løbet af nogle faa Dage at bringe ham tilbage til hans Hovedſtad. Hermed erklærede Kongen ſig vel tilfreds, og de betraadte uden Opſættelſe en med glødende Sand bedækket Fodſti. Strax efter de førſte Skridt formaaede Chanſad ikke at gaa længer, og Oldingen indbød ham til at ſtige op paa hans Ryg. — Den ſtore Profet — ſagde han: — lader aldrig Kræfterne ſvigte mig. Mine Fødder ere vante til det hede Sand, og i et Øieblik kan jeg henflytte os til Maalet for vor Vandring. —

Sultanen gjorde Indvendinger, og vægrede ſig ved at lade ſig ſlæbe af en Olding, der oven i Kjøbet var ſvag og affældig; men tilſidſt lod han ſig dog overtale til at beſtige den gamle Mands Ryg. — — I ſamme Øieblik ſvang denne ſig højt op i Luften, og naaede efter nogle Øieblikkes Flugt et herligt Palads, paa hvis Terraſſe han lempelig ſatte Kongen af. Derpaa forſvandt han.

Den over ſin Rejſes beſynderlige Maade endnu høilig forbauſede Chanſad vidſte neppe, om han drømte

eller vaagede, da han saae et uhyre Palads for sig, der glimrede saaledes af Guld og ædle Stene, at han ganske blændet nødtes til at lukke Øjnene. Det syntes at bestaa af een eneste uhyre Diamant. Imidlertid var han nødt til at see sig om efter Hjælp og Tilflugt i sin forladte Stilling, og han gav sig derfor til at vandre rundt omkring Paladset for at finde en Indgang. Men, besynderligt nok, havde Paladset hverken Dør eller Port. Da satte Chansad sig ned, overvældet af Træthed, lænede sig op imod Muren og faldt isøvn.

Ikke længe efter aabnede en Slave tilfældigviis et Vindue, og opdagede den sovende Fremmede; fuld af Forundring ilede han ind til sin Herskerinde og meldte hende det. Denne følte sig saa rørt over den unge Mands hjælpeløse Forfatning, at hun besluttede sig til at tage sig af ham, uden at agte paa alle Slavens Forestillinger om, at hun derved vilde vække sin Gemals Vrede, og maaskee endogsaa hidføre hans Fordærvelse, som hun ønskede at frelse.

Paladsets Herskerinde gik øjeblikkelig til Værket og fik ved Hjælp af nogle nedkastede Frugter den unge Mand vækket af hans dybe Slummer; imidlertid havde Slaven nedladt en Strikkestige, og paa denne kom Chansad lykkelig og vel ind i Paladset. Men idet han takkede Slaven for hans velvillige Hjælp, hørte han et højt Skrig bagved sig, og da han vendte sig om, gjenkjendte han sin Søster Aïscha, som afmægtig hvilede i sine Slavinders Arme.

Forglemmende sig selv og Alt, hvad han havde gjennemgaaet for hendes Skyld, ilede han hende til Hjælp, trykkede hende til sit Bryst og kaldte paa hende med de ømmeste Navne. Endelig kom Aïscha atter til Bevidst-

hed; hvilkende kastede hun sig i sin Broders Arme og spurgte ham, hvorledes det havde været ham muligt at opdage hendes fra Alverden vidt fjernede Opholdssted. Sultanen fortalte hende alle sine Rejseeventyr. Men langtfra at hengive sig til Gjensynets Fryd, syntes Prindsessen stedse at blive mere modfalden, eftersom han kom videre i sin Fortælling. Den ømme Broder følte sig krænket herover og kunde ikke Andet end yttre sin Bedrøvelse over den kolde Modtagelse, hun skjænkede ham.

— Hvoraf kommer det, — sagde han: — at min Ankomst kun synes at bedrøve Dig, medens alene Synet af Dig lader mig ganske forglemme alle de Trængsler, jeg har gjennemgaaet for din Skyld? —

— Ak, — svarede Aïscha: — desværre kan jeg ikke Andet end føle Smerte og Bedrøvelse over din Ankomst! Det er nemlig uden al Tvivl min Herre og Gemal, som i Skikkelse af en Olding har bragt Dig herhid. Men hvad min Mand er for et Uhyre, skal Du strax faa at vide. — Som Du veed, maatte jeg nogle Dage efter Bryllupet forlade Eder og følge med ham. Da vi nu om Aftenen holdt Rast i en Lund af Sandeltræer, Myrther og Aloë'er, forlod Abutavil mig et Øjeblik, og vendte strax igjen tilbage med en Skaal fuld af Vand; hermed bestænkede han mine Folk, og øjeblikkelig bleve de forvandlede til Træer. Derpaa dræbte han vore Kameler, og allerede begyndte jeg ogsaa at frygte for mig selv; men da jeg saaledes ganske var overladt i hans Magt, tog han mig om Livet, uden at gjøre mig nogen Skade, og hævede sig med mig højt op i Luften. Vi fløj hele Natten uafbrudt, og naaede i Dagbrækningen denne Ørken. Her nedlod min Gemal sig med mig, slog en viid Kreds udenom os og mumlede nogle Trylle-

ord; — pludselig befandt vi os midt i dette glimrende Palads, min Elendigheds forhadte Fængsel. —

„— See dette er vor Bolig; — sagde Abutavil: — imorgen skal jeg sørge for kvindelig Betjening til Dig.“ —

— Siden hiin Stund befinder jeg mig paa dette Sted, og ejer Alt, hvad Verden kan give og et forfængeligt Hjerte ønske sig. Men jeg savner Friheden og min dyrebare Familie, og min Gemal er et Uhyre, som idelig lader mig være Vidne til sine Grusomheder. Abutavil plejer nemlig at fjerne sig fyrretyve Dage ad Gangen, for at oplure Karavanerne, dræbe Mennesker og Fæ, og saa vende her tilbage med det røvede Gods. Derpaa opholder han sig tre Dage hos mig. Netop imorgen venter jeg ham, og da han nærer et dødeligt Had til alle Mennesker, gyser jeg for den Skjæbne, som venter Dig, min dyrebare Broder. —

Denne Prindsessens Meddelelse gav vistnok et rigt Stof til Uro og Bekymring; men alligevel frygtede den unge Sultan ikke. Meget mere erindrede han sin Søster om, at han allerede i en Alder af atten Aar havde overvundet Indiens syv Konger, og forsikkrede hende om, at han vel skulde vide at gaa Abutavil drabelig imøde. Dog Intet kunde betvinge Aïschas Engstelse.

Under slige Samtaler tilbragte de Natten med hinanden; da nu tilligemed Morgendæmringen det Øjeblik nærmede sig, da Abutavil skulde komme, bønfaldt Aïscha sin Broder endnu engang paa det Indstændigste om ikke at vove Noget Aanden tiltrods, men heller forblive skjult, indtil han atter havde fjernet sig.

Tilsidst maatte Kongen give efter for sin Søsters

Bønner, og neppe havde han skjult sig i Paladsets længst bortliggende Krog, førend Abutavil indfandt sig. Alting skjælvede ved hans Ankomst. Dog Prindsessen bekæmpede sin dødelige Uro, ilede sin Gemal imøde, omfavnede ham med Ømhed og beklagede sig over saa længe at have maattet undvære hans Selskab.

Men Aanden vidste kun altfor godt, at Chansad var skjult i hans Palads, og sagde derfor til sin Gemalinde:

— Aïscha, hvorledes kan Du frygte for, at jeg skulde mishandle din Broder, ham, der, uden at kjende mig, og holdende mig for en elendig Dødelig, saa højmodig skjænkede mig din Haand? Forstil Dig ikke længer, Aïscha, og berøv mig ikke den Glæde at see ham! Jeg veed vel, hvor jeg kunde finde ham; men Du skal selv føre mig til ham. —

Prindsessen fæstede just ikke nogen synderlig Tillid til sin Gemals Forsikkringer; men da hun indsaae, at det ikke kunde nytte at dølge Sandheden, førte hun ham hen til sin Broders Skjulested. Abutavil omfavnede sin Svoger med den ømmeste Glæde, og førte ham derpaa tilbage til hans Søsters Værelse, hvor han lod fremsætte allehaande kostelige Forfriskninger for ham, kort sagt, behandlede ham paa en saa hjertelig forekommende Maade, at Chansad ikke kunde begribe, hvad hans Søster havde havt at ængste sig for.

Saaledes forløb tre Dage under Fester og allehaande Adspredelser, hvorved Abutavil paa den naturligste Maade syntes at lægge sin Kjærlighed til Aïschas Broder for Dagen. Men da det Øjeblik nærmede sig, da Abutavil atter skulde bortfjerne sig paa fyrretyve Dage, bad han Chansad endnu at forblive nogen Tid

hos sin Søster i hendes Eensomhed. — Bliv saalænge I formaaer, — sagde han: — og anfee Eder for dette Slots uindskrænkede Herre! — Men førend jeg forlader Eder, vil jeg dog først vise Eder min Have. — Chansad trykkede med varm Erkjendelse Abutavils Haand, og fulgte med ham ned i Haven.

Men han kom ikke tilbage derfra; forgjæves ventede Prindsessen paa ham hele Natten. Da følte hun sig overbeviist om, at han var falden som et Offer for hendes Mands Troløshed, sønderrev sine Klæder og beskyldte i sin grændseløse Smerte sig selv for at være Aarsag til sin Families Undergang.

Imidlertid var Sultaninde-Moderen, dybt rystet af Sorgen over hverken at høre Noget fra sin Søn eller Datter, sin dødelige Afgang nær. Da lod hun sin yngste Søn Murad, der netop havde fyldt sexten Aar, komme til sig, omfavnede ham under Taarer, fortalte ham hans Families Historie, og formanede ham til bestandig at beholde den i sin Erindring og efterfølge sine Forfædres glorværdige Mønster. Derpaa befalede hun Storvizieren at forsamle alle Rigets Store i Tronsalen, og lod sig selv døende bære paa sit Leje derhen. Da nu Alle stode forsamlede omkring hende, erindrede hun dem om de store Velgjerninger, som de havde nydt af den regjerende Kongeslægt, og forlangte af dem, at de skulde tilsværge sammes allersidste Spire en ubrødelig Troskab. Dybt rørte opfyldte de beredvillig den døende Dronnings Ønske. Derpaa førte Storvizieren den unge Prinds op paa Tronen, satte Kronen paa hans Hoved og

lod ham udraabe til Konge. To Dage efter døde den gamle Sultaninde.

Den nye Sultan forbandt med en høj og overlegen Aand en for hans Alder meget sjelden Klogskab, Kraft og Besindighed; i kort Tid erhvervede han sig derfor alle sine Undersaatters Agtelse og Kjærlighed. Da han imidlertid vel vidste, at det endnu skortede ham paa Erfaring, lyttede han stedse med Ærbødighed til den gamle Storviziers Raad, og anvendte al den Tid, han kunde faa tilovers fra sine Regentpligter, paa Erhvervelsen af de for en Konge nyttige Kundskaber og Færdigheder. Een af hans Lærere var en gammel Gilding, der havde gjennemrejst saa godt som den hele Verden. Denne fortalte ofte den unge Fyrste om de Folkeslags Karakteer og Skikke, som han havde besøgt paa sine forskjellige Udflugter, og om de Mærkværdigheder, han i Mængde havde lært at kjende. Herved fik Murad efterhaanden Lyst til at rejse, og hans Søsters og Broders Skjæbne gjorde Udslaget til at modne en Beslutning hos ham, overeensstemmende med denne Attraa; han tænkte nemlig, at han maaskee kunde være saa heldig at finde og befri dem, hvis de endnu hørte iblandt de Levende.

Han gjorde altsaa Anstalter til en lang Rejse, forsynede sig vel med Guldmønt og kostbare Diamanter, for hvilke sidste han i den nærmeste Havn vilde indkjøbe Varer, for dermed at lade et Skib til Indien. Forøvrigt gik han ganske hemmelig tilværks med sin Plan, og efterlod kun et Brev til Storvizieren, hvori han overdrog Regjeringen til ham under sin Fraværelse.

Den unge Konge fandt i den nærmeste Havn, som

ikke var mere end to Dagsrejser borte fra hans Hovedstad, netop et Skib, som vilde sejle til Den Serendib *), om hvilken mærkværdige Ø den gamle Gilding ofte havde fortalt ham de allerforunderligste Ting. Han betænkte sig derfor intet Øjeblik paa at slutte en Overeenskomst med Skibsføreren, og gik ombord med sine Sager.

I sexten Dage var Vinden god og Farten overmaade heldig; men den syttende Dags Aften brød en voldsom Storm løs, der rasede flere Dage, og bragte Skibet i en saa ynkelig Tilstand, at det, da den endelig lagde sig, kun med yderste Nød kunde naa en lille aldeles ubekjendt Ø.

Paa denne Ø fandtes der en Mængde Træer med kostelige Frugter, herlig duftende Blomster, klare Kilder og Vildt i Overflødighed. En Dag forvildede Murad sig paa Jagten, og vankede flere Dage omkring, inden han atter fandt tilbage til Landingsstedet. Men imidlertid havde hans Rejsefæller benyttet en gunstig Vind og vare gaaede under Sejl uden at mærke Prindsens Fraværelse.

Man tænke sig den arme Ynglings Fortvivlelse, da han saae sig efterladt paa den fremmede, menneskетomme Ø. Imidlertid gjenvandt han dog snart igjen Modet saa vidt, at han kunde tænke paa at sørge for sit Livs Ophold. Han byggede sig en Hytte og levede nu af Dadler, Figener og andre Frugter, hvilke i Forbindelse med det Vildt, han nedlagde, forskaffede ham en god og overflødig Næring.

Saaledes vare sex Maaneder forløbne, da han en Dag temmelig langt fra sin Hytte fandt en sort Mar-

---

*) Ceylon.

morblok, der var tilhugget i Form af en Gravsteen, og var bedækket med en tyk Guldplade, i hvis Midte en Diamantring var befæstet. Rundt omkring Randen af Stenen fandtes en hebraisk Indskrift, som Murad destoværre ikke formaaede at læse.

Opfyldt af den mest levende Nysgjerrighed greb han ivrig fat i Ringen for at løfte Stenen ivejret med Anstrengelse af alle sine Kræfter; dog neppe havde han berørt Diamanten, førend Stenen hævedes ivejret saa godt som af sig selv. Men frem af Aabningen bruste der en mægtig Vind, der kastede Prindsen overende, og Vinden efterfulgtes af en frygtelig Flamme, der slog ivejret højt imod Skyerne.

Dog ikke længe varede det, inden Flammen drog sig sammen og fortættedes; efter nogle Øjeblikkes Forløb havde den formet sig til en afskyelig Aand af kæmpemæssig Størrelse, imod hvilken selv den Modigste vilde have givet sig tabt. Dog Aanden talte til ham i en beroligende Tone og sagde:

— Frygt Intet! Du har været min Befrier, og jeg vil vise mig taknemlig for den modtagne Velgjerning. Jeg er een af de fra Himlen til Jorden bandlyste Aander, og blev af Seth indesluttet i denne Hule, indtil engang i Tiden et menneskeligt Væsen befriede mig. —

Den modige Prinds havde ved denne meget maneerlige Tiltale hastig gjenvundet sin Fatning og benyttede Lejligheden til at adspørge Aanden om, hvad der var blevet af hans Broder og Søster. Da han erfarede, at de begge befandt sig i Aanden Abutavils Palads, forlangte han til Belønning af Kæmpen et Middel til deres Befrielse.

— Jeg vil — svarede Aanden: — strax bringe

Dig hen til Paladset; saa kan Du med den Talisman, jeg vil medgive Dig, aabne Abutavils Lønkammer, og der vil Du finde en Æske med et af Profeten Salomo tilberedt Pulver. Dette skal Du putte til Dig, og naar Abutavil kommer Dig imøde, behøver Du kun at kaste ham Noget af dette Pulver i Ansigtet med de Ord: — „I Støvet, Elendige! Det er Salomos Villie!“ — Den forfærdede Aand vil da strax styrte til Jorden. Dette Øjeblik maa Du benytte, uden Frygt træde hen til ham og ud af hans Barm tage en Fugl, hvortil hans Skjæbne er knyttet. Har Du først denne Fugl, kan Du med Lethed tvinge Abutavil til at gjøre Alt, hvad Du faaer Lyst til at forlange. —

Neppe havde Murad faaet Tid til at takke Aanden, førend han fornam en voldsom Rystelse, og i samme Øjeblik saae han sig hensat i et prægtigt Palads. Han sluttede naturligviis, at dette maatte være Abutavils Bolig, og gav sig strax til at opsøge sin Søsters Værelse. Prindsessen var netop i Begreb med at gaa ned i Haven, og blev højlig overrasket ved at træffe en ung Mand indenfor sit Paladses Mure. Sultanen paa sin Side gjenkjendte øjeblikkelig sin Søster Aïscha, men holdt det for det Bedste, indtil videre ikke at give sig tilkjende, men afvente, hvorledes hans Søster vilde tage imod ham.

Aïscha hilste ham og spurgte forundret, hvorledes han havde fundet Adgang til hendes Palads.

— Ædle Dame, — svarede Murad: — jeg er af Fødsel en Prinds, og var endnu meget ung, da min Fader kom af Dage ved en troløs Viziers Forræderi. Kun med Møje undgik jeg Forræderens Efterstræbelser. Efter en lang og møjsommelig Vandring naaede jeg endelig en Søhavn og besteg et Skib; men dette gik i en

Storm tilgrunde, og jeg blev kastet op paa denne Kyst. Da jeg i det Fjerne øjnede Eders glimrende Palads, gav jeg mig til at gaa efter det, i det Haab at kunne naa det i nogle faa Timer; men jeg behøvede hele tre Dage til denne Vandring, og da jeg endelig naaede Paladset, kunde jeg ingen Indgang finde. Da opdagede jeg heldigviis en Roch sovende i Nærheden, og da jeg vidste, at der hører saadan en Fugl til ethvert Tryllepalads, vovede jeg at binde mig fast til een af dens Fødder. Saasnart den vaagnede, fløj den med mig ind i Paladset; saaledes opnaaede jeg den Lykke at komme i Eders Nærhed. —

Aïscha beundrede højlig den unge Mands Dristighed og Snille; men da hun kom til at tænke paa, at han ikke længe vilde kunne blive skjult for Abutavil, hendes Gemal, sukkede hun dybt og sagde: — Ulykkelige unge Mand, I har søgt et Tilflugtssted i et Uhyres Bolig. — Eders eneste Frelse bestaaer i en iilsom Flugt; thi inden to Timers Forløb vender Uhyret tilbage, og I maa ikke af Eders ungdommelige Mod lade Eder forlede til at tro, at I kan modstaa det. —

Derpaa meddeelte hun ham flere Exempler paa Abutavils Grusomhed, og fortalte ham blandt Andet, hvor skjændig han havde baaret sig ad mod hendes Broder, som tillidsfuldt havde overgivet sig i hans Hænder. Ved denne Lejlighed fornyedes hendes dybe Kummer og hun udgjød de bitreste Taarer.

— I kan være ganske rolig med Hensyn til mig; — svarede Murad hende: — istedet for at fly eller skjule mig, vil jeg meget mere dristig træde Aanden under Øjne; ja jeg haaber endogsaa at tilintetgjøre ham og befri Eder.

— Men Tiden er kostbar; hav den Godhed strax at føre mig til Eders Gemals Værelse! —

Da Aïscha mærkede, at den unge Mand ikke lod sig rokke i sin Bestemmelse, gjorde hun, hvad han forlangte. Uden Møje aabnede Prindsen Lønkammerets Dør ved Hjælp af sin Talisman, fandt hastig den betegnede Æske og stak den til sig. Men de havde endnu ikke forladt Abutavils Værelse, da Aanden, der strax ved sin Ankomst havde udfundet, at Aïscha befandt sig med sin Broder i hans hemmelige Værelse, viste sig for dem under Skikkelse af en forfærdelig Kæmpe. Dog Murad lod sig ikke forskrække. Hastig kastede han Aanden Noget af det fortryllede Pulver i Ansigtet og raabte: — I Støvet med Dig, Elendige! Salomo byder Dig det! —

Øjeblikkelig styrtede Aanden til Jorden.

Da kastede den unge Fyrste sig over ham og bemægtigede sig den Fugl, som han holdt forvaret i sin Barm. Derpaa sagde han til ham: — Du kjender mig, Usling; — siig strax frem, hvad Du har gjort med min Broder! —

— Han er død. — svarede Abutavil trodsig.

— Du lyver! — raabte Prindsen: — Jeg veed ret vel, at Du har forvandlet ham, og hvis Du ikke strax skaffer ham hid, aldeles uskadt, drejer jeg Halsen om paa din Fugl. —

Da indsaae Abutavil, at det ikke længer kunde nytte at prøve paa at undvige, og bød Aïscha, der var mere død end levende, gaa ned i Haven og bringe ham den Hund, som hun fandt lænket fast ved Springvandet.

Aïscha adlød, og kom strax tilbage med Hunden, der krøb efter hende og trykkede sig i Støvet, saasnart

den fik Øje paa Abutavil. Denne sagde derpaa til sin Gemalinde: — Tag en lille Glasskive, stryg derpaa Noget af den Salve, som findes i Gulddaasen histhenne paa Bordet, og hold Hunden Glasset for Øjnene! —

Aïscha fulgte hans Anviisning; men Abutavil blæste med det Samme paa Hunden og sagde: — Har den almægtige Allah skabt Dig til hvad Du nu er, saa behold din Skikkelse! Hvis Du derimod ved Trolddomskunst har faaet dit nuværende Udseende, saa bliv igjen, hvad Du var før! —

Neppe havde Aanden udtalt disse Ord, førend Hunden forvandledes til et Menneske, og Chansad fuld af Henrykkelse omfavnede sin Broder og Søster.

Nu havde Murad intet Videre at forlange af Aanden; men da han vilde hævne sig for al den Ulykke, han havde tilføjet hans Familie, kvalte han Fuglen i sin Haand, efter at have bebrejdet Uhyret dets Misgjerninger i de bittreste Ord.

— — Men i samme Øjeblik gjenlød der et forfærdeligt Bulder; Paladset forsvandt, og Kæmpens Legeme opløstes i en tyk stinkende Røg, der dog snart forvandledes til lette Duftskyer, hvoraf en vidunderlig skjøn Mand fremtraadte med Smiil paa Læberne. Aïscha og hendes Brødre stode endnu maalløse af Forbauselse og Beundring, da den paa en saa overraskende Maade fremtrædende smukke Mand tog tilorde paa følgende Maade:

— I behøve ikke længer at frygte for den onde Aand Abutavil. Endnu for nogle Øjeblikke siden førte jeg dette Navn; men nu har jeg mistet alt Hang til det Onde, og jeg vil belønne Eder for den mig beviste store Tjeneste med alle optænkelige Velgjerninger og med den inderligste og oprigtigste Kjærlighed. Især

imod Dig, min dyrebare Aïscha, har jeg meget at forsvare. —

Prindsessen kjendte ingen Grændser for sin Henrykkelse, da hun erfarede, at den unge Mand, hvem de alle skyldte deres Befrielse, var hendes yngste Broder Murad; dybt bevæget omfavnede hun ham med salige Glædestaarer.

Derpaa vedblev Aïschas forvandlede Gemal: — Jeg hedder Habib, og hører til de Profeten Salomo engang undergivne Aander; Profeten beærede mig med en ganske overordentlig Tillid i alle Ting. Men engang havde een af mine Brødre, hvem jeg holdt inderlig meget af, forseet sig lidet imod Salomo, og denne gav mig, for at prøve min Lydighed, det Hverv at afstraffe ham. Men jeg fandt Straffen altfor haard i Forhold til Forbrydelsen, og dristede mig til at bedrage Profeten, idet jeg foregav, paa det Nøjagtigste at have udført hans Befalinger. Dog Salomo lod sig ikke skuffe. — „Utaknemlige, — raabte han: — Du vover at prøve paa at bedrage mig? — Det skal komme Dig dyrt til at staa." —

— Derpaa udtalte han nogle hemmelige Ord over mig, og strax følte jeg en sælsom Forandring foregaa i mit Indre. — „Fra nu af" — vedblev Profeten: — „skal Du være en Svøbe for alle dem, der træde i Forbindelse med Dig; Du vil lære at elske, og Du skal martre Gjenstanden for din Kjærlighed; imod din Villie skal Du tilføje Menneskene alt muligt Ondt, og blive piint af din Samvittighed for dine Misgjerninger. Tag denne Fugl, til hvilken din Tilværelse er knyttet! Først efter dens Død vil Du vende tilbage i din forrige Tilstand, og dog skal Du gjøre Alt, hvad der staaer i din Magt, for at bevare dens Tilværelse." —

— Kun altfor tydelig har Sandheden af disse Profetens skrækkelige Ord bekræftet sig i hele mit efterfølgende Liv, og jeg formaaer ikke at udsige, hvad jeg leed ved enhver Udaad, som min Natur tvang mig til at udføre. Først for nogle Aar siden viste den Aand, som havde foranlediget min Straf, sig for mig idrømme og sagde til mig: — „Din Kval vil snart være tilende, og det er mig forundt at hjælpe Dig til at forkorte den. Begiv Dig under Forklædning til Kongen af Cochinchina og forlang hans Datter tilægte, hvilken han, forberedt af mig, ikke vil nægte Dig, og denne skjønne Prindsesse skal hidføre din Befrielse." —

— Dog først efter den gamle Sultans Død kunde jeg fri til Aïscha; tillykke havde han paa Sottesengen befalet Dig, Chansad, at imødekomme mit Forlangende. —

— Hermed kjende I hele min Historie, og Aarsagen til alle de Gjenvordigheder, I have lidt ved mig; mit vigtigste Anliggende, det maa I være forvisede om, skal nu være at bringe dem i Glemsel hos Eder. —

Aïscha og hendes Brødres Glæde var ubeskrivelig; de takkede Aanden og forsikkrede, at alene den Lykke at have ham til Ven og Beskytter holdt dem mere end skadesløse for al den Gjenvordighed, de havde døjet. Strax lod Habib ved sine tjenstvillige Aander opslaa et prægtigt Telt, og i dette dække et Taffel med de kosteligste Spiser. Medens de fire Lykkelige spiste, meddeelte de hinanden gjensidig deres Eventyr. Da Murad fortalte sine Sødskende deres Moders Død, udgjøde de bittre Taarer, og bebrejdede sig selv, ved deres Fraværelse at have fremskyndet hendes Død. Tilsidst bade de tre

Sødskende Aanden om at sige dem, hvad der havde tildraget sig i Kongeriget Cochinchina siden Murads Afrejse.

— Eders Rige, min ædle Svoger, — svarede Habib, henvendt til Murad: — er blevet et Bytte for en erobringssyg Nabofyrste. Men lad dette blot ikke forurolige Eder! Eders Undersaatter ere forblevne Eder tro, og der hører blot en Foranledning til at bringe dem i Oprør mod Voldsherren. Men rimeligviis vil ikke engang dette behøves. Endnu i denne Nat vil jeg bringe Eder tilbage til Eders fædrene Rige, hvor vi da selv ville see, hvad der videre bliver nødvendigt at gjøre. —

Den øvrige Deel af Dagen tilbragte de paa den behageligste Maade i afvexlende Underholdning med hinanden, og saasnart Natten brød ind, overgave de sig til Søvnen, som de alle trængte meget haardt til.

Men hvor forundrede bleve de ikke den næste Morgen, da de vaagnede, ved at see sig tæt udenfor Riget Cochinchinas Hovedstad. Aanden havde nemlig ikke glemt sit Løfte, og ført dem isøvne tilbage til deres Fædreland.

De tre Kongebørn toge ind hos en fattig Bonde; den stakkels Mand saae saa bedrøvet ud, at Chansad ikke kunde Andet end spørge, hvad der var gaaet ham imod.

— I maa visselig være langvejsfra, — svarede Bonden: — eftersom I ikke vide, at dette Rige er blevet et Bytte for en afskyelig Tyran, esterat vor afdøde gamle Konges tvende Sønner, ham lige i Viisdom og Godhed, ere forsvundne paa en for Alle uforklarlig Maade. —

Heraf saae Chansad og Murad til deres store Glæde, at Man erindrede sig dem med Kjærlighed og Savn i Fædrelandet. De talte endnu med hinanden om

de Forholdsregler, som de skulde gribe for at tugte Voldsherren og tilbageerobre deres Stater, da de saae fire herlige Heste holde udenfor Bondehytten. Hestenes Fører, en Habib underdanig Aand, traadte i det Samme ind og overgav hele det kongelige Smykke i Chansads Hænder. — I maa ikke undre Eder; — sagde hans Svoger Habib: — denne Aand udfører blot mine Befalinger. Snart vil en anden bringe Eders Fjende lænkebunden for Eders Fødder, medens Indvaanerne i Eders Hovedstad, som jeg har bragt i Oprør, adsplitte og tilintetgjøre de fjendtlige Hærskarer. Bered Eder altsaa til, om nogle Timer atter at drage ind i Eders kongelige Palads! —

De to Prindser og deres Søster iførte sig de prægtige Klæder, som Man havde bragt dem, og rede derpaa i prægtigt Optog ind i deres Riges Hovedstad. Ved Rygtet om deres Tilbagekomst var hele Befolkningen dragen dem imøde, og Alle, baade Store og Smaa, Gamle og Unge, Mænd og Kvinder, takkede jublende Allah for deres dyrebare Kongestammes Frelse.

Prinds Bahram
og
Prindsesse Ed-Detma.

Der var engang en Kongedatter, ved Navn Ed=Detma, af en uforlignelig Skjønhed. Men tværtimod sit Kjøns Natur havde hun svoret, kun at ville tilhøre den Mand, som havde overvundet hende i Tvekamp med dræbende Vaaben i Haand. Mange Prindser havde hun allerede besejret og beholdt deres Heste og Rustninger som Sejerstegn; men paa de Overvundnes Pander indbrændte hun følgende Mærke: — Dette er een af Ed=Detmas frigivne Slaver. —

Ogsaa Prinds Bahram af Persien gik ind paa Vovestykket og friede til den dejlige, men stridbare Prindsesse med pandsret Bryst og Sværd i Haanden. En utallig Mængde Nysgjerrige var strømmet sammen for at være Vidne til Tvekampen imellem Persiens navnkundigste Helt og Verdens mest berømte Amazone. Prindsen og Prindsessen mødtes da indenfor Skrankerne. Men denne Gang faldt Sejren den skjønne Kongedatter mindre let; det var den første Gang, hun prøvede en saadan Modstand. Da hun nu tilsidst følte sig overbeviist om, at hun vilde komme til at trække det korteste Straa, tog hun med

Mands Vaaben ihænde sin Tilflugt til en ægte Kvindeliſt. I det Øjeblik nemlig, da Prinds Bahram troede ſig vis paa Sejren, kaſtede hun Sløret og afhyllede ſin mageløſe Dejlighed.

Som fortryllet blev Bahram ubevægelig ſtaaende og ſtirrede paa hende. Dette Øjeblik benyttede Ed-Detma til at kaſte ſig over ham og ſtyrte ham til Jorden. Han vidſte endnu neppe, hvad der var foregaaet med ham, da Prindſeſſen allerede havde mærket hans Pande, bemægtiget ſig hans Heſt og hans Vaaben, og triumferende havde fjernet ſig.

Men ſnart kom han til Bevidſthed om hele ſin Ulykkes Storhed; han var beſejret og ydmyget — og elſkede dog den Grusomme med en hartad fortærende Lidenſkab. Ufortøvet ſkrev han til ſin Fader, at han ikke vilde vende tilbage, førend han paa een eller anden Maade havde naaet ſit Maal; naaede han det ikke, vilde han dø under Forſøget. Herover blev hans gamle Fader meget bedrøvet; men efter nøjere Eftertanke gav han dog Sagen i Allahs Haand og lod ſin Søn følge ſit Hjertes Stemme.

Bahram var imidlertid ikke ledig. Snart havde han erfaret, at Ed-Detma ofte beſøgte een af ſine Haver for at more og forfriſke ſig; herpaa grundede han en liſtig Plan. Forklædt ſom Olding gik han hen til Havens Gartner, udgav ſig for en Mand af Faget, og forſtod at belægge ſine Ord ſaa godt, at denne betroede ham en Opſynsmands Forretninger ved Haven. Bahram bragte virkelig ogſaa flere betydelige Forſkjønnelſer iſtand, og der hørte kun faa Dage til for at godtgjøre, at han baade havde Forſtand paa Sagen og en meget uddannet Smag.

En Dag indfandt ſig en heel Deel Slaver i Ha-

ven med Tæpper, Telte, allehaande Kar og kostelige Forfriskninger, og gjorde Anstalter til Prindsesse Ed=Det=mas Komme. Bahram hentede da strax endeel af sine Kostbarheder frem, satte sig paa et Sted i Haven, hvor Prindsessen med Følge nødvendigviis maatte komme forbi, og lod, som om han rystede af Alderdom. Snart kom ogsaa Prindsessen i Midten af sine Slavinder, ligesom Fuldmaanen iblandt Stjernerne, beundrede de smukke Anlæg, som vare hende ganske nye, og kom endelig ogsaa hen til det Sted, hvor den som Olding forklædte Bahram sad med sine Kostbarheder foran sig.

Forbausede spurgte de unge Piger ham, hvad han vilde med alle disse kostbare og smukke Ting.

— Jeg vil ægte een af Eder, — svarede den af Elde rystende Olding: — og give hende et kosteligt Brudesmykke. —

Da gav Pigerne sig til at lee hjertelig af ham.

— Jeg forlanger kun et Kys, — vedblev Oldingen: — og forskyder saa strax igjen min Kone. —

Prindsessen elskede al Slags Spøg; villig gik hun ind paa Sagen, pegede paa een af sine smukkeste Slavinder og sagde: — Nuvel, saa giver jeg Dig hende der til Kone! —

Bahram stod op og vaklede frem, støttet paa sin Stok, kyssede den smukke Slavinde, rystende som en affældig Olding, og gav hende Smykket. Slavinden glædede sig overordentlig over den herlige Gave, og Pigerne forlode Bahram atter under munter Snak og Latter.

Den følgende Dag fandt Prindsessen ham igjen siddende paa samme Sted i Haven, med endnu flere og større Kostbarheder foran sig end den foregaaende Dag. Spørgsmaal og Svar gjentoges, hvorpaa Prindsessen

førte en anden Slavinde hen til Bahram; han stod op og kyssede hende og overgav derpaa Smykket i hendes Hænder. Paa samme Maade gik det den tredie og fjerde Dag; men da faldt det Ed-Detma ind, at hun vel kunde selv være i det Mindste ligesaa nær til disse herlige Smykker som hendes Slavinder, og at det ikke vilde være vanskeligt for hende at faa sin Andeel deraf.

Hun forklædte sig da som Slavinde, gik en Morgenstund alene ned i Haven, opsøgte Oldingen og sagde til ham: — Prindsessen sender mig til Dig, forat Du skal ægte mig. —

Bahram gjenkjendte Prindsessen øjeblikkelig under Forklædningen og sagde: — Det er mig en Fornøjelse at opfylde Prindsessens Ønske. — stod op og gav hende det kostbareste Smykke, han kunde finde, og nærmede sig hende for at modtage det ham tilkommende Kys. Prindsessen lod ham ganske ubekymret raade. Men idet hun bøjede sig frem imod Bahram, omslyngede denne hende og kastede hende til Jorden, idet han afrev det falske Skjæg og raabte: — Jeg er Bahram, som Du først forraadte og saa brændemærkede! Nu har jeg hævnet mig, idet jeg har fældet Dig med dine egne Vaaben og overvundet Dig! —

Dybt ydmyget og uden at svare et Ord rejste Ed-Detma sig og forlod ham; heller vilde hun være død, end at Sligt skulde være skeet. Men gjort stod nu engang ikke til at ændre, og hun besluttede, hemmelig at fly med Bahram, forat det ikke skulde komme ud iblandt Folk, at hun var bleven overvunden. Denne sin Beslutning meddeelte hun Prindsen af Persien, og bestemte Tid og Sted til deres Flugt. Alt gik efter Ønske; i den af

Prindsessen bestemte Nat undkom de ubemærkede paa hurtige Heste.

Lykkelig naaede de Persien, og Prindsen blev med sin skjønne Brud modtagen paa den mest glimrende Maade. Øjeblikkelig afsendte Kongen et Gesandtskab med kostbare Gaver til Ed-Detmas Fader for at give ham Oplysninger om, hvad der var forefaldet, og udbede sig hans Datters Haand til sin eneste Søn. Ed-Detmas kongelige Fader blev inderlig glad ved at modtage Efterretninger fra sin pludselig forsvundne Datter, og gav med Glæde sit Samtykke til de unge Folks Forbindelse. Han sendte dem uvurdeerlig kostbare Foræringer, og deres Bryllup blev fejret med en ukjendt Pragt og Festlighed, saasnart Gesandtskabet igjen var vendt tilbage til det persiske Hof.

Den lykkelige Ali's

Historie.

Der levede engang i Kahira en riig Kjøbmand, som besad umaadelige Skatte i Guld, Ædelstene og andet Gods; Allah havde ogsaa velsignet ham med en Arving til al denne Herlighed, en Søn, der var ligesaa smuk som vel opdragen.

Da nu den gamle Kjøbmand engang blev meget syg, og han mærkede, at hans sidste Time nærmede sig, lod han sin Søn Ali kalde for sig og sagde til ham:

— Min Søn, denne Verdens Herlighed faaer en hastig Ende; den tilkommende Verdens derimod vil vare til evig Tid. Alle Mennesker maa dø, tidlig eller silde. Nu er Raden kommen til mig; læg Dig derfor paa Hjerte, hvad jeg for sidste Gang har at sige Dig! —

— Jeg efterlader Dig saa store Skatte, at Du, selv om Du gav fem hundrede Dinarer ud om Dagen, dog ikke vilde blive fattig derved. Men giv mindre Agt paa disse forkrænkelige Goder end paa de evige! Vedbliv at frygte Allah, iagttag hans hellige Lov og efterfølg Profetens Ord, hvem Allah være naadig. Gjør vel, hvor Du kan, og vælg Dig gode og retskafne Venner, som ville dele deres Hjerte med Dig, ligesom Du med dem deler din Formue. Sky derimod slet Omgang,

og bekymre Dig ikke om, at onde Mennesker kalde Dig gjerrig! Vær mild imod dine Slaver, agt og ær din Hustru! Din Hustru er af god Familie og er rigt begavet baade med Skjønhed og Forstand; naar et ædelt Træ behandles vel, vil det bære ædle Frugter, og Du vil vorde velsignet med en god og from Efterslægt. —

Endnu meget mere lagde den Døende under Taarer sin Søn paa Hjerte. Da han havde endt sine Formaninger, hævede han sin Røst og raabte: — Jeg bønfalder Allah, Himlens og Jordens Herre, om at staa Dig bi i Nødens Time! — drog endnu engang dybt sin Aande, og sov hen. Allah forbarme sig over hans Sjæl!

Ali tog sig sin Faders Død overordentlig nær. Tilligemed sin Faders gamle Venner, som vare komne for at trøste ham, gjorde han Anstalter til Begravelsen og lod den udføre med en Pomp, som stod i Forhold til den Afdødes store Rigdom og det dybe Savn, han efterlod. I fyrretyve Dage lod han bede og læse i Koranen over hans Grav; men selv blev han stedse hjemme for at leve uforstyrret for sin Sorg. Kun om Fredagen gik han ud for at besøge Moskeen og sin Faders Grav.

Efter fyrretyve Dages Forløb indfandt hans Bekjendte, de unge Kjøbmænd, sig hos ham og sagde til ham: — Men Hvad skal dog denne endeløse Sorg betyde? Hvorfor forsømmer Du saaledes alle dine Forretninger og dine gode Venner? Du maa jo blive syg af slig en Levemaade og selv dø før Tiden. — Riv Dig nu løs og gak med os ud! —

Og de vedbleve at overtale ham saa længe, indtil han endelig laante Øre til den onde Fristers og fulgte

med de unge Mennesker. Disse lode ham bestige et Muuldyr og førte ham ud i en Have, der tilhørte En af dem, og hvor der fandtes anrettet en overdaadig Frokost. Men ikke nok med at nyde denne, tilbragte de hele den udslagne Dag i Haven, spiste, drak og morede sig, og tænkte først paa at vende tilbage, da Natten var brudt ind.

Den næste Morgen indfandt de sig atter og overtalte ham til at besøge en anden, som de sagde, endnu smukkere Have med dem. Efter nogen Modstand fulgte han dem igjen og reed med dem ud til Haven, som virkelig var fortryllende. Efterat Frokosten var tilende, blev der bragt berusende Viin og skjænket i Skaalerne.

— Hvad er det for en Drik? — spurgte den uerfarne Ali.

— Det er en Drik, som forjager Sorgen og forynger Hjertet. — lød det listig undvigende Svar.

Ali lod sig overtale til at drikke hele Dagen med sine letsindige Venner, og først langt ud paa Natten skiltes de ad og begave sig Hver til Sit.

Da Ali kom hjem, følte han sig underlig svimmel og tumlede frem og tilbage. Hans Hustru spurgte, hvad der fejlede ham.

— Jeg har idag besøgt en dejlig Have med mine Venner; — svarede Ali: — der sade vi og drak en lifslig Sorbet med hinanden, som forjog Sorgen og gjenfødte vore Hjerter. Men — nu føler jeg mig ganske underlig. —

— Min Herre, — sagde hans Hustru med mild Bebrejdelse: — det er Viin, som gjør Eder svimmel! Har I da saa hastig glemt Eders fromme Faders For-

maninger? Havde han ikke advaret Dig imod Omgangen med letsindige Mennesker? —

— Disse unge Kjøbmænd — svarede Ali: — ere slet ikke letsindige, men kun unge Mennesker med et let Sind. — Lad mig gaa mine egne Veje! —

Og han gik sine egne Veje; den ene Dag efter den anden forløb ved kostelig Spise og Viin, ved Sang og Spil og gjækkelig Snak, indtil det var gaaet hele Kredsen rundt. Da sagde de unge Mennesker til Ali: — Nu er Raden kommen til Dig at beværte os. —

— I skulle være velkomne. — svarede Ali, og lod den følgende Dag anrette et Gjæstebud, som i Overdaadighed langt overgik alle de foregaaende. Men ikke tilfreds hermed, førte han Kokke, Kaffeskjænkere og Tjenere ud med sig i sin Have, og tilbragte der en heel udslagen Maaned tilligemed sine lystige Venner.

Da denne Maaned var tilende, bemærkede Ali, at han havde udgivet alle sine rede Penge. Dette bragte ham til at studse; men Fristeren foresnakkede ham om alle de Nydelser, der endnu stode tilbage og lode sig erhverve, saalænge han besad Rigdom og Ungdom, og han lod derfor Fem være lige og begyndte at sælge af sit rørlige Gods. Snart kom det endvidere til at gaa ud over hans faste Ejendomme, og efter tre Aars Forløb, hvilke han, trods sin Faders Formaninger og sin ømme Hustrues Advarsler, havde tilbragt med Tant og Sviir og Sværm, havde han ikke alene solgt alle sine Slaver, Smykker, Ædelstene, alt sit Indbo, alle sine Huse, Landsteder og Varemagasiner, men ogsaa selve det Huus, hvor han havde levet med sin Fader, hvori han var født og opdragen, og som han med sin Kone og sit Barn havde bevoet siden sin Faders Død. Nu boede han tilleje i en

jammerlig Hytte, og besad neppe Nok til at bedække sin Nøgenhed, endsige til at fortsætte sin forrykte Levemaade.

Da han nu saaledes havde sat Alting overstyr, sagde hans Hustru til ham: — Jeg har stedse advaret Dig og mindet Dig om din Faders Formaninger; men Du har aldrig villet høre mig. Hvoraf skulle vi nu leve? — Gaa engang hen til dine Venner og forsøg, om de endnu have Noget tilovers for Dig! —

Ali begav sig hen til sine Venner, og vandrede fra den Ene til den Anden; men overalt vendte Man ham foragtelig Ryggen, og lod ham dertil høre mange ubehagelige Ting. Da vendte han heelt nedslagen tilbage til sin Hustru og fortalte, hvorledes det var gaaet ham hos hans Venner.

— Nu, saa faaer vel jeg prøve min Lykke; — yttrede hans Kone: — uden Andres Barmhjertighed maa vi omkomme. — Og hun gik ind til een af sine Naboersker, til hvem hun stod i Venskabsforhold, og skildrede hende under Taarer sine Vilkaar.

Naboersken tog venlig imod hende og skjænkede hende saa meget, at de med Sparsomhed kunde leve en heel Maaned. Men da hun kom tilbage til Ali med denne betimelige Hjælp i Nøden, sagde han til hende: — Medens Du og Barnet have at bide, vil jeg vandre ud i Verden og forsøge min Lykke. Maaskee hjælper Allah os da paa een eller anden Maade. —

Og han trøstede sin Hustru og kyssede sit Barn, og forlod Huset uden at vide, hvorhen han skulde vende sine Fjed; ganske tilfældig slog han ind paa Vejen til Bulak. Her fandt han et Skib, som netop vilde gaa under Seil til Damiette; han gik ombord og sejlede med. Da han atter steg iland, mødte han ganske uventet een

af sin Faders gamle Venner, som gjenkjendte ham og spurgte, hvor han vilde hen. — Til Bagdad. — svarede Ali. — Den gode Mand tog ham med sig ind i sit Huus, beværtede ham, og forsynede ham med Levnetsmidler og Penge, saasnart der var et Skib rede, som gik til Syrien.

Da han nu var stegen iland i Syrien, og ikke vidste, hvor han skulde vende sig hen i fremmed Land, sendte Allah ham atter en from Sjæl imøde, som tog sig af ham, indtil en Karavane var færdig til at bryde op til Bagdad. Til denne sluttede sig da Ali, og kom lykkelig og vel Bagdad paa en Dagsrejse nær. Men paa dette Punkt blev Karavanen anfalden af en Røverbande og aldeles udplyndret; iblandt dem, der reddede sig ved Flugten, var ogsaa Ali, der saaledes med Livet frelste Alt, hvad han ejede.

Alene fortsatte han sin Rejse til Bagdad, og naaede netop dertil ved Solnedgang, da Stadens Porte bleve lukkede. Da sagde han til Portvogterne: — Lad dog mig endnu komme ind i Staden! — Og de lode ham komme ind og spurgte ham, Hvem han var og hvorfra han kom.

— Jeg kommer fra Kahira, — svarede han: — og havde mange Muuldyr og Kameler med mig, belæssede med de kostbareste Varer. Men en lille Dagsrejse herfra overfaldt Røvere vor Karavane med skarpe Sværd og spidse Landser, og Livet var det Eneste, jeg formaaede at redde. —

Portvogterne indbøde Ali til at blive hos dem Natten over, indtil han den følgende Morgen kunde forskaffe sig et Ophold i Staden. Den fattige Stakkel søgte i sine Lommer og fandt til sin store Glæde endnu

een Dinar af de Penge, som Kjøbmanden i Damiette havde forœret ham. Denne gav han til Portvogterne med de Ord: — Gak hen og skaf os en god Aftensmad for denne Dinar! —

Een af Portvogterne gik ind i Staden, kjøbte Brød og kogt Kjød og allehaande Frugter; de spiste tilaften med hinanden, og lagde sig derpaa til at sove.

Den følgende Morgen gik Befalingsmanden over Portvagten med Ali hen til en velhavende Kjøbmand og fortalte ham, hvilket Uheld den Fremmede havde havt. Kjøbmanden forlod øjeblikkelig sin Bod og gik tilbage med Ali til sin Bolig, hvor han førte ham i Bad, skjænkede ham een af sine egne Klædninger og bevœrtede ham med en god Frokost. Derpaa sagde han til een af sine Slaver: — Gak med denne Herre, og viis ham vore Huse, og giv ham Nøglen til det Huus, som behager ham bedst! —

Ali fulgte med Tjeneren og saae i et Kvarteer af Staden tre anseelige, vel tillukkede Huse. Da han havde beseet de to af dem, spurgte Slaven ham: — Hvilket af disse tvende behager Dig bedst? —

— Hvem tilhører hiint tredie Huus, det største af dem alle? — spurgte Ali til Gjengjæld.

— Det er ogsaa vort. —

— Hvorfor aabner Du da ikke ogsaa dette for at lade mig besee det? — spurgte Ali videre. —

— Det Huus maa Du ganske slaa Dig af Tanker; — svarede Slaven: — thi der har endnu aldrig Nogen overnattet, uden at Man har fundet ham død den følgende Morgen. Derfor aabne vi ikke engang nogensinde Døren, men bestige Terrassen paa eet af Nabohusene; derfra kunne vi see og bemœgtige os Liget og

føre det bort med os til Begravelse. — I meget lang Tid har Ingen mere vovet at overnatte i dette Huus, og min Herre betragter det derfor, som om han slet ikke havde det. —

— Men netop dette Huus har jeg Lyst til at besee; det er endog sandsynligt, at jeg netop vælger mig dette af dem allesammen. For det Første vil jeg i det Mindste tilbringe en Nat her. Finder Man mig død, nu, saa er det ogsaa det Samme; saa har jeg Ende paa dette elendige Liv. — Luk nu op for mig! —

Da lukkede Tjeneren Huset op for ham, og det viste sig at være uden Sammenligning smukkere end alle de foregaaende. Da sagde Ali: — Tilvisse, dette Huus vælger jeg mig; det behager mig i fuldkommen Grad. — Tjeneren lod Ali tage Huset i Besiddelse, men skyndte sig tilbage til sin Herre for at fortælle ham, at den Fremmede var fast opsat paa at vælge det forhexede Huus. Herover følte den ædelmodige Kjøbmand sig højligen foruroliget, og begav sig øjeblikkelig selv hen til Ali, for, om muligt, at bringe ham fra hans Forsæt. Men da den unge Mand viste sig døv for alle hans Forestillinger, yttrede han endelig: — Ja saa maa Du give mig et Vidnesbyrd, forat Skylden ikke skal synes min, hvis det skulde gaa Dig ilde i dette forbandede Huus. —

Hertil var Ali villig. Der blev strax hentet et offentligt Vidne fra Domhuset, og den unge Mand aflagde den forlangte Erklæring. Derpaa fik han Nøglen til Huset, med fri Tilladelse til at raade med det, som det lystede ham.

Saasnart Kjøbmanden var kommen hjem, sendte han, endnu stedse opfyldt af Tanken om den arme Yngling, hvem han allerede havde opgivet som fortabt, sin haard-

nakkede Gjæst en Seng, en Kurv med Fødemidler, Kjærter og Fyrtøj. Ali redte sig et Leje paa en bred Bænk og dækkede sit Aftensbord udenfor samme. Derpaa gik han ud i Gaarden, hvor han fandt en herlig dyb Brønd med tilhørende Spand. Efterat han havde tvættet sig og holdt sine Bønner, gik han atter ind, tændte Kjærterne og spiste tilaften. Efter et kort Maaltid bad han sin Aftenbøn og gik tilro.

Men Ro havde han ikke; thi neppe var han kommen til at ligge, førend det faldt ham ind: — Det er dog maaskee mere sikkert at sove oppe i Huset end her nede under Forhallen, hvor Enhver, som bryder ind i Huset, strax maa falde over mig. — Og han tog sine Sengklæder med sig og steg op ad en høj Trappe, der førte op til øverste Stokværk. Her traadte han ind i en prægtig Sal, hvis Loft var lueforgyldt og hvis Vægge straalede af Marmor i afverlende Farver. I dette Værelse troede han at ville befinde sig vel, redte sig paany et Leje og lagde sig til Hvile, efter at have fremsagt et Afsnit af Koranen.

De foregaaende Dages Anstrengelser havde udmattet ham; han var dygtig træt, og Søvnen indfandt sig snart. Men neppe vare de tunge Øjne faldne til, førend der lød en underlig Stemme igjennem det tomme Huus, med de Ord: — Ali, Hassans Søn, skal jeg komme ned til Dig? —

Angsten gjennemrislede Ynglingen, og Forfærdelsen havde nær lammet hans Tunge. Men han greb sig sammen, og i den svævende Forestilling om, at han ligesaa godt kunde springe som lade sig trække i det, svarede han rask: — Ja kom kun! —

I samme Øjeblik gav det sig til at knage og brage,

til at rasle og risle, og der strømmede en saadan Mængde Guldstykker ned i Salen, at den snart var fuld lige indtil Loftet.

Da Guldregnen endelig var ophørt, vedblev den samme Stemme: — Skjænk mig nu min Frihed, forat jeg kan drage videre! Her er mit Hverv bragt tilende. —

Ali svarede: — Ved den almægtige Allah besværger jeg Dig at sige mig, hvad alt dette har at betyde! —

— Disse Penge ere fra ældgammel Tid bestemte for Dig. — svarede Stemmen: — Saa ofte derfor Nogen betraadte Huset, spurgte jeg: — „Ali, skulle vi komme ned til Dig?“ — Men stedse blev den Fremmede bange og sagde: — „Jeg bedder ikke Ali; bliv hvor Du er!“ — Og saa vred jeg Halsen om paa den nysigne Gjæst. Men da jeg nu ligeledes spurgte Dig, om jeg skulde komme ned, og Du svarede bekræftende, saa vidste jeg, at Du var den rette Mand, hvem Pengene tilhørte. Nu kan Du gjøre ved dem, hvad Du vil. Foruden denne Skat er der ogsaa en anden bestemt for Dig, som Du efter nærmere Anviisning vil finde i Kongeriget Yemen. — Men skjænk mig nu min Frihed, eftersom mit Vægterembed er tilende, og lad mig gaa, hvorhen jeg vil! —

Men Ali svor paa, at han ikke vilde slippe Aanden fri, førend han ogsaa havde hentet ham Skatten i Landet Yemen.

— Nu, den Tjeneste faaer jeg vel saa endnu gjøre Dig. — svarede Aanden: — Om et Øjeblik skal jeg være her igjen. —

— Stop lidt! — raabte Ali efter ham: — Paa Vejen kan Du gjerne med det Samme tage min Kone og mit Barn med Dig; men sørg for, at den hastige

Rejse ikke falder dem altfor besværlig! De bo i Kahira; det ligger kun lidet afvejen. —

— Ja men det er en egen Ting, Du der forlanger; — svarede Aanden: — Kvinder ere skrøbelige Kar at transportere, ligesom Glasvarer. En Rejse gjennem Luften i Bærestol vil i det Mindste tage tre Dage, og Du kan vel tænke Dig, at jeg maa længes efter Friheden, efter at have været fængslet her til Stedet i fulde trehundrede Aar. —

— Ingen Snak, Patron! Gjør, som jeg befaler! — lød Alis bestemte Svar: — Saasnart Du har udrettet dette Hverv til min Tilfredshed, skal Du faa din Frihed, men ikke et Øjeblik før! — Spild nu ikke Tiden! —

Aanden udstødte et Suk, saa at Loftet i den gyldne Sal slog en stor Revne, og begav sig uden videre Indvendinger paa Vejen.

Saasnart Ali mærkede, at han var ene i Huset, gav han sig til nøjere at see sig omkring. Da bemærkede han i Gulvet en Marmorsteen, hvori der var en Kobberring; han løftede Stenen ivejret og fandt en Dør, som førte ind i et stort Skatkammer, vel forsynet med ganske nye Pengesække. Nu vidste han, hvad han havde at gjøre. Han fyldte alt sit Guld i Sækkene og bragte disse ind i Skatkammeret; derpaa lukkede han atter til med Marmorstenen, og tog Plads paa en Bænk bagved Døren for iro at overgive sig til Betragtningen af denne pludselige Lykkesomvexling.

Medens han sad saaledes ganske hensunken i sig selv, kom Kjøbmandens Tjener og bankede paa Husets Dør. Saasnart som Ali aabnede, og han havde seet ham levende, ilede han tilbage til sin Herre og fortalte ham, at

den Fremmede befandt sig fuldkommen uskadt. Hjertelig glad ved denne uventede Efterretning lod Kjøbmanden en Frokost tilberede og bringe hen i Huset; selv skyndte han sig forud, omfavnede og kyssede Ali og spurgte ham: — Hvorledes er det gaaet Dig, min Broder? —

— Ret godt; — svarede Ali: — jeg har sovet oppe i Marmorsalen. —

— Har Du da ikke seet eller hørt eller oplevet noget Usædvanligt? —

— Nej, jeg læste i Koranen, indtil jeg faldt isøvn, og vaagnede først i den lyse Morgenstund, efter en fuldkommen rolig Nat. —

Da takkede Kjøbmanden Allah, og sendte Ali Tjenere og Slavinder, Tæpper og Divaner, og lod hele Huset reengjøre. Ali beholdt tre Slaver og fire Slavinder til sin Betjening og sendte de øvrige bort.

Efter tre Dages Forløb vendte Skattens Tjener tilbage med det Budskab: — Bered Dig og gak din Kone og dine Varer imøde, som komme fra Ægypten! —

Da gik Ali hen til Kjøbmanden og sagde: — Følger med mig! Vi ville gaa ud af Staden for at møde Karavanen. Medbringer ogsaa Eders Koner, at de med det Samme kunne hilse paa min Hustru! —

Kjøbmanden begav sig med Ali ud til en Have udenfor Staden, og her besluttede de at vente Karavanens Ankomst. Pludselig saae de en mægtig Støvsky hæve sig i det Fjerne; de gik ud for at see, hvad der nærmede sig, og see, det var en uoverskuelig Række af Muuldyr og Kameler, ledsagede af Slaver, som nærmede sig syngende og dandsende. Karavanens Anfører traadte frem for Ali og sagde:

— Herre, Du er kommen længe før os; thi vi bleve tvende Dage forsinkede af Røvere, med hvilke vi gjentagne Gange maatte kæmpe, inden Allah befriede os fra dem. —

Men alle Mændene og Lastdyrene i Karavanen vare hverken mere eller mindre end Aander tilsammen i Menneske- og Dyreskikkelse. Kjøbmændene fulgte nu med Karavanen tilbage til Staden; men deres Koner bleve tilbage for at tage imod Alis Hustru. Hver beundrede Sit: — Mændene de mange og kostbare Varer, Kvinderne den Pragt og Smag i Klædning, som Alis Hustru udviste.

— Saadan Pragt fører selv ikke Khalifen af Bagdad. — Slige Vareskatte ere endnu aldrig seete paa noget Marked. — Disse og lignende Yttringer lode sig idelig høre.

Førend Ali afskedigede sit anseelige Følge af Stadens fornemste Mænd og Kvinder, gjorde han dem alle passende Foræringer; til Gjengjæld modtog han allehaande kostelige Gaver af dem, saasom Slaver og Slavinder, Tæpper, Klædninger, allehaande Kornsorter og Specerier, Muuldyr, Faar og Oxer, saa at snart hans Huus og Gaard vare saa fulde, at de ikke formaaede at rumme Mere.

Ved Aftenstid gik Ali ind i sit Harem, hilste paa sin Kone og spurgte, hvorledes det var gaaet hende, siden de vare skiltes ad. Han erfarede da, hvad han havde ventet at erfare, at hun og hans Barn imidlertid havde maatte udstaa allehaande Mangel. Derpaa spurgte han, hvorledes de vare komne hid til Bagdad. Til Svar herpaa fortalte hans Kone ham Følgende:

— Jeg sov igaar Nat tilligemed min Lille; da

følte vi os pludselig førte ivejret ligesom højt igjennem Luften. Da vi ret kom til Bevidsthed, fandt vi os i et Telt af det Slags, som Beduinerne have; udenfor stod der tvende store og stærke Muuldyr med Bærekurve, og trindt omkring saae vi en heel Deel Drivere og Slaver.

— „Hvor ere vi og Hvad betyder dette?" — spurgte jeg.

— „Vi ere Slaver af Ali, Hassans Søn, og ere sendte hid for at bringe Eder til Bagdad, hvor han opholder sig." — lød Svaret.

— „Er der langt til Bagdad?" — spurgte jeg videre.

— „Nej, det er kun et kort Stykke Vej;" — svarede Man mig: — „imorgen tidlig kan I være der." —

— Og isandhed, — sluttede Alis Kone: — som I selv veed, indtraf vi hertil i god Tid efter en Nats Rejse. —

Derpaa spurgte Ali hende, Hvem der havde givet hende de herlige Klæder.

— Een af Førerne — svarede hun: — lukkede en Kiste op og tog disse kostbare Klæder ud til mig og Barnet; derpaa overgav han Nøglen til Kassen i mine Hænder, idet han betydede mig, at Alt, hvad den indeholdt, var min Ejendom. —

— Kjender Du den Kiste, hvoraf han fremtog Klæderne? — spurgte Ali videre.

— Tilvisse; Du behøver kun at følge med mig ud i Magasinet, saa skal jeg vise Dig den. —

Ali gik med sin Kone ud i Magasinet; imellem en Mængde Kister af forskjellig Størrelse og Form udfandt Kvindens opmærksomme Øje snart den rigtige. Ali aabnede Kisten og derpaa efterhaanden ogsaa alle de

andre Kister; de vare fulde af de største Kostbarheder, deriblandt Ædelstene og Perler saa fuldkomne, som ingen Konge besidder dem.

Nu var Turen kommen til Ali at give sin Kone Forklaring over de Undere, som saa pludselig havde foranlediget denne store Omvexling i deres Skjæbne. Han førte hende tilbage til Huset og viste hende sit med Guld fyldte Skatkammer; derpaa fortalte han hende Alt, hvad der var mødt ham siden den Dag, han havde efterladt hende i Kahira. Da sagde hans Hustru til ham:

— Alt dette har Du din fromme Fader at takke for. Bad han ikke i sin Dødsstund Allah at frelse Dig af hver en Nød? — Der gives Intet, som jo den Fromes Bøn kan udrette i Himlen. Lovet være den Almægtige, som paa denne Maade har givet Dig tilbage, hvad Du havde tabt, og endnu mere til! Men nu maa Du ogsaa hellig love mig, ikke mere at omgaaes med letsindige Mennesker. —

Ali tog sig denne hendes Formaning til Hjerte, og bad Allah, at han dog ikke mere maatte sende ham slette Venner, som vilde føre ham vild fra Gudsfrygtigheds Veje. Uden Dvælen hengav han sig til et virksomt Liv, indrettede en Bod, hvilken han udstyrede med en Mængde Ædelstene af alle Slags, og levede fra denne Tid af i Fred og uformørket Lykke i Bagdad tilligemed sin Familie.

Men ikke længe varede det, inden Kongen selv hørte tale om ham og lod ham kalde til sig. Ali adlød Herskerens Befaling og indfandt sig for hans Aasyn med tvende Guldfade, indtil Randen fyldte med de skjønneste Ædelstene, hvilke han bød Kongen til Foræring.

Da Bagdads Konge saae disse uvurdeerlige Ædel-

stene, tog han naadig imod dem og viste sit Riges Store dem, idet han sagde: — Hvor mange Konger have ikke allerede bejlet til min Datter? Mon endog blot een eneste af dem har budet mig slig en Gave? Derfor har jeg besluttet at give denne Perle af Kjøbmand min Datter til Gemalinde. Hvad er Eders Mening derom? —

— Gjør, hvad Dig behager; saaledes er det godt! — svarede Raadsherrerne. Da overgav Kongen Fadene i en Slaves Hænder og lod dem bringe over til sin Gemalinde; selv fulgte han efter, fortalte hende, hvad han vidste om Ali, og erklærede, at han vilde have ham til Svigersøn.

Dronningen føjede sig gjerne i sin Herre og Gemals Ønsker. Strax den følgende Morgen lod Kongen derfor Ali og alle Stadens fornemme Kjøbmænd hente til sig; ogsaa Kadi'en blev hentet, og modtog Befaling til at opsætte Ægteskabskontrakten imellem Ali og Prindsessen.

Men da traadte Ali frem, kastede sig ned for Kongen og sagde: — O Du Tidens Konge, jeg er kun en uselig Kjøbmand, der har havt Lykken med sig, og fortjener ikke at vorde en Sultans Svigersøn. —

— Ligemeget! — svarede Sultanen, idet han tilkastede ham en Viziers Overklædning: — jeg udnævner Dig paa samme Tid til min Vizier. —

— Lad mig blot tale eet eneste Ord endnu, og leve, glorværdige Hersker! — vovede Ali endnu engang at tage tilorde: — Hvis Du endelig vil formæle din Datter, saa giv min Søn hende; det er en vakker Knøs paa fjorten Aar. Jeg selv har iforvejen en Kone, som trofast har deelt Ondt og Godt med mig. —

— Saa lad din Søn strax komme, at vi kunne

faa Ende paa Historien. — befalede Kongen lidt utaalmodig.

Alis Søn, Hassan, blev øjeblikkelig hentet og fik Prindsessen; Ali selv blev med det Samme højtidelig indsat som Vizier, og modtog alle store og anseete Mænds Lykønskninger. Da Kongen nogle Aar senere gik til sine Fædre, blev Hassan, hans Svigersøn, eenstemmig udvalgt til hans Efterfølger. Og han gjorde dette Valg Ære; aldrig havde Bagdad seet nogen mere viis, retfærdig og mild Regent end Hassan, Alis Søn. I skjøn Samdrægtighed levede han og hans Forældre et langt og lykkeligt Liv med hverandre, tilligemed Prindsessen og hendes Børn, udgjørende een Familie, indtil Engelen Azrafil adskilte dem fra hinanden for atter at samle og forene dem paa den yderste Dag.

Det elskende Par i Skolen.

En Yngling gik i Skole sammen med en ung Slavinde, og blev saa lidenskabelig indtagen af hende, at han opbød Alt for at nærme sig hende. En Dag, da Læreren havde Opmærksomheden henvendt paa sine andre Elever, skrev han følgende Vers paa Slavindens Tavle:

— Har Du da slet intet at sige ham, hvem Kjærligheden har udtørret som et tyndt Rør? Har Du ikke et Trøstens Ord til ham, hvem Kjærlighedens Fryd og Smerte have grebet saa dybt, at han enten maa tale eller dø? —

Da Slavinden skulde bruge sin Tavle og fik Ynglingens Vers derpaa at see, brast hun i Taarer af Medlidenhed og nedskrev følgende Svar:

— Hvis der gaves en Yngling, der gløder af en reen og ædel Kjærlighed til os, saa vilde vi bøje vort Hjerte imod ham og sige ham, at vi maaskee kunde elske ham igjen, og at han skulde haabe, saalænge han lever — og elsker. —

Men neppe havde hun nedskrevet disse Vers, førend Læreren traadte hen til hende og pludselig tog hendes Tavle. Dog saasnart han havde læst, hvad der stod skrevet derpaa, følte han Medlidenhed med de ømme Sjæle, lod Versene staa, og tilføjede:

— Frygt ikke for den, der elsker af et oprigtigt Hjerte!

Hvad han tager fra Dig, giver han Dig i Tusindfold tilbage! Kjærlighed imellem to rene Sjæle er bedre og højere end Livet selv med al dets forfængelige og ustadige Lykke. —

Tilfældigviis traadte Slavindens Herre i den samme Stund ind i Skolestuen. Han tog ogsaa den unge Slavindes Tavle og læste, hvad der stod skrevet derpaa med Ynglingens, Pigens og Lærerens Haand. Saasnart han havde læst tilende, tog han Griffelet og tilføjede følgende Vers:

— Allah skille Eder aldrig fra hinanden. Yngling, Pigen, som Du elsker, være din! Værer velsignede I, som elske, velsignet være ogsaa han, den fromme og kjærlige Lærer, som endnu ikke har glemt sin egen Ungdoms skjønne og lykkelige Rørelser! —

Med det Samme lod Slavindens Herre Kadi og Vidner tilkalde, og lod Ægteskabskontrakten imellem Ynglingen og Pigen opsætte. Men han lod det ikke blive derved. Han foranstaltede tillige et herligt Maaltid og overøste de Nygifte med Foræringer. Lykkelige vare de Tvende, og lykkelige forbleve de, indtil Døden seent skilte dem fra hinanden.

Den probate Øjensalve.

De Troendes Beherſker, Harun al Raſchid, gik engang ud at ſpadſere tilligemed ſin Omgangsven Abu Jakub, Barmekyden Giafar og Digteren Abu Nauas; da mødte de en gammel Mand, der kom ridende paa et Æſel.

— Spørg denne Mand, hvorfra han er! — bød Khalifen ſin Vizier. Giafar adlød ſin Herres Befaling, ſpurgte, og fik til Svar: — Jeg er fra Balſora. —

— Og hvor agter Du Dig hen? — ſpurgte Giafar videre.

— Til Bagdad. — ſvarede den gamle Mand.

— Og hvad har Du at forrette der? —

— Jeg vil hente mig et Lægemiddel for mine ſvage Øjne. —

Da hviskede Khalifen Storvizieren i Øret: — Lad mig ſee, at Du kan gjøre nogle Løjer med den gamle Knark! —

— Herre, — ſvarede Giafar ſagte igjen: — Sligt lønner ſig aldrig. Giver jeg mig til at drive Spøg med ham, vil jeg ſikkerlig kun faa ubehagelige Ting at høre. —

Men Khalifen bød ham alligevel gjøre ſit Bedſte.

Da henvendte Giafar ſig til den gamle Mand og ſagde: — Hvad giver Du mig, naar jeg ſiger Dig et Middel, ſom kan helbrede Dig i en Haandevending? —

— Allah vil visseligen give Dig en bedre Løn, end jeg formaaer. — svarede Oldingen.

— Nuvel, saa hør da mit hemmelige Middel, som jeg endnu ikke har betroet nogen Verdens Sjæl! Men luk Ørerne vel op og glem ingen af Ingredientserne! —

— Tal, Herre! Jeg er lutter Øre. —

— Du skal bruge tre Pund Vind, af den bedste Sort, Du formaaer at opdrive, tre Pund Solskin, aldeles fri for Skygge, tre Pund Maaneskin, af det Slags, som de Forelskede bruge, og tre Pund Flamme af en Olievæge, aldeles fri for Os; — bland Alting vel i en Morter uden Bund, lad det saa staa tre Maaneder i Luften, og stød det endelig uafbrudt i hele tre Maaneder! — Naar det saaledes er tilstrækkelig gjennemarbejdet, skal Du komme det i en Æske fuld af Huller og paany lade det staa tre Maaneder i Luften. Nu er Midlet færdigt til at bruges. Du skal benytte det tre hundrede Gange om Dagen, inden Du gaaer tilsengs, og naar Du har brugt det i tre Maaneder, vil Du med Allahs Hjælp være helbredet. —

Da den gamle Mand havde hørt Ramsen tilende, gav han følgende Svar: — Allah skjænke Dig til Løn en ond Slavinde, der kan forblinde baade din Sjæl og dine Øjne, og som, naar Du engang med det Første farer til Helvede, vil slæbe dit Aadsel ved Skjægget omkring i Skarnet! —

Derpaa drev han sit Æsel fremad og reed videre. Men Harun al Raschid kom saaledes til at lee, at han ikke kunde holde sig paa Benene, men maatte lade sig falde til Jorden. Da han endelig igjen kom rigtig til sig selv, lod han den gamle Mand indhente, og udbetalte ham tre tusinde Drachmer.